

CHÚ GIẢI PHẬT THUYẾT ĐẠI THỪA VÔ
LƯỢNG THỌ TRANG NGHIÊM THANH TỊNH
BÌNH ĐẲNG GIÁC KINH

佛說大乘無量壽莊嚴清淨平等
覺經解卷三

QUYỂN THỨ BA

Quyển thứ ba sẽ giải thích ý nghĩa các phẩm từ phẩm mười một đến phẩm hai mươi chín.

Quyển hai nói về sự phát khởi đại nguyện của đức Di Đà khi Ngài đang tu nhân, quyển này sẽ tường thuật về sự thành tựu đại nguyện đạt Quả Giác cứu cánh viên mãn của A Di Đà Phật. Kinh thuật tỉ mỉ về y báo, chánh báo cõi Cực Lạc, chủ lẫn bạn đều thanh tịnh trang nghiêm, vi diệu, đẹp đẽ lạ lùng, viên minh cụ đức, vượt trội mười phương cõi nước, siêu tình ly kiến chẳng thể nghĩ bàn. Riêng phẩm thứ hai mươi bốn nêu rõ cương lĩnh của bản kinh này: “*Phát Bồ Đề tâm, một dạ chuyên niệm A Di Đà Phật*” cũng như hạnh thù thắng để được vãng sanh của cả ba bậc. Phẩm hai mươi lăm lại nói rõ chánh nhân vãng sanh. Vì vậy, tôi kính xin độc giả hết sức lưu tâm những đoạn ấy hầu phát khởi lòng tin trong sạch.

Quyển hai nói đến việc phát nguyện, quyển này tường thuật nguyện thành tựu. Nên lưu ý là những điểm siêu thắng, độc diệu của bản kinh này toàn là do bốn nguyện tối thắng cực diệu của Phật cảm thành cả. Vì vậy, chánh kinh đôi ba lượt nhắc đến chữ “*nguyện*” như cuối phẩm mười lăm có câu: “*Thử giai Vô Lượng Thọ Phật oai thân lực cố, bốn nguyện lực cố, mãn túc nguyện cố, minh liễu, kiên cố, cứu cánh nguyện cố*” (Đây đều là do sức oai thân, do sức bốn nguyện, do lời nguyện trọn vẹn, do lời nguyện rõ ràng, kiên cố, rốt ráo của Vô Lượng Thọ Phật vậy); phẩm hai mươi bảy cũng nói: “*Thử giai Vô Lượng Thọ Phật bốn nguyện gia oai, cập tăng cúng dường Như Lai, thiện căn tương tục, vô khuyết giảm cố, thiện căn tập cố, thiện căn thủ cố, thiện thành tựu cố*” (Đây đều là do bốn nguyện của Vô Lượng Thọ Phật oai thân gia hộ, cũng như do Ngài từng cúng dường Như Lai, gieo thiện căn liên tục

không hề khuyết giảm, do Ngài khéo tu tập thiện căn, do Ngài khéo nhiếp thủ, do Ngài khéo thành tựu vậy). Trong phẩm hai mươi chín “Nguyện Lực Hoàng Thân” cũng chép: “*A Di Đà Phật quốc, trường cửu quảng đại, minh hảo, khoái lạc, tối vi độc thắng. Bốn kỳ vi Bồ Tát thời, cầu đạo sở nguyện lũy đức sở trí*” (Cõi Phật A Di Đà trường cửu, rộng lớn, sáng ngời, tốt đẹp, khoái lạc, thật là thù thắng độc nhất. Đó là do lời nguyện khi Ngài còn tu Bồ Tát đạo, đã tích lũy công đức chiêu cảm thành). Như vậy, quyển hai nói về Nhân, quyển này bàn về Quả. Cõi Phật vượt trời mười phương chỉ là do Phật nguyện sâu thẳm, bao la, ân đức vô cực vậy.

Cuối phẩm hai mươi chín còn ghi: “*Vô Lượng Thọ Phật ân đức bố thí bát phương thượng hạ, vô cùng vô cực, thâm đại vô lượng, bất khả thắng ngôn*” (Vô Lượng Thọ Phật bố thí ân đức cả tám phương trên dưới vô cùng, vô cực, lớn sâu vô lượng chẳng thể nói nổi). Quả thật, bọn chúng ta ngày nay đã nhờ A Di Đà Phật ban ân thí đức, hãy nên phát nguyện vãng sanh, cùng vào trong Nhất Thừa nguyện hải của Phật Di Đà. Phẩm hai mươi ba “Thập Phương Phật Tán” (mười phương Phật khen ngợi) đã chép: “*Chỉ tâm hồi hướng, nguyện sanh bỉ quốc, tùy nguyện giai sanh, đắc Bất Thoái Chuyển*” (Chỉ tâm hồi hướng nguyện sanh sang cõi kia, hề nguyện thì đều được vãng sanh, đắc Bất Thoái Chuyển). Phẩm Vãng Sanh Chánh Nhân cũng ghi: “*Trú dạ thường niệm, nguyện dục vãng sanh A Di Đà Phật thanh tịnh Phật quốc. Thập nhật, thập dạ, nãi chí nhất nhật, nhất dạ, bất đoạn tuyệt giả, thọ chung giai đắc vãng sanh kỳ quốc*” (Ngày đêm thường niệm, nguyện mong vãng sanh cõi nước thanh tịnh của A Di Đà Phật, trong mười ngày mười đêm hay dấu chỉ một ngày một đêm chẳng đoan tuyệt thì lúc mạng chung đều được sanh về cõi kia).

Như vậy, tin sâu, nguyện thiết, trì danh hiệu Phật chính là chiếc bè báu duy nhất giúp chúng ta vượt ngay khỏi sanh tử: Lấy Quả Giác của Phật làm cái tâm tu nhân của chúng ta; nhân và quả giống hệt như nhau nên tiến thẳng đến cứu cánh tự giác, giác tha. “*Thí cho khắp tất cả cái lợi chân thật*” chỉ là điều này mà thôi!

Trong kinh này, từ phẩm thứ mười một Quốc Giới Nghiêm Tịnh cho đến phẩm ba mươi hai Thọ Lạc Vô Cực thuật tỉ mỉ các tướng trạng y báo, chánh báo, chủ bạn trang nghiêm thanh tịnh, sự sự vô ngại. Vô lượng vô biên các sự tướng vi diệu, đẹp đẽ, lạ lùng chẳng thể nghĩ bàn đều là do đại nguyện thù thắng của Phật A Di Đà chiêu cảm thành, cũng

như từ tâm tịnh minh của đấng Cực Lạc đạo sư hiện ra. Do sự lý vô ngại nên những tướng màu nhiệm được nêu trong kinh đều là Thật Tế lý thể. Lại vì sự sự vô ngại nên một sợi lông, một mảy bụi trong cõi kia không vật gì là chẳng viên minh cụ đức. Sự sự vô ngại vốn là điểm độc đáo của kinh Hoa Nghiêm, thế mà kinh này cũng hiển thị lẽ sự sự vô ngại thì kinh này khác gì kinh Hoa Nghiêm?

Cực Lạc chẳng rời Hoa Tạng như Hoàng Pháp Đại Sư (tổ Không Hải, sáng tổ Chân Ngôn tông Nhật) đã dạy trong Bí Tạng Ký: *“Hoa Tạng Thế Giới có nghĩa như sau: Hoa là Lý. Lý trọn khắp pháp giới chứa đựng (tạng) trong các pháp, nên bảo là Hoa Tạng. Hoa Tạng thế giới bao gồm những sự vui sướng màu nhiệm tối thượng nên gọi là Cực Lạc. Vì vậy, phải biết là Hoa Tạng và Cực Lạc tuy tên khác, nhưng nơi chốn chẳng khác”*.

Sách Bí Tạng Ký Sao, quyển sáu cũng nói: *“Trong sách Tịnh Độ Luận (còn gọi là Vãng Sanh Luận, tức là Vô Lượng Thọ Kinh Ưu Bà Đề Xá Nguyên Sanh Kệ) của ngài Thiên Thân, Cực Lạc thế giới có tên là Hoa Tạng thế giới. Đây là một chứng cứ vậy. Cõi ấy lấy hoa sen làm thành quốc độ nên gọi là Hoa Tạng, hưởng sự vui màu nhiệm tối thượng nên gọi là Cực Lạc. Đây chỉ là một chỗ mà gọi tên khác nhau thôi”*.

Sách Vãng Sanh Luận cũng bảo ba thứ trang nghiêm trong cõi Cực Lạc đều gói gọn trong một pháp cú: *“Một pháp cú là thanh tịnh cú. Thanh tịnh cú là chân thật trí huệ vô vi Pháp Thân”*. Đàm Loan đại sư giải thích câu ấy như sau: *“Ba câu ấy lần lượt giải thích lẫn nhau. Do dựa vào nghĩa nào gọi là pháp? Do vì thanh tịnh. Do dựa vào nghĩa nào gọi là thanh tịnh? Do chân thật trí huệ vô vi Pháp Thân. Chân thật trí huệ chính là Thật Tướng trí huệ. Do Thật Tướng là vô tướng nên chân trí vô tri. Vô vi Pháp Thân là pháp tánh thân. Do pháp tánh tịch diệt nên Pháp Thân vô tướng. Do vô tướng nên không gì chẳng là tướng, vì thế tướng hảo trang nghiêm chính là Pháp Thân. Do vô tri nên không gì là chẳng biết. Vì thế, Nhất Thiết Chúng Trí chính là trí huệ chân thật vậy”*. Câu nói *“tướng hảo trang nghiêm chính là Pháp Thân”* của Đàm Loan đại sư quả là nét bút điểm nhãn khi vẽ rồng.

Sách Tông Kính Lục phê: *“Một lời chỉ lý chuyển phàm thành thánh”*. Đạt đến điểm này, đại địa không còn tác đất! Thế nhân phần nhiều chê Tịnh tông là thiên chấp sự tướng cũng vì chẳng biết Cực Lạc thế giới thật chẳng thể nghĩ bàn! Những sự tướng được kinh diễn tả lại chính là Pháp Thân như Thiên Đạo đại sư đã dạy: *“Chỉ phương lập*

tướng, tức là ngay nơi Sự chính là Chân". Câu "ngay nơi tướng là đạo, ngay nơi sự là chân" hay nói trong Mật tông cũng mang cùng một ý chỉ này.

Lại như khi ngài Văn Thù bảo Thiện Tài đồng tử hái thuốc, đồng tử cầm một nhánh cỏ thuốc bảo: "*Biến quán đại địa, vô bất thị dược giả*" (Con thấy khắp cả đại địa không thứ nào chẳng phải là thứ thuốc này). Nếu hiểu được như thế thì Thiên, Mật, Tịnh Độ tuy ba mà một; vi trần, mây lông, cõi nước đều hiển hiện cảnh giới sự lý vô ngại, sự sự vô ngại.

11. Quốc giới nghiêm tịnh (國界嚴淨)

Chánh kinh:

佛語阿難：彼極樂界，無量功德，具足莊嚴。永無眾苦、諸難、惡趣、魔惱之名。亦無四時、寒暑、雨冥之異。復無大小江海、丘陵坑坎、荊棘沙礫，鐵圍、須彌、土石等山。唯以自然七寶，黃金為地。寬廣平正，不可限極。微妙奇麗，清淨莊嚴，超踰十方一切世界。

Phật ngữ A Nan:

- *Bĩ Cực Lạc giới vô lượng công đức, cụ túc trang nghiêm. Vĩnh vô chúng khổ, chư nạn, ác thú, ma nã chi danh. Diệc vô tứ thời hàn, thử, vũ, minh chi dị. Phục vô đại tiểu giang, hải, khâu lãng, khanh khảm, kinh, cốc, sa, lịch, Thiết Vy, Tu Di, thổ thạch đẳng sơn. Duy dĩ tự nhiên thất bảo, hoàng kim vi địa, khoan quảng bình chánh, bất khả hạn cực, vi diệu kỳ lệ, thanh tịnh trang nghiêm, siêu du thập phương nhất thiết thể giới.*

Phật bảo A Nan:

- *Côi Cực Lạc thể giới công đức vô lượng, trang nghiêm đầy đủ, vĩnh viễn không có các tên gọi các khổ, các nạn, đường ác, ma làm nã loạn; cũng không có bốn mùa, nóng, lạnh, mưa, tối tăm sai khác. Lại cũng chẳng có sông, biển lớn nhỏ, gò, đống, hầm, hố, gai góc, cát, sỏi, Thiết Vy, Tu Di, các hòn núi đá hay núi đất, chỉ tự nhiên là bảy báu, vàng ròng làm đất; bằng phẳng, rộng rãi, bao la chẳng thể hạn lượng, vi diệu, lạ lùng, đẹp đẽ, thanh tịnh trang nghiêm, vượt trội hết thảy các thể giới trong mười phương.*

Giải:

Đoạn này miêu tả y báo trang nghiêm của cõi Cực Lạc. Y báo trang nghiêm là do nguyện thứ nhất “cõi nước không có ác đạo” và nguyện thứ ba mươi chín “trang nghiêm vô tận” cảm thành.

“Vô lượng công đức, cụ túc trang nghiêm” (Công đức vô lượng, trang nghiêm đầy đủ): Sách Vãng Sanh Luận bảo có ba thứ công đức trang nghiêm: Một là cõi nước Phật, hai là A Di Đà Phật, ba là các vị Bồ Tát (mỗi thứ này đều có đủ vô lượng công đức trang nghiêm). Do có đủ

cả ba thứ trang nghiêm như thế nên kinh nói: “*Vô lượng công đức, cụ túc trang nghiêm*”.

Luận còn chép: “*Cõi nước Phật ấy công đức trang nghiêm nên thành tựu sức chẳng thể nghĩ bàn, giống như tánh của báu Ma-ni Như Ý kia [có thể dùng làm] pháp tương tự, tương đối vậy*”. Ý nói: Mỗi thứ trong Cực Lạc thế giới đều tùy theo cơ nghi của mỗi người trong nước mà hiển hiện. Chẳng hạn như nước công đức trong các suối ao có thể “*nhất nhất tùy chúng sanh ý*” (mỗi mỗi đều thuận theo ý của chúng sanh) khác nào báu Ma-ni (còn gọi là báu Như Ý) có thể tùy thuận ý thích của mỗi người mà hóa hiện các thứ.

Sách Luận Chú (tức Vãng Sanh Luận Chú của ngài Đàm Loan) giảng câu “*như tánh của báu Ma-ni Như Ý kia*” như sau:

“*Mượn tánh chất của báu Ma-ni Như Ý để hiển thị tánh chẳng thể nghĩ bàn của cõi An Lạc. Lúc chư Phật nhập Niết Bàn liền dùng sức phương tiện khiến thân nát thành xá-lợi để tạo phước cho chúng sanh. Khi chúng sanh hết phước, các viên xá-lợi ấy biến thành Ma-ni Như Ý bảo châu. Những châu này phần nhiều ở trong biển cả, đại long vương dùng để trang hoàng trên đầu. Nếu Chuyển Luân thánh vương ra đời thì do từ bi phương tiện, ông ta sẽ có được viên bảo châu ấy để gây lợi ích lớn lao cho cõi Diêm Phù Đề.*”

Nếu cần y phục, thức ăn, đèn soi, nhạc cụ, các thứ vật dụng tùy lòng mong muốn thì vua trai giới thanh khiết, đặt châu trên đầu sào cao, phát nguyện rằng: ‘Nếu tôi đứng là Chuyển Luân thánh vương thì nguyện bảo châu này sẽ mưa xuống các vật như thế suốt cả một dặm, hoặc là mười dặm, hoặc là trăm dặm đúng như tâm nguyện của tôi’.

Ngay khi ấy, trong không trung lập tức mưa xuống các thứ vật ứng theo lòng mong, thỏa mãn nguyện vọng của hết thầy mọi người trong cả một thiên hạ. Đây là tánh lực của bảo châu ấy. Cõi nước An Lạc kia cũng giống như thế: Dùng tánh an lạc để thành tựu các thứ”.

Sách Vãng Sanh Luận Chú lại giảng câu “*tương tự, tương đối*” như sau: “*Báu đồ chỉ có thể thỏa các nguyện cơm, áo v.v... của chúng sanh, chẳng thể ban cho họ cái nguyện vô thượng đạo. Hơn nữa, báu ấy chỉ có thể thỏa nguyện một đời cho chúng sanh, chẳng thể thỏa nguyện chúng sanh trong vô lượng thân. Có vô lượng điều sai biệt như thế nên bảo là tương tự*”. Ý nói: Cõi nước Cực Lạc thành tựu sức chẳng thể nghĩ bàn vượt xa hết thầy, không có cách nào so sánh nổi; ở đây chỉ tạm

mượn báu Ma-ni để làm thí dụ, chứ thật sự báu Ma-ni còn kém xa muôn vàn, nên mới bảo là “*tuong tự*”; chỉ là miễn cưỡng so sánh thôi nên mới bảo là “*tuong đối*”. “*Đối*” (對) có nghĩa là đem so sánh vậy.

Trong sách Luận Chú, Đàm Loan đại sư còn giảng câu “*công đức vô lượng, trang nghiêm đầy đủ*” như sau: “*Từ nghiệp trí huệ thanh tịnh của Bồ Tát phát khởi trang nghiêm Phật sự, nương pháp tánh nhập tướng thanh tịnh. Pháp ấy chẳng điên đảo, chẳng hư nguy nên gọi là công đức chân thật*”. Đàm Loan đại sư quả đã phơi bày trọn vẹn tạng bí mật của Như Lai: Bồ Tát nương vào Thật Tế của pháp tánh để nhập vào trí huệ chân thật (tức là “*trụ Chân Thật Huệ*” nói trong kinh này) nên xa lìa điên đảo, hư nguy. Đây là công đức chân thật. Công đức chân thật chính là “*công đức vô lượng*”. Thế giới Cực Lạc trang nghiêm bằng công đức chân thật như thế nên “*trang nghiêm đầy đủ*”. Do vậy, cõi ấy thành tựu được sức chẳng thể nghĩ bàn.

Vãng Sanh Luận Chú còn bảo: “*Chữ ‘sức chẳng thể nghĩ bàn’ chỉ chung mười bảy sức công đức trang nghiêm chẳng thể nghĩ bàn trong cõi Phật ấy... Trong những sức ấy, sức cõi Phật chẳng thể nghĩ bàn lại gồm hai điều:*

1. *Một là nghiệp lực, nghĩa là do nghiệp lực của đại nguyện thiện căn xuất thế của Bồ Tát Pháp Tạng cảm thành.*
2. *Hai là do sức khéo trụ trì của đấng Chánh Giác A Di Đà pháp vương nhiếp thọ”.*

Trong mười bảy sức vừa nói, sức thứ nhất là Trang Nghiêm Thanh Tịnh Công Đức Thành Tựu. Sách Luận Chú viết: “*Thanh tịnh là tổng tướng. Sở dĩ Phật khởi ra công đức trang nghiêm thanh tịnh này là do Ngài thấy tam giới là tướng hư nguy, là tướng luân chuyển, là tướng vô cùng (âm chỉ sanh tử) như con cuốn chiếu cuộn tròn, như tầm kéo kén tự nhốt mình. Thương ôi chúng sanh điên đảo bất tịnh! Muốn đặt chúng sanh nơi chẳng hư nguy, nơi chẳng luân chuyển, nơi chẳng có [sanh tử] vô cùng, được hưởng chốn thanh tịnh đại an lạc rốt ráo nên Phật khởi lên công đức thanh tịnh trang nghiêm này”.*

Ở đây, những điều như kinh dạy: “*Vĩnh vô chúng khổ chư nạn, ác thú, ma não chi danh*” (Vĩnh viễn chẳng có danh từ các khổ, các nạn, đường ác, ma não loạn) cũng chính là do sức công đức thành tựu ấy chiêu cảm vậy.

“*Chúng khổ*”: Khổ (苦) có nghĩa là bức bách não loạn. Sự khổ rất nhiều, trong các kinh luận thường nói ba khổ, tám khổ v.v... Ba khổ là:

1. Khổ khổ: Thân này đã là quả của cái khổ, lại còn thêm bị các nỗi khổ bức bách thân tâm nên khổ càng thêm khổ; vì vậy gọi là “khổ khổ”.

2. Hoại khổ: Thế gian này nào có niềm vui chân thật, nào có sự vui lâu dài, ngay lúc niềm vui tan biến đã không ngăn nỗi ưu não nên bảo là “hoại khổ”.

3. Hành khổ: Chẳng khổ, chẳng vui nhưng do niệm niệm lưu chuyển nên bảo là “hành”. Rốt cục cũng biến diệt nên bảo là “hành khổ”.

Cực Lạc vĩnh viễn chẳng có ba thứ khổ trên đây như sách Sớ Sao bảo: “*Cõi ấy ly dục thanh tịnh nên không có khổ khổ. Y báo, chánh báo luôn tồn tại bất biến nên không có hoại khổ. Vượt thoát tam giới nên không có hành khổ*”.

Tám khổ chính là những nỗi khổ của thế nhân như sanh, lão, bệnh, tử, yêu thương mà bị chia lìa, thù ghét cứ phải gặp mặt, cầu không được toại ý và năm âm lừng lẫy:

1. Sanh trong thai ngục (trong thai chật hẹp như trong ngục nên gọi là “thai ngục”) là “sanh khổ”.

2. Già sợ run rẩy là “lão khổ”.

3. Bị bệnh đau đớn là “bệnh khổ”.

4. Khi chết đau buồn nỗi khổ phân tán (Tứ Đại nơi thân mình chia lìa, chia ly cùng quyền thuộc hiện đời), đó là “tử khổ”.

5. Yêu thương luôn muốn hòa hợp, ghét chia ly, nhưng luôn thường mâu thuẫn, chia cách với người thân, chẳng được ở chung với nhau. Đây là “ái biệt ly khổ”.

6. oán ghét thì muốn trốn đi, sợ phải chạm mặt nhau, nhưng luôn đụng phải kẻ oán cừu, căm ghét. Muốn mong xa lánh lại cứ phải chung đụng. Đây gọi là “oán tắng hội khổ”.

7. Cầu mong thì chỉ muốn đạt được, sợ mất mát, nhưng hết thấy sự vật trong thế gian hễ tâm yêu thích thì chẳng cầu được. Đây là “cầu bất đắc khổ”.

8. Ngũ âm xí thịnh khổ được sách Viên Trung Sao giảng như sau: “Ngũ Âm là Sắc, Thọ, Tướng, Hành, Thức. Âm có nghĩa là ngăn che, tức là chúng ngăn che chẳng cho chân tánh phát hiện. Thịnh có nghĩa là to lớn, lừng lẫy. Do các nỗi khổ: sanh, già, bệnh, chết... vừa nói ở trên tụ tập lại nên bảo là ngũ âm xí thịnh khổ”. Tám thứ khổ này cùng nung đốt thể nhân, nhưng cõi Cực Lạc vĩnh viễn chẳng có các nỗi khổ đó. Sách Số Sao bảo:

“Cõi kia liên hoa hóa sanh nên không có sanh khổ. Chẳng có nóng lạnh đắp đổi, thân chẳng bị phân đoạn (phần đoạn sanh tử) nên không có bệnh khổ. Thọ mạng vô lượng nên không có tử khổ. Không có cha mẹ, vợ con nên không có ái biệt ly khổ. Các thương thiện nhân cùng ở chung một nơi nên không có oán tắng hội khổ. Muốn gì liền tự nhiên có ngay nên không có cầu bất đắc khổ. Quán chiếu không tịch nên không có ngũ âm xí thịnh khổ”.

Chữ “chư nạn” chỉ tám nạn, tức là những điều gây chướng ngại cho việc gặp Phật, nghe pháp. Tám nạn còn gọi là “bát vô hạ”, nghĩa là tám điều khiến ta không được nhân hạ để tu đạo nghiệp. Sách Viên Trung Sao bảo tám nạn là:

“Một là địa ngục nạn: Trong địa ngục đêm dài tăm tối, chịu khổ không ngớt, ngăn lấp việc gặp Phật nghe pháp, nên gọi là Nạn.

Hai là súc sanh nạn: Trong đường súc sanh chịu khổ vô cùng, ngăn lấp việc gặp Phật nghe pháp nên gọi là Nạn.

Ba là ngạ quỷ nạn: Trong đường ngạ quỷ chịu khổ vô lượng, ngăn trở việc gặp Phật nghe pháp nên gọi là Nạn.

Bốn là Trường Thọ Thiên nạn, nghĩa là sống trong cõi trời ấy thọ đến năm trăm kiếp; đó chính là cõi trời Vô Tướng thuộc tầng trời Đệ Tứ Thiên của Sắc Giới. Cõi ấy mang tên Vô Tướng vì tâm thức chẳng khởi lên, giống như cá nằm trong băng, như sâu nằm trong kén. Ngoại đạo tu hành đa phần sanh lên cõi trời này. Do chướng ngăn gặp Phật nghe pháp nên gọi là Nạn.

Năm là Bắc Uất Đan Việt nạn: Uất Đan Việt (Uttarakuru) là tiếng Phạn, Hán dịch là Thắng Xứ, nghĩa là cõi ấy cảm báo thù thắng hơn cả ba châu Đông, Tây, Nam. Người cõi ấy thọ một ngàn năm, không hề chết yếu. Do ham vui nên chẳng thể nhận lãnh sự giáo hóa. Vì thế, thánh nhân chẳng giảng sanh trong cõi ấy nên chẳng được gặp Phật, nghe pháp; bởi vậy gọi là Nạn.

Sáu là manh lung ám á nạn, nghĩa là những kẻ ấy sanh tuy sanh chính giữa đất nước, nhưng do nghiệp chướng sâu nặng nên mù, điếc, câm, ngọng, các căn chẳng đủ, dầu Phật xuất thế vẫn chẳng thể thấy Phật. Dù [có người] giảng đại pháp vẫn chẳng nghe nổi, nên gọi là Nạn.

Bảy là thế trí biện thông nạn, nghĩa là người trong thế gian tà trí sắc sảo, miệt mài ham mê tập tành kinh sách ngoại đạo, chẳng tin chánh pháp xuất thế. Vì vậy, gọi là Nạn.

Tám là sanh Phật tiền Phật hậu nạn, nghĩa là: Khi Phật xuất hiện trong đời làm bậc đại đạo sư khiến cho chúng sanh thoát ly cái khổ sanh tử, hưởng vui Niết Bàn; ai có duyên thì được gặp gỡ, còn những kẻ sanh ra trước hay sau thời Phật xuất thế thì do nghiệp nặng duyên mỏng nên đã chẳng được thấy Phật, lại còn chẳng được nghe pháp. Do vậy, gọi việc sanh ra trước Phật hay sau Phật là nạn”.

Sách nói thêm: “Tám điều nạn ấy tuy là cảm lấy quả báo khổ, vui sai khác nhưng đều do chẳng được thấy Phật, chẳng nghe chánh pháp nên gọi chung là Nạn”.

Thế giới Cực Lạc “vĩnh vô chư nạn” (vĩnh viễn không có các nạn) như sách Viên Trung Sao nói:

“Do không có nhân của ba độc, chẳng tạo nghiệp ác nghịch nên chẳng có khổ quả tam đồ, không có chướng nạn tam đạo (địa ngục, ngạ quỷ, súc sanh).

Nghe pháp nhập định, chẳng đọa vào Vô Tướng nên chẳng có Trường Thọ Thiên nạn.

Tuy thọ sự vui tột bậc nhưng thường được hưởng sự giáo hóa nên chẳng có Bắc Câu Lô Châu nạn (tức là Uất Đan Việt nạn).

Sáu căn thanh tịnh, sắc bén, thông tuệ nên không có nạn điếc, câm, ngọng.

Chúng sanh sanh về cõi ấy đều nhập Chánh Định Tự nên không có nạn thế trí biện thông.

Nay đức A Di Đà Phật hiện đang thuyết pháp đến vô lượng kiếp, Quán Âm sẽ tiếp nối Ngài làm Phật, hiệu là Phổ Quang Công Đức Sơn Vương Phật nên chẳng có nạn sanh trước hay sau Phật”.

“*Ác thú*” (Đường ác): Chữ “*thú*” (趣) có nghĩa là chỗ chúng sanh hướng đến. Có nhân ắt có quả, từ nhân hướng đến quả nên gọi là “*thú*”. Luận Câu Xá, quyển tám chép: “*Thú nghĩa là đi đến*”. Sách Pháp Hoa Văn Cú Ký cũng giảng: “*Từ một chỗ này đến một chỗ khác nên gọi là thú*”. “*Ác thú*” chính là “*ác đạo*”, tức là địa ngục, ngạ quỷ, súc sanh; đó là ba ác đạo.

Kinh A Di Đà dạy: “*Bỉ Phật quốc độ vô tam ác đạo. Xá Lợi Phất! Kỳ Phật quốc độ thượng vô ác đạo chi danh, hà hưởng hữu thật!*” (Cõi nước Phật ấy không có ba ác đạo. Nay Xá Lợi Phất! Cõi nước Phật ấy còn không có danh từ ác đạo hưởng là thật có). Đây chính là do nguyện thứ nhất “*nước không có ác đạo*” thành tựu.

“*Ma nã*”: Ma (魔) là cách gọi tắt chữ Phạn “*Ma La*” (Māra), dịch nghĩa là Năng Đoạt Mạng, Chướng Ngại, Nhiễu Loạn, Phá Hoại v.v... Sách Nghĩa Lâm Chương, quyển sáu giảng: “*Ma, tiếng Phạn là Ma La, Hán dịch là Nhiễu Loạn, Chướng Ngại, Phá Hoại. Do chúng nhiễu loạn thân tâm, chướng ngại thiện pháp, phá hoại sự tốt đẹp bậc nhất nên gọi là Ma La. Cõi này (Trung Hoa) gọi tắt là Ma*”. Sách Huệ Lâm Âm Nghĩa, quyển mười hai cũng giảng: “*Ma La, Hán dịch là Lược, tức là tên khác của ma vương Ba Tuần trong cõi Tha Hóa Tự Tại. Loài quỷ thân này có đại thần lực có thể gây chướng nạn cho những người tu pháp xuất thế nên gọi là Ma La*”.

Sách Trí Độ Luận lại bảo có bốn loại ma:

- Một là Phiền Nã Ma: Các phiền nã như tham, sân, si... nã hại thân tâm nên gọi là Ma.

- Hai là Âm Ma, tức Ngũ Âm: Sắc, Thọ... sanh ra các thứ khổ nã nên gọi là Ma.

- Ba là Tử Ma: cái chết đoạt mất mạng căn của con người nên gọi là Ma.

- Tha Hóa Tự Tại Thiên Tử Ma, ma vương này hay hại sự lành của người khác nên gọi là Ma.

Trong bốn loại này, loại thứ tư mới chính là ma thật sự, còn ba loại ma kia do gây chướng tương tự như ma nên cũng gọi là Ma.

“*Ma nã*” (魔惱) tức là ma khiến cho thân tâm bị nã hại. Hơn nữa, phiền nã cũng là ma. Thế giới Cực Lạc vĩnh viễn chẳng có ma làm nã loạn là do bởi toàn thể cõi Cực Lạc là một thanh tịnh cú, lại được

trang nghiêm bởi “*trụ Chân Thật Huệ*”, khai thị bởi Chân Thật Tế nên có thể ban cho “*cái lợi chân thật*”. Trong cái chân thật một pháp thanh tịnh ấy còn chẳng có cả danh từ “*ma nào loạn*” huống hồ là thật sự có như kinh Pháp Hoa đã dạy: “*Phật ngôn: - Nhược hữu nữ nhân văn thị kinh điển, như thuyết tu hành, u thử mạng chung, tức vãng An Lạc thế giới, A Di Đà Phật, đại Bồ Tát chúng, vì nhiều trụ xứ. Sanh liên hoa trung, bảo tòa chi thượng, bất phục vị tham dục sở nã. Diệc phục bất vị sân khúe ngu si sở nã, diệc phục bất vị kiêu mạn, tất đồ chư cấu sở nã, đắc Bồ Tát thân thông Vô Sanh Pháp Nhân*” (Phật bảo: - Nếu có kẻ nữ nghe kinh điển này mà tu hành đúng như lời dạy thì kẻ ấy mạng chung liền được vãng sanh An Lạc thế giới, A Di Đà Phật và đại Bồ Tát chúng vây quanh trụ xứ, sanh trong hoa sen, ngôi trên tòa báu, chẳng còn bị tham dục nào loạn, cũng chẳng còn bị nóng giận, ngu si nào loạn, cũng chẳng bị kiêu căng, ghen ghét nào loạn, đắc thân thông Vô Sanh Pháp Nhân của Bồ Tát). Đoạn kinh trên đã chỉ rõ thế giới Cực Lạc không có các điều chướng nã.

Vả lại, trong uế độ, chúng sanh do niệm Phật còn trừ được ma sự, huống hồ là khi đã sanh về cõi kia. Kinh Thập Vãng Sanh chép: “*Phật ngôn: - Nhược hữu chúng sanh, niệm A Di Đà Phật, nguyện vãng sanh giả, bị Phật tức di nhị thập ngũ Bồ Tát, ủng hộ hành giả. Nhược hành, nhược tọa, nhược trụ, nhược ngọa, nhược trú, nhược dạ, nhất thiết thời, nhất thiết xứ, bất linh ác quỷ, ác thần đắc kỳ tiện dã*” (Phật nói: - Nếu có chúng sanh niệm A Di Đà Phật nguyện vãng sanh thì đức Phật ấy liền sai hai mươi lăm vị Bồ Tát ủng hộ hành giả dù đi hay ngồi, dù đứng hay nằm, dẫu ngày hay đêm, trong hết thảy thời, hết thảy chỗ, chẳng để cho ác quỷ, ác thần có cơ hội làm hại).

Hơn nữa, tu hành trong cõi này nếu lỡ bị ma khuấy vẫn có thể dùng niệm Phật để đối trị được (xem phần hai cuốn chín sách Ma Ha Chỉ Quán).

Sách Tịnh Độ Tu Chứng Nghi cũng nói: “*Pháp lý quán của mười thừa có thể khiến cho chín cảnh ma sự phát khởi vì hành giả dùng pháp sanh tử mê ám của Ngũ Ấm để làm quán cảnh vậy. Còn pháp sự quán của Tịnh Độ dùng ngay cái quả thanh tịnh công đức của Phật Di Đà làm cảnh nên vĩnh viễn không có ma sự. Lúc tâm không tà niệm thì thánh cảnh hiện tiền, quang minh chiếu sáng*”.

Di Đà quả đức vô lượng thanh tịnh nên trong cõi Ngài vĩnh viễn chẳng có ma sự!

“*Diệc vô tứ thời hàn, thử, vũ minh chi dị*” (Cũng không có bốn mùa, nóng lạnh, mưa, tối tăm sai khác): Tứ thời là Xuân, Hạ, Thu, Đông. “*Hàn thử*” (寒暑) chỉ tiết trời cực nóng, cực lạnh, “*vũ minh*” (雨冥) chỉ mưa gió đen ngịt. So với mười bảy thứ công đức trang nghiêm thành tựu của cõi Cực Lạc, câu này thể hiện công đức thứ ba, tức Trang Nghiêm Tánh Công Đức Thành Tựu.

Sách Luận Chú giảng: “*Tánh có nghĩa là gốc. Cõi Tịnh Độ đó tùy thuận pháp tánh, chẳng trái nghịch gốc pháp. Tánh còn có nghĩa là tất nhiên, chẳng biến đổi như tánh của biển là một vị, các dòng nước chảy vào biển đều trở thành một vị. Tánh của biển chẳng bị biến đổi theo các dòng nước kia vậy*”.

Nay cõi Cực Lạc, xét về trời, chẳng có bốn mùa v.v... xét về đất, cũng chẳng có các tướng sông, biển, núi, hang, chỉ là một cõi đất mênh mông, bát ngát, phẳng phiu, thuần sắc vàng ròng. Người cõi ấy lại như sách Luận Chú bảo: “*Những kẻ vãng sanh không ai chẳng được tịnh sắc, không ai chẳng được tịnh tâm, rốt ráo đều đắc thanh tịnh bình đẳng vô vi Pháp Thân*”. Câu này chứa đựng mật ý: Tánh bình đẳng như đất, biển pháp một vị. Đó là Tánh Trang Nghiêm Công Đức Thành Tựu vậy.

“*Phục vô đại tiểu giang, hải, khâu lãng, khanh khâm, kinh, cửc, sa, lịch, Thiết Vi, Tu Di, thổ thạch đẳng sơn. Duy dĩ tự nhiên thất bảo, hoàng kim vi địa*” (Lại chẳng có sông, biển lớn nhỏ, gò đồng, hầm hồ, gai góc, cát, sỏi, Thiết Vy, Tu Di, các hòn núi đá, núi đất v.v... Chỉ tự nhiên là bảy báu, vàng ròng làm đất): Không có biển, sông, Tu Di... là hiển thị tánh công đức thành tựu.

“*Tu Di*” (Sumeru) dịch là núi Diệu Cao, là trung tâm của một tiểu thế giới. Núi ấy do bốn báu hợp thành, nằm giữa đại hải, cao khỏi mặt nước ba trăm ba mươi sáu vạn dặm. Mặt ngoài có chín ngọn núi, tám cái biển. Phía ngoại vi của núi Tu Di gọi là “*Thiết Vy sơn*” (Cakravāda). Ngay chính giữa đỉnh núi Tu Di là chỗ ở của Đế Thích Thiên, ba mươi hai vị trời khác ở khắp bốn mặt núi. Trời Tứ Thiên Vương ở lưng chừng núi. Bốn đại châu như Nam Thiệm Bộ châu v.v... ở quanh bốn mặt biển (Mặt trời xoay quanh núi Tu Di. Trước đây có người cho rằng núi Tu Di nằm ngay trên địa cầu thì thật là lầm lẫn lớn. Xét ra, ít nhất, Tu Di cũng là một thiên thể to bằng mặt trời. Nam Thiệm Bộ Châu chính là địa cầu. Kinh dùng chữ “*thủy*” để chỉ những vật thể lưu chuyển, “*hải*” tức là chỗ tích tụ các vật thể lưu chuyển ấy, chứ nào phải là “*biển cả*” như thể gian thường hiểu).

Sách Hội Sớ giảng chữ “*tự nhiên thất bảo*” như sau: “*Cõi ưê Sa Bà do tạp nghiệp cảm thành nên dùng bùn, đất, sỏi, sạn làm chất đất, còn cõi kia chuyên do tịnh tâm vô lậu biến hiện nên dùng bảy báu làm Thế. Cõi ấy do bố thí, trì giới cảm thành, tánh chẳng tạo tác nên gọi là tự nhiên*”. Ý chỉ của câu “*tánh chẳng tạo tác nên gọi là tự nhiên*” của đoạn văn trên thật tương đồng với lời nhận định của Luận Chú: “*Tánh công đức thành tự*” và “*tánh có nghĩa là tất nhiên*”. Tánh đức tự nhiên do chẳng có cách nào tạo tác được, đây là ý nghĩa chữ “*tự nhiên*”. Có công tu đức nên tánh đức tự hiển hiện một cách tự nhiên như vậy; đây là ý nghĩa chữ “*tự nhiên*” trong kinh.

Về chữ “*thất bảo*”, các bản dịch và các kinh, luận nói đôi chút khác biệt.

Trong kinh này, chữ “*thất bảo*” chỉ “*vàng, bạc, lưu ly, thủy tinh, hổ phách, mỹ ngọc, mã não*” (chữ “*mỹ ngọc*” lấy từ bản Đường dịch, chữ “*thủy tinh*” lấy từ hai bản dịch Hán và Ngô).

Kinh A Di Đà bảo bảy báu là “*vàng, bạc, lưu ly, pha lê, xa cừ, xích châu, mã não*”. Trí Độ Luận lại bảo là “*vàng, bạc, tỳ-lưu-ly (lapis lazuli), pha lê, xa cừ, mã não, xích chân châu*” (loại châu này cực quý, khác hẳn san hô). Kinh Bát Nhã lại gộp cả hổ phách vào trong bảy báu, bản Ngụy dịch cũng kể tên hổ phách. Nói tổng quát là các thứ báu trong cõi Cực Lạc đều vi diệu, đẹp đẽ lạ lùng, vượt xa các báu trong thế gian, chẳng qua là mượn tạm tên gọi các vật báu trong cõi trần này để dễ mô tả đó thôi.

Kinh Tiểu Bản ghi “*hoàng kim vi địa*” (vàng ròng làm đất), kinh này chép: “*Tự nhiên thất bảo, hoàng kim vi địa*” (Tự nhiên là bảy báu, vàng ròng làm đất), ý nói: Bảy báu như: vàng ròng... tánh đức tự nhiên hợp thành mặt đất. Bản Ngụy dịch chép: “*Kỳ Phật quốc độ, tự nhiên thất bảo, kim, ngân, lưu ly, san hô, hổ phách, xa cừ, mã não, hợp thành vi địa*” (Trong] cõi đức Phật ấy, tự nhiên bảy báu: vàng, bạc, lưu ly, san hô, hổ phách, xa cừ, mã não hợp thành đất). Quán kinh cũng chép: “*Lưu ly địa thượng, dĩ hoàng kim thăng, tạp xí gián thổ, dĩ thất bảo giới phân tế phân minh. Nhất nhất bảo trung, hữu ngũ bách sắc quang, kỳ quang như hoa, hựu tự tinh nguyệt, huyền xứ hư không*” (Trên đất lưu ly dùng dây vàng ròng kết lẫn với bảy báu để phân chia thành từng khu vực rành rẽ. Mỗi một thứ báu có năm trăm sắc quang. Quang minh ấy như đóa hoa, lại có quang minh tương tự như tinh tú, mặt trăng, treo lơ lửng trên hư không).

Mặt đất cõi nước Cực Lạc chẳng có đất, đá, chỉ thuần trang nghiêm bằng các thứ báu màu nhiệm tánh đức như Vãng Sanh Luận nói: “*Đây đủ tánh trân bảo, đây đủ trang nghiêm màu nhiệm*”. Chữ “*tánh trân bảo*” chỉ những thứ quý báu sẵn có trong tự tánh. Đây chính là môn “*các thứ sự trang nghiêm công đức thành tựu*” được nói trong Vãng Sanh Luận.

“*Khoan quảng bình chánh bất khả hạn cực*” (Bằng phẳng, rộng rãi bao la chẳng thể hạn lượng): Tâm tịnh cõi nước tịnh, tâm bình cõi nước bình. Do tâm địa bình đẳng nên đại địa bằng phẳng. Câu kệ sau đây trong Vãng Sanh Luận: “*Cứu cánh như hư không, quảng đại vô biên tế*” (Rốt ráo như hư không, rộng lớn không ngăn mé) đã diễn tả ý “*khoan quảng bình chánh bất khả hạn cực*” (rộng rãi bao la chẳng thể hạn lượng) nói trong kinh này. Sách Luận Chủ giảng: “*Như hư không là ý nói người vãng sanh tới cõi ấy tuy đông, nhưng vẫn như không có, nghĩa là: Thập phương chúng sanh vãng sanh, dù đã sanh, hoặc đang sanh, hay sẽ sanh, tuy vô lượng vô biên nhưng rốt ráo luôn như hư không. ‘Quảng đại vô biên tế’ là trọn chẳng có lúc kết cuộc*”. Đây chính là môn Trang Nghiêm Lượng Công Đức Thành Tựu được nói trong Vãng Sanh Luận [tức là] số lượng các thứ trang nghiêm chẳng có chừng hạn vậy.

“*Vi diệu kỳ lệ, thanh tịnh trang nghiêm*” (Vi diệu đẹp đẽ, lạ lùng, thanh tịnh trang nghiêm): “*Diệu*” (妙) là đẹp đẽ một cách thù thắng khó nghĩ tưởng nổi. “*Vi diệu*” nghĩa là đẹp đẽ nhất trong các thứ diệu, khó nghĩ tưởng nhất trong các thứ khó nghĩ tưởng nổi. “*Lệ*” (麗) là tuyệt đẹp, đẹp rực rỡ. “*Kỳ*” (奇) là lạ thường, là chẳng tầm thường, đặc biệt, phi thường. Như vậy, “*kỳ lệ*” nghĩa là đẹp đẽ, xinh khéo, rực rỡ một cách lạ lùng, đặc biệt, vượt trội, độc đáo. Chẳng hạn như, mặt đất cõi Cực Lạc do bảy báu hợp thành, trong mỗi thứ báu lại có năm trăm quang sắc. Quang minh ấy có hình như đóa hoa hoặc như vàng trắng nên bảo là “*kỳ lệ*”.

“*Thanh tịnh trang nghiêm*”: “*Thanh tịnh*” là vĩnh viễn thoát khỏi ô nhiễm, “*trang nghiêm*” là đầy đủ vạn đức. Sách Luận Chủ nói: “*Từ nghiệp trí huệ thanh tịnh của Bồ Tát phát khởi để trang nghiêm Phật sự, nương pháp tánh nhập tướng thanh tịnh*”. Sách còn nói: “*Tánh nghĩa là gốc. Cái năng sanh (tức là tánh) đã tịnh thì cái sở sanh (tức là cõi nước) lại chẳng tịnh hay sao?*”. Đó là do cõi Cực Lạc được trang nghiêm thành tựu bằng bản tánh thanh tịnh vậy.

Trong phẩm năm Chí Tâm Tinh Tấn của bản kinh này, tỳ-kheo Pháp Tạng từng nguyện khi thành Phật thì trí huệ, quang minh, cõi nước, danh hiệu của Ngài đều vang dội mười phương, Ngài còn bảo: “*Ngã lập thị nguyện, đô thắng vô số chư Phật quốc giả*” (Tôi lập nguyện này đều vượt trội vô số các cõi nước Phật). Do Pháp Tạng Bồ Tát khi tu nhân đã phát nguyện vượt trội vô số các cõi Phật nên đến khi Ngài thành Phật, bốn nguyện ấy liền tự được thành tựu như thế. Phẩm mười hai Quang Minh Biến Chiếu có chép: “*Bốn kỳ tiền thế cầu đạo, sở nguyện công đức đại tiểu bất đồng. Chí tác Phật thời, các tự đắc chi. Tự tại sở tác, bất vi dự kế*” (Vốn do trong đời trước cầu đạo, đã phát nguyện công đức có lớn nhỏ sai khác nên đến khi thành Phật, mỗi người tự đạt được [quả báo sai khác], tự tại thành tựu chẳng thể tính trước nổi). Vì vậy, cõi nước Cực Lạc trang nghiêm đầy đủ “*siêu du thập phương nhất thiết thế giới*” (vượt trội hết thảy cõi nước trong mười phương).

Chánh kinh:

阿難聞已，白世尊言：若彼國土無須彌山，其四天王天，及忉利天，依何而住？

A Nan văn dĩ, bạch Thế Tôn ngôn: “Nhược bỉ quốc độ vô Tu Di sơn, kỳ Tứ Thiên Vương thiên, cập Đạo Lợi thiên, y hà nhi trụ?”

A Nan nghe xong, bạch Thế Tôn rằng: “Nếu cõi nước ấy không có núi Tu Di thì Tứ Thiên Vương thiên và Đạo Lợi thiên nương vào đâu mà trụ?”

Giải:

“*Đạo Lợi thiên*” (Trāyastīmāsas) dịch là Tam Thập Tam thiên, là tầng trời thứ hai trong sáu tầng trời Dục giới, ở ngay trên đỉnh núi Tu Di. Chính giữa có một thiên thành là chỗ ngự của Đế Thích (Sakya Indra). Bốn phía, mỗi phía có tám thiên thành, cộng chung thành ba mươi ba chỗ nên có tên là Tam Thập Tam Thiên. Chư thiên trong cõi trời Đạo Lợi và trời Tứ Thiên Vương đều nương theo núi Tu Di để trụ nên nay A Nan nghe đức Phật nói cõi ấy không có núi Tu Di liền hỏi ngay các vị trời ấy sẽ nương vào đâu mà trụ?

Chánh kinh:

佛告阿難：夜摩、兜率，乃至色無色界，一切諸天，依何而住？阿難白言：不可思議業力所致。

Phật cáo A Nan: “*Dạ Ma, Đâu Suất, nãi chí Sắc, Vô Sắc giới, nhất thiết chư thiên, y hà nhi trụ?*” **A Nan bạch ngôn:** “*Bất khả tư nghị nghiệp lực sở trí*”.

Phật bảo A Nan: “*Hết thủy chư thiên trời Dạ Ma, Đâu Suất, cho đến Sắc, Vô Sắc giới nương vào đâu mà trụ?*” **A Nan bạch rằng:** “*Do nghiệp lực chẳng thể nghĩ bàn nên đạt được như vậy*”.

Giải:

“*Dạ Ma*” nói đủ là Tu Dạ Ma (Suyāma), là tầng trời thứ ba trong Dục Giới thiên. Tứ Thiên Vương thiên và Đao Lợi thiên phải nương theo núi Tu Di để trụ nên gọi là Địa Cư thiên. Từ trời Dạ Ma trở lên đều ngự trên không trung nên gọi là Không Cư thiên. Dạ Ma dịch là Thời Phận, Thiện Phận. Phật Địa Luận nói: “*Nói về Dạ Ma thiên thì do cõi trời này tùy thời hưởng lạc nên gọi là Thời Phận*”.

Đâu Suất (Tushita) dịch là Thượng Túc, Diệu Túc, Tri Túc, Hỷ Túc v.v... là tầng trời thứ tư trong Dục giới. Do chư thiên đối với những sự vui ngũ dục sanh tâm vui thích nhưng tri túc, nên gọi là Hỷ Túc. Nội viện tầng trời ấy là cõi Tịnh Độ của Di Lạc Đại Sĩ, ngoại viện là chốn dục lạc của thiên chúng.

“*Sắc, Vô Sắc giới*”: Sắc là chư thiên Sắc giới (Rupaloka), chữ “*Vô Sắc*” chỉ chư thiên trong Vô Sắc giới (Arupaloka). Đó là những cõi trời nằm phía trên các tầng trời Dục Giới, đều trụ trong hư không. Vì thế, Phật mới hỏi A Nan: Nếu vì không có núi Tu Di mà bảo là chư thiên không có chỗ để trụ thì các vị trời từ cõi Dạ Ma trở lên nương vào đâu để trụ? Ngay các vị trời cõi Dạ Ma trong thế giới Sa Bà này còn chẳng cần nương vào núi Tu Di để trụ trong hư không thì chư thiên trong cõi Cực Lạc cần chi núi Tu Di!

A Nan đáp rằng: Do bởi có nghiệp lực chẳng thể nghĩ bàn nên chư thiên mới có thể nương hư không mà trụ.

Sách Câu Xá Quang Ký, quyển mười ba giảng chữ “*ngiệp*” như sau: “*Tạo tác là nghiệp*”; ý nói: Do thân, khẩu, ý tạo tác nên gọi là nghiệp. Làm ác là ác nghiệp, làm lành là thiện nghiệp. Thiện nghiệp có công năng sanh ra quả vui, ác nghiệp có tác dụng sanh ra quả ác; do vậy gọi là “*ngiệp lực*”. Sách Hữu Bộ Tỳ Nại Da (Luật tạng của phái Nhất

Thiêt Hữu Bộ), quyển bốn mươi sáu ghi: “*Nghiệp lực chẳng thể nghĩ bàn! Dầu xa xôi cách mấy vẫn lôi kéo được. Khi quả báo đã thành thực dầu có trốn tránh vẫn khó thoát được*”.

Chánh kinh:

佛語阿難：不思議業，汝可知耶？汝身果報，不可思議；眾生業報，亦不可思議；眾生善根，不可思議；諸佛聖力，諸佛世界，亦不可思議。其國眾生，功德善力，住行業地，及佛神力，故能爾耳。

Phật ngữ A Nan: - Bất tư nghị nghiệp, nhữ khả tri da? Nhữ thân quả báo, bất khả tư nghị, chúng sanh nghiệp báo, diệc bất khả tư nghị. Chúng sanh thiện căn, bất khả tư nghị, chư Phật thánh lực, chư Phật thế giới, diệc bất khả tư nghị. Kỳ quốc chúng sanh, công đức thiện lực, trụ hạnh nghiệp địa, cập Phật thần lực, cố năng nhĩ nhĩ.

Phật bảo A Nan:

- Ông có biết chẳng? Nghiệp chẳng thể nghĩ bàn! Thân ông quả báo chẳng thể nghĩ bàn, nghiệp báo của chúng sanh cũng chẳng thể nghĩ bàn, thiện căn của chúng sanh chẳng thể nghĩ bàn; thánh lực của chư Phật, thế giới của chư Phật cũng chẳng thể nghĩ bàn. Do công đức, thiện lực của chúng sanh cõi ấy, do trụ hạnh nghiệp địa và do thần lực của Phật nên mới được như thế đó.

Giải:

Theo sách Tiên Chú, chữ “quả báo” chỉ những kết quả và báo ứng do những hành vi thiện ác trong quá khứ cảm thành nên gọi là Quả Báo. Quả và Báo vốn cùng một Thể. Nếu phân tích tỉ mỉ thì cảnh giới mà nay chúng ta gặp phải đều là kết quả của nghiệp nhân đã tạo trong quá khứ, đây gọi là “quả”; còn hậu quả tương ứng với nghiệp duyên đã tạo thì gọi là “báo”. Cái gì có khả năng sanh ra sự vật thì gọi là “nhân”, còn những gì hỗ trợ cho nhân kết thành quả thì gọi là “duyên”. Ví dụ như hạt giống của lúa gạo hay lúa mạch là nhân; người nông phu cày bừa, mưa, sương thấm tưới là duyên. Thóc, lúa mạch thân hoạch năm nay chính là từ hạt giống từ năm ngoái; nên nếu so với thóc, lúa mạch năm ngoái thì thóc và lúa mạch năm nay chính là quả. Nếu đem so với sức nông phu, mưa,

sương v.v... của năm ngoái thì thóc lúa năm nay chính là báo [của những duyên đó].

“*Bất khả tư nghị*” (Chẳng thể nghĩ bàn) là vượt khỏi sự hiểu biết, suy nghĩ, chẳng thể dùng tư duy, ngôn ngữ của chúng sanh để lãnh hội, diễn tả nổi. Trong câu “*chúng sanh nghiệp báo*” (nghiệp báo của chúng sanh), chữ nghiệp báo chỉ nghiệp nhân và quả báo. Do nghiệp nhân thiện hay ác nên gặp phải quả báo vui hay khổ.

Kinh Bảo Tích quyển chín mươi sáu chép: “*Diêm La thường cáo bỉ tội nhân: - Vô hữu thiếu tội ngã năng gia, như tự tác tội kim nhật lai, nghiệp báo tự chiêu, vô đại giả*” (Vua Diêm La thường báo bọn tội nhân đó: - Chẳng có chút tội nào do ta có thể tự thêm vào cả, tội của chính các người làm nay đến ngày báo ứng, nghiệp báo tự mình chiêu cảm lấy, không ai chịu thay cho được).

Phẩm Phổ Hiền Hạnh Nguyên cũng chép: “*Bồ Tát tự niệm: Ngã ư quá khứ vô thí kiếp trung, do tham - sân - si, phát thân khẩu ý, tác chư ác nghiệp, vô lượng vô biên. Nhược thử ác nghiệp hữu thể tướng giả, tận hư không giới bất năng dung thọ*” (Bồ Tát tự nghĩ: Ta trong vô thí kiếp quá khứ do tham, sân, si, từ thân, miệng ý tạo các nghiệp ác vô lượng vô biên. Nếu những ác nghiệp đó mà có thể tướng thì trọn hết cõi hư không cũng chẳng thể chứa đựng được). Do tạo nghiệp vô biên nên báo cũng vô biên. Câu Xá Luận, quyển chín chép: “*Đến ngay cả đức Thế Tôn cũng không cách chi ngăn ngừa vì thế lực của nghiệp mạnh mẽ nhất*”; bởi thế, kinh nói: “*Chúng sanh nghiệp báo bất khả tư nghị*” (Nghiệp báo của chúng sanh chẳng thể nghĩ bàn).

“*Chúng sanh thiện căn bất khả tư nghị*” (Thiện căn của chúng sanh chẳng thể nghĩ bàn) là như kinh Đại Tập dạy: “*Chúng sanh hạnh bất khả tư nghị, chúng sanh cảnh giới bất khả tư nghị*” (Hạnh của chúng sanh chẳng thể nghĩ bàn, cảnh giới của chúng sanh chẳng thể nghĩ bàn). Tổ Lâm Tế cũng nói: “*Nhữ dục thức Phật Tổ ma? Chỉ nhĩ năng thỉnh pháp đích tiện thị?*” (Ông muốn biết Phật, Tổ ư? Ông chỉ cần nghe pháp ắt sẽ biết) và: “*Mỗi nhật đa ban dụng xứ, nhĩ thiếu thập ma? Lục đạo thần quang, vị tăng gián yết*” (Những việc hàng ngày ông có thiếu chi đâu? Thần quang của sáu đường chưa từng gián đoạn). Như vậy, cảnh giới cùng việc làm thường nhật của chúng sanh đều là những thứ chẳng thể nghĩ bàn.

Câu kinh Pháp Hoa: “*Nhược nhân tán loạn tâm, nhập ư tháp miếu trung, nhất xưng Nam Mô Phật, giai dĩ thành Phật đạo*” (Dẫu

người tâm tán loạn, vào trong tháp miếu, niệm Nam Mô Phật một tiếng, đều đã thành Phật đạo) thật đã hiển thị sâu xa rằng: Thiện căn của chúng sanh chẳng thể nghĩ bàn, chẳng thể dùng suy lường, phân biệt để lãnh hội nổi.

“Chư Phật thánh lực, chư Phật thế giới, diệc bất khả tư nghị” (Thánh lực của chư Phật, thế giới của chư Phật cũng chẳng thể nghĩ bàn): Chữ *“chư Phật”* chỉ khắp cả mười phương Như Lai. Trong chữ *“thánh lực”*, chữ *“lực”* chỉ lực dụng. Theo sách Phạn Ngữ Danh Nghĩa Đại Tập và quyển bốn mươi tám sách Tông Kính Lục thì có năm thứ lực: Định Lực, Thông Lực, Tá Thức Lực, Đại Nguyện Lực và Phật Pháp Oai Đức Lực. Năm thứ lực này chẳng thể nghĩ bàn nên kinh bảo *“thánh lực chẳng thể nghĩ bàn”*.

Theo kinh này, trong vô lượng kiếp, Pháp Tạng Bồ Tát trụ vào Chân Thật Huệ để trang nghiêm cõi Phật, hạnh đức như Phổ Hiền, khai hóa, hiển thị Chân Thật Tê, muốn cho hết thảy chúng sanh đều hưởng cái lợi chân thật. Do vô lượng công đức chân thật của đại nguyện, đại hạnh đó nên thành tựu được thánh lực và cõi nước đều chẳng thể nghĩ bàn.

Với mỗi thứ công đức trong mười bảy thứ công đức trang nghiêm thành tựu của cõi nước, Đàm Loan pháp sư đều bảo là *“há thể nghĩ bàn nổi”* như: *“Quang minh thực hiện Phật sự há thể nghĩ bàn nổi”*, *“nước trong cõi ấy thực hiện Phật sự há thể nghĩ bàn nổi”*, *“hình ảnh ấy làm Phật sự há thể nghĩ bàn nổi”*, *“tiếng ấy làm Phật sự há thể nghĩ bàn nổi”*. Điều thù thắng nhất là những người vãng sanh *“chẳng đoạ phiền não lại được hưởng Niết Bàn há thể nghĩ bàn nổi”*.

Kinh Kim Cang Đảnh cũng nói: *“Duy thử Phật sát, tận dĩ Kim Cang tự tánh thanh tịnh sở thành Mật Nghiêm Hoa Tạng”* (Chỉ mình cõi Phật ấy dùng trọn kim cương tự tánh thanh tịnh để tạo thành Mật Nghiêm Hoa Tạng). Trong quyển hai, tôi đã chứng minh Mật Nghiêm Hoa Tạng chính là Cực Lạc thế giới. Cõi nước thù thắng nhiệm mầu như vậy chẳng từ vi trần tạo thành nên chẳng phải là vật chất thế gian, chẳng cần đến sức hấp dẫn giữa vạn vật để kết tụ nên cần chi núi Tu Di! Do vì cõi nước ấy do kim cương tự tánh thanh tịnh tạo thành nên kinh bảo *“thế giới chẳng thể nghĩ bàn”*.

Trong câu *“kỳ quốc chúng sanh công đức, thiện lực”* (thiện lực, công đức của chúng sanh cõi ấy), chữ *“kỳ quốc”* (cõi ấy) chỉ thế giới Cực Lạc. Những người vãng sanh phát Bồ Đề tâm, một dạ chuyên niệm,

dùng các thứ chánh hạnh, trợ hạnh, định thiện, tán thiện để cầu sanh Tịnh Độ, trì danh hiệu viên mãn vạn đức, nhập biển đại nguyện Nhất Thừa. Công đức thù thắng vô lượng vô biên như thế nên lực dụng thật chẳng thể nghĩ bàn. Lực dụng đạt được do tu tập gọi là “*thiện lực*”. Tịnh Ảnh Sớ viết: “*Nương vào pháp để tu hành đúng đắn thì gọi là thiện lực*”. Công đức và thiện lực của chúng sanh cõi Cực Lạc đều chẳng thể nghĩ bàn.

Sách Hội Sớ giảng chữ “*trụ hạnh nghiệp địa*” như sau: “*Hạnh nghiệp địa chính là sự thành tựu đại nghiệp hạnh nguyện của A Di Đà Phật*”. Chúng sanh cõi Cực Lạc do thiện lực của vô lượng công đức nên có thể an trụ trong những thành tựu tạo bởi đại nghiệp hạnh nguyện của A Di Đà Như Lai; vì thế bảo là “*trụ hạnh nghiệp địa*”.

Trong quyển hai, khi giải thích nguyện thứ bốn mươi bảy, tôi đã từng dẫn Vãng Sanh Luận Chú để chứng tỏ rằng: Thấy được thân tướng Phật Di Đà thì được thân nghiệp bình đẳng, nghe danh hiệu Ngài thì được khẩu nghiệp bình đẳng, gặp quang minh của Ngài chiếu đến thì hiểu được pháp và được ý nghiệp bình đẳng. Những điều như vậy chính là “*hạnh nghiệp địa*” của Phật Di Đà.

Do thiện lực công đức của chúng sanh cõi Cực Lạc, do sức an trụ vào hạnh nghiệp địa của Phật Di Đà, và do oai thần vô thượng của đức Phật ấy, nên cõi nước Cực Lạc chẳng cần phải nương vào núi Tu Di mà vẫn có thể an trụ một cách tự nhiên.

Chánh kinh:

阿難白言：業因果報，不可思議。我於此法，實無所惑。但為將來眾生破除疑網，故發斯問。

A Nan bạch ngôn: “Nghiệp nhân quả báo, bất khả tư nghị. Ngã ư thử pháp, thật vô sở hoặc. Đản vị tương lai chúng sanh phá trừ nghi võng, cố phát tư vấn”.

A Nan bạch rằng:

- **Nghiệp nhân quả báo chẳng thể nghĩ bàn. Đối với pháp này con chẳng nghi hoặc, chỉ là để phá trừ lưới ngờ cho chúng sanh trong đời tương lai nên con mới hỏi như thế.**

Giải:

Đến đây, ngài A Nan mới nói rõ nguyên do thúc đẩy Ngài nêu câu hỏi ấy: Ngài thấy rõ chúng sanh trong đời tương lai tình chấp sâu nặng ắt sẽ nghi lầm điều đó (tức là nghi cõi Cực Lạc không có núi Tu Di thì sẽ nương vào đâu để an trụ) nên mới thay họ thưa hỏi. Trong cõi thế gian này, chúng sanh điên đảo chất chồng, chỉ khăng khăng chấp vào những hiện tượng và quy luật của thế giới này, dùng sự thấy biết hẹp hòi để suy xét cảnh giới của Phật. Thậm chí chấp vào cái thấy biết thiếu sót của mình rồi nghi ngờ lời Phật; nghe nói cõi Cực Lạc không có núi Tu Di liền nghi chur thiên cõi ấy biết nương vào đâu mà trụ?

Để phá nổi nghi ấy, Phật liền hỏi ngược lại: Vậy thì các tầng trời như trời Dạ Ma v.v... trong cõi này lại nương vào đâu để trụ? Chẳng lẽ cứ căn cứ theo sự tương của trời Đao Lợi để rồi ngờ vực cõi Cực Lạc hay sao?

Ngài A Nan đại quyền thị hiện vì chúng sanh mà thưa hỏi. Bởi thế, Ngài chẳng nói “*trụ không*” (trụ vào không trung) mà lại nói “*bất khả tư nghị*” (chẳng thể nghĩ bàn) để khơi gợi Thế Tôn dạy ra điều thù thắng, nêu lên yếu chỉ của toàn bộ kinh này: Toàn bộ bản kinh này đều là “*bất khả tư nghị*” cả.

Điều chấp trước vừa được nói trên không những chỉ là do chưa hiểu thấu Phật pháp mà thật ra còn mâu thuẫn với cả khoa học hiện đại. Do thế giới chúng ta đang sống là không gian ba chiều (tam duy không gian - three-dimension space). Do vọng niệm chẳng ngừng nên những suy nghĩ, phân biệt của người đời chẳng thể vượt khỏi tánh chất hạn cuộc của thế giới này. Lẽ nào ta lại có thể dùng những quy luật của không gian ba chiều để suy lường không gian nhiều chiều trong thực tế một cách sai lạc hay sao?

Hiện tại, lý thuyết không gian nhiều chiều (đa duy không gian - multi-dimension space) đã được giới khoa học thừa nhận. Số chiều trong cõi Thường Tịch Quang của Phật ắt cũng phải là vô lượng.

Thật ra, chúng sanh cõi Cực Lạc vượt xa cảnh giới trời, người, nhưng vì thuận theo các phương khác nên mới gọi là “trời, người”. Nói trời Đao Lợi, trời Tứ Thiên Vương v.v... cũng chỉ là thuận theo cách nói thông thường của những phương khác. Kinh bảo thánh chúng cõi ấy “*hữu tại địa thọ kinh, thính kinh giả*” (có người ở trên mặt đất nghe nhận kinh điển), có người “*hữu tại hư không giảng, tụng, thọ, thính*” (ở trên hư không giảng, tụng, nghe, nhận). Thánh chúng cõi ấy lại còn “*cung điện tùy thuộc vào thân*”, cho nên cung điện trong cõi ấy hoặc là

ở trên mặt đất hoặc ở trên hư không. Vì vậy, những tầng trời như Dạ Ma (không cư), Đao Lợi (địa cư)... chỉ là thí dụ.

Phẩm Siêu Thế Hy Hữu của kinh này cũng bảo: “*Đản nhân thuận dư phương tục, cố hữu nhân thiên chi danh*” (Chỉ do thuận theo lễ thói phương khác nên có danh từ trời, người). Như vậy, trời, người và các tầng trời chỉ là cách nói thuận theo thế tục.

12. Quang minh biến chiếu (光明徧照: Quang minh chiếu khắp)

Phẩm trước là phẩm Quốc Giới Nghiêm Tịnh đã tường thuật sự trang nghiêm của y báo; phẩm thứ mười hai này và phẩm mười ba tiếp theo đây sẽ nói về chánh báo trang nghiêm. Quang minh chiếu khắp nghĩa là thân trọn khắp mười phương; thọ mạng vô lượng là cùng khắp cả ba đời.

Phẩm này tán dương quang minh của Phật Di Đà: Trước hết, tán dương quang minh của Phật Di Đà thù thắng độc nhất, rồi nêu rõ nguyên nhân tại sao quang minh thù thắng. Tiếp đó, nêu lên mười hai danh hiệu quang minh thù thắng. Cuối cùng là trình bày diệu dụng thù thắng của quang minh.

Chánh kinh:

佛告阿難：阿彌陀佛威神光明，最尊第一。十方諸佛，所不能及。徧照東方恆沙佛剎，南西北方，四維上下，亦復如是。若化頂上圓光，或一二三四由旬，或百千萬億由旬。諸佛光明，或照一二佛剎，或照百千佛剎。惟阿彌陀佛，光明普照無量無邊無數佛剎。諸佛光明所照遠近，本其前世求道，所願功德大小不同。至作佛時，各自得之。自在所作，不為預計。阿彌陀佛，光明善好，勝於日月之明千億萬倍。光中極尊，佛中之王。

Phật cáo A Nan: - A Di Đà Phật oai thần quang minh tối tôn đệ nhất. Thập phương chư Phật sở bất năng cập, biến chiếu Đông phương Hằng sa Phật sát. Nam, Tây, Bắc phương, tứ duy, thượng, hạ, diệc phục như thị. Nhược hóa đỉnh thượng viên quang, hoặc nhất, nhị, tam, tứ do-tuần, hoặc bách thiên vạn ức do-tuần. Chư Phật quang minh hoặc chiếu nhất, nhị Phật sát, hoặc chiếu bách thiên Phật sát, duy A Di Đà Phật, quang minh phổ chiếu vô lượng vô biên vô số Phật sát. Chư Phật quang minh sở chiếu viễn cận, bốn kỳ tiền thế cầu đạo, sở nguyện công đức đại tiểu bất đồng. Chí tác Phật thời, các tự đắc chi. Tự tại sở tác, bất vi dự kế. A Di Đà Phật, quang minh

thiện hảo, thẳng w nhật nguyệt chi minh, thiên ức vạn bội, quang trung cực tôn, Phật trung chi vương.

Phật bảo A Nan:

- Oai thần quang minh của A Di Đà Phật tối tôn đệ nhất, thập phương chư Phật chẳng thể sánh bằng, chiếu khắp Hằng sa cõi Phật trong phương Đông. Trong các phương Nam, Tây, Bắc, bốn góc, trên, dưới cũng giống như thế.

Viên quang từ trên đánh Ngài hóa ra thì hoặc là [chiếu xa] một, hai, ba, bốn do-tuần, hoặc là trăm ngàn vạn ức do-tuần. Quang minh của chư Phật hoặc chiếu thấu một, hai cõi Phật, hoặc chiếu trăm ngàn cõi Phật. Chỉ riêng quang minh của A Di Đà Phật chiếu trọn vô lượng vô biên vô số cõi Phật.

Quang minh của chư Phật chiếu xa hay gần vốn là do trong đời trước khi cầu đạo đã nguyện được công đức lớn hay nhỏ sai khác. Đến khi thành Phật, mỗi vị tự đạt được, tự tại thành tựu chẳng thể tính trước. Quang minh của A Di Đà Phật tốt lành, vượt trội ánh sáng của mặt trời, mặt trăng ngàn ức vạn lần, là tôn quý nhất trong các quang minh, là vua trong các đức Phật.

Giải:

Phẩm này nói về sự thành tựu của nguyện mười ba “*quang minh vô lượng*” và nguyện mười bốn “*được quang minh chiếu thấu liền được an lạc*”. Nguyện mười ba là “*quang minh vô lượng*”, “*vượt trội chư Phật*”. Do nguyện này được thành tựu nên “*A Di Đà Phật oai thần quang minh tối tôn đệ nhất. Thập phương chư Phật sở bất năng cập*” (Oai thần, quang minh của A Di Đà Phật tối tôn đệ nhất. Mười phương chư Phật chẳng thể sánh bằng).

Phật Quả bình đẳng sao quang minh lại sai khác? Sư Vọng Tây đáp: “*Thường đồng, thường biệt: Diệu đức của chư Phật xét về nội chứng tuy tương đồng, nhưng do bốn nguyện sai khác nên quang minh có hơn, kém*”.

Đây chính là ý nghĩa của câu “*bốn kỳ tiền thế cầu đạo sở nguyện công đức đại tiểu bất đồng*” (vốn là do đời trước lúc cầu đạo đã nguyện được công đức có lớn hay nhỏ sai khác).

“*Hằng sa*” là cát con sông Hằng (Gange) ở Ấn Độ. “*Tứ duy*” (bốn góc) là bốn phương ở giữa các phương Đông, Tây, Nam, Bắc.

“Đánh thương viên quang” (viên quang⁷² từ trên đánh đầu): Phật có đánh quang và thân quang, “đánh thương viên quang” chỉ đánh quang.

“Do-tuần” (Yojana) là đơn vị đo khoảng cách của Ấn Độ, là số dặm hành quân trong một ngày của bậc đế vương thời cổ. Do-tuần là bốn mươi dặm hay ba mươi dặm. Bản chú giải kinh Duy Ma của ngài Tăng Triệu ghi: “Do-tuần là tên gọi một số dặm của Thiên Trúc. Thương do-tuần là sáu mươi dặm, trung do-tuần là năm mươi dặm, hạ do-tuần là bốn mươi dặm”.

Sở dĩ có sự sai khác như vậy là vì từ cổ đến nay giữa hai nước Ấn Độ và Trung Hoa, việc hoán chuyển đơn vị đo lường thường thay đổi luôn. Hơn nữa, số dặm hành quân trong một ngày chẳng phải là một hằng số, nên chẳng thể lấy nhất định một con số nào.

Các câu từ “nhất do-tuần” đến “bách thiên Phật sát” (trăm ngàn cõi Phật) là dùng các cách so sánh để diễn tả quang minh của Phật chiếu xa hay gần. Câu “*duy A Di Đà Phật quang minh phổ chiếu vô lượng vô biên vô số Phật sát*” (chỉ riêng A Di Đà Phật quang minh chiếu trọn vô lượng vô biên vô số cõi Phật) diễn tả sự thù thắng độc đáo của quang minh của A Di Đà Phật nhằm chứng minh quang minh của Phật tôn quý bậc nhất, vượt trội mười phương. Đây chính là nội dung thứ nhất của phẩm này.

Tiếp đó, kinh trình bày nguyên nhân tại sao quang minh của Phật Di Đà lại đặc biệt thù thắng nhất. Phẩm trước đã nói: “*Thanh tịnh trang nghiêm siêu du thập phương*” (Thanh tịnh trang nghiêm vượt trội mười phương), phẩm này lại bảo: “*Thập phương chư Phật, sở bất năng cập*” (Mười phương chư Phật chẳng thể sánh bằng). Tiếp đó lại bảo: “*Quang trung cực tôn, Phật trung chi vương*” (Tôn quý nhất trong các quang minh, vua trong các đức Phật). Trong pháp bình đẳng mà lại có những sự sai biệt như vậy là vì trong đời trước khi cầu đạo [các vị Phật] đã có những bồn nguyện sai khác.

Đại nguyện thứ mười ba của Phật Di Đà là: “*Ngã tác Phật thời, quang minh vô lượng, phổ chiếu thập phương, tuyệt thắng chư Phật, thắng u nhật nguyệt chi minh thiên vạn ức bội*” (Lúc tôi thành Phật, quang minh vô lượng chiếu khắp mười phương vượt xa chư Phật, hơn cả quang minh của mặt trời, mặt trăng ngàn vạn ức lần). Bởi vậy nên “*chí*

---

⁷² Viên quang: Do quang minh tỏa ra bao trọn quanh đầu (đánh quang) hoặc thân mình (thân quang) nên gọi là Viên Quang (ánh sáng bao trọn).

tác Phật thời, các tự đắc chi, tự tại sở tác, bất vi dự kế” (đến khi thành Phật, mỗi vị tự đạt được, tự tại thành tựu, chẳng thể tính trước), nghĩa là: Đến khi thành Phật, mỗi vị đều đúng như bốn nguyện mà hiện quang minh. Đấy đều là việc tự nhiên thành tựu, chứ chẳng thể do mình muốn hoạch định hoặc an bài được!

Vì nhân quả hết như nhau nên *“thăng ư nhật nguyệt chi minh, thiên ức vạn bội, quang trung cực tôn, Phật trung chi vương”* (quang minh trội hơn ánh sáng của mặt trời, mặt trăng ngàn vạn ức lần, là tôn quý nhất trong các quang minh, là vua trong các đức Phật).

Chánh kinh:

是故無量壽佛，亦號無量光佛，亦號無邊光佛、無礙光佛、無等光佛，亦號智慧光、常照光、清淨光、歡喜光、解脫光、安隱光、超日月光、不思議光。

Thị cố Vô Lượng Thọ Phật, diệc hiệu Vô Lượng Quang Phật, diệc hiệu Vô Biên Quang Phật, Vô Ngại Quang Phật, Vô Đẳng Quang Phật, diệc hiệu Trí Huệ Quang, Thường Chiếu Quang, Thanh Tịnh Quang, Hoan Hỷ Quang, Giải Thoát Quang, An Ổn Quang, Siêu Nhật Nguyệt Quang, Bất Tư Nghị Quang.

Do đó, Vô Lượng Thọ Phật cũng có hiệu là Vô Lượng Quang Phật, cũng gọi là Vô Biên Quang Phật, Vô Ngại Quang Phật, Vô Đẳng Quang Phật, cũng hiệu là Trí Huệ Quang, Thường Chiếu Quang, Thanh Tịnh Quang, Hoan Hỷ Quang, Giải Thoát Quang, An Ổn Quang, Siêu Nhật Nguyệt Quang, Bất Tư Nghị Quang.

Giải:

Đoạn này trình bày điểm chính thứ ba của phẩm này: Mười hai danh hiệu quang minh thù thắng. Mười hai thứ quang minh ấy được gọi là Thập Nhị Quang Phật, đều là những danh hiệu khác của Vô Lượng Thọ Phật, cũng chính là Quả Giác của ngài Pháp Tạng khi đã thành Phật.

Kinh Thủ Lăng Nghiêm dạy: *“Đại Thế Chí, dữ kỳ đồng luân ngũ thập nhị Bồ Tát, tức từng tòa khởi, đánh lễ Phật túc, nhi bạch Phật ngôn:*

- Ngã ức vãng tích hằng hà sa kiếp, hữu Phật xuất thế, danh Vô Lượng Quang. Thập nhị Như Lai tương kế nhất kiếp, kỳ tối hậu Phật, danh vi Siêu Nhật Quang Phật, bỉ Phật giáo ngã Niệm Phật tam-muội”

(Đại Thế Chí Pháp Vương Tử cùng năm mươi hai vị Bồ Tát đồng hàng với Ngài liền từ tòa đứng dậy, đánh lễ dưới chân Phật, bạch Phật rằng:

- Con nhớ trong hằng hà sa kiếp xưa kia có Phật xuất thế tên là Vô Lượng Quang. Mười hai vị Như Lai liên tục xuất hiện trong một kiếp. Vị Phật sau rốt tên là Siêu Nhật Nguyệt Quang Phật, đức Phật ấy dạy con Niệm Phật tam-muội).

Mười hai vị Quang Phật trong kinh này chính là mười hai đức Như Lai trong hằng hà sa kiếp quá khứ. Kinh Cửu Phẩm Vãng Sanh A Di Đà Tam Ma Địa Tập Đà Ra Ni trong Mật bộ cũng chép: “*Thị nội tòa thập nhị mạn-đà-la Đại Viên Kinh Trí tượng, kỳ danh vi Nhất Thiết Tam Đạt Vô Lượng Quang Phật... Trí Lực Tam Minh Siêu Nhật Quang Phật*” (Hình tượng báu của Đại Viên Kinh Trí trong mười hai mạn-đà-la ở nội tòa có tên là Nhất Thiết Tam Đạt Vô Lượng Quang Phật... Trí Lực Tam Minh Siêu Nhật Nguyệt Quang Phật); câu ấy rất phù hợp với kinh này.

Bản Đường dịch lại ghi mười lăm danh hiệu quang minh, bản Tống dịch ghi mười ba thứ quang minh, chẳng qua là do tách ra hay gộp lại nên thành sai khác đó thôi!

Trong Tán A Di Đà Phật Kệ, Đàm Loan đại sư đã viết về “Vô Lượng Quang Phật” như sau: “*Trí huệ quang minh bất khả lượng; cố Phật hựu hiệu Vô Lượng Quang. Hữu lượng chư tướng mông Phật hiệu, thị cố khê thủ Chân Thật Minh*” (Trí huệ quang minh chẳng thể lường; nên Phật lại có hiệu là Vô Lượng Quang. Các tướng hữu lượng nhờ quang minh chiếu nên được hiệu; vì vậy đánh lễ đáng Chân Thật Minh). Lời tán tụng này của đại sư đã khế hợp thánh tâm một cách sâu xa, Ngài đã trực chỉ quang minh chính là trí huệ, quang minh và trí huệ bất nhị. Câu “*thị cố khê thủ Chân Thật Minh*” nghĩa là: Do quang minh này chính là trí huệ nên phải dập đầu kính lễ. Do cả bản kinh Đại Bản đây chỉ là một chân thật: Chân Thật Tế, Chân Thật Huệ, Chân Thật Lợi nên kệ mới nói là “Chân Thật Minh”. Rõ ràng, trong cõi Cực Lạc, y báo, chánh báo, nhân quả đều thuần là chân thật.

Đại Huệ thiên sư đời Tống cũng bảo: “*Chỉ dùng quang minh này để tuyên diệu pháp, pháp ấy chính là quang minh này, chẳng rời quang*

minh này để thuyết pháp ấy”. “*Pháp ấy*” là chân thật pháp, tức là Chân Thật Tế. Chẳng lìa quang minh này để thuyết pháp ấy là vì trí huệ và quang minh chẳng hai.

Quang minh này là Chân Thật Huệ nên chỉ dùng quang minh này để tuyên diệu pháp, để ban bố cái lợi chân thật. Đó cũng chính là diệu dụng của quang minh. Bởi đó, kệ tán viết: “*Các tướng hữu lượng nhờ quang minh chiếu nên được hiểu*”. Do chân thật minh của trí huệ quang minh này nên có thể hiểu rõ hết thấy các tướng trong các cõi, cũng như khai ngộ hết thấy chúng sanh trong các cõi nên mới bảo: “*Các tướng hữu lượng nhờ quang minh chiếu nên được hiểu*”. Hết thấy chúng sanh nhờ vào lực dụng của quang minh này nên hiểu rõ Chân Thật Huệ.

Sách Luận Chú viết: “*Nếu gặp được quang minh của A Di Đà Phật chiếu đến thì sẽ giải thoát các sự ràng buộc nơi ý nghiệp, vào nhà Như Lai, rốt ráo đắc ý nghiệp bình đẳng*”. Đây chính là ý nghĩa của câu “*nhờ quang minh chiếu nên được hiểu*”.

“*Vô Biên Quang Phật*”: Tán A Di Đà Phật Kệ viết: “*Giải thoát quang luân vô hạn tế, cố Phật hựu hiệu Vô Biên Quang, môn quang xúc giả ly hữu vô, thị cố khổ thủ Bình Đẳng Giác*” (Vàng ánh sáng giải thoát không ngăn mé, nên Phật lại có hiệu là Vô Biên Quang; kẻ được quang chiếu soi bèn lìa hữu, vô. Vì vậy, kính lễ đấng Bình Đẳng Giác). Lời tán dương này của Đàm Loan đại sư thật thù thắng vượt xa lời tán của các vị khác. Ngài Nghĩa Tịch giảng chữ “*vô biên*” là “*không ngăn mé*”; Ngài Tịnh Ảnh giảng là “*rộng lớn*”.

Những cách giải thích như vậy chẳng được viên mãn kỳ diệu như cách giải thích của ngài Đàm Loan: Dùng ngay chữ Giải Thoát Quang để giải thích chữ Vô Biên Quang. Giải Thoát là một trong ba đức của Niết Bàn. Ngài còn thêm vào đó chữ Luân. Luân (輪) hàm nghĩa đầy đủ, viên mãn, diễn tả Giải Thoát Đức viên mãn, đầy đủ. “*Vô hạn tế*” (không ngăn mé) nghĩa là không còn thuộc trong hết thấy hạn lượng, ranh giới. “*Ly hữu vô*” là lìa khỏi hai khái niệm Có và Không. Do lìa hết thấy những quy ước, thung dung Trung Đạo, lìa cả nhị biên lẫn Trung Đạo, giải thoát rốt ráo. Đây là ý nghĩa của chữ “*Vô Biên*” cũng như chính là ý nghĩa của câu “*ý nghiệp bình đẳng rốt ráo*” trong sách Luận Chú.

Câu kệ sau cùng gọi ngay Phật là Bình Đẳng Giác (Bình Đẳng Giác cũng chính là một thánh hiệu của Phật Di Đà) chỉ ngay vào Đệ Nhất Nghĩa Đế, bình đẳng rốt ráo, vạn pháp hết như nhau. Lời tán

dương này của ngài Đàm Loan quả đã phơi bày rành rành ý nghĩa sâu xa của Phật hiệu Vô Biên Quang. Đây mới đúng là tán Phật.

“*Vô Ngại Quang Phật*”: Ngài Cảnh Hưng, ngài Nghĩa Tịch đều bảo “*vô ngại*” nghĩa là “*quang minh không chướng ngại*”; ngài Tịnh Ảnh bảo “*vô ngại*” là “*tự tại*”. Ngài Đàm Loan khen danh hiệu này như sau: “*Quang vân vô ngại như hư không, cố Phật hựu hiệu Vô Ngại Quang. Nhất thiết hữu ngại môn quang trạch, thị cố đánh lễ Nan Tư Nghị*” (Mây quang minh vô ngại như hư không, vì thế Phật lại có hiệu là Vô Ngại Quang. Hết thấy hữu ngại được quang minh nhuần thấm. Do đó, đánh lễ đáng Nan Tư Nghị). Ý nói: Quang minh như hư không nên vô chướng ngại; do bản thể thường tịch nên diệu dụng vô cùng, tự tại vô ngại. Do quang minh chiếu trọn khắp nên hết thấy hữu ngại (hữu tình) được hưởng lợi ích của quang minh; vì vậy quang minh là “*nan tư nghị*” (khó thể nghĩ bàn nổi).

Chữ “*Vô Đẳng Quang Phật*” trích từ bản Đường dịch và Tống dịch, bản Ngụy dịch ghi là Vô Đối Quang Phật; ngài Tịnh Ảnh bảo: “*Phật quang không gì đương cự nổi nên gọi là Vô Đối*”. Ngài Cảnh Hưng bảo: “*Bồ Tát chẳng thể bằng [Phật] nên gọi là Vô Đối*”. Ngài Đàm Loan khen ngợi danh hiệu này như sau: “*Thanh tịnh quang minh vô hữu đối, cố Phật hựu hiệu Vô Đối Quang*” (Thanh tịnh quang minh không ai đương cự được, vì thế Phật hiệu là Vô Đối Quang).

Vô Đối đồng nghĩa với Vô Đẳng (không gì bằng được); không có gì sánh bằng nổi chính là dứt bật đối đãi. Câu kinh Thủ Lăng Nghiêm: “*Ngã chân Văn Thù, vô thị Văn Thù*” (Ta thật là Văn Thù, nhưng không có gì là Văn Thù) đã thể hiện ý nghĩa không gì so sánh, không gì bằng được, dứt tuyệt đối đãi: Nếu ta là Văn Thù thì hóa ra có đến hai Văn Thù. Như vậy là có đối đãi, so sánh. Do đó, ý nghĩa của danh hiệu Vô Đẳng Quang Phật rất sâu xa vậy.

Ngài Tịnh Ảnh giảng danh hiệu “*Trí Huệ Quang*” như sau: “*Khéo chiếu các pháp nên gọi là Trí Huệ Quang*”. Ngài Cảnh Hưng lại bảo: “*Quang minh từ tâm thiện căn chẳng si của Phật phát khởi, trừ được vô minh phẩm tâm của chúng sanh nên chính là Trí Huệ*”. Ngài Đàm Loan lại tán rằng: “*Phật quang năng phá vô minh ám, cố Phật hựu hiệu Trí Huệ Quang*” (Phật quang phá tan tối tăm vô minh nên Phật lại hiệu là Trí Huệ Quang). Cả hai ý sau (tức là ý của ngài Cảnh Hưng và ngài Đàm Loan) cùng cho rằng do phá trừ vô minh nên gọi là Trí Huệ Quang, trừ sạch tâm vô minh như bản của chúng ta, ban cho chúng ta cái

lợi chân thật nên Phật Di Đà được xưng tụng là tôn quý nhất trong các quang minh, vua trong chư Phật.

Chữ “*Thường Chiếu Quang*” lấy từ bản Tống dịch. Thường Tịch Quang tịch mà thường chiếu nên gọi là Thường Chiếu Quang; bản Ngụy dịch ghi là Vô Đoạn Quang. Ngài Tịnh Ảnh bảo: “*Thường chiếu chẳng dứt nên gọi là Bất Đoạn Quang*”, ngài Cảnh Hưng giảng: “*Thường quang của Phật luôn chiếu soi làm lợi ích nên chẳng đoạn*”. Ngài Đàm Loan tán rằng: “*Quang minh nhất thiết thời phổ chiếu, cố Phật hựu hiệu Bất Đoạn Quang*” (Trong hết thảy thời quang minh chiếu trọn khắp, nên Phật lại hiệu là Bất Đoạn Quang). Trong hết thảy thời thường chiếu trọn khắp chính là ý nghĩa của chữ “*Thường Chiếu*”.

Ngài Tịnh Ảnh giảng “*Thanh Tịnh Quang*” là: “*Lìa như nên bảo là tịnh*”, ngài Cảnh Hưng bảo: “*Từ thiện căn chẳng tham của Phật phát hiện và cũng trừ được hết thảy tâm tham như của chúng sanh nên là Thanh Tịnh*”. Ngài Đàm Loan tán rằng: “*Đạo quang minh lãng sắc siêu tuyệt, cố Phật hựu hiệu Thanh Tịnh Quang. Nhất môn quang chiếu tội cấu trừ, giai đắc giải thoát cố danh lễ*” (Đạo quang rạng ngời sắc siêu tuyệt nên Phật lại hiệu là Thanh Tịnh Quang. Một phen được quang minh chiếu đến thì tội cấu tiêu trừ, đều được giải thoát. Vì thế, [con] danh lễ). Như vậy, quang minh này rạng ngời, ly cấu; lại còn tiêu trừ tham trước và tội cấu của chúng sanh nên đặt tên là Thanh Tịnh Quang.

Sách Vãng Sanh Luận cũng bảo: “*Cần biết rằng: Nói gọn lại, ba thứ thành tựu nguyện tâm trang nghiêm này cùng nhập vào một pháp cú. Một pháp cú là thanh tịnh cú. Thanh tịnh cú là chân thật trí huệ vô vi Pháp Thân*”. Do vậy, Thể của một danh hiệu thanh tịnh chính là chân thật Pháp Thân, gồm trọn ba thứ trang nghiêm là cõi nước, Phật, Bồ Tát. Vì vậy, trong bản Hán dịch, danh hiệu của A Di Đà Phật được ghi là Vô Lượng Thanh Tịnh Phật. Phật Di Đà lại có mật hiệu là Thanh Tịnh Kim Cang. Theo đó mà suy, hai chữ Thanh Tịnh mang ý nghĩa rất sâu sắc.

Với danh hiệu Hoan Hỷ Quang, ngài Tịnh Ảnh bảo: “*Có thể làm cho người được thấy trong lòng vui thích thì gọi là Hỷ*”, ngài Cảnh Hưng giảng: “*Từ thiện căn vô sân của Phật sanh ra, trừ được tâm nóng giận ganh ghét của chúng sanh nên hoan hỷ*”. Ngài Đàm Loan tán rằng: “*Từ quang gia bị thí an lạc, cố Phật hựu hiệu Hoan Hỷ Quang*” (Do từ quang gia bị ban cho sự an lạc, nên Phật lại hiệu Hoan Hỷ Quang). “*An lạc*” là như kinh Pháp Hoa dạy: “*Thân ý thái nhiên, khoái đắc an lạc*”

(Thân ý thoải mái, sung sướng hưởng an vui). Phật quang khiến cho chúng sanh an vui, mừng rỡ nên hiệu là Hoan Hỷ Quang.

Danh hiệu “*Giải Thoát Quang*” trích từ bản Tổng dịch, bản Ngụy dịch không ghi danh hiệu này nên các bậc cổ đức chưa hề chú giải. Trong bản Ngụy dịch lại ghi hai danh hiệu là Viêm Vương Quang và Vô Xưng Quang nên ngài Đàm Loan tán rằng: “*Phật quang chiếu diệu tối đệ nhất, cổ Phật hựu hiệu Quang Viêm Vương, tam đồ hắc ám mông quang khai, thị cổ đánh lễ Đại Ứng Cúng*” (Phật quang chiếu rực cao tột bậc nhất nên Phật lại hiệu là Quang Viêm Vương. Tam đồ tăm tối được quang minh khai mở. Vì vậy đánh lễ đáng Đại Ứng Cúng) và: “*Thần quang ly tướng bất khả danh, cổ Phật hựu hiệu Vô Xưng Quang. Nhân quang thành Phật quang hách nhiên, chư Phật sở tán cổ đánh lễ*” (Thần quang lìa tướng chẳng thể gọi tên được; vì vậy, Phật lại hiệu là Vô Xưng Quang. Do quang minh thành Phật nên quang minh càng chói lọi, bởi chư Phật khen ngợi nên con đánh lễ). Rõ ràng cả hai bài kệ trên cùng khen ngợi phẩm đức Giải Thoát.

“*Thần quang ly tướng*” và “*nhân quang thành Phật*” (do quang minh thành Phật) diễn tả Tự Giác Đức của Giải Thoát Quang. “*Phật quang tối đệ nhất*” (Phật quang tột bậc nhất) và “*tam đồ mông quang*” (tam đồ được quang minh chiếu) diễn tả Giác Tha Đức của Giải Thoát Quang. Đem cả hai bài kệ ấy để suy xét thì rõ ràng là cả hai cùng diễn tả đức tánh lợi ích của Giải Thoát Quang. Ly tướng thành Phật, phóng quang phổ độ chính là diệu đức và lợi ích của Giải Thoát Quang. Do đây ta cũng thấy rằng các bản dịch cổ [dịch danh hiệu] có sai khác thì chẳng qua là do diễn rộng hay thu hẹp mà thôi.

Danh hiệu “*An Ổn Quang*” trích từ bản Tổng dịch. An Ổn nghĩa là thân tâm yên ổn. Do ngũ trược, tám khổ chẳng thể khuấy nhiễu nổi nên bảo là An (安); núi sụp, đất lở cũng chẳng thể lay động nổi nên gọi là Ổn (隱). Tông Kính Lục lại viết: “*An ổn khoái lạc thì tịch tĩnh diệu thường*”, mà “*tịch tĩnh diệu thường*” chính là Thường Tịch Quang. Rõ ràng, sanh và diệt đã bị diệt hết rồi thì tịch diệt là vui; đó là ý nghĩa chữ An. Ba đời hết như nhau, chẳng quá khứ, không vị lai; đây là ý nghĩa của chữ Ổn. Tịch tĩnh thường diệu, quang minh màu nhiệm của Phật Di Đà chiếu trọn khắp, khiến cho tất cả chúng sanh an ổn, khoái lạc, thoát khỏi các sanh diệt nên gọi là An Ổn Quang.

Về danh hiệu “*Siêu Nhật Nguyệt Quang*”, ngài Tịnh Ảnh giảng: “*Vượt khỏi tướng thế gian nên gọi là Siêu Nhật Nguyệt*”; ngài Cảnh

Hưng giảng: “Ngày đêm luôn chiếu chẳng giống với ánh sáng của mặt trời, mặt trăng trong cõi Sa Bà nên gọi là Siêu Nhật Nguyệt”. Ngài Đàm Loan tán rằng: “Quang minh chiếu diệu quá nhật nguyệt, có Phật hiệu Siêu Nhật Nguyệt Quang” (Quang minh chiếu ngời vượt hẳn mặt trời, mặt trăng. Vì thế Phật hiệu là Siêu Nhật Nguyệt Quang).

Kinh Siêu Nhật Minh Tam Muội lại dạy:

“*Nhật chi quang minh chiếu hiện tại sự. Nhân vật nhuyển động, bách cốc được mọc, chư thiên, long thần, giai nhân nhật thành, phổ đắc mâu hoạt. Nhật bất năng chiếu nhị Thiết Vy gian, diệc bất năng chiếu nhân tâm bốn linh khai đạt. Đản chiếu hữu hình, bất chiếu vô hình. Siêu Nhật Nguyệt tam-muội, sở dĩ thắng giả hà? Thù chiếu thập phương, vô biên vô tế. Tam giới ngũ đạo, mị bất triệt sớng. Hà hướng Di Đà quang minh, cố danh Siêu Nhật Nguyệt Quang*” (Quang minh của mặt trời soi tỏ mọi sự. Loài người, muôn vật, côn trùng, được thảo trong các hang hốc, chư thiên, long thần đều nhờ mặt trời mà tồn tại, cùng được tươi tốt, nảy nở. Nhưng mặt trời chẳng thể chiếu tới khoảng giữa hai núi Thiết Vy, cũng chẳng thể soi rọi cho cõi lòng con người được khai ngộ, chỉ chiếu hữu hình, chẳng chiếu nổi vô hình. Vì sao Siêu Nhật Minh tam-muội thù thắng? Vì tam-muội chiếu cả mười phương không bến, không bờ; tam giới, ngũ đạo không đâu là chẳng chiếu thấu suốt. [Tam-muội đã như thế] hướng hồ là quang minh của Phật Di Đà. Vì vậy Ngài hiệu là Siêu Nhật Nguyệt Quang).

Đoạn kinh trên đây đã giải thích danh hiệu Siêu Nhật Nguyệt Quang một cách khéo léo vượt xa những cách giải thích trước đó. Ánh sáng mặt trời chỉ có thể chiếu rọi hết thấy những thứ hữu hình, sanh trưởng thiên địa vạn vật, nhưng chẳng chiếu nổi thứ vô hình, chẳng thể chiếu qua núi Thiết Vy (vì vậy, chẳng soi được khoảng giữa hai núi Thiết Vy), chẳng thể khai minh cõi lòng con người. Siêu Nhật Nguyệt tam-muội thù thắng hơn thế, nhưng quang minh của Phật Di Đà lại còn vượt xa tam-muội này. Do vậy, Phật hiệu là Siêu Nhật Nguyệt Quang.

Danh hiệu “*Bát Tư Nghị Quang*” thấy ghi trong hai bản Đường dịch và Tống dịch, bản Ngụy dịch tách thành hai danh hiệu “*Nan Tư Quang*” và “*Vô Xưng Quang*”. Nhưng Nan Tư chính là chẳng nghĩ nổi, Vô Xưng là chẳng thể diễn tả nổi. Ngài Tịnh Ảnh bảo: “*Vượt ngoài mức tâm tưởng của thế gian nên bảo là Nan Tư Quang. Vượt ngoài ngôn ngữ của thế gian nên bảo là Vô Xưng Quang*”. Ngài Cảnh Hưng nói: “*Nhị*

Thừa chẳng thể nghĩ lường nổi quang minh ấy nên bảo là Nan Tư. Không thừa nào khác diễn tả nổi quang minh ấy nên bảo là Vô Xưng”.

Ngài Đàm Loan lại tán rằng: “*Quang minh ấy ngoài trừ Phật ra, không ai có thể suy lường nổi nên Phật lại hiệu là Nan Tư Quang... Thần quang ly tướng chẳng thể gọi tên nổi nên Phật lại hiệu là Vô Xưng Quang*”. Quang minh đã vượt ra ngoài hình tướng của quang minh nên ngoài trừ đức Phật ra, không ai có thể suy lường nổi. Lời giảng của Đàm Loan đại sư bao quát cả hai danh hiệu trước và sau nên rất thù thắng (Trong phân trên, lời giải thích của Ngài về Vô Xưng Quang đã tương hợp với danh hiệu Giải Thoát Quang; ở đây lại phù hợp với danh hiệu Bất Tư Nghị Quang, thật sự cũng chẳng trở ngại gì. Xét ra, các bản dịch tách ra hay gộp lại khác nhau, xếp đặt không giống nhau, nên có vẻ sai khác, chứ trên thực chất cũng không có gì là khác nhau cả! Giải Thoát chính là một trong ba đức của Niết Bàn, mà Giải Thoát chính là Bất Khả Tư Nghị vậy). Hơn nữa, Bất Tư Nghị chính là Bất Khả Tư Nghị. Danh xưng của bản Tiểu Bản kinh này vốn là Xưng Tán Bất Khả Tư Nghị Công Đức Nhất Thiết Chư Phật Sở Hộ Niệm Kinh.

Kinh Cổ Âm Thanh Vương Đà Ra Ni cũng nói: “*Nhĩ thời, thập phương Hằng sa chư Phật, giai cộng tán bĩ An Lạc thế giới, sở hữu Phật pháp bất khả tư nghị, thần thông hiện đại, chủng chủng phương tiện bất khả tư nghị. Nhược năng hữu tín như thị chi sự, đương tri thị nhân bất khả tư nghị. Sở đắc nghiệp báo diệc bất khả tư nghị*” (Lúc bấy giờ, mười phương hằng sa chư Phật đều cùng khen ngợi thế giới An Lạc ấy: Tất cả Phật pháp chẳng thể nghĩ bàn, thần thông biến hiện, các thứ phương tiện chẳng thể nghĩ bàn. Nếu có ai tin được sự như vậy thì nên biết kẻ đó là chẳng thể nghĩ bàn, đạt được nghiệp báo cũng chẳng thể nghĩ bàn).

Trong sách A Di Đà Sớ Sao, Liên Trì đại sư còn giảng về “*bất khả tư nghị*” như sau:

“Bất khả tư nghị chia ra thành bốn thứ:

1. Một là công đức thí pháp rộng lớn như là vô lượng thọ, vô lượng quang, tam bảo đạo phẩm v.v...

2. Hai là công đức thần thông biến hóa trọn khắp như là: nước, chim, cây cối đều tuyên diệu pháp, tự nhiên thọ hưởng cơm áo, đồ dùng; chúng sanh đều đầy đủ tướng hảo, thần thông biến hóa v.v...

3. Ba là công đức tin nhận căn lành đời trước như là: tin nhận được pháp khó tin, đời trước đã tu vô lượng căn lành v.v...

4. Bốn là công đức quả báo không chi hơn được như là liền được vãng sanh, liền được dự vào trong số những vị thượng thiện nhân, trụ ngay vào địa vị Bất Thoái Chuyển, rốt ráo thành Phật v.v...

Những việc như vậy đều vượt xa thường tình nên bảo là bất khả tư nghị như kinh Kim Cang Bát Nhã dạy: “Thị kinh bất khả tư nghị, quả báo diệc bất khả tư nghị” (Kinh này nghĩa lý chẳng thể nghĩ bàn, quả báo cũng chẳng thể nghĩ bàn).

Hơn nữa, theo kinh Tiểu Bản, y báo, chánh báo, nhân quả đều chẳng thể nghĩ bàn. Sách Sớ Sao viết: “Về y báo thì Đồng Cư chính là Thường Tịch Quang; về chánh báo thì Ứng Thân chính là Pháp Thân; nhân thì bảy ngày thành tựu; quả thì một phen vãng sanh sẽ Bất Thoái. Đây cũng là những việc vượt xa khỏi thường tình nên cũng đều là chẳng thể nghĩ bàn cả”.

Sách Di Đà Yếu Giải cũng bảo: “Nói đại lược, bất khả tư nghị có đến năm nghĩa:

1. Vượt ngang khỏi tam giới chẳng chờ phải đoạn Hoặc.
2. Đã sanh về Tây phương thì thấy đủ cả bốn cõi, chẳng cần phải tiến từng bậc một.
3. Chỉ trì danh hiệu, chẳng cần đến các phương tiện Thiên Quán.
4. Lấy bảy ngày làm hạn, chẳng cần phải nhiều kiếp, nhiều đời, lâu ngày chầy tháng.
5. Trì danh hiệu một vị Phật liền được chư Phật hộ niệm, chẳng cần trì danh của hết thầy các đức Phật khác.

Đây đều là do đại nguyện hạnh của đấng Đạo Sư tạo thành nên bảo là cái lợi công đức chẳng thể nghĩ bàn của A Di Đà Phật”.

Sách Yếu Giải còn viết: “Hành nhân tín, nguyện, trì danh, hoàn toàn lấy công đức của Phật biến thành công đức của chính mình” đúng là lời “hồng tâm của cái hồng tâm”⁷³. Cận đại, Ấn Quang đại sư đã tán dương sách Yếu Giải như sau:

---

⁷³ Ý nói: Lời cốt yếu nhất trong những lời cốt yếu. “Hồng tâm của hồng tâm” chính là điểm chính giữa của cái gọi là hồng tâm trong tâm bìa để bán tên.

“*Lý Sự đều đạt đến mức cùng cực, là bản chủ giải bậc nhất kể từ khi đức Phật giảng kinh này đến nay, khéo léo, chính xác đến mức tuyệt diệu! Vì dù cô Phật xuất hiện lần nữa trong thế gian để chủ giải lại kinh này thì cũng chẳng thể hay hơn được nổi*”. Thật đúng lắm thay!

Trong bát tư nghị quang chứa đựng công đức chẳng thể nghĩ bàn của A Di Đà Phật nên Phật hiệu là Bát Tư Nghị Quang.

Chánh kinh:

如是光明，普照十方一切世界。其有眾生，遇斯光者，垢滅善生，身意柔軟。若在三途極苦之處，見此光明，皆得休息，命終皆得解脫。若有眾生聞其光明威神功德，日夜稱說，至心不斷，隨意所願，得生其國。

Như thị quang minh, phổ chiếu thập phương nhất thiết thế giới. Kỳ hữu chúng sanh, ngộ tư quang giả, cấu diệt, thiện sanh, thân ý nhu nhuyễn. Nhược tại tam đồ cực khổ chi xứ, kiến thử quang minh, giai đắc hưu tức, mạng chung giai đắc giải thoát. Nhược hữu chúng sanh văn kỳ quang minh oai thần, công đức, nhật dạ xưng thuyết, chí tâm bất đoạn, tùy ý sở nguyện, đắc sanh kỳ quốc.

Quang minh như vậy chiếu khắp hết thảy thế giới trong mười phương. Có chúng sanh nào gặp được quang minh này thì cấu diệt, thiện sanh, thân ý nhu nhuyễn. Nếu kẻ đang ở trong chốn tam đồ cực khổ mà thấy được quang minh này thì đều được ngưng nghỉ [nổi khổ], khi mạng chung đều được giải thoát. Nếu chúng sanh nào nghe công đức oai thần của quang minh ấy mà ngày đêm kể, nói, chí tâm chẳng ngớt thì thuận theo lòng mong sẽ được sanh về cõi ấy.

Giải:

Đoạn này trình bày chủ đề thứ tư của phẩm này: Diệu dụng thù thắng của quang minh Phật Di Đà. Đây chính là kết quả của nguyện mười bốn “*quang minh chiếu đến được an lạc*”.

Câu “*kỳ hữu chúng sanh ngộ tư quang giả*” (có chúng sanh nào gặp được quang minh này) ngụ ý: Tuy Phật quang chiếu khắp mười phương vô biên vô ngại, nhưng do chúng sanh căn tánh bất đồng, căn kém, duyên hèn khác nào chận úp xuống, dấu ánh sáng mặt trời chiếu

khắp vẫn không cách chi soi được lòng chậu, như người úp chậu lên đầu chẳng thấy được ánh sáng; vì thế mới có kẻ gặp được hay chẳng gặp được quang minh của Phật. Nếu là người có cơ duyên “*ngộ tư quang giả*” (gặp được quang minh) này ắt sẽ đạt được những lợi ích lớn lao như sau:

1. “*Cầu diệt*”: Bản Ngụy dịch ghi là “*tam cầu tiêu diệt*”, tam cầu chính là ba độc tham, sân, si.

2. “*Thiện sanh*” như Thập Trụ Tỳ Bà Sa Luận bảo: “*Thiện căn là chẳng tham, chẳng sân, chẳng si. Hết thấy pháp lành đều sanh từ ba pháp ấy*”. Trí Độ Luận, quyển ba mươi cũng chép: “*Hết thấy thiện pháp đều từ ba thiện pháp mà sanh và tăng trưởng*”.

Như vậy, “*cầu diệt*” thì “*thiện sanh*”. Bản Ngụy dịch chép là “*thiện tâm sanh yên*” (thiện tâm phát sanh). Thiện tâm là dùng hai pháp Tàm và Quý⁷⁴ và ba căn vô tham, vô sân, vô si để làm tự tánh cho điều lành. Dùng những điều ấy để cùng tương ứng khởi lên hết thấy tâm và Tâm Sở thì gọi là “*thiện tâm*”. Xét theo bốn nguyện Di Đà, thiện tâm chính là tín tâm chân thật trong Tịnh tông.

“*Thân ý*” chính là ba nghiệp thân, khẩu, ý. “*Nhu nhuyển*” nghĩa là tâm nhu hòa, thuận theo đạo như kinh Pháp Hoa nói: “*Chúng sanh ký tín phục, chất trực ý nhu nhuyển*” (Chúng sanh đã tin phục, ý chất trực nhu nhuyển). Ấy là vì chúng sanh cõi này ương ngạnh khó giáo hóa nên một khi “*thân ý nhu nhuyển*” thì mới dễ điều phục, giáo hóa.

Chữ “*đồ*” (途) trong “*tam đồ*” nghĩa là con đường. Tam đồ là hỏa đồ, huyết đồ và đao đồ. Tiểu địa ngục gồm cả ngục nóng lẫn lạnh, đại địa ngục chỉ thuần là ngục nóng; chỉ nói đến ngục nóng nên gọi địa ngục là “*hỏa đồ*”. Súc sanh thường ăn nuốt lẫn nhau nên gọi là “*huyết đồ*”. Ngạ quỷ thường bị xua đuổi nên gọi là “*đao đồ*”. Chúng sanh trong đường ác, ở những chốn cực khổ được Phật quang chiếu đến thì nỗi khổ ấy được ngừng dứt nên được nghỉ yên. Vì vậy, kinh bảo “*giai đắc hưu tức*” (đều được ngưng nghỉ). Đây là vì Phật đã nguyện: “*Kiến*

---

⁷⁴ Tàm và Quý là hai pháp thuộc về Tâm Sở. Theo Câu Xá Luận quyển bốn, có hai cách giải thích Tàm và Quý.

1. Cách hiểu phổ biến nhất: Tự xấu hổ về tội lỗi do mình đã tạo là Tàm (慚), thẹn với người vì mình đã tạo tội lỗi là Quý (愧).

2. Tàm là tôn kính các công đức và những người có công đức, tâm kính sợ tội lỗi là Quý.

ngã quang minh, chiếu xúc kỳ thân, mạc bất an lạc, từ tâm tác thiện, lai sanh ngã quốc” (Thấy quang minh của tôi chiếu soi đến thân thì không ai chẳng được an lạc, từ tâm làm lành, sanh trong nước tôi). Nay Phật nói quang minh có lợi ích thù thắng như thế để hiển thị sự thành tựu của lời nguyện ấy.

Câu “*mạng chung giai đắc giải thoát*” (khi mạng chung đều được giải thoát) diễn tả ý “*từ tâm tác thiện, vãng sang Cực Lạc*”. Ta thấy: Chúng sanh cực khổ trong tam đồ nếu thấy được quang minh của Phật liền được dứt khổ, khi mạng chung sẽ vãng sanh. Bởi thế, nguyện lực và sức oai quang nhiếp thọ của Phật Di Đà đều chẳng thể nghĩ bàn. Quán kinh cũng chép: “*Vô Lượng Thọ Phật hữu bát vạn tứ thiên tùy hình hảo, nhất nhất hảo trung, phục hữu bát vạn tứ thiên quang minh, nhất nhất quang minh biến chiếu thập phương thế giới niệm Phật chúng sanh, nhiếp thủ bất xả*” (Vô Lượng Thọ Phật có tám vạn bốn ngàn tướng, mỗi một tướng có tám vạn bốn ngàn tùy hình hảo. Trong mỗi một tùy hình hảo lại có tám vạn bốn ngàn quang minh; mỗi một quang minh chiếu chúng sanh niệm Phật trong khắp mười phương thế giới, nhiếp thủ chẳng bỏ). Sách Bát Châu Tán cũng ghi: “*Bất vị dư duyên quang phổ chiếu, duy mệnh niệm Phật vãng sanh nhân*” (Chẳng vì các duyên khác mà chiếu khắp, chỉ vì kiêu người niệm Phật vãng sanh). Do vậy, người niệm Phật chân thật chính là người hữu duyên gặp được quang minh này. Trong bản sơ giải của ngài Vọng Tây có đoạn:

“*Hỏi: Hành giả trong nhân gian họa may còn thấy được quang minh, chớ chúng sanh trong tam đồ làm sao thấy nổi?*”

“*Đáp: Kinh Tâm Địa Quán có dạy: ‘Đĩ kỳ nam nữ truy tu phước, hữu đại kim quang chiếu địa ngục, quang trung diễn thuyết vi diệu pháp, khai ngộ phụ mẫu linh phát ý’* (Do kẻ nam người nữ kia tu phước hồi hướng [cho cha mẹ đã khuất] nên có ánh sáng lớn màu vàng ròng chiếu thấu tới địa ngục. Trong quang minh diễn thuyết pháp vi diệu, khai ngộ cha mẹ khiến họ phát ý). *Con hiếu làm lành hồi hướng cho cha mẹ còn được như vậy, huống là quang minh lớn lao của Phật Di Đà mà lại luống uổng ư!*”

“*Nhược hữu chúng sanh văn... nhật dạ xưng thuyết, chí tâm bất đoạn*” (Nếu chúng sanh nghe nói... ngày đêm nói kể, chí tâm chẳng ngắt): Kẻ nghe nói đức tánh của quang minh của đức Phật bèn ngày đêm kể nói thì cũng đều “*tùy ý sở nguyện, đắc sanh kỳ quốc*” (thuận theo lòng mong sẽ được sanh về cõi ấy). Bản Ngô dịch ghi: “*Thiện nam tử,*

thiện nữ nhân, văn A Di Đà Phật thanh, xưng dự quang minh. Triều mộ thường xưng dự kỳ quang minh hảo, chí tâm bất đoạn tuyệt, tại tâm sở nguyện, vãng sanh A Di Đà Phật quốc” (Thiện nam tử, thiện nữ nhân nghe tiếng A Di Đà Phật, khen ngợi quang minh. Sáng tối thường khen ngợi quang minh ấy tốt đẹp, chí tâm chẳng đoạn tuyệt, trong tâm mong mỏi vãng sanh cõi A Di Đà Phật).

Câu “*văn kỳ quang minh oai thần công đức*” (nghe công đức oai thần của quang minh ấy) trong hội bản tương đương câu “*văn A Di Đà Phật thanh*” (nghe tiếng A Di Đà Phật) trong bản Ngô dịch. Câu “*nhật dạ xưng thuyết, chí tâm bất đoạn*” (ngày đêm nói kể chí tâm chẳng ngắt) tương đương câu “*triều mộ thường xưng dự kỳ quang minh hảo*” (sáng tối thường khen ngợi quang minh ấy tốt đẹp) của bản Ngô dịch. Câu “*tùy ý sở nguyện, đắc sanh kỳ quốc*” (thuận theo lòng mong sẽ được vãng sanh cõi ấy) tương đương câu “*tại tâm sở nguyện, vãng sanh A Di Đà Phật quốc*” (trong lòng mong mỏi vãng sanh cõi Phật A Di Đà) của bản Ngô dịch.

Sách Hội Sớ nói: “*Ngày đêm xưng nói quang minh của Phật Di Đà chí tâm chẳng ngắt chính là cái nhân vãng sanh... Nhưng chí tâm tin ưa xưng niệm danh hiệu đức Phật ấy thì mới chính là nghĩa thật sự của ngày đêm nói kể*”. Ý sách nói: Tuy “*nhật dạ xưng thuyết, chí tâm bất đoạn*” đúng là cái nhân để vãng sanh Tịnh Độ, nhưng tín nguyện trì danh mới chính là ý nghĩa thật sự của “*nhật dạ xưng thuyết*”. Và lại, tín nguyện trì danh chính là chánh nhân vãng sanh nên ai nấy đều được vãng sanh cả.

13. Thọ chúng vô lượng (壽眾無量: Thọ mạng và hội chúng vô lượng)

Phẩm này tỏ rõ ba thứ vô lượng: Một là Phật thọ vô lượng, hai là hội chúng (đại chúng trong pháp hội) nhiều vô lượng, ba là thọ mạng của đại chúng trong pháp hội cũng vô lượng. Điều thứ nhất là Pháp Thân đức, điều thứ hai là đại nguyện trọn khắp, điều thứ ba là chủ bạn giống hệt nhau, chân thật chẳng thể nghĩ bàn.

Chánh kinh:

佛語阿難：無量壽佛，壽命長久，不可稱計。又有無數聲聞之眾，神智洞達，威力自在，能於掌中持一切世界。

Phật ngữ A Nan: “Vô Lượng Thọ Phật, thọ mạng trường cửu, bất khả xưng kể. Hựu hữu vô số Thanh Văn chi chúng, thần trí đồng đạt, oai lực tự tại, năng ư chưởng trung trì nhất thiết thế giới”.

Phật bảo A Nan: “Vô Lượng Thọ Phật thọ mạng trường cửu chẳng thể tính kể nổi. Ngài lại có vô số chúng Thanh Văn: thần, trí đồng đạt, oai lực tự tại; họ có thể nắm hết cả thế giới trong lòng bàn tay”.

Giải:

Phật bảo A Nan: A Di Đà Phật thọ mạng vô lượng, thọ mạng Ngài trường cửu đến nỗi chẳng có cách nào diễn tả nổi, không cách chi tính toán nổi. Đây chính là do điều nguyện thứ mười lăm “*thọ mạng vô lượng*” kết thành. Câu “*hựu hữu vô số Thanh Văn chi chúng*” (lại có vô số Thanh Văn chúng) chính là điều nguyện mười sáu “*Thanh Văn vô số*” được thành tựu.

Câu “*thọ mạng trường cửu, bất khả xưng kể*” (thọ mạng trường cửu chẳng tính kể nổi) biểu thị Pháp Thân rốt ráo của A Di Đà Phật; do tam thể cùng như một nên thọ mạng vô lượng. Lại do đại nguyện thù thắng độc nhất, vượt xa chư Phật nên thọ mạng của Báo Thân và Hóa Thân cũng đều vô lượng. Phật thọ vô lượng nên thường giác ngộ chúng sanh. Phật nguyện vô cực nên phải có chúng hội rộng lớn. Do đó, chúng Thanh Văn trong cõi Ngài đều vô số vô lượng. Câu “*thần, trí đồng đạt*” mô tả đại chúng trong cõi ấy đều hiểu rành thông suốt thần thông, có trí

huệ. Sách Vãng Sanh Luận nói: “*Chúng trời người bất động* (chỉ hội chúng cõi Cực Lạc) *từ biến trí thanh tịnh sanh ra*”. Sách Luận Chú giảng: “*Đều từ biến trí huệ thanh tịnh của Như Lai sanh ra*”. Vì vậy, họ đều “*thần, trí đồng đạt, oai lực tự tại*”.

Nói về “*thần trí*” thì “*thần*” (神) là thần thông, “*trí*” (智) là trí huệ; nói “*thần trí*” là nói gọn. Nếu ghép Thần và Trí lại thành một từ thì thần trí nghĩa là trí huệ thấy tột cùng sự lý một cách tự tại. “*Thần*” là sáng suốt; nghĩa là trí huệ ấy sáng suốt thần diệu vô cực. “*Đạt*” (達) là thông đạt vô ngại. “*Đồng*” (洞) là thấu triệt rốt ráo. “*Oai lực tự tại*” là sức oai thần tự tại vô ngại.

Câu “*năng ư chương trung trì nhất thiết thế giới*” (có thể cầm hết thấy thế giới trong lòng bàn tay) hiển thị sâu sắc cảnh giới “*quảng hiệp tự tại, nhất đa tương tức*” (xin xem lại phần giải thích về môn này trong cuốn một) sự sự vô ngại chẳng thể nghĩ bàn của Hoa Nghiêm. Kinh Duy Ma cũng nói về công đức chẳng thể nghĩ bàn: Cầm một thế giới trong lòng bàn tay. Kinh chép: “*Trụ bất khả tư nghị giải thoát Bồ Tát, đoạn thủ tam thiên đại thiên thế giới, như đào gia luân, trước hữu chương trung, trích quá hằng sa thế giới chi ngoại. Kỳ trung chúng sanh bất giác bất tri kỳ chi sở vãng. Hựu phục hoàn trí bốn xứ, đô bất sử nhân hữu vãng lai tướng; nhi thủ thế giới bốn tướng như cố*” (Trụ trong giải thoát chẳng thể nghĩ bàn, Bồ Tát bứt lấy một tam thiên đại thiên thế giới như [véo lấy một miếng đất sét] trên bàn xoay của thợ gốm, đặt trong bàn tay phải rồi ném khỏi hằng sa thế giới, nhưng chúng sanh trong thế giới ấy chẳng biết, chẳng hay nơi mình đang trụ. Lại đem đặt trả về chỗ cũ, khiến cho chúng sanh đều chẳng có ý tưởng là [thế giới] bị đem đi hay trả lại, mà bốn tướng của thế giới này vẫn như cũ)

Và: “*Bồ Tát dĩ nhất Phật độ chúng sanh, trí tại hữu chương, phi đao thập phương, biến thị nhất thiết, nhi bất động bốn xứ*” (Bồ Tát đem chúng sanh trong một cõi Phật đặt trong bàn tay phải, bay đến mười phương, hiện bày khắp hết thấy, nhưng chẳng lay động bốn xứ). Đại chúng cõi Cực Lạc đều có đủ những công đức oai thần chẳng thể nghĩ bàn như vậy; rõ ràng là thánh chúng trang nghiêm, công đức của chủ lẫn bạn đều chẳng thể nghĩ bàn.

Chánh kinh:

我弟子中大目犍連，神通第一，三千大千世界所有一切星宿眾生，於一晝夜，悉知其數。

Ngã đệ tử trung, Đại Mục Kiền Liên, thần thông đệ nhất. Tam thiên đại thiên thế giới, sở hữu nhất thiết tinh tú, chúng sanh, u nhất trú dạ, tất tri kỳ số.

Trong các đệ tử của ta, Đại Mục Kiền Liên thần thông đệ nhất: Đối với tất cả hết thấy tinh tú và chúng sanh trong tam thiên đại thiên thế giới, ông ta có thể trong một ngày một đêm biết trọn số đó.

Giải:

Trong đoạn văn trên chỉ nói đến công đức của mình ngài Mục Kiền Liên để làm thí dụ. Việc biết được số lượng tinh tú chỉ thấy ghi trong hai bản Hán dịch và Ngô dịch; bản Hán dịch ghi là: “Ma Ha Mục Kiền Liên phi hành tứ thiên hạ. Nhất nhật, nhất dạ, biến số tinh, tri hữu kỳ mai dã” (Ma Ha Mục Kiền Liên bay trong tứ thiên hạ, trong một ngày một đêm đếm hết số ngôi sao, biết là có bao nhiêu ngôi).

Chánh kinh:

假使十方眾生，悉成緣覺，一一緣覺，壽萬億歲，神通皆如大目犍連。盡其壽命，竭其智力，悉共推算，彼佛會中聲聞之數，千萬分中不及一分。

Giả sử thập phương chúng sanh, tất thành Duyên Giác. Nhất nhất Duyên Giác, thọ vạn ức tuế, thần thông giai như Đại Mục Kiền Liên, tận kỳ thọ mạng, kiệt kỳ trí lực, tất cộng thôi toán, bỉ Phật hội trung Thanh Văn chi số, thiên vạn phần trung bất cập nhất phần.

Giả sử chúng sanh trong mười phương đều thành Duyên Giác. Mỗi vị Duyên Giác thọ vạn ức năm, thần thông đều như Đại Mục Kiền Liên, suốt cả cuộc đời vắt kiệt trí lực, cùng nhau tính toán chẳng thể tính nổi một phần ngàn vạn số lượng Thanh Văn trong hội đức Phật ấy.

Giải:

Đoạn văn này kể rõ Thanh Văn nhiều vô số. Ngài Mục Liên là bậc thần thông đệ nhất. Dẫn cho mười phương chúng sanh đều đắc thần thông giống hệt như ngài Mục Liên, dùng trọn cả cuộc đời mình dốc cạn trí lực, hợp nhau tính toán số lượng thánh chúng trong cõi Cực Lạc thì những điều họ biết được chẳng thể bằng nổi một phần ngàn vạn số lượng thánh chúng trong cõi ấy.

Chánh kinh:

譬如大海，深廣無邊，設取一毛，析為百分，碎如微塵。以一毛塵，沾海一滴，此毛塵水，比海孰多？阿難，彼目捷連等所知數者，如毛塵水，所未知者，如大海水。

Thí như đại hải, thâm quảng vô biên, thiết thủ nhất mao, tích vi bách phần, toái như vi trần. Dĩ nhất mao trần, triêm hải nhất trích, thủ mao trần thủy, tỷ hải thực đa?

A Nan! Bĩ Mục Kiền Liên đẳng sở tri số giả, như mao trần thủy. Sở vị tri giả, như đại hải thủy.

Ví như đại hải sâu rộng vô biên. Nếu lấy một sợi lông chẻ thành trăm phần, nghiền nát như vi trần. Dem mảnh bụi lông ấy chấm lấy một giọt nước biển thì nước dính vào mảnh lông ấy so với biển cả, cái nào là nhiều?

Này A Nan! Con số mà những người như Mục Kiền Liên biết được thì như nước dính nơi mảnh lông, số họ chưa biết như nước biển cả.

Giải:

“Nhất mao” (một sợi lông) đã rất nhỏ bé, lại còn tách ra thành trăm phần thì lại càng nhỏ tí hơn nữa; “như vi trần” lại càng cực nhỏ. Dem lượng nước dính vào mảnh bụi lông ấy để ví cho con số đã biết; dùng con số chẳng biết như nước biển cả để ví thánh chúng cõi kia, con số ấy thật là vô lượng.

Chánh kinh:

彼佛壽量，及諸菩薩、聲聞、天人壽量亦爾，非以算計譬喻之所能知。

Bỉ Phật thọ lượng, cập chư Bồ Tát, Thanh Văn, thiên nhân thọ lượng diệc nhĩ, phi dĩ toán kế thí dụ chi sở năng tri.

Thọ lượng của đức Phật ấy và thọ lượng của các Bồ Tát, Thanh Văn, trời, người cũng giống như thế, chẳng thể dùng toán số, thí dụ để biết được nổi.

Giải:

Đoạn này kết hợp cả chủ lẫn bạn: Giáo chủ thọ mạng vô lượng, hết thầy đại chúng trong nước cũng đều thọ mạng vô lượng giống như Phật. Di Đà đại ân đức vi diệu khó nghĩ nổi. Kẻ ôm nghiệp đi vãng sanh (đói nghiệp vãng sanh) một phen đã sanh về cõi kia thì chẳng bị thoái chuyển nữa, thọ mạng cũng lại vô lượng. Do vậy, trong cõi ấy ai cũng có thể trong một đời sẽ kế vị thành Phật chứng cực quả. Cõi Sa Bà này đã lắm duyên thoái chuyển, thọ mạng bất quá trăm năm nên trong đời Mạt pháp, ức vạn người tu hành mấy kẻ đắc đạo!

Sách Vãng Sanh Luận có bài kệ như sau: “*Chánh giác A Di Đà, pháp vương khéo trụ trì*”. Phật thọ vô lượng nên giáo hóa đại chúng vô lượng. Những người được Ngài giáo hóa đều là Bồ Xứ Bồ Tát nên bảo là “*khéo trụ trì*”.

Sách còn ghi bài kệ sau: “*Như Lai tịnh hoa chúng, chánh giác hoa hóa sanh*”, nghĩa là: Chúng hội ấy đều hóa sanh trong hoa sen thanh tịnh của cõi A Di Đà Phật “*đều từ biển trí huệ thanh tịnh của Như Lai sanh ra*”, cũng đều sanh ra từ tự tâm của A Di Đà Phật. Vì vậy, nhân dân cõi nước ấy bình đẳng với Phật, thọ mạng cũng đều vô lượng, Nhất Sanh Bồ Xứ; đủ thấy cõi Cực Lạc chủ lẫn bạn đều trang nghiêm, công đức thành tựu.

14. Bảo thụ biến quốc (寶樹徧國: Cây báu khắp cõi nước)

Phẩm này lại tường thuật về y báo trang nghiêm của cõi Cực Lạc: Cây bằng bảy báu thành hàng khắp cả cõi nước. Các cây báu đó hoặc chỉ do một thứ báu tạo thành, hoặc do nhiều thứ báu hợp thành. Cây nào cũng chính tề trang nghiêm, quang sắc đẹp đẽ lạ lùng, gió lay liền tấu nhạc, âm điệu hòa nhã. Đây chính là nguyện thứ mười bảy “*cây vô lượng sắc*” được thành tựu.

Chánh kinh:

彼如來國，多諸寶樹。或純金樹、純白銀樹、琉璃樹、水晶樹、琥珀樹、美玉樹、瑪瑙樹，唯一寶成，不雜餘寶。或有二寶三寶，乃至七寶，轉共合成。根莖枝幹，此寶所成，華葉果實，他寶化作。或有寶樹，黃金為根，白銀為身，琉璃為枝，水晶為梢，琥珀為葉，美玉為華，瑪瑙為果。其餘諸樹，復有七寶，互為根幹枝葉華果，種種共成。

Bỉ Như Lai quốc đa chư bảo thụ: Hoặc thuần kim thụ, thuần bạch ngân thụ, lưu ly thụ, thủy tinh thụ, hổ phách thụ, mỹ ngọc thụ, mã não thụ. Duy nhất bảo thành, bất tạp dư bảo. Hoặc hữu nhị bảo, tam bảo, nãi chí thất bảo, chuyển cộng hợp thành. Căn, hành, chi, cán, thử bảo sở thành, hoa, diệp, quả, thực, tha bảo hóa tác. Hoặc hữu bảo thụ, hoàng kim vi căn, bạch ngân vi thân, lưu ly vi chi, thủy tinh vi sao, hổ phách vi diệp, mỹ ngọc vi hoa, mã não vi quả. Kỳ dư chư thụ, phục hữu thất bảo, hổ vi căn, cán, chi, diệp, hoa, quả, chủng chủng cộng thành.

Cõi đức Như Lai ấy có nhiều cây báu, hoặc cây thuần bằng vàng, cây thuần bằng bạc, cây lưu ly, cây thủy tinh, cây hổ phách, cây mỹ ngọc, cây mã não, cây lưu ly, chỉ do một thứ báu tạo thành, chẳng lẫn các thứ báu khác. Hoặc có cây bằng hai báu, ba báu, cho đến bảy báu lần lượt hợp thành. Rễ, thân, cành, nhánh do các thứ báu này hợp thành. Hoa, lá, quả, hạt do các thứ báu khác hóa thành. Hoặc có cây báu vàng ròng làm rễ, bạch ngân làm thân, lưu ly làm cành, thủy tinh làm ngọn, hổ phách làm lá, mỹ ngọc làm hoa,

mã não làm quả. Các cây báu khác cũng bằng các thứ bảy báu lần lượt hợp thành rễ, cành, lá, hoa, quả.

Giải:

Chữ “*thủy tinh*” (水晶) giống như “*thủy tinh*” (水精), tiếng Phạn là Pha Lê (sphatika), hoặc còn phiên là Pha Ly, thường được dịch là Thủy Tinh. Pha Lê có bốn màu tía, hồng, trắng, biếc.

“*Lưu ly*” (Virudya) là tiếng Phạn, Hán dịch là “*thanh sắc bảo*”. Loại bảo thạch này màu xanh dương, các thứ báu khác chẳng thể phá vỡ nó nổi. Lưu ly cứng chắc, màu sắc rạng rỡ, hiếm có trong đời nên được coi là quý báu.

Hồ phách, mã não cũng đều là các thứ quý báu trong thế gian.

Nói chung, bảy báu kể trên đều là miễn cưỡng tạm dùng tên các chất báu trong thế gian này để so sánh, chứ thật ra hết thảy vạn vật trong cõi Cực Lạc đều lạ lùng kỳ diệu, đẹp đẽ vượt xa mười phương, đâu có thật sự giống như những vật báu phàm tục trong cõi đời ô trược này!

Theo Vãng Sanh Luận, những cây báu đó hiển thị các sự công đức trang nghiêm thành tựu trong cõi ấy. Luận ghi: “*Mượn tánh chất các thứ trân bảo để trang nghiêm khéo léo viên mãn*”. Hiểu nông cạn thì câu “*mượn tánh chất các thứ trân bảo*” diễn tả cây cối do diệu bảo tạo thành. Hiểu sâu sắc hơn, câu ấy diễn tả tánh đức của Phật Di Đà. Tánh đức của Phật Di Đà vốn sẵn hết thảy diệu bảo, trong mỗi thứ trân bảo đều đầy đủ diệu đức của hết thảy trân bảo. Hiểu một cách nông cạn thì “*trang nghiêm khéo léo viên mãn*” chính là những điều như “*vinh sắc quang diệu*” (màu sắc rạng rỡ, ánh sáng chói ngời) và “*xuất ngữ âm thanh*” (phát ra tiếng ngũ âm) sẽ được nói tới trong đoạn kể. Hiểu sâu hơn, câu ấy có nghĩa là mỗi một cây báu đều viên minh cụ đức.

Chánh kinh:

各自異行，行行相值，莖莖相望，枝葉相向，
華實相當，榮色光曜，不可勝視。

*Các tự dị hàng, hàng hàng tương trị, hành hành tương vọng,
chi diệp tương hướng, hoa thực tương đương, vinh sắc quang diệu,
bất khả thắng thị.*

Đều mọc thành hàng khác biệt, hàng hàng thẳng lối, thân cây ngang nhau, cành lá hướng vào nhau, hoa quả tương đương, màu sắc rạng rỡ, ánh sáng chói ngời, chẳng thể thấy trọn.

Giải:

Đoạn này diễn tả đặc tính của các báu: Cây mọc thành hàng theo trật tự, quang sắc sáng ngời, đẹp đẽ. Đây chính là môn “*trang nghiêm thành tựu mặt đất*” trong Vãng Sanh Luận. Kệ ghi: “*Tạp thọ dị quang sắc*” (Các cây có màu sắc, ánh sáng khác nhau). Trong cõi Cực Lạc, mặt đất bằng phẳng như lòng bàn tay, cây báu nhiều màu mọc khắp cõi nước, bên trên phủ lưới báu, phía dưới dựng lan can báu. Những điều như vậy đều là để trang nghiêm mặt đất.

“*Các tự dị hàng*” (Đều mọc thành hàng khác biệt) nghĩa là các thứ cây báu khác loại thì loại nào mọc theo thứ ấy thành từng hàng riêng biệt. Phần Định Thiện Nghĩa trong Quán Kinh Sớ đã giảng chữ “*hành hàng tương trị*” (hàng hàng thẳng lối) như sau: “*Cõi ấy cây cối tuy nhiều nhưng mọc thành hàng tề chỉnh, ngay ngắn chẳng tạp loạn*”. Về chữ “*thực*” (hạt) sách Hội Sớ giảng: “*Thực (實) nghĩa là hạt của quả, quả và hạt chẳng trở sai chỗ nên bảo là tương đương*”. “*Vinh sắc*” (榮色) nghĩa là hình sắc xum xuê, tươi tốt. “*Quang diệu*” (光曜) nghĩa là quang minh chiếu rọi. “*Bất khả thắng thị*” (不可勝視) nghĩa là mắt chẳng thể trông thấy hết được, cũng có nghĩa là năm sắc choáng lộn đến nỗi mắt chẳng thể phân biệt hết được.

Phần Định Thiện Nghĩa trong Quán Kinh Sớ cũng ghi: “*Các rừng cây báu đều từ tâm vô lậu của đức Di Đà biến hiện ra. Do tâm Phật là vô lậu nên những cây ấy cũng vô lậu. Thậm chí chẳng có già, chết, cũng chẳng có cây non, cũng chẳng có cây mới đâm chồi rồi lớn dần dần. Hễ mọc lên thì đồng thời mọc ngay, kích thước, số lượng giống hệt nhau. Vì sao vậy? Cõi ấy là cõi vô sanh vô lậu thì há lại có sanh, tử, tăng trưởng dần dần hay sao?*”

Căn cứ theo đó thì cây báu trong cõi ấy đều từ tâm vô lậu của Phật Di Đà biến hiện nên chẳng có già, chết, cũng chẳng biến đổi. Do vậy, chẳng có cây mới mọc cùng tương trạng tăng trưởng dần dần. Cõi ấy là cõi vô sanh nên rừng cây cũng trụ trong vô sanh tức là Vô Lượng Thọ. Hữu tình lẫn vô tình đều bình đẳng nhất vị, đều chẳng thể nghĩ bàn. Do chẳng thể nghĩ bàn nên cây sẽ tự nhiên vang ra tiếng kỳ diệu tự nhiên hòa tiếng nhau như đoạn kinh dưới đây sẽ kể.

Chánh kinh:

清風時發，出五音聲，微妙宮商，自然相和。
是諸寶樹，周徧其國。

Thanh phong thời phát, xuất ngũ âm thanh, vi diệu cung thương, tự nhiên tương hòa. Thị chư bảo thụ, châu biến kỳ quốc.

Gió mát đúng thời thổi, cây phát ra tiếng ngũ âm Cung, Thương vi diệu tự nhiên hòa tiếng. Các cây báu ấy mọc khắp cả cõi nước.

Giải:

Sách Hội Sớ nói: “*Gió thanh tịnh vô lậu nên bảo là thanh phong. Đúng thời thổi qua nên bảo là thời phát*”.

“*Ngũ âm thanh*” tức là ngũ thanh: Cung, Thương, Giốc, Chủy, Vũ. Năm âm thanh ấy bao gồm hết thảy các thanh âm (Năm thanh ấy chính là cái gốc của nhạc luật Trung Quốc cổ đại. Sau này thêm vào hai âm Biến Cung và Biến Chủy thành ra bảy thanh. Đây chính là bảy notes trong nhạc lý hiện đại).

Trong câu “*vi diệu Cung, Thương*”, kinh dùng hai thanh Cung và Thương để nói lên hết thảy âm thanh đều vi diệu.

“*Tương hòa*” (相和) nghĩa là âm thanh tương ứng với nhau. Sách Hội Sớ bảo: “*Do nguyện lực thành tựu, chẳng cần phải gõ hay thổi nên bảo là tự nhiên hòa tiếng*”. Cây phát ra tiếng nhịp nhàng, hiển thị một nhánh cỏ, một thân cây trong cõi Cực Lạc cũng đều là viên minh cụ đức.

15. Bồ Đề đạo tràng (菩提道場)

Cây Bồ Đề được nói trong phần này chính là cây đạo tràng nói trong nguyện bốn mươi một. Trước hết, kinh nói đến hình tướng cây to lớn trang nghiêm, rồi tường thuật cây có diệu đức khó nghĩ lường; cuối cùng là nói rõ nguyện lực của Di Đà, nêu quả để làm sáng tỏ cái nhân.

Chánh kinh:

又其道場，有菩提樹，高四百萬里，其本周圍五千由旬，枝葉四布二十萬里。一切眾寶自然合成。華果敷榮，光暉徧照。復有紅綠青白諸摩尼寶，眾寶之王，以為瓔珞。雲聚寶鏤，飾諸寶柱。金珠鈴鐸，周匝條間。珍妙寶網，羅覆其上。百千萬色，互相映飾。無量光炎，照耀無極。一切莊嚴，隨應而現。

Hữu kỳ đạo tràng, hữu Bồ Đề thụ, cao tứ bách vạn lý, kỳ bốn châu vì ngũ thiên do-tuần, chi diệp tứ bố nhị thập vạn lý. Nhất thiết chúng bảo tự nhiên hợp thành, hoa quả phu vinh, quang huy biến chiếu. Phục hữu hồng, lục, thanh, bạch, chư ma-ni bảo, chúng bảo chi vương, dĩ vì anh lạc. Vân tụ bảo tảo, sức chư bảo trụ. Kim, châu, linh, đặc, châu tấp điều gian. Trân diệu bảo vô lượng, la phú kỳ thượng. Bách thiên vạn sắc, hỗ tương ánh sức; vô lượng quang viêm, chiếu diệu vô cực. Nhất thiết trang nghiêm, tùy ứng nhi hiện.

Nơi đạo tràng lại có cây Bồ Đề cao bốn trăm vạn dặm. Gốc nó to tròn năm ngàn do-tuần, cành lá xòe ra bốn phía đến hai mươi vạn dặm, do hết thấy các thứ báu tự nhiên hợp thành. Hoa quả lộ lộ, xum xuê, ánh sáng chói rạng khắp nơi. Lại có các thứ báu Ma-ni vàng, lục, xanh dương, trắng, là vua trong các thứ báu, để dùng làm anh lạc. Khóa báu Vân Tụ trang hoàng các trụ báu. Vàng, châu, linh, đặc treo khắp trên cành. Lưới báu trân diệu giăng che bên trên. Trăm ngàn vạn sắc chói ngời lẫn nhau, vô lượng tia sáng chiếu rực vô cực. Hết thấy trang nghiêm hiện ra một cách thích ứng.

Giải:

Chữ “đạo tràng” có đến năm nghĩa:

- Một là chỗ đức Phật Thích Ca thành đạo dưới gốc Bồ Đề ở Ấn Độ được gọi là Đạo Tràng.

- Hai là đắc đạo hành pháp như kinh Duy Ma nói: “*Trực tâm thị đạo tràng*” (Trực tâm là đạo tràng).

- Ba là chỗ thờ Phật được gọi là Đạo Tràng.

- Bốn là chỗ học đạo như bản Chú Giải Kinh Duy Ma của Ngài Tăng Triệu có câu: “*Chỗ tu đạo thanh vắng gọi là đạo tràng*”.

- Thời Tùy Dương Đế, tự viện được gọi là Đạo Tràng. Vua xuống chiếu bắt gọi các chùa trong thiên hạ là Đạo Tràng hết.

Chữ “*đạo tràng*” trong kinh này phải được hiểu theo nghĩa thứ tư, tức là chỗ tu đạo.

Theo sách Tây Vực Ký, cây Bồ Đề chính là cây Tất Bát La (Pipala), đức Phật ngồi dưới gốc cây này thành Đẳng Chánh Giác nên cây được gọi là cây Bồ Đề, dịch nghĩa là Đạo Thọ, hoặc là Giác Thọ. Lúc Phật còn tại thế, cây cao bốn trăm thước, lâu ngày tàn rụi dần chỉ còn cao bốn, năm trượng. Đây là cây Bồ Đề trong thế giới này. Trong kinh này, cây Bồ Đề cao bốn trăm vạn dặm; nhưng như Quán Kinh nói: “*Phật thân cao lục thập vạn ức na-do-tha hằng hà sa do-tuần*” (Thân Phật cao sáu mươi vạn ức na-do-tha hằng hà sa do-tuần) thì hóa ra thân Phật cao mà cây lại thấp, chẳng tương xứng!

Thật ra điều này chẳng quan hệ gì, những số lượng kinh nói đều chỉ là thuận theo căn cơ của chúng sanh nên chúng ta chớ quá câu nệ. Hơn nữa, toàn thể kinh này là cảnh giới sự sự vô ngại chẳng thể nghĩ bàn, dầu cho chốn ấy cao thấp sai khác nhưng nếu đã thông đạt huyền môn “*quảng hiệp tự tại*” thì liền có thể chứng nhập hết thảy pháp giới vô ngại.

Từ chữ “*nhất thiết chúng bảo*” (hết thảy các báu) trở đi diễn tả sự trang nghiêm của cây Bồ Đề. Câu “*tự nhiên hợp thành*” ngụ ý: Cây do đại nguyện, đại lực của Phật Di Đà mà thành, tự nhiên như thế chẳng phải tạo tác. “*Phu*” (敷) có nghĩa là lộ ra, hiển hiện. “*Vinh*” (榮) có nghĩa là um tùm, tươi tốt. Cây Bồ Đề cũng do hết thảy các thứ báu tự nhiên hợp thành nên hoa quả xum xuê, tươi đẹp rực rỡ, tỏa sáng khắp nơi.

Từ chữ “*phục hữu*” (lại có) trở đi, kinh kể về những thứ trang nghiêm nơi cây. Bài kệ sau đây trong Vãng Sanh Luận: “*Vô lượng báu*

giăng xen, lưới mảnh rọp hư không, các thứ linh vang tiếng, phát ra tiếng pháp màu nhiệm” thật tương ứng với đoạn kinh này.

Chuỗi anh lạc, trụ báu, lưới báu được nói trong kinh nói đều là để trang nghiêm nơi không trung phía trên cây. Đầu tiên là báu Ma-ni bốn màu: Các thứ báu này có đủ hết thảy những đặc tánh tốt đẹp nhất của các báu nên là chúng là tối thượng trong các báu. Do đó, kinh bảo: “*Chúng bảo chi vương*” (Vua trong các báu). Dùng các thứ báu tối thượng như thế làm chuỗi anh lạc treo kín các cành nhánh cây để trang hoàng.

Trong câu “*Vân Tụ bảo tủa*”, chữ “*tủa*” (鑊) tức là chữ Tỏa (鎖: khóa) chỉ những chỗ kết cấu ăn khớp vào nhau trong các thứ kiến trúc nơi ấy. “*Vân Tụ*” chính là tên một thứ báu như bản Đường dịch ghi: “*Hữu Sư Tử, Vân Tụ bảo đẳng, dĩ vi kỳ tủa*” (Có các thứ báu như Sư Tử, Vân Tụ... dùng làm khóa móc). Do đó, “*Vân Tụ bảo tủa*” có nghĩa là dùng chất báu Vân Tụ để làm các thứ kết cấu dính móc vào nhau.

Bản Tổng dịch nói về “*bảo trụ*” (trụ báu) như sau: “*Bỉ Phật quốc độ, hữu chủng chủng bảo trụ, giai dĩ bách thiên trân bảo nhi dụng trang nghiêm. Sở vị kim trụ, ngân trụ, lưu ly trụ, pha ly trụ, chân châu trụ, xa cừ trụ, mã não trụ*” (Cõi đức Phật ấy có các trụ báu, đều dùng trăm ngàn trân bảo để trang nghiêm, như là trụ vàng, trụ bạc, trụ lưu ly, trụ pha ly, trụ chân châu, trụ xa cừ, trụ mã não). Lại có những trụ do từ hai thứ báu cho đến bảy thứ bảy hợp thành. Các trụ báu như thế trang hoàng bằng các chuỗi anh lạc cũng như các khóa báu.

Trong nhóm chữ “*kim, châu, linh, đặc*” thì “*kim*” (金) là vàng ròng, “*châu*” (珠) là chân châu; “*linh*” (玲) là cái linh (chuông nhỏ có quả lắc) bằng kim loại, hình dáng tựa tựa như cái chuông nhưng nhỏ hơn nhiều; “*đặc*” (鐸) là loại linh có lưỡi gõ (mộc thiết: Lưỡi ở đây chỉ cái hạt tròn nhỏ được treo trong cái đặc), khi lắc lên sẽ phát ra tiếng. Linh và đặc cùng đều bằng diệp bảo hợp thành, phát ra những âm thanh vi diệu. Bốn thứ nói trên treo đầy khắp các cành nhánh cây Bồ Đề nên kinh nói “*châu tấp điều gian*” (treo khắp trên cành).

Bản Đường dịch ghi ý “*trân diệp bảo võng*” (lưới báu quý đẹp) như sau: “*Hữu dĩ thuận kim, chân châu, tạp bảo linh đặc, dĩ vi kỳ võng*” (Lại dùng vàng ròng, chân châu, tạp bảo linh đặc bằng các thứ báu kết thành lưới). Như vậy, lưới báu cũng do vàng ròng, chân châu, linh, đặc tạo thành nên bảo là “*trân diệp*”.

Khi nói về “*la phú*” thì “*la*” (羅) là căng rộng ra, “*phú*” (覆) là trùm lấp, phủ lên. Các lưới báu như thế căng ra phủ trên cây Bồ Đề nên bảo “*la phú kỳ thượng*” (giăng che bên trên). Bảo châu phóng quang “*bách thiên vạn sắc*” (trăm ngàn vạn sắc) như Quán kinh nói: “*Nhất nhất bảo châu hữu thiên quang minh, nhất nhất quang minh, bát vạn tứ thiên sắc*” (Mỗi một bảo châu có ngàn quang minh. Mỗi một quang minh có tám vạn bốn ngàn sắc). Mỗi một diệu sắc như thế phản chiếu ánh sáng của nhau càng thêm chói lọi khắp cả nên kinh bảo “*hỗ tương ánh súc*” (chói ngời lẫn nhau). “*Viêm*” (炎) nghĩa là ánh lửa tỏa rực lên nên “*quang viêm*” có nghĩa là những tia sáng tỏa ánh rực rỡ. Mỗi một viên châu tỏa ngàn quang minh; do có vô lượng bảo châu nên kinh bảo “*vô lượng quang viêm, chiếu diệu vô cực*” (tia sáng chiếu rực vô cực). “*Vô cực*” nghĩa là chẳng có hạn lượng.

Ngài Cảnh Hưng giảng câu: “*Nhất thiết trang nghiêm, tùy ứng nhi hiện*” (hết trang nghiêm hiện ra một cách thích ứng) như sau: “*Do thiện báo từ bi của đức Như Lai hóa hiện nên thuận theo căn cơ của chúng sanh mà hiện ra các thứ lớn, nhỏ, dài, ngắn, từ một thứ báu, hai thứ báu cho đến các thứ báu, không thứ nào lại chẳng đẹp ý người thấy*”. Hóa hiện một cách nhiệm màu như thế để thích ứng với khắp mọi căn cơ, biến hóa chẳng ngăn ngại. Mỗi một thứ đều màu nhiệm viên mãn hiển bày trọn vẹn sự sự vô ngại.

Chánh kinh:

微風徐動，吹諸枝葉，演出無量妙法音聲。
其聲流布，徧諸佛國。清暢哀亮，微妙和雅，十方
世界音聲之中，最為第一。

Vi phong từ động, xuy chư chi diệp, diễn xuất vô lượng diệu pháp âm thanh. Kỳ thanh lưu bố, biến chư Phật quốc. Thanh swóng ai lượng, vi diệu hòa nhã, thập phương thế giới âm thanh chi trung, tối vi đệ nhất.

Gió nhẹ khẽ động thổi qua các cành, lá, diễn xuất vô lượng âm thanh diệu pháp. Những âm thanh ấy lan truyền khắp các cõi Phật: thanh tịnh, sáng khoái, bi mẫn, trong sáng, vi diệu, hòa nhã, thật là âm thanh bậc nhất trong các âm thanh trong mười phương thế giới.

Giải:

Đoạn kinh này thuật rõ cây có khả năng diễn nói diệu pháp, lợi ích chẳng thể nghĩ bàn.

“*Diệu pháp*” là pháp tối thắng bậc nhất chẳng thể nghĩ bàn. Bài Tựa sách Pháp Hoa Huyền Nghĩa có câu: “*Diệu là [chữ để] khen ngợi pháp tốt lành chẳng thể nghĩ bàn*”. Gió thổi lay cành, lá cây báu, phát ra âm thanh diễn nói chẳng thể tính kể nổi pháp âm vi diệu nên bảo là “*diễn xuất vô lượng diệu pháp âm thanh*” (diễn ra vô lượng âm thanh diệu pháp).

Ngài Đàm Loan bảo: “*Âm thanh ấy làm Phật sự chẳng thể nghĩ bàn*”. Chữ “*Phật sự*” chỉ sự giáo hóa của chư Phật, cũng như hết thảy việc có lợi cho Phật đạo. Thông thường những pháp hội cầu phước, cầu siêu v.v... cũng được gọi là Phật sự. Trong cõi Cực Lạc, âm thanh do cây báu phát ra cũng làm được các Phật sự nên ngài Đàm Loan mới khen ngợi là chẳng thể nghĩ bàn.

Hơn nữa, âm thanh ấy lại “*thanh, sướng, ai, lượng, vi diệu, hòa nhã*” (tạm dịch là “*thanh tịnh, sáng khoái, bi mẫn, trong trẻo, vi diệu, hòa nhã*”). Ngài Nghĩa Tịch bảo:

“*Thanh (清) là thanh tịnh, nghe được chẳng sanh tâm trước nhiễm. Dương (揚) là tuyên dương do âm thanh ấy có thể tuyên dương pháp Thật Tướng (bản ngài Nghĩa Tịch dùng để chú giải ghi là “thanh dương”, còn hội bản ghi là “thanh sướng”. “Sướng” (暢) có nghĩa là thông suốt, vui sướng, khiến cho người nghe sáng khoái. Sướng lại có nghĩa là thông hiểu, nghĩa là pháp âm ấy khiến cho người nghe thông đạt được pháp Thật Tướng). ‘Ai’ (哀) là bi ai, pháp ấy khiến người nghe sanh tâm đại bi. ‘Lượng’ (亮) là trong trẻo, vang vọng, thấu triệt, rõ ràng. Pháp âm ấy khiến cho người nghe khai phát trí huệ. ‘Vi’ (微) là tinh tế, bí mật: Pháp âm ấy tinh tế, bí mật như tiếng âm nhạc cõi Phạm thiên. ‘Diệu’ (妙) là hay đẹp tuyệt diệu. Âm thanh ấy hay tuyệt diệu như tiếng chim Loan (chim phụng hoàng mái). ‘Hòa’ (和) là điều hòa, âm vận nhịp nhàng, rẻo rắt. ‘Nhã’ (雅) là thanh nhã, đứng đắn; pháp âm ấy thanh nhã, đứng đắn vì thuận theo Phật pháp*”.

Những đức tánh vừa thuật của những âm thanh ấy không những chỉ đặc biệt lạ lùng nhất đối với các cõi trời mà so trong mười phương thế giới, những âm thanh ấy cũng là bậc nhất nên kinh bảo: “*Thập*

phương thế giới âm thanh chi trung, tối vi đệ nhất” (thật là bậc nhất trong các âm thanh trong mười phương thế giới).

Chánh kinh:

若有眾生，觀菩提樹、聞聲、嗅香、嘗其果味、觸其光影、念樹功德，皆得六根清徹，無諸惱患，住不退轉，至成佛道。復由見彼樹故，獲三種忍，一音響忍，二柔順忍，三者無生法忍。

Nhược hữu chúng sanh, đồ Bồ Đề thụ, văn thanh, khứu hương, thường kỳ quả vị, xúc kỳ quang ảnh, niệm thụ công đức, giai đắc lục căn thanh triệt, vô chư nã hoạn, trụ Bất Thoái Chuyển, chỉ thành Phật đạo. Phục do kiến bỉ thụ cố, hoạch tam chủng Nhân, nhất Âm Hưởng Nhân, nhị Nhu Thuận Nhân, tam giả Vô Sanh Pháp Nhân.

Nếu có chúng sanh thấy cây Bồ Đề, nghe tiếng, ngửi mùi, nếm vị trái cây, chạm phải ánh sáng, hình bóng nó, nghĩ đến công đức của cây thì đều được sáu căn thanh triệt, không có các nã hoạn, trụ Bất Thoái Chuyển, cho đến thành Phật đạo. Lại do thấy cây ấy sẽ đắc ba thứ nhân: Một là Âm Hưởng Nhân, hai là Nhu Thuận Nhân, ba là Vô Sanh Pháp Nhân.

Giải:

Đoạn kinh này chỉ rõ cây Bồ Đề tạo lợi ích, rộng thí cái lợi chân thật. Nếu có chúng sanh nào mắt thấy cây ấy, tai nghe tiếng từ cây phát ra, mũi ngửi được mùi hương, miệng nếm vị trái cây ấy, thân chạm phải ánh sáng, bóng cây, hoặc ý căn nghĩ nhớ đến công đức của cây thì sáu căn mắt, tai, mũi, lưỡi, thân và ý, bất cứ căn nào tiếp xúc với cây ấy cũng đều khiến cho người ấy đắc Bất Thoái, đắc Nhân, được cái lợi ích thành Phật.

Trước hết, kinh nói: “*Giai đắc lục căn thanh triệt*” (Đều được sáu căn thanh triệt). Sách Hội Sớ giảng như sau: “*Căn tai không cầu nhiễm là Thanh, nghe tỏ tường các âm là Triệt*”. Cứ theo đó mà suy ra các căn khác: Nhân căn không cầu nhiễm là thanh, thấy tỏ tường các Sắc là triệt; cho đến ý căn không cầu nhiễm là thanh, hiểu tỏ tường các pháp là triệt. Sáu căn đều phát sanh thắng trí, đều được thanh triệt nên bảo là “*lục căn thanh triệt*”.

Sách Tiên Chủ giảng chữ “nã” (惱) như sau: “Nã là tên gọi của một thứ Tâm Sở⁷⁵, là một trong các pháp thuộc về tiểu phiền não (Sáu pháp: vô minh, phóng dật, giải đãi (lười biếng), bất tín (chẳng tin), hôn trầm và trạo cử (lao chao) gọi là Đại Phiền Nã Pháp). Nã nghĩa là dẫu tự mình biết những điều ác do chính mình làm là ác nhưng chẳng thay đổi, cứ chấp trước đến cùng, chẳng chịu nghe người khác can gián nhưng trong lòng tự buồn bã, phiền muộn. Nã cũng là một pháp trong mười hai Tùy Phiền Nã (Tham, Sân, Si, Mạn, Nghi, Ác Kiến gọi là Căn Bản Phiền Nã. Những phiền não phát sanh từ căn bản phiền não gọi là Tùy Phiền Nã), nghĩa là nghĩ lại những sự việc trong quá khứ, hoặc do hiện tại có việc gì chẳng vừa ý khiến cho tinh thần tự phiền não”.

Sách Duy Thức Thuật Ký lại giảng: “Phiền là quấy rối. Nã là làm loạn”. Xa rời cái khổ phiền não nên bảo là “vô chư nã hoạn” (không có các nã hoạn). Thậm chí được Bất Thoái Chuyển, hướng thẳng đến chỗ thành Phật nên bảo là “trụ Bất Thoái Chuyển, chí thành Phật đạo” (trụ Bất Thoái Chuyển, cho đến thành Phật đạo).

Kế tiếp, kinh dạy trông thấy cây Bồ Đề sẽ đắc Nhẫn. Đoạn trên nói đủ cả sáu căn, đoạn này chỉ nói mình Nhẫn Căn; đó là chỉ lấy Nhẫn Căn làm đại biểu cho các căn khác. Việc trông thấy cây liền đắc Nhẫn chính là kết quả của nguyện thứ bốn mươi “từ nơi cây thấy các cõi Phật” và nguyện bốn mươi bảy “nghe danh đắc Nhẫn”.

Sách Hội Sớ bảo: “Ngừa xem cây Đạo Tràng chính là biểu tượng của quả Chánh Giác viên mãn, còn danh hiệu chính là thật thể của bốn nguyện thành tựu. Vì thế, lời nguyện ‘nghe danh đắc Nhẫn’ là nhân tạo thành cái quả thành tựu trông thấy cây đắc Nhẫn (ý nói: Do đại nguyện của Phật Di Đà đã thành tựu nên dùng việc thấy cây đắc Nhẫn để chứng minh lời nguyện ấy). Nghe danh chính là nghe âm thanh màu nhiệm phát ra từ cây Đạo Tràng (như kinh Tiểu Bản chép: “Văn thị âm giá, tự nhiên giai sanh niệm Phật, niệm Pháp, niệm Tăng chi tâm” - nghe tiếng ấy thì tự nhiên đều sanh tâm niệm Phật, niệm Pháp, niệm Tăng). Trông thấy cây ấy là trông thấy quả đức của A Di Đà Phật. Lấy đó mà suy thì việc nghe danh đắc Nhẫn đã rõ rành rành vậy”.

Nói tóm lại, danh hiệu và cây Bồ Đề đều là từ diệu đức của quả địa Đại Giác biến hiện, đều là viên viên quả hải, đầy đủ viên dung muôn đức, đều là thanh tịnh cú, chân thật trí huệ vô vi Pháp Thân, đều là

---

⁷⁵ Tâm sở: Tác dụng của tâm, thường gồm 46 thứ như: thọ, tưởng, tư, xúc...

“*Chân Thật Tế*” mà cũng chính là tự tánh của đương nhân nên mới có những lợi ích chân thật chẳng thể nghĩ bàn như vậy.

Nhưng danh hiệu Ngài vang dội khắp mười phương, độ trọn ba căn; còn muốn thấy được cây ấy chỉ còn cách sanh về Tịnh Độ, tận mắt thấy cây báu mới đạt được lợi ích ấy. So sánh hai điều này thì cái lợi nghe danh đức Nhân lại càng rõ rệt. Bởi thế sách Hội Sớ mới viết: “*Lấy đó mà suy thì việc nghe danh đức Nhân càng rõ ràng rành rọt*”.

“*Đắc Nhân*”: Tin được lý khó tin chẳng làm lạc thì gọi là “*Nhân*”. Ngài Tịnh Ảnh nói: “*Huệ tâm an trụ nơi pháp thì gọi là Nhân*”. Sách Đại Thừa Nghĩa Chương, quyển mười một bảo: “*An trụ trong Thật Tướng của các pháp là Nhân*”. Sách Hội Sớ giảng: “*Trí hạnh tăng tấn là Pháp Nhân*”.

Tịnh Ảnh Sớ giảng câu “*hoạch tam chủng Nhân*” (đắc ba thứ Nhân) như sau: “*Vừa nghe tiếng liền giải ngộ, biết tiếng ấy như tiếng vang thì gọi là Âm Hưởng Nhân; đó là từ bậc Tam Địa trở xuống. Xả Thuyên hương Thật thì gọi là Nhu Thuận Nhân, đó là pháp Nhân của bậc Tứ, Ngũ, Lục Địa. Chứng Thật lia tướng thì gọi là Vô Sanh Nhân; đó là Nhân của bậc Thất Địa trở lên*”.

Ý nói: Nghe pháp ngộ đạo, biết hết thấy pháp giống như tiếng vọng, như mộng, huyễn, bọt nước, hình bóng thì gọi là Âm Hưởng Nhân. Bậc Bồ Tát trong Biệt Giáo từ Tam Địa trở xuống đắc Nhân này. Xả ly ngôn thuyên⁷⁶, hướng đến Thật Tướng thì gọi là Nhu Thuận Nhân; các vị Bồ Tát Tứ Địa, Ngũ Địa, Lục Địa chứng đắc Nhân này. Nếu chứng nhập Thật Tướng, lìa hết thấy tướng thì gọi là đắc Vô Sanh Pháp Nhân; đây chính là pháp Nhân của bậc Bồ Tát từ Thất Địa trở lên.

Sách Di Đà Sớ Sao lại giảng: “*Nói giản lược, có hai thứ Vô Sanh Nhân: Một là xét về pháp, hai là xét về hạnh*”.

- *Xét theo pháp thì về Lý, các pháp chẳng phát khởi, tác dụng, đều gọi là Vô Sanh. Huệ tâm an trụ vào đấy nên gọi là Nhân*.

- *Xét về hạnh thì báo hạnh thuần thực, trí hiểu rõ lý vô tướng, vô công dụng, rộng dường hư không, sâu như biển thăm, vọng hoặc trong tâm thức chẳng còn, lặng lẽ chẳng khởi thì mới gọi là Vô Sanh*.

Loại thứ nhất địa nào cũng có, loại thứ hai chỉ bậc Bát Địa mới có thể chứng nổi”.

⁷⁶ Ngôn thuyên: Dùng ngôn ngữ văn tự để diễn đạt nghĩa lý

Như vậy, Vô Sanh Pháp Nhãn được giảng trong Tịnh Ảnh Sớ chính là loại “Vô Sanh Pháp Nhãn xét theo hạnh” trong Di Đà Sớ Sao. Ngài Tịnh Ảnh bảo từ bậc Thất Địa trở lên, đại sư Liên Trì bảo là Bát Địa, hai thuyết chẳng mâu thuẫn nhau. Hơn nữa, kinh Nhân Vương cũng bảo Vô Sanh Pháp Nhãn thuộc về Thất Địa, Bát Địa, Cửu Địa (các thuyết của những vị khác chẳng trích dẫn ở đây)

Trong ba pháp Nhãn được nói trong kinh này, đầu tiên là Âm Hương Nhãn, kế đó là Nhu Thuận Nhãn. Như vậy, ba thứ Nhãn này tuy khác với kinh Hiền Kiếp nhưng lại giống những thứ Nhãn được nói trong phẩm Thập Nhãn của kinh Hoa Nghiêm và kinh Như Lai Hưng Hiền.

Phẩm Thập Nhãn trong kinh Hoa Nghiêm, bản Cựu dịch (bản dịch đời Tấn), ghi: “*Một là Âm Thanh Nhãn, hai là Thuận Nhãn, ba là Vô Sanh Pháp Nhãn, bốn là Như Huyền Nhãn, năm là Như Diệm Nhãn, sáu là Như Mộng Nhãn, bảy là Như Hương Nhãn, tám là Như Ảnh Nhãn, chín là Như Hóa Nhãn, mười là Như Không Nhãn*”. Ba Nhãn đầu tiên giống như ba Nhãn được nói trong kinh này.

Phẩm Thập Nhãn còn nói: “*Nhược văn chân thật pháp, bất kinh, bất bố, bất úy, tín giải thọ trì, ái nhạo thâm nhập, tu tập, an trụ, thị vi đệ nhất Tùy Thuận Âm Thanh Nhãn*” (Nếu nghe pháp chân thật mà chẳng kinh, chẳng sợ, chẳng hãi, tin hiểu, thọ trì, yêu thích thâm nhập, tu tập, an trụ thì đây là Nhãn thứ nhất: Tùy Thuận Âm Thanh Nhãn); đó chính là Âm Hương Nhãn.

Kinh lại dạy: “*Thử Bồ Tát tùy thuận tịch tĩnh, quán nhất thiết pháp bình đẳng, chánh niệm, bất vi chư pháp, tùy thuận thâm nhập nhất thiết chư pháp thanh tịnh, trực tâm phân biệt chư pháp, tu bình đẳng quán, thâm nhập cụ túc, thị vi đệ nhị Thuận Nhãn*” (Bồ Tát ấy tùy thuận tịch tĩnh, quán hết thấy pháp bình đẳng chánh niệm, chẳng trái nghịch chư pháp, tùy thuận thâm nhập hết thấy các pháp thanh tịnh, trực tâm phân biệt các pháp, tu bình đẳng quán, thâm nhập trọn vẹn thì đây là Thuận Nhãn thứ hai); đây chính là Nhu Thuận Nhãn.

Kinh lại dạy: “*Thử Bồ Tát bất kiến hữu pháp sanh, bất kiến hữu pháp diệt, hà dĩ cố? Nhược bất sanh, tắc bất diệt. Nhược bất diệt, tắc vô tận. Nhược vô tận, tắc ly cấu. Nhược ly cấu, tắc vô hoại. Nhược vô hoại, tắc bất động. Nhược bất động, tắc tịch diệt... Thị vi đệ tam Vô Sanh Pháp Nhãn*” (Bồ Tát ấy chẳng thấy có pháp sanh, chẳng thấy có pháp diệt, vì sao thế? Nếu chẳng sanh thì chẳng diệt. Nếu chẳng diệt thì vô

tận. Nếu vô tận thì ly cấu. Nếu ly cấu thì vô hoại. Nếu vô hoại thì bất động. Nếu bất động thì tịch diệt... Đây là Vô Sanh Pháp Nhân thứ ba).

Nói đơn giản, an trụ trong lý thể Chân Như Thật Tướng bất sanh bất diệt thì gọi là Vô Sanh Pháp Nhân. Việc thấy cây Bồ Đề sẽ đạt được công đức như vậy thật đã hiển thị sâu xa nguyện lực chẳng thể nghĩ bàn của Phật Di Đà .

Chánh kinh:

佛告阿難：如是佛剎，華果樹木，與諸眾生而作佛事。此皆無量壽佛，威神力故，本願力故，滿足願故，明了、堅固、究竟願故。

Phật cáo A Nan: - Như thị Phật sát, hoa quả thụ mộc, dữ chư chúng sanh nhi tác Phật sự. Thử giai Vô Lượng Thọ Phật, oai thân lực cố, bổn nguyện lực cố, mãn túc nguyện cố, minh liễu, kiên cố, cứu cánh nguyện cố.

Phật bảo A Nan:

- Cõi Phật như thế, hoa, quả, cây cối và các chúng sanh đều làm Phật sự. Đây đều là do sức oai thân, do sức bổn nguyện, do mãn túc nguyện, do nguyện rõ ràng kiên cố, rốt ráo của Vô Lượng Thọ Phật vậy.

Giải:

Đức Phật bảo A Nan: Thế giới Cực Lạc hy hữu chẳng thể nghĩ bàn đến như thế ấy. Hoa, quả, cây cối đều làm Phật sự, tăng trưởng thiện căn thù thắng của hữu tình khiến họ đắc Nhân, chứng nhập Vô Sanh. Đây là do sức oai thân của quả đức của đức Phật ấy và sức bổn nguyện, sức trọn vẹn đầy đủ, sức rõ ràng, kiên cố, rốt ráo của Ngài vậy.

Ngài Tịnh Ảnh bảo: “Câu ‘giai Vô Lượng Thọ Phật oai thân lực cố’ có nghĩa là do oai lực hiện tại của đức Phật ấy nên đạt được ba thứ Nhân. Chữ ‘bổn nguyện lực’ hàm ý do sức bổn nguyện trong quá khứ của Ngài nên [chúng sanh trong cõi ấy] đắc ba thứ Nhân. Bốn nguyện là tổng, còn bốn thứ kia (tức nguyện rõ ràng, trọn vẹn, kiên cố, cứu cánh) là biệt. ‘Mãn túc nguyện’ là nguyện tâm trọn vẹn, đầy đủ. ‘Nguyện rõ ràng’ là tâm mong cầu rõ ràng, rành rẽ. ‘Nguyện kiên cố’ là các duyên chẳng hoại được [nguyện ấy]. ‘Nguyện rốt ráo’ là rốt cực chẳng

thoái thất. Do các nguyên ấy nên người sanh về cõi kia sẽ đắc ba thứ Nhân”.

Ngài Nghĩa Tịch, Cảnh Hưng đều cho rằng “*nguyên mãn túc*” nghĩa là “*bốn mươi tám nguyên chẳng khuyết giảm*”. Ngài Nghĩa Tịch, Vọng Tây cùng giảng “*nguyên rõ ràng*” là “*minh và huệ tương ứng với nhau*”; ngài Cảnh Hưng lại giảng là “*mong cầu chẳng hư dối*” (ý này giống với ý ngài Tịnh Ảnh). Về “*nguyên kiên cố*”, ngài Nghĩa Tịch bảo: “*[Là] do tinh tấn chẳng thoái chuyển tạo thành*”. Ngài Nghĩa Tịch, ngài Vọng Tây cùng giảng “*nguyên rốt ráo*” là “*đến tột cùng bờ mé của pháp giới hữu tình*” (độ sạch hết thấy hữu tình trong pháp giới). Các thuyết trên đây bổ sung lẫn nhau.

Về “*bốn nguyên lực*” (sức bốn nguyên), Vãng Sanh Luận bảo: “*Quán sức bốn nguyên của Phật, gỡ gỡ chẳng luống uổng, khiến cho được trọn đủ biển báu công đức lớn*”. Sách Luận Chú giảng như sau: “*Vốn là từ bốn mươi tám nguyên của Pháp Tạng Bồ Tát tạo thành cái gọi là thần lực tự tại của A Di Đà Như Lai. Nguyên biến thành lực, lực nhằm thành tựu nguyên. Nguyên chẳng phí uổng, lực chẳng dối bày. Lực và nguyên hỗ trợ nhau, rốt ráo chẳng sai biệt*”. Dựa trên bốn nguyên của Pháp Tạng Bồ Tát nên ngày nay mới có thần lực tự tại của Phật Di Đà. Do trong lúc tu nhân, Phật Di Đà phát nguyện “*nghe danh đắc Nhân*” nên do nguyên lực nay thành tựu công đức thù thắng: [Chúng sanh] trông thấy cây Bồ Đề liền đắc Nhân nơi cõi Cực Lạc. Do nguyên phát sanh lực, nguyên được thành là do lực nên kinh mới chép: “*Giai Vô Lượng Thọ Phật oai thần lực cố, bốn nguyên lực cố*” (Đều là do sức oai thần, sức bốn nguyên của Vô Lượng Thọ Phật) nên trông thấy cây Bồ Đề đều đắc Vô Sanh Pháp Nhân, chứng ngay vào địa vị Bát Địa Bồ Tát.

16. Đường xá lầu quán (堂舍樓觀: Nhà, viện, lầu, quán)

Phẩm này gồm hai điểm chính: Một là chỗ cư ngụ của Phật và Bồ Tát; hai là Bồ Tát tùy ý tu tập, từ nhân đắc quả, tự do hành đạo, đều đại hoan hỷ.

Chánh kinh:

又無量壽佛講堂精舍，樓觀欄楯，亦皆七寶自然化成。復有白珠摩尼以為交絡，明妙無比。諸菩薩眾，所居宮殿，亦復如是。

Hựu Vô Lượng Thọ Phật giảng đường, tinh xá, lầu quán, lan thuẩn, diệp giai thất bảo tự nhiên hóa thành. Phục hữu bạch châu, ma-ni dĩ vi giao lạc, minh diệu vô tỷ. Chư Bồ Tát chúng, sở cư cung điện, diệp phục như thị.

Lại nữa, giảng đường, tinh xá, lầu, quán, lan can của Vô Lượng Thọ Phật cũng đều bằng bảy báu tự nhiên hóa thành. Lại có bạch châu, ma-ni dùng để giăng xen, sáng đẹp khôn sánh. Cung điện của các chúng Bồ Tát ở cũng giống như vậy.

Giải:

“Giảng đường” (講堂) là tòa nhà dùng để thuyết pháp giảng kinh. “Tinh xá” (精舍) là tên gọi khác của chùa viện. Sách Tân Dịch Hoa Nghiêm Kinh Âm Nghĩa nói: “Tinh xá không có nghĩa là nhà của đẹp để tinh xảo, mà là chỗ ở của bậc hành giả tu luyện siêng năng, ròng rắt thì gọi là tinh xá”. “Lầu, quán” tức là lầu, đài; quán (觀) là cái đài, cái đình, nhà mát. “Lan thuẩn” là lan can, thế tục thường gọi là “san lan” (柵欄). Thứ đặt thẳng đứng gọi là Lan (欄), thứ nằm ngang gọi là Thuẩn (楯).

Các điện, gác trong cõi Cực Lạc đều từ tâm thanh tịnh của Phật Di Đà biến hiện nên đều do các báu hợp thành, chẳng xây cất từ gỗ, đá, chẳng cần thợ thuyền, ứng hiện theo căn cơ nên bảo là “diệp giai thất bảo tự nhiên hóa thành” (cũng đều do bảy báu tự nhiên hóa thành).

“Bạch châu” (白珠) tức là một thứ ngọc trai. Ngọc trai trắng sạch là quý, nên bạch châu là thứ thượng phẩm trong các loại châu. Về

“ma-ni” xin xem lời giải ở phần trước. “Giao lạc” (交絡) là treo vắt chéo qua nhau như mảnh lưới. Bản Hán dịch ghi: “Phục dĩ bạch châu, minh nguyệt châu, ma-ni châu vi giao lạc, phú cái kỳ thượng” (Lại dùng bạch châu, minh nguyệt châu, ma-ni châu giăng xen, che phủ phía trên). Mảnh lưới kết bằng ma-ni, diệp châu ấy che phủ trên các lầu, quán, lan can bằng bảy báu thật là sáng đẹp.

Vãng Sanh Luận lại bảo: “Nơi cung, điện, lầu, quán, thấy mười phương vô ngại. Các loại cây có ánh sáng, màu sắc khác nhau, lan can báu vây kín khắp chung quanh”. Hơn nữa, Phật đã phát ra lời nguyện thứ mười bốn “chiếu tốt cùng mười phương” như sau: “Sở cư Phật sát quang bác nghiêm tịnh, quang oánh như kính, triệt chiếu thập phương” (Cõi Phật tôi ở rộng rãi nghiêm tịnh, sáng ngời như gương, soi tỏ mười phương).

Những lời kinh như vậy cùng miêu tả cung điện, lầu, quán cõi Cực Lạc đều như gương sáng soi bóng mười phương. Vì vậy, ngài Đàm Loan bảo: “Cung điện lầu gác như gương soi bóng mười phương; cây báu, lan can báu phân chiếu lẫn nhau”. Rõ ràng, sự trong sáng, nhiệm màu nơi cõi Cực Lạc chẳng có gì sánh nổi nên kinh mới bảo: “Minh diệp vô tỷ” (Sáng đẹp khôn sánh). Ngay cả cung điện của Bồ Tát ở cũng có diệp dụng như thế; điều này hiển thị sâu xa Chân Như bình đẳng, như như nhất vị vậy.

Chánh kinh:

中有在地講經、誦經者，有在地受經、聽經者，有在地經行者，思道及坐禪者，有在虛空講誦受聽者，經行、思道及坐禪者。

Trung hữu tại địa giảng kinh, tụng kinh giả, hữu tại địa thọ kinh, thính kinh giả. Hữu tại địa kinh hành giả, tư đạo cập tọa thiên giả. Hữu tại hư không giảng, tụng, thọ thính giả, kinh hành, tư đạo, cập tọa Thiên giả.

Trong ấy, có kẻ ở trên mặt đất tụng kinh, giảng kinh; có kẻ ở trên mặt đất lãnh nhận kinh, nghe kinh; có kẻ đi kinh hành, suy nghĩ đạo lý và tọa Thiên trên mặt đất; có người ở trên hư không giảng, tụng, thọ lãnh, nghe kinh, đi kinh hành, suy nghĩ đạo lý và tọa Thiên.

Giải:

Đoạn kinh ở phần trên tả cảnh, đoạn này tường thuật người sống trong những cảnh ấy. Những người vãng sanh tùy theo phẩm vị, tùy theo ý thích mà tu tập tự tại, hoặc ở trên hư không hoặc ngự trên mặt đất, ai nấy tùy ý giảng tụng, nghe nhận [chánh pháp], tọa Thiên, kinh hành.

Xưa dịch chữ “*kinh hành*” là “*hành đạo*”, nghĩa là đi vòng quanh hay chỉ đi qua, đi lại theo đường thẳng trong một khu vực nhất định nào đó. Dùng cách này để đối trị chứng buồn ngủ hoặc để dưỡng thân, trị bệnh. Sách Huyền Tán nói: “*Đi qua, đi lại để tiêu cơm hay tụng kinh giống như đi qua, đi lại trên một tấm vải trải thẳng ra nên bảo là kinh hành*”. Phẩm Tự kinh Pháp Hoa cũng chép: “*Vị tăng thù miên, kinh hành lâm trung*” (Chưa từng ngủ nghỉ, kinh hành trong rừng).

“*Tư đạo*” là suy nghĩ về đạo, suy lường cảnh mình đang tiếp xúc cho đến khi hiểu thấu suốt thì gọi là “*tư duy*”. Trong Quán kinh, Vy Đề Hy phu nhân thỉnh rằng: “*Ngã kim nhạo sanh Cực Lạc thế giới A Di Đà Phật sở, duy nguyện Thế Tôn giáo ngã tư duy, giáo ngã Chánh Thọ*” (Con nay thích sanh về Cực Lạc thế giới là chỗ của đức Phật A Di Đà, kính xin đức Thế Tôn dạy con tư duy, dạy con Chánh Thọ). Thiện Đạo đại sư giảng: “*Nói ‘giáo ngã tư duy’ là nói đến phương tiện trước khi nhập định: suy tưởng, nghĩ nhớ y báo, chánh báo, bốn thứ trang nghiêm của đức Phật ấy*”.

“*Tọa Thiên*” tức là tịnh tọa để tu Thiên. Thiên là tiếng Phạn, nói đủ là Thiên Na (Dhyana), dịch là Tĩnh Lự, Tư Duy Tu v.v... Bảo là “*tĩnh lự*” vì thể tánh của Thiên Na là tịch tĩnh, mà cũng do vì dụng công suy nghĩ kỹ càng nên bảo là “*tĩnh lự*”. Tĩnh là Định, Lự là Huệ. Diệu thể của Định lẫn Huệ đều bình đẳng nên bảo là Thiên Na, như Câu Xá Luận, quyển hai mươi tám đã giảng: “*Do nghĩa nào mà gọi là Tĩnh Lự? Do tịch tĩnh nên có thể nghĩ tưởng cạn kẽ. Nghĩ tưởng cạn kẽ nghĩa là hiểu biết thật sự như hay nói: Tâm tại định thì có thể biết rõ một cách đúng như thật*”.

Tư Duy Tu là nói về nhân. Nhất tâm tư duy, suy xét, tu tập; đây là nhân. Do vậy đặc Định nên bảo là “*Tư Duy Tu*” (những điều nói về Thiên trên đây đều là nói về Thiên Định Độ trong Lục Độ).

Chánh kinh:

或得須陀洹，或得斯陀含，或得阿那含、阿羅漢。未得阿惟越致者，則得阿惟越致。各自念道、說道、行道，莫不歡喜。

Hoặc đắc Tu Đà Hoàn, hoặc đắc Tư Đà Hàm, hoặc đắc A Na Hàm, A La Hán. Vị đắc A Duy Việt Trí giả, tắc đắc A Duy Việt Trí. Các tự niệm đạo, thuyết đạo, hành đạo, mặc bất hoan hỷ.

Hoặc đắc Tu Đà Hoàn, hoặc đắc Tư Đà Hàm, hoặc đắc A Na Hàm, A La Hán. Người chưa đắc A Duy Việt Trí thì sẽ đắc A Duy Việt Trí. Ai nấy đều tự niệm đạo, thuyết đạo, hành đạo, không ai chẳng hoan hỷ.

Giải:

Đoạn này nói rõ người trong cõi ấy ai tu tập cách nào cũng đều đắc quả từ Tu Đà Hoàn cho đến A La Hán. Đây là những quả vị khác nhau trong Thanh Văn thừa.

Một là Tu Đà Hoàn (Srotāpanna) quả, dịch là Nhập Lưu, Dự Lưu hoặc Nghịch Lưu, còn gọi là Sơ Quả. Nhập Lưu và Dự Lưu cùng một nghĩa: Từ phạm phu bắt đầu dự vào dòng pháp thánh đạo. Gọi là Nghịch Lưu vì khi đã nhập vào thánh vị thì ngược dòng lũ sanh tử. Những cách dịch như trên tuy về mặt văn tự tựa hồ có khác, nhưng ý nghĩa của chúng đều tương đồng. Đoạn được Kiến Hoặc trong tam giới thì đắc quả này.

Hai là Tư Đà Hàm (Sakrdāgāmin) quả, dịch là Nhất Lai, còn gọi là Nhị Quả. Nhất Lai là đoạn được sáu phẩm đầu trong các thứ Tư Hoặc thuộc chín địa vị trong Dục giới, nhưng vẫn còn ba phẩm Tư Hoặc sau, nên vẫn phải thọ sanh một lần nữa trong cõi trời Dục Giới. Do đó, gọi là Nhất Lai, nghĩa là phải trở lại một lượt nữa.

Ba là A Na Hàm (Anāgāmin) quả, cựu dịch Bất Lai, tân dịch là Bất Hoàn. Bậc này đã đoạn sạch ba phẩm còn sót lại sau cùng của Tư Hoặc trong Dục giới, chẳng trở vào trong Dục giới nữa. Sau đó, nếu có thọ sanh thì sanh trong Sắc giới hoặc Vô Sắc giới.

Bốn là A La Hán (Arhat), dịch là Sát Tặc, Ứng Cúng, Bất Sanh. Đây là quả vị cao nhất trong Thanh Văn thừa, đã đoạn sạch hết thảy Kiên Tư Hoặc, ngay cả những Kiến Tư Hoặc thuộc cõi trời Phi Tướng Xứ. Do đoạn sạch hết thảy Kiên Tư Hoặc nên gọi là Sát Tặc. Đã chứng quả vị cao nhất của Tiểu Thừa, xứng đáng thọ lãnh sự cúng dường của

trời lẫn người nên bảo là Ứng Cúng. Trong một đời sống đã hết sạch các quả báo, nhập Hữu Dur Niết Bàn, chẳng sanh vào tam giới nữa nên bảo là Bất Sanh.

Trên đây là những vị đã đắc tứ quả Thanh Văn, đều đã đoạn hết thấy các Hoặc; nhưng thật ra người vãng sanh cõi Cực Lạc đều đã phát Bồ Đề tâm, đều là Nhất Phật Thừa nên đều có bảo hộ là Thanh Văn thì cũng chỉ là phán định theo mức độ đoạn Hoặc, thuận theo cách nói thông tục mà thôi.

A Duy Việt Trí (Avaivartika) còn được phiên âm là A Bệ Bạt Trí, nghĩa là chẳng thoái chuyển nơi Phật đạo. Bản chú giải kinh Tiểu Phẩm Bát Nhã của Ngài Từ Ân có nói: “A Bệ Bạt Trí: *A là không, Bệ-bạt-trí là thoái chuyển. Vì vậy, kinh Đại Phẩm Bát Nhã chép: ‘Bất thoái chuyển giả, danh A Bệ Bạt Trí’* (Do chẳng thoái chuyển nên gọi là A Bệ Bạt Trí)”. Bồ Tát phải tu hành trọn cả một đại A-tăng-kỳ kiếp mới chứng nôi địa vị này; nhưng pháp môn Tịnh Độ thật khác xa lắm. Kinh Tiểu Bản dạy: “*Cực Lạc quốc độ, chúng sanh sanh giả, giai thị A Bệ Bạt Trí*” (Chúng sanh sanh về cõi nước Cực Lạc đều là bậc Bất Thoái Chuyển). Kinh này bảo: “*Vị đắc A Duy Việt Trí giả, tắc đắc A Duy Việt Trí*” (Kẻ chưa đắc A Duy Việt Trí sẽ đắc A Duy Việt Trí) thì thật là tương đồng.

Sách A Di Đà Yếu Giải còn nói:

“A Bệ Bạt Trí, Hán dịch là Bất Thoái.

1. Một là Vị Bất Thoái: Nhập vào dòng thánh, chẳng đọa vào địa vị phàm phu.

2. Hai là Hạnh Bất Thoái: Luôn độ sanh chẳng đọa vào địa vị Nhị Thừa.

3. Ba là Niệm Bất Thoái: Tâm tâm lưu nhập biển Tát Bà Nhã”.

Biển Tát Bà Nhã (Sarvajña) dịch là biển Nhất Thiết Chúng Trí, tức là Như Lai Quả Hải. Phải đạt bậc Sơ Địa trong Biệt giáo hay phải đạt bậc Sơ Trụ trong Viên giáo, phá một phần vô minh, chứng một phần Pháp Thân mới có thể cùng lìa cả nhị biên, quy hướng trọn vẹn về Trung Đạo, trong niệm niệm lưu nhập biển Tát Bà Nhã. Rõ ràng, Niệm Bất Thoái khó chứng đến mức ấy, nhưng trong diệu pháp Tịnh Độ :

“Ngũ Nghịch, Thập Ác mười niệm thành tựu mang nghiệp đi vãng sanh, ở vào hạ hạ phẩm cũng đều đắc ba thứ Bất Thoái”.

Vì vậy, Linh Phong đại sư ca tụng: “Trong cõi Phật mười phương không đâu có danh tướng ấy, không đâu có địa vị như vậy, không đâu có pháp môn như vậy. Nếu chẳng phải là tâm tánh đã đạt đến cùng cực, do sức hỗ trợ kỳ diệu của trì danh, do Di Đà đại nguyện thì làm sao đạt được như vậy!”

Cuối cùng, những người vãng sanh do tùy ý tu hành nên thọ dụng các pháp lạc Đại Thừa, đều cùng tự tại đắc quả nên “mạc bất hoan hỷ” (không ai chẳng hoan hỷ).

17. Tuyên trì công đức (泉池功德: Công đức của ao, suối)

Phẩm này trình bày công đức chẳng thể nghĩ bàn của các ao suối nơi cõi Cực Lạc:

1. Trước hết là những đặc tánh tổng quát của những ao ấy và những tướng trạng riêng biệt như kích thước, tánh chất của nước, cây mọc bên bờ ao, hoa nở trong ao...

2. Ao tuyên dương diệu pháp, thành thực thiện căn.

3. Chúng sanh trong mười phương sanh về Cực Lạc đều hóa sanh trong ao hoa sen.

Chánh kinh:

又其講堂左右，泉池交流。縱廣深淺，皆各一等。或十由旬，二十由旬，乃至百千由旬。湛然香潔，具八功德。

Hựu kỳ giảng đường tả hữu, tuyên trì giao lưu. Tung quảng thâm thiên, giai các nhất đẳng. Hoặc thập do-tuần, nhị thập do-tuần, nãi chí bách thiên do-tuần. Trạng nhiên hương khiết, cụ bát công đức.

Hai bên giảng đường lại có ao, suối chảy quanh, ngang, dọc, sâu, cạn đều giống hệt nhau, hoặc là mười do-tuần, hai mươi do-tuần, cho đến trăm ngàn do-tuần, trong lặng, thơm, sạch, đủ tám công đức.

Giải:

“Hựu kỳ giảng đường tả hữu, tuyên trì giao lưu” (Hai bên giảng đường lại có ao, suối chảy quanh) là tổng tướng, hàm ý: Cây báu, ao sen trọn khắp cõi nước. Quán kinh nói: “Nhất nhất trì thủy, thất bảo sở thành... Kỳ Ma Ni thủy, lưu chủ hoa gian, tâm thụ thượng hạ” (Nước trong mỗi một ao do bảy báu hợp thành... Nước Ma-ni ấy chảy rót vào hoa, lên xuống theo thân hoa). Ta thấy cõi nước Cực Lạc vi diệu, trang nghiêm vượt xa hết thảy.

Trong phần biệt tướng, trước hết nói đến hình dáng, kích thước của từng ao. “Tung” (縱) là nói về độ dài, “quảng” (廣) là nói về chiều rộng. Kích thước, độ sâu cạn của mỗi ao đều ứng hiện theo căn cơ nên

chẳng phải chỉ có một kích thước. Do hình thể tương xứng nên mỗi chúng sanh đều thấy các ao giống hệt nhau. Ao to từ mười do-tuần cho đến trăm ngàn do-tuần; đầy đều là thích ứng với từng căn cơ mà hiện ra lớn hay nhỏ.

Kể đó, kinh nói đến đức tánh của nước. Các ao ấy là ao nước tám công đức. Nước trong ao lặng, sạch, trong trẻo, thơm tho nên bảo là “*trạm nhiên hương khiết*” (trong lặng, thơm, sạch). Nước có đủ tám công đức nên gọi là “*bát công đức thủy*”.

Kinh Xung Tán Tịnh Độ Phật Nhiếp Thọ bảo: “*Hà đẳng danh vi bát công đức thủy? Nhất giả trường tịnh, nhị giả thanh lãnh, tam giả cam mỹ, tứ giả khinh nhuyễn, ngũ giả nhuần trạch, lục giả an hòa, thất giả ẩm thời trừ cơ khát đẳng vô lượng quả hoạn, bát giả ẩm dĩ định năng trưởng chư căn tứ đại, tăng ích chủng chủng thù thắng thiện căn. Đa phước chúng sanh, trường lạc thọ dụng*” (Những gì là nước tám công đức? Một là lặng sạch, hai là trong mát, ba là ngon ngọt, bốn là mềm nhẹ, năm là nhuần thấm sáng bóng, sáu là an hòa, bảy là uống vào trừ được đói, khát, vô lượng khổ sở, tám là uống xong quyết định trưởng dưỡng các căn và tứ đại, tăng ích các thứ thiện căn thù thắng. Chúng sanh nhiều phước thọ dụng sự vui dài lâu). Nước trong cõi Cực Lạc lại có thể khiến cho người uống vào được tăng trưởng các thiện căn thù thắng, thật là cõi Cực Lạc chẳng thể nghĩ bàn.

Chánh kinh:

岸邊無數梅檀香樹，吉祥果樹，華果恆芳，光明照耀。修條密葉，交覆於池。出種種香，世無能喻。隨風散馥，沿水流芬。

Ngay biên vô số chiêm-đàn hương thụ, cát tường quả thụ. Hoa quả hằng phương, quang minh chiếu diệu, tu điều, mật điệp, giao phú u trì, xuất chủng chủng hương, thế vô năng dụ. Tùy phong tán phước, duyên thủy lưu phân.

Trên bờ có vô số cây hương chiêm-đàn, cây cát tường quả. Hoa quả luôn thơm ngát, quang minh chói ngời, cành to, lá dày, chen bóng phủ mặt ao, tỏa các mùi thơm không thể dùng vật gì trong thế gian này để sánh ví nổi. Hương thơm lan theo gió thoảng, nước cuốn dậy mùi thơm.

Giải:

Đoạn kinh này mô tả tướng trạng trang nghiêm của các loại cây màu nhiệm mọc bên bờ ao.

Chữ “*Chiên-dàn*” xin xem chú giải ở phần trước.

“*Cát tường quả*” chỉ có ở Ấn Độ, Trung Hoa không có, hình dạng tựa tựa trái dưa nhô, màu vàng ửng đỏ. Ta có thể tạm dùng trái thạch lựu để hình dung trái cát tường; trái thạch lựu một hoa nhiều hạt nên có thể dùng để hình dung trái cát tường.

Kinh dạy: “*Trì lưu hoa thụ ... giai dĩ vô lượng bảo hương hợp thành*” (Cây hoa bên bờ ao, dòng suối... đều do vô lượng hương báu hợp thành) nên “*hoa quả hằng phương*” (hoa quả luôn thơm ngát). “*Hằng phương*” là luôn thơm tho.

“*Quang minh chiếu diệu*” (Quang minh chói ngời) là như trong đoạn trước kinh đã chép: “*Vô lượng quang viên, chiếu diệu vô cực*” (Vô lượng tia sáng rực rỡ, chói ngời vô cùng tận). Cây cối ấy đã tỏa hương thơm ngát, lại còn phóng diệu quang.

“*Tu điều*” (修條) là những cành cây lớn. “*Giao*” (交) là các cành nhánh chạm vào nhau. “*Phú*” (覆) là che trùm lên. Cả câu ý nói: Rừng cây báu bên bờ ao, cành to khỏe, lá xum xuê, vươn dài ra khắp không gian, chạm ngọn vào nhau, soi bóng xuống mặt ao. Các rừng cây như thế tỏa ra các thứ diệu hương. Những hương ấy thù thắng chẳng phải là thứ thế gian này có nổi nên kinh mới bảo: “*Thế vô năng du*” (Không thể dùng vật gì trong thế gian này để sánh ví nổi).

“*Tùy phong tán phức*” nghĩa là mùi hương ngào được gió đức (đức phong) thổi lan khắp nơi.

“*Duyên thủy lưu phân*” (Nước cuốn dậy mùi thơm) nghĩa là theo dòng nước chảy, mùi thơm ngào ngạt lan đi. Đây chính là kết quả của nguyện bốn mươi ba “*hương báu xông khắp*”.

Chánh kinh:

又復池飾七寶，地布金沙。優鉢羅華、鉢曇摩華、拘牟頭華、芬陀利華，雜色光茂，彌覆水上。

Hữu phục trì sức thất bảo, địa bố kim sa. Ưu Bát La hoa, Bát Đàm Ma hoa, Câu Mâu Đầu hoa, Phân Đà Lợi hoa, tạp sắc quang mậu, di phú thủy thượng.

Lại nữa, ao trang hoàng bằng bảy báu, đáy trải cát vàng. Hoa Ưu Bát La, hoa Bát Đàm Ma, hoa Câu Mâu Đầu, hoa Phân Đà Lợi nhiều màu tỏa sáng rạng ngời, phủ kín mặt nước.

Giải:

Đoạn kinh này mô tả tướng trang nghiêm trong ao.

Về ý “trì sức thất bảo” (ao trang hoàng bằng bảy báu), bản Ngô dịch chép như sau: “*Giai phục hữu tự nhiên lưu tuyên, dục trì, giai dữ tự nhiên thất bảo câu sanh*” (Lại đều có suối chảy, ao tắm, đều do bảy báu tự nhiên hợp thành).

Trong câu “*địa bố kim sa*” (đáy trải cát vàng), chữ “địa” (地) chỉ đáy ao. Bản Hán dịch ghi: “*Hữu thuần bạch ngân trì giả, kỳ để sa giai hoàng kim dã. Trung hữu thuần hoàng kim trì giả, kỳ thủy để sa giai bạch ngân dã... Trung phục hữu nhị bảo cộng tác nhất trì giả, kỳ thủy để sa giai kim ngân dã*” (Có ao thuần bằng bạc trắng, cát nơi đáy ao thuần là vàng ròng. Trong ấy lại có ao thuần bằng vàng ròng, đáy ao phủ cát bạc trắng... Trong ấy lại có ao bằng hai thứ báu hợp thành, đáy ao trải cát bằng vàng lẫn bạc) cho đến “*trung phục hữu thất bảo cộng tác nhất trì giả, kỳ trì để sa giai kim, ngân, thủy tinh, lưu ly, san hô, hổ phách, xa cừ mã não dã*” (trong ấy có ao do bảy báu hợp thành, đáy ao dùng vàng, bạc, thủy tinh, lưu ly, san hô, xa cừ, mã não làm cát trải).

Tiếp đó, kinh nói đến bốn thứ hoa xinh đẹp trong ao. Sách Hội Sớ giảng: “*Ưu Bát La Hán dịch là Thanh Liên Hoa, Bát Đàm Ma dịch là Hồng Liên Hoa, Câu Mâu Đầu dịch là Hoàng Liên Hoa, Phân Đà Lợi dịch là Bạch Liên Hoa. Đó là hoa sen bốn màu nói trong kinh Tiểu Bản*”.

Sách Tiên Chú lại bảo: “*Sen nơi trời Tây gồm có bốn thứ: xanh, vàng, trắng, đỏ. Lại còn tùy theo hoa còn búp, đã nở, rụng cánh mà gọi tên khác nhau. Phân Đà Lợi là tên gọi của hoa sen trắng đang nở. Thứ hoa này lại rất to, có đến vài trăm cánh hoa nên còn có tên là Bách Diệp Liên (sen trăm cánh). Chữ ‘liên hoa’ dùng trong tựa đề kinh Diệu Pháp Liên Hoa chính là loại hoa Phân Đà Lợi màu trắng trăm cánh này. Loại hoa này thường mọc trong ao A Nậu Đạt, không thấy trong*

nhân gian, nên nó được xưng tụng là hoa đẹp nhất trong loài người, là hoa hiếm có v.v...”

Trong câu “*tạp sắc quang mậu*” (nhiều màu tỏa sáng rạng ngời), chữ “*tạp sắc*” diễn tả nhiều thứ màu sắc hòa hợp lại, chữ “*quang mậu*” diễn tả các ánh quang minh sáng chói. Câu kinh trong Tiểu Bản: “*Trì trung liên hoa, đại như xa luân, thanh sắc thanh quang, hoàng sắc hoàng quang, xích sắc xích quang, bạch sắc bạch quang*” (Hoa sen trong ao to như bánh xe, màu xanh ánh sáng xanh, màu vàng ánh sáng vàng, màu đỏ ánh sáng đỏ, màu trắng ánh sáng trắng) cũng diễn tả hoa có các thứ ánh sáng cùng chói rực. Chữ “*di*” (彌) diễn tả ý trọn khắp, ý nói: Hoa sen mọc kín khắp cả mặt nước ao bấu, che lấp mặt nước nên kinh bảo “*di phủ thủy thượng*” (phủ kín mặt nước).

Chánh kinh:

若彼眾生，過浴此水，欲至足者，欲至膝者，欲至腰腋，欲至頸者，或欲灌身，或欲冷者、溫者、急流者、緩流者，其水一一隨眾生意，開神悅體，淨若無形。寶沙映澈，無深不照。

Nhược bỉ chúng sanh, quá dục thử thủy, dục chí túc giả, dục chí tât giả, dục chí yêu dịch, dục chí cảnh giả, hoặc dục quán thân, hoặc dục lãnh giả, ôn giả, cấp lưu giả, hoãn lưu giả, kỳ thủy nhất nhất tùy chúng sanh ý, khai thần duyệt thể, tịnh nhược vô hình. Bảo sa ánh triệt, vô thâm bất chiếu.

Nếu những chúng sanh cõi kia đến tắm trong nước ấy thì hề muốn nước dâng đến chân, muốn nước ngập đến gối, muốn nước ngập ngang lưng hay nách, muốn nước dâng đến cổ, hoặc muốn nước xối lên thân, hay muốn nước lạnh, ấm, nước chảy gấp, hay nước chảy thông thả thì nước đó mỗi mỗi đều thuận theo ý chúng sanh. [Nước làm cho người tắm] khai hiển thần thức, thân thể vui sướng. [Nước] sạch dường như vô hình, cát bấu chiếu rực lên, dẫu sâu cách mấy cũng chiếu thấu.

Giải:

Đoạn này diễn tả nước có các diệu dụng, khéo đáp ứng ý muốn con người.

Sách Hội Sớ giảng câu “*quá dục thử thủy*” (đến tắm trong nước ấy) như sau: “*Nhân thiên trong cõi ấy chẳng phải là thân ăn cơm, uống nước, thân họ được thành tựu một cách thanh tịnh sao lại cần phải tắm rửa? Ấy chẳng qua chỉ là để tùy ý hưởng vui, gột rửa cái nhiễm trong tâm mà thôi*”. Ý nói: Trời, người trong cõi Cực Lạc là liên hoa hóa thân, chẳng cần phải dùng đến cơm ăn, nước uống để duy trì thân mạng. Thân họ vốn sẵn thanh tịnh sao lại cần phải tắm gội? Chẳng qua là họ thích vui nên tắm cũng như để gột rửa cái nhiễm trong tâm mà thôi. Cái nhiễm trong tâm đã tiêu trừ thì tự nhiên tinh thần sáng khoái, thân thể an vui nên kinh bảo “*khai thân duyệt thể*” (khai hiển thân thức, thân thể vui sướng).

Diệu dụng của nước công đức ấy thật chẳng thể nghĩ bàn. Nước ấy dâng cao hay hạ thấp, nước nóng hay lạnh, dòng nước chảy gấp hay từ từ “*nhất nhất tùy chúng sanh ý*” (mỗi mỗi đều thuận theo ý chúng sanh). Nếu ai thoát đầu muốn nước chỉ ngập đến chân, hoặc ngập đến hông, đến cổ, hoặc muốn nước phủ toàn thân thì cũng chỉ một dòng nước đó lại có thể tùy theo ý nghĩ mỗi người mà dâng lên hay hạ xuống tự tại; thậm chí nước có thể dâng đến tận hư không để xối xuống. Tánh của nước trong cõi thế gian này là luôn chảy xuống; còn nước trong cõi kia dẫu lên hay xuống đều vô ngại.

Hiểu ở mức cao hơn, chỉ cùng là một khối nước trong ao, nhiều người vào tắm trong ao, tùy theo ý thích mỗi người mà hiển hiện các sự bất đồng: hoặc cao, hoặc thấp, hoặc ấm, hoặc mát, hoặc chảy gấp, hoặc thong thả. Dòng nước ấy biết được ý của mỗi chúng sanh và còn có thể thuận theo ý của từng người khiến họ thỏa mãn. Dẫu cùng một lúc, cùng một chỗ nhưng nước lại có thể ứng hiện khắp các sự như thế thì nước ấy là thứ nước gì, cảnh giới ấy là cảnh giới nào? Kinh Pháp Hoa bảo: “*Chỉ, chỉ, bất tu thuyết, ngã pháp diệu nan tư*” (Thôi, thôi, chớ nên nói, pháp của ta màu nhiệm khó nghĩ nổi). Những công dụng của nước chính là diệu pháp khó nghĩ nổi.

Với điều chẳng thể diễn tả nổi ấy, nay tôi lại miễn cưỡng trình bày: Phật Di Đà khi tu nhân đã trụ trong Chân Thật Huệ để trang nghiêm Tịnh Độ, khai hóa, hiển thị Chân Thật Tế. Nói một cách miễn cưỡng, cái Chân Thật Tế ấy chính là Thật Tế lý thể, là tự tâm của đương nhân, mà cũng chính là một pháp cú, thanh tịnh cú, chân thật trí huệ vô vi Pháp Thân. Nước ấy chính là Chân Thật Tế nên có thể phổ môn thị hiện, thỏa

mãn các nguyện một cách trọn vẹn, với mỗi người đều ban cho cái lợi chân thật.

Trong đoạn sau, kinh nói nước ấy còn có khả năng diễn nói diệu pháp, điều này càng hiển thị rõ hơn ý nghĩa trên.

Trong câu “*khai thần*” (khai hiển thần thức), chữ “*thần*” (神) có nghĩa là sáng suốt. Do tâm thức của chúng sanh linh diệu chẳng thể nghĩ bàn nên tâm thức còn gọi là “*thần thức*” (神識: thể tục thường gọi lầm là “linh hồn”). Trong lời tựa bản chú giải kinh Duy Ma, ngài Tăng Triệu cũng giảng: “Đạo đến cùng cực, há có thể hình dung nên dùng trí huệ quyền biến để gọi nó là Thần Vực vậy!” Như vậy là cảnh giới chân chứng chẳng thể nghĩ bàn được gọi là Thần Vực (神域). Thêm nữa, Trí huệ thấy thông suốt sự lý một cách tự tại nên gọi là “*thần trí*” (神智). Như vậy chữ “*khai thần*” có thể hiểu là nước làm cho người đến tắm khai hiển thần trí sẵn có trong thức tánh vậy.

Nước lại có đủ tám công đức, điều hòa, hợp ý nên bảo là “*duyệt thể*” (làm cho thân thể vui sướng). “*Tịnh*” là trong lặng, không nhơ. Chữ “*vô hình*” diễn tả nước hết sức thanh tịnh. Do nước quá trong sạch nên cát bấu trái đáy ao có thể phản chiếu ánh sáng lên tận mặt nước, vì vậy bảo là “*bảo sa ánh triệt*” (cát bấu chói rục lên), trông thấy suốt tận đáy nên bảo “*vô thâm bất chiếu*” (sâu cách mấy cũng chiếu thấu). “*Tịnh nhược vô hình*” (sạch dường như vô hình) là tướng của nước; “*khai thần duyệt thể*” (khai hiển thần thức, thân thể vui sướng) là công dụng của nước. Tướng lẫn Dụng đều vi diệu là vì bản thể của nước cũng rất vi diệu.

Chánh kinh:

微瀾徐迴，轉相灌注。波揚無量微妙音聲，或聞佛法僧聲、波羅密聲、止息寂靜聲、無生無滅聲、十力無畏聲，或聞無性無作無我聲、大慈大悲喜捨聲、甘露灌頂受位聲。

Vi lan từ hồi, chuyển tương quán chú. Ba dương vô lượng vi diệu âm thanh, hoặc văn Phật Pháp Tăng thanh, Ba La Mật thanh, chỉ tức tịch tĩnh thanh, vô sanh vô diệt thanh, thập lực vô úy thanh,

hoặc văn vô tánh vô tác vô ngã thanh, đại từ đại bi hỷ xả thanh, cam lộ quán đảnh thọ vị thanh.

Gợn sóng từ từ lan ra, lan khắp mặt nước. Sóng vỗ vang ra vô lượng âm thanh vi diệu, hoặc nghe tiếng Phật, Pháp, Tăng, tiếng Ba La Mật, tiếng chỉ tức tịch tĩnh, tiếng vô sanh vô diệt, tiếng thập lực vô úy; hoặc nghe tiếng vô tánh, vô tác, vô ngã, tiếng đại từ, đại bi, hỷ xả, tiếng cam lộ quán đảnh thọ vị.

Giải:

Đoạn kinh nêu lên chủ điểm thứ hai của phẩm kinh này: Nước có khả năng diễn thuyết diệu pháp.

Đoạn này thuật tỉ mỉ một sự thật mâu nhiệm: Trong cõi Cực Lạc, những thứ vô tình có khả năng thuyết pháp để thành thực thiện căn cho chúng sanh.

“*Vi lan*” (gợn sóng): Những nếp nhăn nhỏ nhỏ sanh trên mặt nước gọi là “*ba*” (波), sóng lớn gọi là “*lan*” (濶). Chữ “*vi lan*” chỉ những gợn sóng lăn tăn. “*Từ hồi*”: Từ (徐) là thong thả, “*hồi*” (廻) là lan tỏa thành vòng tròn. Những gợn sóng từ từ lan ra khiến mặt nước bập bênh, tạo nên những gợn sóng dập dềnh khác nên bảo là “*chuyển tương quán chú*” (lan khắp mặt nước). Sóng vỗ lẫn nhau phát ra những tiếng êm tai. Những âm thanh ấy nhiều đến vô lượng loại mà cũng vi diệu vô lượng nên kinh bảo “*ba dương vô lượng vi diệu âm thanh*” (sóng vỗ vang ra vô lượng âm thanh vi diệu). Kinh chép “*vô lượng vi diệu*” nghĩa là tiếng sóng có khả năng diễn nói vô lượng diệu pháp.

“*Phật, Pháp, Tăng thanh*”: Phật, Pháp, Tăng là Tam Bảo. Kinh Tiêu Bồn chép: “*Văn thị âm giả, tự nhiên giai sanh niệm Phật, niệm Pháp, niệm Tăng chi tâm*” (Nghe những âm ấy tự nhiên đều sanh tâm niệm Phật, niệm Pháp, niệm Tăng).

“*Ba La Mật*” dịch là Đáo Bỉ Ngạn hay Độ Vô Cực, hoặc là Sự Cứu Cánh. Dùng đại hạnh Bồ Tát hoàn tất các sự nghiệp của tự hạnh và hóa độ người khác nên bảo là Sự Cứu Cánh. Nương đại hạnh ấy để từ bờ này sanh tử vượt đến bờ kia Niết Bàn nên bảo là Đáo Bỉ Ngạn. Do đại hạnh nên có thể thấu đạt chỗ rộng sâu của các pháp, vì thế gọi là Độ Vô Cực.

Trong chữ “*Chỉ Tức*”, “*Chỉ*” (止) có nghĩa là đình chỉ, trụ nơi lý chân thật bất động. “*Tức*” (息) là ngưng nghỉ. Sách Chỉ Quán quyển ba

nói: “*Tức có nghĩa là các ác giác quán, vọng niệm, tư tưởng đều ngưng bất vắng lặng*”. Vì vậy, “*Tức*” là ngưng dứt các vọng niệm. “*Tức*” là do Quán mà thành nên “*Chi Tức*” chính là “*Chi Quán*”.

Sách Chi Quán, quyển ba còn giảng: “*Các pháp vắng lặng là Chi, tịch mà thường chiếu là Quán*” và: “*Vô minh chính là minh, chẳng bị động chuyển nữa nên gọi là Chi. Đại tịnh rạng ngời nên bảo là Quán*”. Sách Chi Quán Phụ Hành cũng nói: “*Trung Đạo chính là pháp giới, pháp giới chính là Chi Quán. Chi và Quán bất nhị, cảnh và trí cùng bao la*”.

Về chữ “*tịch tĩnh*” xin xem lời giải thích nơi câu “*chư căn tịch tĩnh*” (các căn tịch tĩnh) ở phần trước.

“*Vô sanh vô diệt*” là lý thể của Niết Bàn vốn chẳng sanh, chẳng diệt. Kinh Nhân Vương dạy: “*Nhất thiết pháp tánh chân thật không, bất lai bất khứ, vô sanh vô diệt*” (Tánh của hết thảy các pháp là chân thật không, chẳng đến, chẳng đi, vô sanh, vô diệt). Kinh Viên Giác cũng bảo: “*Nhất thiết chúng sanh ư vô sanh trung, vọng kiến sanh diệt, thị cố thuyết danh luân chuyển sanh tử*” (Hết thảy chúng sanh đối với vô sanh lại thấy lầm lạc là có sanh diệt. Vì thế gọi là trôi lăn trong sanh tử). Ngài Thanh Lương lại bảo: “*Nếu nghe vô sanh thì liền biết hết thảy các pháp đều là không tịch, vô sanh vô diệt*”.

“*Thập lực*” chính là trí thật tướng, hiểu rõ hết thảy được chứng đắc bởi Như Lai. Do trí ấy chẳng thể hoại được, chẳng có gì hơn được nên gọi là Lực (xin xem phần giải thích tường tận về Thập Lực trong phẩm bốn mươi sáu).

Thập Lực là: Tri thị xứ phi xứ trí lực, tri tam thể nghiệp báo trí lực, tri chư thiên giải thoát trí lực, tri chư căn thắng liệt trí lực, tri chủng chủng giải trí lực, tri chủng chủng giới trí lực, tri nhất thiết chí xứ đạo trí lực, tri thiên nhân vô ngại trí lực, tri túc mạng vô lậu trí lực, tri vĩnh đoạn tập khí trí lực. Đây là “*thập lực*”.

“*Vô úy*” còn gọi là “*vô sở úy*”; giữa đại chúng Phật thông dong thuyết pháp chẳng sợ hãi. Có bốn loại vô úy:

1. Nhất thiết trí vô sở úy: Giữa đại chúng, đức Phật nói rõ ta là bậc Nhất Thiết Trí lòng không e ngại.

2. Lâu tân vô sở úy: Giữa đại chúng, Phật nói ta đoạn sạch hết thảy phiền não lòng không e ngại.

3. Thuyết chương đạo vô sở úy: Giữa đại chúng Phật nói các chương pháp như Hoặc nghiệp v.v... mà không sợ hãi.

4. Thuyết tận khổ đạo vô sở úy: Ở giữa đại chúng, Phật nói chánh đạo diệt khổ như giới, định, huệ v.v... lòng không sợ hãi.

Đó là bốn vô sở úy.

“*Vô tánh*” là như kinh Pháp Hoa nói: “*Tri chư pháp thường vô tánh*” (Biết các pháp thường vô tánh). Tánh là Thể, hết thấy các pháp đều không có thực thể nên bảo là “*vô tánh*”. Các kinh, luận như kinh Lăng Già, Duy Thức Luận lại nói đến ba thứ vô tánh:

1. Tướng vô tánh: Hết thấy chúng sanh do vọng tâm nhân duyên nên thấy có sự vật, so đo rằng đây là ta, đây là pháp, mê chấp là thật ngã và thật pháp. Đó gọi là “*biến kế sở chấp tánh*”. Chẳng hạn như thấy sợi dây ngợ là con rắn. Vốn chẳng thật sự có rắn, nhưng do vọng tình mê chấp nên thấy có tướng rắn. Tướng rắn ấy chẳng thật sự có, chỉ là do suy tưởng lầm lạc nên mới hiện hữu. Đây gọi là “*tướng vô tánh*”.

2. Sanh vô tánh: Do nhân duyên nên sanh khởi hết thấy vạn pháp, đây gọi là “*y tha khởi tánh*”. Chữ “*tha*” chỉ nhân duyên. Ví dụ: Sợi dây thừng do chánh nhân là những sợi gai và những trợ duyên khác cùng tạo thành. Không còn có ý tưởng lầm lẫn thì sợi thừng chính là sợi thừng, nhưng sợi thừng chẳng có thật tánh. Hễ các duyên chia lìa thì sợi thừng không còn. Vì vậy, gọi là “*sanh vô tánh*”.

3. Thắng Nghĩa vô tánh: Thắng Nghĩa còn gọi là Viên Thành Thật tánh, tức là tánh chân thật thành tựu viên mãn. Viên Thành Thật tánh còn gọi là Pháp Tánh, hoặc là Chân Như, nó chính là thể tánh của hết pháp hữu vi. Chẳng hạn như thật tánh của sợi dây thừng là gai. Viên Thành Thật tánh là pháp dứt bật các đối đãi, lìa hết thấy tướng. Nếu thấy biết là gai thì lìa được cả tướng rắn lẫn tướng thừng. Vì vậy bảo là “*Thắng Nghĩa vô tánh*”.

“*Vô tác*” là không có nhân duyên tạo tác, đồng nghĩa với chữ “*vô vi*”. Sách Hoa Nghiêm Đại Sớ bảo: “*Do còn có tạo tác nên gọi là hữu vi; hữu vi là vô thường. Không còn tạo tác thì gọi là vô vi. Vô vi chính là thường*”.

Sách Thám Huyền Ký nói: “*Pháp được phát khởi bởi duyên thì gọi là hữu vi; chân lý vô tánh gọi là vô vi*”. Như vậy, “*vô tác*” lẫn “*vô vi*” chỉ là những tên gọi khác nhau của “*chân lý*”.

Sách Pháp Sư Tán lại bảo: “*Cực Lạc vô vi Niết Bàn giới*”. Niết Bàn là chẳng sanh chẳng diệt, dứt sạch hết thủy tướng hữu vi nên gọi là Vô Vi. Xa lìa hết thủy tạo tác hữu vi nên bảo là “*vô tác*”. Toàn thể cõi nước Cực Lạc là thanh tịnh cú “*chân thật trí huệ vô vi Pháp Thân*” nên Cực Lạc được gọi là “*vô vi Niết Bàn giới*”.

“*Vô ngã*”: Ngã (我) được hiểu là cái gì có thể tánh thường hằng, chẳng biến đổi, có tác dụng làm chủ tể. Nếu chấp trong thân người có cái Ngã như vậy thì gọi là “*nhân ngã*”. Chấp rằng pháp có cái Ngã như thế thì gọi là “*pháp ngã*”. Nhưng thân người vốn là do Ngũ Uẩn giả hợp thành, Thể của cái Ngã đó nào phải là thường hằng bất biến như sách Chi Quán, quyển bảy đã nói: “*Do thiếu trí huệ nên chấp rằng có Ngã; dùng trí huệ quán sát thì thật sự chẳng có Ngã! Ngã ở chỗ nào: đầu, mắt, hay chân tay? Quán sát kỹ càng mỗi thứ, trọn chẳng thấy Ngã*”.

Sách Nguyên Nhân Luận cũng bảo: “*Từ vô thí đến nay, do sức nhân duyên nên sắc thái, hình hài và cái tâm suy lường cứ sanh diệt liên tục không ngừng trong mỗi niệm như sóng lớp sau đưa lớp trước, như ngọn đèn cháy liên tục. Thân tâm giả hợp tựa hồ là một, dường như là thường (nhưng thật ra trong mỗi sát-na đều sanh diệt không ngừng). Phàm phu chẳng hay biết nên chấp đấng là Ngã, quý báu cái Ngã ấy, sanh khởi ba độc tham, sân, si. Ba độc khích động ý căn nên phát động thân, miệng tạo tác hết thảy các nghiệp*”.

“*Pháp*” thì cũng là do nhân duyên sanh ra; nó cũng chẳng có một cái Ngã thể thường hằng bất biến. Sách Đại Thừa Nghĩa Chương quyển hai bảo: “*Pháp chẳng có thật tánh nên bảo là Vô Ngã*”. Vì vậy, kinh Thập Địa dạy: “*Vô Ngã Trí hữu nhị chủng, Ngã Không, Pháp Không*” (Trí Vô Ngã có hai thứ: Ngã Không và Pháp Không). Kinh Kim Cang cũng dạy: “*Thông đạt vô ngã pháp giả, Như Lai thuyết danh chân thị Bồ Tát*” (Người hiểu rõ không có Ngã và Pháp thì Như Lai nói người ấy thật sự là Bồ Tát).

“*Đại từ đại bi hỷ xả thanh*” (chữ “*hỷ xả*” trích từ bản Tổng dịch). Từ bi hỷ xả chính là Tứ Vô Lượng Tâm: Từ vô lượng tâm là tâm ban vui; Bi vô lượng tâm là tâm dẹp khổ; Hỷ vô lượng tâm là thấy người lìa khổ hưởng vui thì sanh lòng vui thích; Xả vô lượng tâm là buông bỏ cả ba thứ tâm trên, chẳng hề chấp trước. Xả vô lượng tâm còn có nghĩa là đối với kẻ oán lẫn người thân đều bình đẳng, không chấp trước là oán hay thân. Bốn vô lượng tâm này duyên khắp chúng sanh, dẫn khởi vô lượng phước, đặc vô lượng quả nên gọi là “*tứ vô lượng tâm*”.

Trong câu “*cam lộ quán đánh thọ vị thanh*”, “*cam lộ*” (Amrta) là thứ sương ngọt mà chư thiên thường ăn; vị nó ngọt như mật. Sách Kim Quang Minh Văn Cú, quyển năm giảng: “*Cam lộ là thuốc bất tử của chư thiên, ăn vào sống lâu, thân an ổn, sức thêm mạnh mẽ, thân thể sáng ngời*”.

Trong Hiền giáo, “*Quán Đánh thọ vị*” là khi Đấng Giác Bồ Tát sắp đạt địa vị Diệu Giác thì hết thủy mười phương Phật dùng nước trí huệ rưới lên đánh Bồ Tát giống như Chuyển Luân Thánh Vương dùng nước bốn biển rưới lên đầu Thái Tử xướng rằng: “*Thái Tử đã nhận lấy địa vị*”. Đây là “*Quán Đánh thọ vị*” (rưới nước lên đỉnh đầu để nhận chức).

Còn trong Mật giáo thì như sách Bí Tạng Ký Sao nói: Dùng nước để rưới lên đánh thì gọi là Cam Lộ Quán Đánh. Sách Đại Nhật Kinh Sớ bảo: “*Nay đức Như Lai pháp vương cũng giống như thế: Vì muốn cho giống Phật chẳng đoạn tuyệt nên dùng cam lộ pháp thủy rưới lên đánh của Phật tử khiến cho dòng giống Phật vĩnh viễn chẳng dứt. Vì thuận theo pháp thể gian nên có pháp phương tiện ẩn trì này. Từ nay trở đi, hết thủy thánh chúng đều phải kính ngưỡng người này, cũng phải biết là người này rốt ráo chẳng thoái chuyển Vô Thượng Bồ Đề, quyết định nối ngôi vị pháp vương*”. Sách Bí Tạng Ký cũng nói: “*Bồ Tát từ Sơ Địa dần dần đạt tới Đấng Giác, lúc gần rốt ráo thành Phật, chư Phật dùng nước đại bi rưới lên đánh thì tự hạnh viên mãn chúng đắc Phật quả*”.

Các pháp âm vi diệu như vậy đều từ tiếng sóng tự nhiên phát ra. Vô tình thuyết pháp khắp trọn cõi nước. Ao nước rừng cây đều tuyên dương diệu pháp.

Chánh kinh:

得聞如是種種聲已，其心清淨，無諸分別，正直平等，成熟善根。隨其所聞，與法相應。其願聞者，輒獨聞之，所不欲聞，了無所聞。永不退於阿耨多羅三藐三菩提心。

Đắc văn như thị chủng chủng thanh dĩ, kỳ tâm thanh tịnh, vô chư phân biệt, chánh trực bình đẳng, thành thực thiện căn. Tùy kỳ sở văn, dữ pháp tương ứng. Kỳ nguyện văn giả, triếp độc văn chi, sở bất

đục vãn, liễu vô sở vãn, vĩnh bất thoái u A Nậu Đa La Tam Miệu Tam Bồ Đề tâm.

Được nghe các thứ tiếng như vậy xong tâm họ thanh tịnh không có các phân biệt, chánh trực bình đẳng, thành thực thiện căn. Điều gì được nghe cũng tương ứng với pháp. Ai muốn mong được nghe, riêng người ấy liền nghe, ai không muốn nghe, trọn chẳng nghe thấy, vĩnh viễn chẳng thoái thất tâm Vô Thượng Chánh Đẳng Chánh Giác.

Giải:

Đoạn kinh này tường thuật việc nghe tiếng được lợi ích: Lắng nghe diệu pháp tâm không còn vọng niệm, lìa các cấu nhiễm nên bảo “*kỳ tâm thanh tịnh*” (tâm họ thanh tịnh).

“*Phân biệt*” là suy lường, nhận thức các sự việc. Do tánh của nó là phân biệt một cách lầm lạc nên với cái vô ngã, vô pháp lại nhận lầm là có Ngã, có pháp. Nếu không thấy có ta, người, chúng sanh, thọ giả⁷⁷, tất cả đều là bình đẳng không sai biệt, giống hệt nhau chẳng khác thì bảo “*vô chư phân biệt*” (không có các phân biệt).

“*Chánh trực*” là đoạn chánh, chất trực, không tà, không cong queo. Vãng Sanh Luận Chú bảo: “*Chánh trực là ngay thẳng. Do chánh trực nên sanh lòng thương xót hết thảy chúng sanh*”. Kinh Pháp Hoa cũng bảo: “*Chánh trực xả phương tiện, đàn thuyết vô thượng đạo*” (Chánh trực, bỏ phương tiện, chỉ nói đạo Vô Thượng). Chữ “*chánh trực*” trong câu kinh trên chỉ cho bốn hoài chỉ nói diệu pháp Nhất Thừa Viên Giáo.

“*Bình đẳng*” là chẳng sai biệt. Vãng Sanh Luận Chú nói: “*Bình đẳng là thể tướng của các pháp*”. Do Chân Như hiện diện trong khắp các pháp nên vạn pháp đều như một; vì thế bảo là “*bình đẳng*”. Vãng Sanh Luận Chú còn bảo: “*Nghe danh hiệu chí đức (đức cao tột) của A*

---

⁷⁷ Thọ giả là cá thể có sanh mạng, thông thường người ta cho rằng thọ giả là linh hồn hoặc chủ thể của nhân cách; nhưng trong Phật giáo không chấp nhận quan điểm này. Ngài Cát Tạng viết trong Kim Cang Bát Nhã Sớ quyển ba rằng: “*Ngoại đạo chấp có thân ngã, chết đây sanh kia, trải qua sáu đường, nên gọi là thọ giả*”. Trong Kim Cang Bát Nhã Kinh Tán Thuật, quyển thượng, ngài Khuy Cơ giảng: “*Mạng căn đoạn diệt ở quá khứ, đời sau sanh trong sáu đường, gọi là thọ giả tướng*”. Kinh Đại Phẩm Bát Nhã quyển hai cho rằng Thọ Giả là một trong mười sáu tên khác nhau của Ngã.

Di Đà Như Lai, nghe tiếng thuyết pháp thì đều được thoát khỏi các điều ràng buộc nơi khẩu nghiệp, sanh trong nhà Như Lai, rốt ráo được khẩu nghiệp bình đẳng". Như vậy, người trong cõi Cực Lạc được nghe các pháp âm như thế nên tâm họ thanh tịnh, xa lìa phân biệt, chánh trực, chẳng tà, rốt ráo đắc khẩu nghiệp bình đẳng của Như Lai. Do đó, bảo là "bình đẳng".

Sách Pháp Hoa Khoa Chú, quyển bốn cũng nói: "*Bình đẳng có hai thứ: Một là pháp bình đẳng tức là Lý Trung Đạo, hai là chúng sanh bình đẳng tức là hết thảy chúng sanh đều đắc Phật huệ*". Nghĩa là: Thứ nhất, bình đẳng chính là Lý Thể của Trung Đạo, một mây lông, một hạt bụi không gì chẳng phải là Trung Đạo nên bảo là "bình đẳng". Thứ hai, chúng sanh vốn sẵn đủ trí huệ, đức tướng của Như Lai, cùng đắc Phật huệ, nên bảo là "bình đẳng".

Về "*thiện căn*", kinh Tiểu Bồn dạy: "*Bất khả dĩ thiếu thiện căn, phước đức, nhân duyên đắc sanh bỉ quốc*" (Chẳng thể dùng chút ít thiện căn, phước đức, nhân duyên mà được sanh về cõi kia). Sách Di Đà Yếu Giải giảng câu này như sau: "*Bồ Đề chánh đạo gọi là thiện căn*". Sách Viên Trung Sao giảng: "*Chấp trì danh hiệu, phát nguyện vãng sanh thì mới gọi là nhiều thiện căn*". Sách Di Đà Sơ Sao giảng: "*Chấp trì danh hiệu, nguyện thấy Di Đà chính là nhiều thiện căn, đại thiện căn, thiện căn tối thắng, thiện căn chẳng thể nghĩ bàn*". Chúng sanh cõi ấy do nghe nước chảy thuyết pháp nên tất cả các thiện căn như vậy đều được thành thực cả.

Câu kinh "*tùy kỳ sở văn, dĩ pháp tương ứng*" (điều gì được nghe cũng tương ứng với pháp) được bản Đường dịch ghi là: "*Đắc văn như thị chủng chủng thanh dĩ, hoạch đắc quảng đại thọ lạc, hân duyệt, nhi dữ quán sát tương ứng, yém ly tương ứng... (nãi chí) Niết Bàn tương ứng*" (Được nghe các thứ tiếng như thế xong liền đạt được sự vui mừng yêu thích lớn lao, tương ứng với quán sát, tương ứng với nhàm lìa... cho đến tương ứng với Niết Bàn). "*Tương ứng*" nghĩa là khế hợp. Sách Vãng Sanh Luận Chú bảo: "*Tương ứng nghĩa là như hộp và nắp hộp vừa khít nhau*". Khởi Tín Luận lại bảo: "*Với cảnh giới ly niệm thì chỉ có chứng tương ứng*" (Chỉ có thật chứng mới có thể khế nhập được cảnh giới ly niệm). Hoa Nghiêm Luận cũng bảo: "*Một niệm tương ứng một niệm Phật, một ngày tương ứng một ngày Phật*". Nay kinh này dạy: "*Tùy kỳ sở văn, dĩ pháp tương ứng*" (Điều gì được nghe cũng tương ứng với pháp) quả thật đã hiển thị sâu xa bốn nguyện công đức của Phật

Di Đà thật chẳng thể nghĩ bàn. Những người đã vãng sanh do thiện căn thành thực nên với diệu pháp đã được nghe đều lãnh hội được cả. Do giải ngộ nên khởi hạnh, hạnh khởi thì giải tuyệt. Vừa quên mất (không chấp trước vào điều mình đã hiểu) vừa quán chiếu nên Năng, Sở chẳng hai; Lý, Trí sâu thẳm đến nỗi đối với các điều được nghe liền khế hội ngay, tương ứng với pháp.

Tiếp đó, kinh dạy: “*Kỳ nguyện văn giả, triếp độc văn chi, sở bất dục văn, liễu vô sở văn*” (Ai muốn nghe, liền được nghe. Ai chẳng muốn nghe, trọn chẳng nghe thấy). Câu này lại càng nói rõ tánh chất viên minh cụ đức, tự tại vô ngại khéo ứng hợp đến vô cùng tận của nước đều “*nhất nhất tùy chúng sanh ý*” (mỗi mỗi tùy thuận ý của chúng sanh).

Trong cõi Cực Lạc, nước, chim, cây cối đều diễn thuyết diệu pháp, ánh sáng nhiều màu, tiếng động, mùi thơm cùng làm Phật sự. Những điều đập vào mắt, dội vào tai đều hiển hiện trọn vẹn bản tâm. Giở bước, hạ chân, đều làm Phật sự. Vì thế, đối với tâm vô thượng Bồ Đề, vĩnh viễn chẳng thoái chuyển, thuần là nhân duyên tăng thượng.

Chánh kinh:

十方世界諸往生者，皆於七寶池蓮華中，自然化生。悉受清虛之身，無極之體。

Thập phương thế giới chư vãng sanh giả, giai w thất bảo trì liên hoa trung, tự nhiên hóa sanh, tất thọ thanh hư chi thân, vô cực chi thể.

Những người từ mười phương thế giới vãng sanh đều tự nhiên hóa sanh trong hoa sen nơi ao bảy báu, đều thọ thân thanh hư, thể vô cực.

Giải:

Đoạn này nói đến điểm chính thứ ba trong phẩm này: Người từ mười phương vãng sanh đều hóa sanh trong hoa sen nơi ao báu. Đây chính là kết quả của nguyện hai mươi bốn: “*Liên hoa hóa sanh*”.

Ngài Nghĩa Tịnh giảng chữ “*tự nhiên*” trong câu “*tự nhiên hóa sanh*” như sau: “*Chẳng sanh trưởng từ thai tạng (bào thai) nên là tự nhiên*”. Sách Hội Sớ giảng: “*Chẳng phải do vọng nghiệp chiêu cảm mà là kết quả tự nhiên của lời Phật nguyện nên bảo là tự nhiên*”. Về chữ

“hóa sanh” xin xem lại lời giải thích về lời nguyện hai mươi bốn ở phần trước.

Trong câu “*thanh hư chi thân, vô cực chi thể*” (thân thanh hư, thể vô cực), hai chữ “*thanh hư*” trích từ bản Hán dịch và Ngô dịch; bản Ngụy dịch ghi là “*hư vô*”, nhưng ý nghĩa vẫn tương đồng. Ngài Nghĩa Tịch bảo: “*Chẳng do uống ăn mà được khôn lớn nên bảo là hư vô; chẳng già chết, tổn hoại nên bảo là vô cực*”. Gia Tường Sớ giảng: “*Do thân thông không đâu chẳng đạt đến nên bảo là thể vô cực. Giống như ánh sáng nên bảo là hư vô*”. Sách Hội Sớ lại bảo: “*Có mà dường như không, thông dong vô ngại nên bảo là thân hư vô; một phen được sanh về thì chẳng hề có lúc dứt mạng nên bảo là thể vô cực*”. Ngài Cảnh Hưng nói: “*Hư vô, vô cực là không chướng ngại, là hy hữu; phải nên lần lượt hiểu như thế*”. Ý nói: Do không chướng ngại nên “*hư vô*”; do hy hữu nên bảo là “*vô cực*”. Các lời giải thích của các vị đã bổ trợ ý nghĩa lẫn nhau.

Chánh kinh:

不聞三途惡惱苦難之名，尚無假設，何況實苦。但有自然快樂之音。是故彼國，名為極樂。

Bất văn tam đồ ác nã khổ nạn chi danh, thượng vô giả thiết, hà hưởng thật khổ. Đản hữu tự nhiên khoái lạc chi âm. Thị cố bỉ quốc, danh vi Cực Lạc.

Chẳng nghe danh từ tam đồ, phiền nã, khổ nạn, [những danh từ ấy] còn chẳng được giả bày ra, hưởng là thật có; chỉ có âm thanh khoái lạc tự nhiên. Do đó, cõi nước ấy tên là Cực Lạc.

Giải:

Những điều được nói trong đoạn kinh này chính là do nguyện thứ nhất “*nước không có ác đạo*” và nguyện hai mươi tám “*nước không có sự bất thiện*” thành tựu.

Kinh Tiêu Bôn dạy: “*Kỳ Phật quốc độ thượng vô ác đạo chi danh, hà hồng hữu thật*” (Cõi nước Phật ấy còn chẳng có cái tên ác đạo, hưởng là thật có) và: “*Kỳ quốc chúng sanh vô hữu chúng khổ, đản thọ chư lạc, cố danh Cực Lạc*” (Chúng sanh trong cõi ấy chẳng có các nỗi khổ, chỉ hưởng các niềm vui, nên cõi ấy tên là Cực Lạc). Sách Luận Chú

cũng viết: “*Vĩnh viễn dứt hết các khổ não nơi thân và tâm; thường hưởng vui không gián đoạn*”. Vì thế, kinh dạy: “*Đản hữu tự nhiên khoái lạc chi âm. Thị cô bỉ quốc, danh vi Cực Lạc*” (Chỉ có âm thanh tự nhiên khoái lạc. Vì thế cõi nước ấy tên là Cực Lạc).

18. Siêu thế hy hữu (超世希有)

Chánh kinh:

彼極樂國，所有眾生，容色微妙，超世稀有。咸同一類，無差別相。但因順餘方俗，故有天人之名。

Bỉ Cực Lạc quốc, sở hữu chúng sanh, dung sắc vi diệu, siêu thế hy hữu, hàm đồng nhất loại, vô sai biệt tướng. Dẫn nhân thuận dư phương tục, cố hữu thiên nhân chi danh.

Trong cõi Cực Lạc ấy, tất cả chúng sanh dung sắc vi diệu siêu thế hy hữu, đều cùng một loại, không có tướng sai biệt; chỉ vì thuận theo tập tục các phương khác mà có tên gọi là Trời hay Người.

Giải:

Phẩm này nói rõ y báo và chánh báo cõi ấy đều vượt xa thế gian, thật là hy hữu. Trước hết, ta hãy luận về chánh báo.

Trong câu “*sở hữu chúng sanh dung sắc vi diệu*” (tất cả chúng sanh dung sắc vi diệu), “*dung*” (容) là hình dáng, dung mạo, “*sắc*” (色) là sắc tướng. “*Vi diệu*” (微妙) là tinh vi, khéo léo đến cùng cực.

Hội Sớ giảng chữ “*siêu thế hy hữu*” như sau: “*Chẳng phải là thân hữu lậu, sanh diệt nên bảo là siêu thế. Bản thể của tám thân là pháp tánh thanh tịnh nên bảo là hy hữu*”. Sách Luận Chú cũng có bài kệ rằng: “*Thiên nhân bất động chúng, thanh tịnh trí hải sanh*” (Chúng trời, người bất động, sanh từ biển trí huệ thanh tịnh). Như vậy, tất cả chúng sanh đều từ thanh tịnh cú biến hiện, vượt xa thế gian nên kinh bảo “*siêu thế hy hữu*”.

Hơn nữa, họ đều từ liên hoa hóa sanh, chân thân kim sắc, đủ ba mươi hai tướng nên bảo là “*siêu thế hy hữu*”. Sắc tướng đều giống hệt nhau nên bảo là “*hàm đồng nhất loại, vô sai biệt tướng*” (đều cùng một loại, không có tướng sai biệt). Đây chính là do các nguyện “*thân đều sắc vàng*”, “*thân đủ ba mươi hai tướng*” và “*thân không sai biệt*” cảm thành.

Ngoài ra, chúng sanh trong cõi ấy “*giai đắc thân thông tự tại*” (đều được thân thông tự tại), “*giai tất trụ u Chánh Định chi tự*” (đều trụ trong Chánh Định Tự), “*đắc Bất Thoái Chuyển*” thật sự đều vượt xa trời

người, nhưng vì đa số các phương khác đều có trời, người, nên thuận theo thói đời cũng giả lập những danh từ trời, người. Phẩm “Lễ Phật Hiện Quang” trong kinh này có nói: “*Duy thị chúng bảo trang nghiêm, thánh hiền cộng trụ*” (Cõi ấy chỉ trang nghiêm bằng các báu, là nơi thánh hiền cùng ở). Đã toàn là bậc thánh hiền thì lẽ đâu thật có trời, người như trong thế gian?

Theo ngài Nghĩa Tịch, trong số những hạng được gọi là trời hay người nơi cõi ấy thì người niệm Phật vãng giữ Ngũ Giới (nghiệp sanh cõi người) được vãng sanh thì gọi là “người”, còn người niệm Phật kiêm hành Thập Thiện (Thập Thiện là nghiệp sanh cõi trời) được vãng sanh thì gọi là “trời”. Người sống trên mặt đất thì gọi là “người”, người ở trên hư không thì gọi là “trời”.

Chánh kinh:

佛告阿難：譬如世間貧苦乞人，在帝王邊，面貌形狀，甯可類乎？帝王若比轉輪聖王，則為鄙陋，猶彼乞人，在帝王邊也。轉輪聖王，威相第一，比之忉利天王，又復醜劣。假令帝釋，比第六天，雖百千倍不相類也。第六天王，若比極樂國中，菩薩聲聞，光顏容色，雖萬億倍，不相及逮。

Phật cáo A Nan: - Thí như thế gian bần khổ khát nhân, tại đế vương biên, diện mạo hình trạng, ninh khả loại hồ? Đế vương nhược tử Chuyển Luân thánh vương, tức vi bỉ lậu, do bỉ khát nhân, tại đế vương biên dã. Chuyển Luân thánh vương, oai tướng đệ nhất, tử chi Đạo Lợi thiên vương, hựu phục xú liệt. Giả linh Đế Thích, tử Đệ Lục Thiên, tuy bách thiên bội bất tương loại dã. Đệ Lục thiên vương, nhược tử Cực Lạc quốc trung Bồ Tát, Thanh Văn, quang nhan dung sắc, tuy vạn ức bội, bất tương cập dã.

Phật bảo A Nan:

- Ví như kẻ ăn mày nghèo khổ trong thế gian ở cạnh đế vương thì diện mạo, hình trạng của họ có giống nhau hay không? Nếu đem so với Chuyển Luân thánh vương thì đế vương lại hóa ra xấu hèn khác nào kẻ ăn mày đặt cạnh đế vương. Chuyển Luân thánh vương oai tướng bậc nhất nhưng đem so với Đạo Lợi thiên vương lại càng

xấu kém. Nếu đem Đế Thích sánh với Đệ Lục thiên thì chẳng bằng được một phần trăm ngàn lần. Đệ Lục thiên vương nếu đem so với Bồ Tát, Thanh Văn trong cõi Cực Lạc thì quang nhan, dung sắc, cũng chẳng bằng nổi một phần vạn ức lần.

Giải:

Đoạn này dùng các thí dụ để hiển thị dung sắc siêu thắng của chúng sanh cõi Cực Lạc. Kinh dùng đến năm tầng thí dụ để so sánh:

1. Đem kẻ ăn mày so với vua. Kẻ ăn mày là người xin cơm để sống, hình dung khô khát. Vua cõi nhân gian ăn món quý, ở chốn sang trọng nhất, hình dáng béo tốt, tươi nhuận, vẻ mặt rạng rỡ. Đem kẻ ăn mày sánh với đế vương thì kẻ ăn mày xấu kém đến hết mức!

2. Đem vua trong nhân gian sánh với Chuyển Luân thánh vương thì vua cõi nhân gian lại càng thua kém đến bực nào.

3. Đem Chuyển Luân Vương so với Đế Thích.

4. Đem Đế Thích so với Đệ Lục Thiên (tức là Tha Hóa Tự Tại thiên, là tầng trời cao nhất trong sáu tầng trời Dục Giới) lại càng xấu kém đến trăm ngàn lần hơn nữa.

5. Nếu đem vua tầng trời thứ sáu so với Bồ Tát và Thanh Văn cõi Cực Lạc thì “*tuy vạn ức bội, bất tương cập đĩ*” (chẳng bằng được đến một phần vạn ức lần).

Đoạn kinh này đã nói rõ đến cùng cực về mặt sáng ngời, dung sắc siêu thế hy hữu của chúng sanh cõi Cực Lạc.

Chánh kinh:

所處宮殿，衣服飲食，猶如他化自在天王。

Sở xử cung điện, y phục ẩm thực, do như Tha Hóa Tự Tại thiên vương.

Cung điện họ ở, y phục, thức ăn, vật uống giống như vua cõi trời Tha Hóa Tự Tại.

Giải:

Câu này diễn tả y báo siêu việt, thù thắng của cõi Cực Lạc, ba thứ áo mặc, cơm ăn, chỗ ở đều giống hệt như vua cõi trời tầng thứ sáu là tầng cao nhất trong Dục Giới.

Chánh kinh:

至於威德、階位、神通變化，一切天人，不可為比，百千萬億，不可計倍。阿難應知，無量壽佛極樂國土，如是功德莊嚴，不可思議。

Chỉ u oai đức, giai vị, thần thông biến hóa, nhất thiết thiên nhân, bất khả vi tỷ, bách thiên vạn ức, bất khả kế bội. A Nan ưng tri: Vô Lượng Thọ Phật Cực Lạc quốc độ, như thị công đức trang nghiêm, bất khả tư nghị.

Còn như oai đức, địa vị, thần thông biến hóa [của họ] thì hết thấy trời người chẳng thể sánh nổi; [hơn đến] trăm ngàn vạn ức, chẳng thể tính nổi lần. A Nan nên biết: Cõi nước Cực Lạc của Vô Lượng Thọ Phật công đức trang nghiêm chẳng thể nghĩ bàn như thế.

Giải:

Đoạn kinh này chỉ rõ oai đức, phẩm vị của chánh báo đều siêu thế hy hữu.

“Oai đức” là oai thân và công đức. Người cõi Cực Lạc “*thần thông đồng đạt, thế lực tự tại*”, “*trụ Chánh Định Tu*”, “*quyết chứng cực quả*” nên kinh bảo là oai đức không ai sánh bằng. “Giai vị” (階位) là thứ bậc và phẩm vị. Họ đặc ba thứ Bất Thoái, địa vị ngang với bậc Bồ Xứ nên địa vị không ai sánh bằng.

“*Thần thông biến hóa*” là như kinh nói Thanh Văn trong cõi ấy “*năng u chương trung trì nhất thiết thế giới*” (có thể nắm hết thấy thế giới trong lòng bàn tay). Hết thấy chúng sanh cõi ấy lại còn đặc các thần thông thù thắng như Túc Mạng, Thiên Nhân, Thiên Nhĩ, Tha Tâm, Thần Túc, Lưu Tận như lời nguyện thứ mười có nói: “*U nhất niệm khoảnh, siêu quá ức na-do-tha bách thiên Phật sát, châu biến tuần lịch, cúng dường chư Phật*” (Trong khoảng một niệm, vượt qua ức na-do-tha trăm ngàn cõi Phật đi khắp tất cả cúng dường chư Phật).

Thần thông của họ thật đã vượt xa thần thông Nhị Thừa, huống hồ là thần thông của trời, người! Vì vậy, ba thứ oai đức, địa vị, thần thông biến hóa của họ hết thấy trời người chẳng thể sánh được nổi, dầu chỉ so với một phần của trăm ngàn ức lần, thậm chí chẳng thể tính kể lần thì vẫn còn kém xa lắm.

Do đó, ở cuối đoạn kinh trên Phật đã buông lời khen ngợi chung cõi nước A Di Đà Phật là: *“Như thị công đức trang nghiêm bất khả tư nghị”* (Công đức trang nghiêm chẳng thể nghĩ bàn như vậy).

19. Thọ dụng cụ túc (受用具足: Thọ dụng đầy đủ)

Phẩm này mang tên “Thọ Dụng Cụ Túc” vì tất cả chúng sanh cõi ấy đều “*hình mạo đoan nghiêm, phước đức vô lượng, trí huệ minh liễu, thần thông tự tại*” (hình dung diện mạo đoan nghiêm, phước đức vô lượng, trí huệ sáng suốt, thần thông tự tại); những thứ thọ dụng như vậy đều đầy đủ cả. Những phẩm trước chỉ nói chung chung là thân tâm của chánh báo, phước đức thù thắng của y báo đều siêu thắng hy hữu; phẩm này đặc biệt nói rõ về “*phước đức vô lượng*”, y phục, thức ăn, cung điện thảy đều “*ứng niệm hiện tiền, vô bất cụ túc*” (theo ý nghĩ liền xuất hiện trước mặt, không gì là chẳng đầy đủ).

Chánh kinh:

復次極樂世界所有眾生，或已生，或現生，或當生，皆得如是諸妙色身。形貌端嚴，福德無量。智慧明了，神通自在。受用種種，一切豐足。宮殿、服飾、香花、幡蓋，莊嚴之具，隨意所須，悉皆如念。

Phục thứ Cực Lạc thế giới sở hữu chúng sanh, hoặc dĩ sanh, hoặc hiện sanh, hoặc đương sanh, giai đắc như thị chư diệu sắc thân. Hình mạo đoan nghiêm, phước đức vô lượng, trí huệ minh liễu, thần thông tự tại. Thọ dụng chủng chủng nhất thiết phong túc, cung điện, phục sức, hương, hoa, phan cái, trang nghiêm chi cụ, tùy ý sở tu tất giai như niệm.

Lại nữa, trong Cực Lạc thế giới, tất cả chúng sanh, hoặc là đã sanh, hoặc đang sanh, hoặc sẽ sanh, đều được các sắc thân màu nhiệm như thế. Hình mạo đoan nghiêm, phước đức vô lượng, trí huệ sáng suốt, thần thông tự tại. Hết thảy các thứ thọ dụng dư dật, cung điện, phục sức, hương, hoa, phan, lọng, vật trang nghiêm, tùy ý cần thứ gì đều được như lòng mong.

Giải:

Mấy câu đầu trong đoạn kinh này để tiếp nối ý chúng sanh trong cõi ấy “*dùng sắc vi diệu*” nói trong phẩm trước nên mới chép là tất cả chúng sanh hoặc là đã vãng sanh trong quá khứ, hoặc đang vãng sanh

trong hiện tại, hoặc sẽ vãng sanh trong tương lai, đều được “*như thị chư diệu sắc thân, hình mạo đoan nghiêm*” (sắc thân nhiệm màu như thế, hình mạo đoan chánh, trang nghiêm). Chữ “*như thị*” (như thế) chỉ thân họ vượt xa thân của Lục Dục thiên vương đến ngàn vạn ức lần.

Những câu kinh tiếp đó nói rõ về sự thọ dụng đầy đủ. Kinh Xung Tán Tịnh Độ nói: “*Do bỉ giới trung chư hữu tình loại, vô hữu nhất thiết thân tâm ưu khổ, duy hữu vô lượng thanh tịnh hỷ lạc*” (Do các hữu tình trong thế giới ấy chẳng có hết thảy nỗi khổ nơi thân, nơi tâm, chỉ hưởng vô lượng hỷ lạc thanh tịnh); phẩm Quyết Chứng Cực Quả trong kinh này cũng bảo: “*Duy thọ thanh tịnh tối thượng khoái lạc*” (Chỉ hưởng khoái lạc thanh tịnh tối thượng). Đó là “*phước đức vô lượng*”.

“*Trí huệ minh liễu*” (Trí huệ sáng suốt) là kết quả của nguyện “*quang minh, trí huệ, biện tài*”. Phật đã nguyện: “*Thành tựu hết thảy trí huệ*”; phẩm Bồ Tát Tu Trì trong kinh này cũng nói hết thảy Bồ Tát trong cõi ấy “*chư Phật mật tạng, cứu cánh minh liễu*” (đôi với các tạng bí mật của chư Phật đều hiểu rõ rốt ráo). Những câu như vậy đều diễn tả ý “*trí huệ minh liễu*”. Hơn nữa, trong chữ “*minh liễu*”, minh (明) là minh bạch rõ ràng, liễu (了) là rạch ròi phân minh. Cái gọi là “*như thật tri tự tâm*” (biết tự tâm đúng như thật) trong Mật giáo chính là trí huệ sáng suốt. Câu “*chiếu kiến Ngũ Uẩn giai không*” (soi thấy Ngũ Uẩn đều không) cũng diễn tả ý: Trí huệ sáng suốt.

“*Thần thông tự tại*” chính là “*thần thông biến hóa, nhất thiết thiên nhân bất khả vi tỷ, bách thiên vạn ức, bất khả kể bội*” (Thần thông biến hóa hết thảy trời, người chẳng thể sánh nổi, vượt hơn thần thông trời, người cõi này đến trăm ngàn vạn ức chẳng thể tính lần). Trong phẩm Bồ Tát Tu Trì, có câu: “*Dĩ phương tiện trí, tăng trưởng liễu tri, từng bốn dĩ lai, an trụ thần thông*” (Dùng trí phương tiện tăng trưởng sự hiểu biết rõ ràng; xuất phát từ cái gốc, an trụ trong thần thông). Do vậy, thấu hiểu được cái gốc của thần thông thì mới có thể biến hóa thần thông tự tại vô ngại. Vì vậy mới nói: “*Đản đắc bốn, mạc sâu mật*” (Đã nắm được cái gốc, còn lo chi cái ngọn).

Căn Bản Trí chính là cái gốc, các thứ thần thông chỉ là tánh chất phụ thuộc của Thánh Trí. Do phước đức vô lượng nên cảm được “*thọ dụng chủng chủng nhất thiết phong túc*” (hết thảy các thứ thọ dụng đều dư dật). Lại do trí huệ thần thông nên “*cung điện, phục sức, hương, hoa, phan cái, trang nghiêm chi cụ, tùy ý sở tu tất giai như niệm*” (cung điện, phục sức, hương hoa, phan, lọng, vật trang nghiêm tùy ý cần dùng thảy

đều thỏa lòng mong). Tiếp đó, kinh lần lượt diễn tả từng phương diện ăn uống, y phục, chỗ ở. Trước hết kinh nói về vấn đề ăn uống.

Chánh kinh:

若欲食時，七寶鉢器，自然在前，百味飲食，自然盈滿。雖有此食，實無食者。但見色聞香，以意為食。色力增長，而無便穢。身心柔軟，無所味著。事已化去，時至復現。

Nhược dục thực thời, thất bảo bát khí tự nhiên tại tiền, bách vị ẩm thực, tự nhiên doanh mãn. Tuy hữu thử thực, thật vô thực giả. Dân kiến sắc, văn hương, dĩ ý vi thực, sắc lực tăng trưởng, nhi vô tiện uế, thân tâm nhu nhuyễn, vô sở vị trước. Sự dĩ hóa khứ, thời chí phục hiện.

Nếu lúc muốn ăn thì bình bát bằng bảy báu tự nhiên hiện ra trước mặt, thức ăn trăm vị tự nhiên đựng đầy ấp trong đó. Tuy có thức ăn như vậy, nhưng không thật sự có ăn uống. Chỉ nhìn thấy hình sắc, ngửi mùi hương, liền nghĩ là đã ăn, sắc lực tăng trưởng, chẳng có đại tiểu tiện dơ dáy, thân tâm nhu nhuyễn, không tham đắm mùi vị. Ăn xong thức ăn biến đi, đúng thời lại hiện ra.

Giải:

Chữ Bát (鉢) trong “bát khí” (鉢器) là gọi tắt chữ Phạn Bát Đa La (Patra), Hán dịch là Ứng Khí, hoặc Ứng Lượng Khí; đó là đồ dụng đựng thức ăn của người xuất gia. Bản Hán dịch ghi: “Mãn kỳ trung bách vị ẩm thực tự tứ, nhược tùy ý tắc chí, diệc vô sở từng lai, diệc vô hữu cung tác giả, tự nhiên hóa sanh nhĩ” (Thức ăn trăm vị mặc lòng chứa đầy ấp trong bát, tùy ý hiện đến, cũng chẳng từ đâu đến; cũng chẳng cần phải cung cấp, nấu nướng, chỉ tự nhiên hóa sanh mà thôi). Như vậy, các thứ như bình bát, thức ăn... đều là từ bốn nguyện của Phật Di Đà cảm thành nên chẳng cần phải tạo tác, cứ tự nhiên xuất hiện.

Trong câu “bách vị ẩm thực” (thức ăn trăm vị), chữ “bách vị” chỉ trăm thứ mùi vị ngon lành. Đại Luận viết: “Có kẻ bảo dùng trăm thứ bánh để cúng dường nên gọi là trăm vị. Có hơn cả năm trăm loại bánh nên vị của chúng phải hơn trăm. Do đó gọi là trăm vị. Có kẻ bảo: Trăm thứ được thảo, được quả, nghiền làm Hỷ Hoàn cho người ăn uống nên

gọi là *trăm vị*”. Xét ra, thức ăn có được do quả báo của Bồ Tát và thức ăn do Bồ Tát dùng thân thông biến hóa ra đã có đến vô lượng vị; vậy thì thức ăn cam lộ vị cõi Cực Lạc phải có đến chẳng thể nghĩ bàn vị. Nói “*bách vị*” chỉ là thuận theo thói quen của thế gian này mà thôi!

“*Thật vô thực giả*” (Thật sự chẳng có ăn uống): Do chúng sanh cõi ấy hóa sanh từ hoa sen, thân thanh hư, thể vô cực nên chẳng hề có cái khổ đói, khát. Vì vậy, chẳng cần ăn uống, chỉ là thích ý mà ăn thôi. Bởi thế, “*kiến sắc, văn hương, dĩ ý vi thực*” (thấy hình sắc, ngửi mùi hương, liền nghĩ là đã ăn), chứ thật sự chẳng ăn uống gì. Những thức ăn ấy lại có công dụng tăng thượng: Tăng trưởng hình sắc, sức mạnh. Ăn xong chẳng cần phải tiêu tiêu bản thiêu. Rõ ràng là hết thảy mọi thức trong cõi Cực Lạc đều siêu thể hy hữu!

Hơn nữa, ăn vào “*thân tâm nhu nhuyễn*”, cũng chẳng tham đắm mùi vị kỳ diệu của những thức ăn đó. Phẩm Bồ Tát Tu Trì trong kinh này cũng bảo: “*U sở thọ dụng, giai vô nhiếp thủ*” (Với tất cả những điều mình thọ dụng đều không có tâm giữ lấy) và “*xả ly nhất thiết chấp trước*” (liả bỏ hết thảy chấp trước). Vì thế, “*vô sở vị trước*” (chẳng tham đắm mùi vị). Ăn xong, thức ăn lại tự nhiên biến đi, khi muốn ăn hề nghĩ tới lại hiện ra, hết thảy tự tại vô ngại vậy.

Đoạn kinh này hiển thị môn “*trang nghiêm thọ dụng công đức thành tựu*” của Vãng Sanh Luận. Bài kệ trong Luận như sau: “*Ái nhạo Phật pháp vị, Thiên tam-muội vi thực*” (Yêu thích Phật pháp vị, dùng thiên tam-muội làm thức ăn). Sách Luận Chú giảng: “*Vì thế, Phật hưng khởi đại nguyện, nguyện trong cõi nước ta dùng Phật pháp, Thiên Định, tam-muội làm thức ăn; dứt trọn vẹn cái khổ ăn uống nơi phương khác*”.

“*Ái nhạo Phật pháp vị*” (Yêu thích Phật pháp vị) là như khi Nhật Nguyệt Đăng Minh Phật nói kinh Pháp Hoa suốt cả sáu mươi tiểu kiếp, người nghe kinh trong hội khi ấy cũng ngồi yên một chỗ suốt sáu mươi tiểu kiếp mà tưởng chỉ lâu chừng khoảng bữa ăn. Chẳng có một ai dù là thân hay tâm sanh nhọc mỏi cả.

“*Dùng Thiên Định làm thức ăn*” là các đại Bồ Tát thường trụ trong tam-muội, không còn có các thứ ăn uống. Tam-muội là nếu khi các trời, người cõi ấy cần ăn thì thức ăn ngon trăm vị bày la liệt trước mặt; mắt thấy sắc, mũi ngửi hương, thân hưởng vui sướng, tự nhiên no đủ. Ăn xong biến mất đi. Nếu lại cần nữa thì tự nhiên hiện ra. Những việc như vậy có chép trong kinh nên luận mới ghi: “*Yêu thích Phật pháp vị; dùng Thiên tam-muội làm thức ăn*”.

Chánh kinh:

復有眾寶妙衣、冠帶、瓔珞，無量光明，百千妙色，悉皆具足，自然在身。

Phục hữu chúng bảo diệu y, quan, đới, anh lạc, vô lượng quang minh, bách thiên diệu sắc, tất giai cụ túc, tự nhiên tại thân.

Lại có các thứ y báu tốt đẹp, mũ, đai, chuỗi anh lạc vô lượng quang minh, trăm ngàn sắc nhiệm màu thấy đều đầy đủ, tự nhiên khoác trên thân.

Giải:

Đoạn kinh này thuật rõ người cõi Cực Lạc tự tại thọ dụng y phục, vật trang sức.

“Đới” (帶) là dây thắt lưng (đai). “Anh lạc” (瓔珞): Đàn ông, đàn bà thuộc giới quý tộc Ấn Độ thường kết ngọc thành chuỗi để đeo trên mình, gọi là “anh lạc”. Các thứ y phục, trang sức như thế đều bằng các thứ báu hợp thành nên kinh nói: “*Chúng bảo diệu y*” (Các thứ áo báu tốt đẹp). Vì chúng do các báu hợp thành nên có quang sắc vi diệu như Quán kinh tả: “*Nhất nhất bảo trung, hữu ngũ bách sắc quang*” (Mỗi một thứ báu tỏa ra năm trăm sắc quang). Do đó, y phục, vật trang sức có “*vô lượng quang minh*”. Quán kinh lại bảo: “*Nhất nhất quang minh, bát vạn tứ thiên sắc*” (Mỗi một quang minh có tám vạn bốn ngàn màu) nên y phục, vật trang sức có “*bách thiên diệu sắc*” (trăm ngàn sắc nhiệm màu). Nói “*trăm ngàn*” cũng chỉ là cách nói ước lệ để diễn tả một con số rất lớn.

Trong mỗi sắc lại phóng quang minh như Quán kinh nói: “*Lưu ly sắc trung xuất kim sắc quang, pha ly sắc trung xuất hồng sắc quang*” (Trong sắc lưu ly tỏa ánh sáng vàng ròng; trong sắc pha lê tỏa ánh sáng màu hồng...) Bởi thế, quang sắc trùng trùng vô tận. Các thứ y phục, vật trang sức trang nghiêm trọn vẹn như vậy tự nhiên hiện trên thân chẳng cần phải nhọc công tạo tác.

Chánh kinh:

所居舍宅，稱其形色。寶網彌覆，懸諸寶鈴。奇妙珍異，周徧校飾。光色晃曜，盡極嚴麗。樓觀

lăng trụ, đình gác, phòng gác, rộng hẹp phương, hoặc lớn hoặc nhỏ, hoặc trong hư không, hoặc trên đất. Thanh tịnh an ổn, vi diệu kỳ diệu. Ứng hiện trước, không thiếu.

Sở cư xá trạch, xứng kỳ hình sắc. Bảo võng di phủ, huyền chú bảo linh, kỳ diệu, trân dị, châu biến hiệu sắc, quang sắc hoảng diệu, tận cực nghiêm lệ. Lâu, quán, lan thuấn, đường, vũ, phòng, các, quảng hiệp phương viên, hoặc đại, hoặc tiểu, hoặc tại hư không, hoặc tại bình địa, thanh tịnh an ổn, vi diệu khoái lạc, ứng niệm hiện tiền, vô bất cụ túc.

Nhà cửa họ ở đều tương xứng với hình sắc. Lưới báu trùm khắp, treo các linh báu kỳ diệu, quý lạ, trang hoàng trọn khắp, quang sắc chói lòa, trang nghiêm đẹp đẽ đến cùng cực. Lâu, quán, lan can, đường vũ, phòng, gác: rộng, hẹp, vuông, tròn, dù lớn hay nhỏ, hoặc ở trên không hay trên mặt đất đều thanh tịnh an ổn, vi diệu, khoái lạc, ứng theo tâm niệm mà hiện ra trước không thứ gì chẳng đầy đủ.

Giải:

Đoạn kinh nói về việc thọ dụng chỗ ở một cách đầy đủ.

“Xá trạch” (舍宅: nhà cửa) là nơi để ở, tục thường gọi là “túc xá, trú trạch”. Sách Hội Sớ giảng chữ “hình sắc” trong câu “xứng kỳ hình sắc” (tương xứng với hình sắc) như sau: “Hình (形) là thân lớn hay nhỏ; sắc (色) là xanh, vàng, đỏ, trắng”. Câu này có thể hiểu theo hai cách:

1. Một là hình thể và màu sắc của phòng ốc tương xứng, hòa hợp với nhau.

2. Hai là hình dáng, kết cấu, màu sắc, kích thước v.v... của nhà cửa đều tương xứng với sắc tướng của người sống trong ấy.

Như vậy, hình dạng nhà cửa tương xứng với thân một cách như ý; màu sắc nhìn vui mắt, đẹp lòng người.

“Bảo võng” (寶網) là lưới do các viên bảo châu kết thành. “Di phủ” (彌覆) là phủ kín. “Bảo linh” (寶鈴) là các loại phong linh (windchime) do các thứ trân bảo tạo thành, gió thổi qua liền phát ra những âm thanh vi diệu. “Kỳ diệu trân dị” là lạ lùng, đặc sắc, đẹp đẽ,

ting xảo, quý báu, hiếm lạ. Câu kinh này khen ngợi sự thù thắng của các thứ báu hợp thành lưới và linh. “*Châu biến*” (周徧) nghĩa là khắp tất cả không sót chỗ nào. Sách Hội Sớ giảng chữ “*hiệu sức*” (校飾) như sau: “*Bày xen lẫn nhau để tô điểm*”. “*Hoàng diệu*”: Hoàng (晃) là sáng, tỏa rạng, diệu (曜) là chiếu soi. Như trên đã nói, trong mỗi quang minh có nhiều màu, mỗi màu lại tỏa nhiều quang minh, chiếu rọi lẫn nhau nên bảo là “*quang sắc hoàng diệu*” (quang sắc chói ngời). “*Nghiêm lệ*”: Nghiêm (嚴) là trang nghiêm, Lệ (麗) là đẹp đẽ.

“*Đường vũ*”: Đường (堂) là tòa nhà lớn, thời xưa gọi là “*đường*”, từ thời Hán trở đi gọi là “*điện*” (殿). “*Vũ*” (宇) là dãy phòng ở hai bên điện, hoặc dãy nhà phụ của điện. “*Phòng*” (房) là chỗ ở. Chỗ ở chánh giữa điện lại gọi là “*chánh thất*”, những chỗ ở thuộc các dãy nhà phụ gọi là “*phòng*”. “*Các*” (閣) là lầu. “*Phương viên*” (方圓) là hình dáng vuông vức hay tròn trịa. Hơn nữa, những gì xây dựng thành một dãy thẳng cũng gọi là “*phương*”, xây theo đường cong thì coi là “*viên*”. Ví dụ như xây theo hình cánh quạt thì được coi là có cả hình dáng vuông lẫn tròn.

Mỗi kiến trúc lớn, nhỏ, cao, thấp “*hoặc tại hư không, hoặc tại bình địa*” (hoặc ở trên không hay trên mặt đất) đều vừa ý người ở, hễ nghĩ đến liền hiện ra như bản Ngô dịch chép: “*Sở cư thất bảo xá trạch, trung hữu tại hư không trung giả, hữu tại địa giả. Trung hữu dục linh xá trạch tối cao giả, xá trạch tức cao. Trung hữu dục linh xá trạch tối đại giả, xá trạch tức đại. Trung hữu dục linh xá trạch tại hư không giả, xá trạch tức tại hư không trung. Giai tự nhiên tùy ý, tại sở tác vi*” (Sống trong nhà cửa bằng bảy báu; trong những nhà cửa ấy, có cái ở trên hư không, có cái trên mặt đất. Nếu người sống trong ấy muốn nhà cửa thật cao thì nhà cửa liền cao lên. Kẻ sống trong đó muốn nhà cửa thật to thì nhà cửa liền to ra. Kẻ sống trong ấy muốn nhà ở trên hư không thì nhà cửa liền ở trên hư không. Hết thấy đều tự nhiên biến hiện theo ý muốn). Như vậy, hình dáng, màu sắc, kích thước của nhà cửa nơi cõi ấy, dù ở trên hư không hay trên mặt đất, mỗi mỗi đều thuận ý người, ứng hiện theo ý nghĩ. Bản Đường dịch cũng ghi: “*Ư chúng sanh tiền, tự nhiên xuất hiện. Nhân giai tự vị các xử kỳ cung*” (Tự nhiên xuất hiện trước chúng sanh, ai nấy tự cho là mình ở trong cung điện ấy). Do chúng sanh vô lượng nên có vô lượng cung điện, dung nhập lẫn nhau, dù đây hay kia cũng chẳng hề trở ngại, thật là đã hiển thị rõ pháp giới sự sự vô ngại.

Sách Hội Sớ giảng câu “*thanh tịnh an ổn, vi diệu khoái lạc*” như sau: “*Không có Ngũ Trược nên thanh tịnh; không biến đổi nên an ổn, ngay đến từng hạt bụi cũng đã là chẳng thể nghĩ bàn nên vi diệu. Vĩnh viễn xa lìa nỗi khổ não nơi thân tâm nên khoái lạc*”.

Lại theo Vãng Sanh Luận, tất cả điều trên đều từ một thanh tịnh cú biến hiện nên bảo là “*thanh tịnh*”. Các vật thọ dụng chẳng thể nghĩ bàn trên đây đều ứng theo tâm niệm lập tức hiển hiện nên bảo là “*ứng niệm hiện tiền*” (ứng theo tâm niệm mà hiện ra trước mặt). Các vật thọ dụng viên minh cụ đức không thiếu, không dư nên bảo “*vô bất cụ túc*” (không thứ gì chẳng đầy đủ).

20. Đức phong hoa vũ (德風華雨: Gió đức mưa hoa)

Gió viên minh trọn đủ đức nên gọi là “*đức phong*”; hoa màu nhiệm pháp phối rơi xuống như mưa nên gọi là “*hoa vũ*”. Hoa, gió, hương, ánh sáng nơi cõi Phật ấy đều cùng làm Phật sự tự nhiên tăng thượng chẳng thể nghĩ bàn.

Chánh kinh:

其佛國土，每於食時，自然德風徐起，吹諸羅網，及眾寶樹，出微妙音，演說苦、空、無常、無我，諸波羅密，流布萬種溫雅德香。其有聞者，塵勞垢習，自然不起。風觸其身，安和調適，猶如比丘得滅盡定。

Kỳ Phật quốc độ, mỗi w thực thời, tự nhiên đức phong từ khởi, xuy chư la võng, cập chúng bảo thụ, xuất vi diệu âm, diễn thuyết Khổ, Không, Vô Thường, Vô Ngã, chư Ba La Mật. Lưu bố vạn chủng ôn nhã đức hương. Kỳ hữu văn giả, trần lao cấu tập, tự nhiên bất khởi. Phong xúc kỳ thân, an hòa điều thích, do như tỳ-kheo đắc Diệt Tận Định.

Cõi nước Phật ấy mỗi lúc đến giờ ăn, tự nhiên gió đức nhẹ nhàng nổi lên thổi qua các lưới báu và các cây báu khiến vang ra âm thanh màu nhiệm diễn nói Khổ, Không, Vô Thường, Vô Ngã, các Ba La Mật, lan tỏa vạn thứ đức hương ôn nhã. Ai ngửi mùi hương ấy thì trần lao, cấu nhiễm, tập khí tự nhiên chẳng khởi. Gió chạm vào thân liền an hòa, điều thích, khác nào tỳ-kheo đắc Diệt Tận Định.

Giải:

Phẩm kinh này trần thuật công đức trang nghiêm của gió đức và mưa hoa cõi Cực Lạc; riêng đoạn này nói về gió, đoạn kế sẽ nói về mưa.

Chữ “*đức phong*” (德風) trích từ bản Ngụy dịch trong Cao Ly Đại Tạng kinh (bản Ngụy dịch trong Càn Long Đại Tạng kinh ghi là “*đắc phong*” (得風). Đức chính là điều đạt được từ Công, xin xem lại lời giải thích về chữ “*công đức*” ở quyển hai, nên “*đức phong*” và “*đắc phong*” mang cùng một ý nghĩa).

Bản Ngô dịch ghi: “*Diệc phi thể gian chi phong, diệc phi thiên thượng chi phong. Đô bát phương thượng hạ, chúng phong trung tinh, tự nhiên hợp hội hóa sanh nhĩ. Bất hàn, bất nhiệt, thường hòa điều trung, thích thậm thanh lương, hảo vô tỷ dã*” (Chẳng phải là gió trong thể gian, cũng chẳng phải là gió cõi trời mà là những gì tinh diệu nhất của các thứ gió trong cả tám phương và phương trên, phương dưới tự nhiên hội hợp lại hóa thành gió: chẳng lạnh, chẳng nóng, thường điều hòa, thích hợp, rất mát mẻ, không gì khoan khoái bằng).

Câu “*chúng phong trung tinh*” (những gì tinh diệu nhất trong các thứ gió) phải hiểu như kinh Thủ Lăng Nghiêm nói: “*Như Lai Tạng trung, tánh phong chân không, tánh không chân phong, thanh tịnh bốn nhiên, châu biến pháp giới*” (Trong Như Lai Tạng, tánh phong là Chân Không, tánh Không là chân phong, vốn sẵn thanh tịnh, trọn khắp pháp giới). Nghĩa là: Đó là thứ gió chân thật từ trong tánh đức nên bảo là “*chúng phong trung tinh*”.

Quán kinh cũng dạy: “*Bát chủng thanh phong, tùng quang minh xuất*” (Tám thứ thanh phong từ quang minh mà ra). Những ngọn gió cực thanh tịnh từ tám phương nói trong bản Ngô dịch thật phù hợp với tám thứ thanh phong nói trong Quán kinh. Nói chung, ngọn gió thanh lương trong cõi kia chính là “*chúng phong trung tinh*” (những gì tinh diệu nhất của các thứ gió), “*tùng quang minh xuất*” (phát xuất từ quang minh) nên gọi là đức phong.

Đức phong như vậy “*tự nhiên từ khởi*”. Sách Hội Sớ giảng: “*Từ khởi, bất trì, bất sử, thích đắc kỳ trung, nguyện lực linh lại, tánh bất tạo tác, cố vân tự nhiên*” (Nhè nhẹ nổi lên là chẳng chậm, chẳng nhanh, chỉ vừa phải. Gió nổi là do công dụng tự nhiên của nguyện lực, chẳng do tạo tác nên bảo là tự nhiên - Chữ Lại (賴) chỉ hết thầy các thứ nhạc cụ có lỗ [bên trong] có lỗi gà rung. Lại như Trung Hoa Đại Từ Điển giảng: “*Tác phẩm Tề Vật Luận của Trang Tử có câu: ‘Nhân lại tắc tỷ trúc, địa lại tắc chủng khiêu, thiên lại tắc nhân tâm tự động, thị dĩ’*” (Con người rung động thì biểu hiện qua trúc. Đất rung động biểu hiện qua các hang hốc, trời rung động thì lòng người rung động, đây là phải lẽ) Cho nên biết câu “nguyện lực linh lại” chính là nhằm diễn đạt ý tưởng công dụng tự nhiên nơi bốn nguyện tâm lực của Phật Di Đà vậy).

Tiếp theo đây, kinh giảng rõ về đức phong. Trước hết kinh nói đến gió khua động các âm thanh màu nhiệm. Gió đức nè nhẹ thổi qua

cây báu, lưới báu khiến chúng vang ra những pháp âm vi diệu như Khô, Không, Vô Thường, Vô Ngã, các Ba La Mật...

“*Khô, Không, Vô Thường, Vô Ngã*” chính là bốn tướng của Khô Đế trong Tứ Đế. Trong các bản dịch theo lối Tân dịch, bốn tướng này được dịch là “*phi thường, khô, không, phi ngã*”. Câu Xá Luận, quyển hai mươi sáu giảng: “*Phụ thuộc vào duyên nên Vô Thường, tánh nó bức bách nên là Khô, trái nghịch với cái được ta thấy nên là Không; trái nghịch với cái thấy của ta nên là Vô Ngã*”.

Hơn nữa, cái gì bức bách thì gọi là “*khô*”. Pháp khô chuyển dời nên gọi là “*vô thường*”. Hơn nữa, các tướng như nam, nữ, giống, khác... đều là hư vọng chẳng thật nên bảo là “*không*”. Tổng hợp các cách giải thích trên thì “*bức não*” là:

- Khô: Pháp Khô chuyển biến và phải nhờ các duyên để hiển hiện nên là Vô Thường.

- Thấy có các tướng: nam, nữ, một, khác... nhưng thật sự chẳng có nên là Không.

- Đã trái nghịch với cái ta thấy biết thì đương nhiên ta chẳng phải là chủ thể nên bảo là Vô Ngã.

Chữ “*Ba La Mật*” xin xem lại lời giải thích ở phần trước.

Trong cõi Cực Lạc, tiếng nước lẫn tiếng gió đều có khả năng diễn nói diệu pháp. Vãng Sanh Luận có bài kệ như sau: “*Phạm thanh ngộ thâm viễn, vi diệu văn thập phương*” (Phạm thanh ngộ xa thăm, vi diệu rền mười phương). Sách Luận Chú giải thích chữ “*vi diệu*” như sau: “*Xuất hữu nhưng lại là có, nên bảo là vi*”. “*Xuất hữu*” nghĩa là đã vượt khỏi tam hữu (tam giới).

Sách Luận Chú giảng tiếp: “*Do vô dục nên chẳng phải là Dục giới; do ở trên đất nên chẳng phải là Sắc giới; do có sắc nên chẳng phải là Vô Sắc giới*”. Tịnh Độ chẳng thuộc vào tam giới, vượt ngoài ba cõi nên bảo là “*xuất hữu*”; nhưng Tịnh Độ lại là có, vì nó nương vào Nhất Thừa nguyện hải nên hiện hữu. Lìa nhị biên, vượt tứ cú, xuất hữu mà lại hiện hữu, nên bảo là “*vi*” (vi diệu).

Sách giảng tiếp: “*Danh có khả năng khai ngộ nên bảo là diệu*”. Danh là một trong năm pháp; hết thảy vạn vật đều có danh, có tướng. Cái gì tai nghe được thì gọi là “*danh*” (名); cái gì mắt thấy được thì gọi là “*tướng*” (相). Nghe cái danh của vật thể thì trong tâm ắt liên tưởng

đến cái tướng của nó. Cây báu thuyết pháp cũng phải dùng đến danh và cú (句: câu). Do danh có khả năng làm cho người nghe khai ngộ nên gọi là “*diệu*”. Pháp âm vi diệu như vậy nên có thể khiến cho người nghe được giải ngộ sâu xa.

Tiếp đó, kinh nói đức phong còn lan tỏa mùi hương mâu nhiệm: “*Ôn nhã đức hương*”. “*Ôn*” (溫) là hòa hoãn, tốt lành. “*Nhã*” (雅) là đoan chánh. “*Đức hương*” (德香) là hương có đủ vạn đức. Sách Hội Sớ nói: “*Ôn là ôn hòa, Nhã là nhã chánh. Mùi hương đẹp lòng người là Ôn, khiến người lìa ái nhiễm là Nhã*”.

Lại vì mùi hương có đủ vạn đức nên khiến ai người phải cũng “*trần lao cấu tập, tự nhiên bất khởi*” (Trần lao, cấu tập tự nhiên chẳng khởi). “*Trần lao*” (塵勞) là tên gọi khác của phiền não, đã giải thích chi tiết trong phần trước. “*Cấu tập*” là tập khí phiền não. “*Cấu*” (垢) là phiền não cấu uế, “*tập*” (習) là tập tánh, thói quen. Trần lao cấu tập làm ô nhiễm tâm tánh, sai khiến chúng sanh. Nay do được đức hương xông thấu nên những thứ cấu nhiễm ấy chẳng khởi. Như vậy, mùi hương cũng làm Phật sự.

Kê đó, kinh nói đến diệu dụng của gió khi gió chạm vào thân. Đức phong thổi chạm vào thân thì tự nhiên an vui, hài hòa, tâm điều thuận, ý vui thích, nên bảo là “*an hòa điều thích*”. Niềm vui ấy hết như niềm vui của tỳ-kheo chứng đắc Diệt Tận Định.

“*Diệt Tận Định*” còn gọi là Diệt Tận tam-muội, là môn Thiền Định diệt hết sáu thức, tâm, tâm sở; phải là bậc thánh giả từ quả Bất Hoàn (A Na Hàm) trở lên mới chứng nhập được Định này. Như vậy, diệu dụng này của gió cũng chính là kết quả của lời nguyện “*vui như lậu tận*”.

Đoạn kinh tiếp theo đây sẽ nói đến gió thổi các loại hoa tụ lại phô bày màu sắc mâu nhiệm; hoa bay như mưa nên bảo là “*hoa vũ*” (mưa hoa). Đoạn kinh dưới đây trần thuật công đức của mưa hoa.

Chánh kinh:

復吹七寶林樹，飄華成聚。種種色光，徧滿佛土。隨色次第，而不雜亂。柔軟光潔，如兜羅綿。足履其上，沒深四指。隨足舉已，還復如初。過食

時後，其華自沒。大地清淨，更雨新華。隨其時節，還復周徧。與前無異，如是六反。

Phục xuy thất bảo lâm thụ, phiêu hoa thành tụ, chủng chủng sắc quang, biến mãn Phật độ. Tùy sắc thứ đệ, nhi bất tạp loạn. Nhu nhuyển quang khiết, như Đâu La Miên, túc lý kỳ thượng, một tâm tư chỉ. Tùy túc cử dĩ, hoàn phục như sơ. Quá thực thời hậu, kỳ hoa tự một. Đại địa thanh tịnh, cánh vũ tân hoa. Tùy kỳ thời tiết, hoàn phục châu biến, dữ tiền vô dị, như thị lục phản.

Lại thổi qua rừng cây bảy báu, cuốn hoa tụ lại thành vàng, các thứ quang sắc đầy ấp cõi Phật. Hoa lần lượt tụ lại theo từng màu riêng biệt chẳng tạp loạn, mềm mại, sáng, sạch như Đâu La Miên. Chân đạp lên trên, hoa lún xuống sâu bốn ngón. Hễ giở chân lên, hoa trở lại như cũ. Quá khỏi giờ ăn, hoa ấy tự biến mất, đại địa thanh tịnh, lại mưa hoa mới. Tùy theo thời tiết, tuần hoàn trọn khắp như trên chẳng khác. Mưa sáu lần như thế.

Giải:

Gió đức trong cõi ấy lại có các diệu dụng như sau: Trước hết là gió thổi động các vật phát ra âm thanh diễn thuyết diệu pháp; kế đó là gió đưa hương, ai ngửi thấy liền được thanh tịnh; ba là gió đức thổi chạm vào thân liền cảm thấy vui thú như đấng Diệt Tận Định; bốn là gió thổi cuốn hoa rơi đầy cõi nước. Gió thổi qua những cây báu cuốn hoa tự nhiên tụ lại thành từng loại theo màu sắc, ánh sáng riêng biệt xanh, vàng, đỏ, trắng, trọn khắp cõi nước.

Vì thế kinh chép: “*Phiêu hoa thành tụ, chủng chủng sắc quang biến mãn Phật độ. Tùy sắc thứ đệ, nhi bất tán loạn*” (Cuốn hoa tụ lại thành vàng, các thứ quang sắc đầy ấp cõi nước. Hoa lần lượt tụ lại theo từng màu riêng biệt chẳng tạp loạn). Bản Ngô dịch ghi như sau: “*Xuy thất bảo thụ, giai tác ngữ âm thanh. Dĩ thất bảo thụ hoa tất phú kỳ quốc trung, giai tán Phật cập chư Bồ Tát, A La Hán thượng*” (Thổi qua cây bảy báu vang ra tiếng ngữ âm; khiến cho hoa của cây bảy báu rải khắp cõi nước, đều rải trên Phật và chư Bồ Tát, A La Hán). Hoa của các cây báu theo gió thổi bay vờn trên không cúng dường thánh chúng như trời đổ mưa hoa phủ khắp cõi Phật. Vãng Sanh Luận bảo hoa báu phủ đất có hai điều thù thắng:

1. Một là diệu sắc thù thắng (màu sắc vi diệu thù thắng), gió thổi hoa theo thứ lớp, tụ lại thành từng loại. Hoa xanh, vàng, đỏ, trắng đều tụ

lại theo đúng mẫu của chúng. Vì thế kinh nói: “*Tùy sắc thứ đệ, nhi bất tạp loạn*” (theo từng màu riêng biệt chẳng tạp loạn). Hoa báu phù đất như tranh vẽ, như gấm thêu: “*Chủng chủng quang sắc, biến mãn Phật độ*” (Các thứ quang sắc đầy khắp cõi Phật). Đây là diệu sắc thù thắng.

2. Hai là diệu xúc thù thắng (đụng chạm vào tạo cảm giác vi diệu thù thắng). Kinh dạy: “*Nhu nhuyễn quang khiết*”. Chữ “*quang*” chỉ các thứ quang sắc vô lượng như đoạn trên đã nói. “*Khiết*” (潔) nghĩa là thể chất của hoa thanh tịnh. “*Nhu nhuyễn*” (mềm mại) chính là cảm giác thù thắng khi đụng chạm vào hoa. “*Đâu La Miên*” (Tūla) là tiếng Phạn, ngài Đạo Tuyên luật sư bảo: “*Là sợi tơ từ hoa của các loài thảo mộc, là tơ lấy từ các loài hoa như hoa bồ đài, bông liễu, hoa bạch dương, hoa bạch điệp v.v... [Chữ Đâu La Miên] được dùng với ý nghĩa mịn nhỏ*”. “*Lý*” (履) là đạp lên. “*Một*” (沒) là chìm xuống. Chân giẫm lên hoa cảm thấy mềm mịn như đạp lên Đâu La Miên; chân lún vào trong hoa sâu chừng bốn ngón. Giờ chân lên, hoa lại bằng phẳng như cũ nên kinh bảo: “*Tùy túc cử dĩ, hoàn phục như sơ*” (Hễ giờ chân lên, trở lại như cũ).

Tiếp đó, hoa rơi sáu lần trong một ngày; điều này cũng giống như kinh A Di Đà dạy: “*Trú dạ lục thời, vũ Mạn Đà La hoa*” (Ngày đêm sáu thời trời mưa hoa Mạn Đà La). Sáu thời là buổi sáng, chính ngọ, lúc mặt trời lặn, lúc đầu đêm, lúc giữa đêm, lúc cuối đêm.

Buổi sáng mưa hoa, “*quá thực thời hậu, kỳ hoa tự một. Đại địa thanh tịnh, cánh vũ tân hoa*” (quá khỏi giờ ăn, hoa ấy tự nhiên biến mất; đại địa thanh tịnh, lại mưa hoa mới). Chữ “*thực thời*” chỉ lúc ăn cơm, tức là lúc chính ngọ vậy. Kinh Sa Di Thập Giới Nghi Tác nói: “*Nhược thọ trai thực thời, bất đắc quá Ngọ trung*” (Như lúc thọ trai thì chẳng được ăn quá giờ Ngọ). Như vậy, câu kinh trong kinh Vô Lượng Thọ đây ngụ ý: Vào lúc giữa trưa, hoa được rải vào buổi sáng sẽ tự nhiên biến mất, đại địa thanh tịnh như cũ. Ngay khi đó, trên không lại mưa xuống hoa mới. Suốt cả sáu thời như thế: Hoa tuôn xuống, hoa biến mất đi, tuần hoàn như vậy nên kinh bảo: “*Tùy kỳ thời tiết, hoàn phục châu biến*” (tùy theo thời tiết tuần hoàn trọn khắp). “*Hoàn phục*” (還復) có nghĩa là lần lượt xoay vòng, trở lại từ đầu. “*Châu biến*” (周遍) là đầy khắp cả cõi nước. “*Dĩ tiền vô dị, như thị lục phần*” (Sáu lượt như thế giống như trên không khác): “*Lục phần*” là sáu lượt, giống như chữ “*lục thời vũ hoa*” (sáu thời mưa hoa) trong kinh Tiểu Bản.

Nhưng “ngày đêm” trong cõi Cực Lạc cũng chỉ là thuận theo tập tục cõi này mà nói. Sách Yếu Giải giảng: “Y báo và chánh báo cõi ấy đều có quang minh; chẳng cần nhờ đến mặt trời, mặt trăng để phân định là ngày hay đêm. Chỉ là thuận theo phương này (tức cõi Sa Bà) nên mới giả nói có sự phân chia giờ khắc như thế”. Sách Sớ Sao giảng thêm: “Cõi ấy đã chẳng có Tu Di mà cũng chẳng có mặt trời, mặt trăng, luôn sáng sủa, không tối tăm, nên chẳng phân biệt là ngày hay đêm. Chỉ lấy hoa nở, chim hót là ngày; hoa khép lại, chim đậu lại là đêm”. Ngài Từ Ân cũng viết trong sách Di Đà Thông Tán rằng: “Ao vàng hoa nở, người hóa sanh nghĩ là lúc ban ngày. Chim đậu rìng quỳnh, Bồ Tát nghĩ là trời đã tối”. Các thuyết khác cũng nói như vậy.

Riêng sách Viên Trung Sao lại còn giải thích ở một mức độ cao hơn như sau: “Trộm nghĩ: Việc lấy hoa nở, chim hót làm ban ngày; coi lúc chim đậu, hoa khép là đêm chỉ là khí phận của cõi Phàm Thánh Đồng Cư, còn chưa quên được những điều thuộc uế độ đàng lẽ phải nên quên đi. [Ấy là vì] chúng sanh vãng sanh đa số là kẻ mang nghiệp đi vãng sanh. Còn trong ba cõi trên, ắt chẳng hề có tướng trạng như vậy”.

21. Bảo liên Phật quang (寶蓮佛光: Hoa sen báu và quang minh của Phật)

Phẩm này thuật rõ hoa sen báu trong cõi Phật ấy, mỗi hoa có quang sắc vi diệu. Trong mỗi quang minh lại hóa hiện ngàn ức vị Phật. Mỗi vị Phật nói diệu pháp, an lập vô lượng chúng sanh. Các thứ công đức vô tận chẳng thể nghĩ bàn như thế ấy.

Chánh kinh:

又眾寶蓮華周滿世界。一一寶華百千億葉。其華光明，無量種色，青色青光、白色白光，玄黃朱紫，光色亦然。復有無量妙寶百千摩尼，映飾珍奇，明曜日月。彼蓮華量，或半由旬，或一二三四，乃至百千由旬。一一華中出三十六百千億光。

Hựu chúng bảo liên hoa châu mãn thế giới. Nhất nhất bảo hoa bách thiên ức diệp. Kỳ hoa quang minh, vô lượng chủng sắc. Thanh sắc, thanh quang, bạch sắc, bạch quang, huyền, hoàng, châu, tử, quang sắc diệu nhiên. Phục hữu vô lượng diệu bảo bách thiên ma-ni, ánh sắc trân kỳ, minh diệu nhật nguyệt. Bỉ liên hoa lượng, hoặc bán do-tuần, hoặc nhất, nhị, tam, tứ, nãi chí bách thiên do-tuần, nhất nhất hoa trung, xuất tam thập lục bách thiên ức quang.

Lại nữa, các hoa sen báu mọc trọn khắp thế giới. Mỗi đóa sen báu có trăm ngàn ức cánh. Quang minh của hoa ấy có vô lượng màu: hoa xanh ánh sáng xanh, hoa trắng ánh sáng trắng; [với các màu] huyền, vàng, đỏ, tím, quang và sắc cũng giống như vậy. Lại có vô lượng diệu bảo, trăm ngàn ma-ni chói rực quý lạ, sáng ngời như mặt trời, mặt trăng. Những hoa sen ấy to nửa do-tuần, hoặc một, hai, ba, bốn, cho đến trăm ngàn do-tuần. Mỗi một hoa tỏa ra ba mươi sáu trăm ngàn ức quang minh.

Giải:

Trước hết, kinh nói đến hoa sen báu, sau đó mới thuật Phật hiện từ quang minh của hoa.

Trong phần nói về hoa sen báu, có đến sáu ý:

1. Hoa sen mọc khắp đầy cõi nước.

2. Số lượng cánh hoa sen: Mỗi đóa sen có trăm ngàn ức cánh.

3. Quang sắc vô lượng. Bản thể của hoa chính là quang minh nên kinh chép: “*Kỳ hoa quang minh*” (Quang minh của những hoa ấy). Hoa sen lại có vô lượng màu sắc. Kinh dùng sáu màu khác nhau: Xanh, trắng, huyền, vàng, đỏ tươi, tía để tượng trưng cho vô lượng màu. Hoa sen màu xanh phóng quang minh sắc xanh. Hoa sen màu trắng phóng quang minh sắc trắng. Các hoa sen màu huyền, vàng... cũng đều phóng quang minh cùng màu với màu sắc của hoa nên kinh nói: “*Quang sắc diệp nhiên*” (Quang và sắc cũng giống như thế).

4. Hoa sen trang nghiêm bằng diệu bảo. Lại có vô lượng diệu bảo trăm ngàn ma-ni trang nghiêm hoa sen. Các báu ấy đều là thứ hiếm quý nên bảo là “*trân kỳ*”. Các thứ diệu bảo ấy phóng vô lượng quang. Quang minh có đủ các màu, mỗi màu lại phóng quang, chiếu rọi, tô điểm lẫn nhau nên bảo là “*ánh sức*” (chói rọi); tỏa sáng hơn cả mặt trời, mặt trăng nên bảo là “*minh diệu nhật nguyệt*” (sáng ngời hơn mặt trời, mặt trăng). Quán kinh nói: “*Nhất nhất diệp gian, hữu bách ức Ma Ni châu vương, dĩ vi ánh sức. Nhất nhất Ma Ni châu phóng thiên quang minh*” (Trong mỗi một cánh hoa có trăm ức Ma Ni châu vương để tô điểm chói ngời. Mỗi một viên Ma Ni châu phóng ra trăm ngàn quang minh).

5. Kích thước của mỗi hoa sen là từ nửa do-tuần cho đến trăm ngàn do-tuần.

6. Hoa sen phóng ra quang minh màu nhiệm: “*Nhất nhất hoa trung, xuất tam thập lục bách thiên ức quang*” (Mỗi một hoa sen tỏa ra ba mươi sáu trăm ngàn ức quang). Trăm ngàn ức quang chỉ là con số tượng trưng nhằm biểu thị vô lượng.

Về con số “ba mươi sáu”, tôi chưa hề thấy có ai chú giải tại sao lại có con số này. Theo ngụ ý, mỗi cõi trong bốn cõi Tịnh Độ đều có chín phẩm nên mới có con số ba mươi sáu, nhằm thể hiện số lượng phẩm vị trong cõi ấy. Mỗi phẩm có trăm ngàn ức đóa sen (dùng con số trăm ngàn ức chỉ để biểu thị một con số rất lớn). Mỗi đóa sen đều tỏa quang minh tiếp màu với màu hoa sen cho nên có ba mươi sáu trăm ngàn ức quang minh. Mỗi đóa sen gồm đủ những đặc tính của hết thảy các đóa sen khác nên bảo là: “*Nhất nhất hoa trung, xuất tam thập lục bách thiên ức*

quang” (Mỗi một hoa sen phóng ra ba mươi sáu trăm ngàn ức quang minh).

Thật ra, nói có ba mươi sáu phẩm cũng là chỉ là nói rất đại lược chứ thật ra có đến vô lượng phẩm nên ta có thể nói là mỗi hoa sen thật ra tỏa ra vô lượng quang minh vậy.

Chánh kinh:

一一光中，出三十六百千億佛，身色紫金，相好殊特。一一諸佛，又放百千光明，普為十方說微妙法。如是諸佛，各各安立無量眾生於佛正道。

Nhất nhất quang trung, xuất tam thập lục bách thiên ức Phật. Thân sắc tử kim, tướng hảo thù đặc. Nhất nhất chư Phật, hựu phóng bách thiên quang minh, phổ vị thập phương thuyết vi diệu pháp. Như thị chư Phật, các các an lập vô lượng chúng sanh ư Phật chánh đạo.

Trong mỗi quang minh xuất hiện ba mươi sáu trăm ngàn ức Phật thân sắc tử kim, tướng hảo thù đặc. Mỗi một vị Phật lại phóng trăm ngàn quang minh, vì khắp mười phương nói pháp vi diệu. Các vị Phật như thế mỗi vị an lập vô lượng chúng sanh nơi Phật chánh đạo.

Giải:

Đoạn này trần thuật sự kiện trong quang minh hóa hiện chư Phật. Trong đoạn kinh này, có bốn ý chính:

1. Một là số lượng đức Phật hiện ra trong mỗi quang minh: “*Nhất nhất quang trung, xuất tam thập lục bách thiên ức Phật*” (Trong mỗi quang minh xuất hiện ba mươi sáu trăm ngàn ức Phật).

2. Hai là thân tướng chư Phật: “*Thân sắc tử kim, tướng hảo thù đặc*” (Thân màu tử kim, tướng hảo thù đặc). “*Tử kim*” (紫金) chính là vàng ròng đã được giồi mài đến sáng bóng. “*Tướng hảo*” của Phật thì như Quán kinh nói: “*Vô Lượng Thọ Phật hữu bát vạn tứ thiên tướng. Nhất nhất tướng các hữu bách vạn tứ thiên tùy hình hảo*” (Vô Lượng Thọ Phật có tám vạn bốn ngàn tướng. Mỗi một tướng đều có tám vạn bốn ngàn tùy hình hảo) cho nên bảo là “*thù đặc*”.

3. Ba là Phật hiện ra trong quang minh cũng lại phóng quang: “*Hựu phóng bách thiên quang minh*” (Lại phóng trăm ngàn quang minh).

4. Bốn là Phật nói diệu pháp: “*Phổ vị thập phương thuyết vi diệu pháp*” (Vi khắp mười phương nói pháp vi diệu). Những pháp ấy lại có lợi ích thù thắng nên “*an lập vô lượng chúng sanh u Phật chánh đạo*” (an lập vô lượng chúng sanh nơi Phật chánh đạo).

Những điều như vậy thật đã hiển thị sâu xa pháp giới sự sự vô ngại chẳng thể nghĩ bàn. Hoa sen trong cõi Phật sanh từ tâm Phật; hoa sen phóng quang, quang minh lại hiện ra nhiều vị Phật. Phật lại phóng quang, thuyết pháp độ sanh, thật là vô tận. Lại cần phải chú ý là cảnh giới như vậy chẳng những chỉ thị hiện diệu tướng mà thật sự còn có vô biên diệu dụng: Nói pháp vi diệu an lập chúng sanh trong chánh đạo của Phật. Đây chính là cái lợi chân thật. Vì thế, đoạn kinh này thật sự đã hiển thị trí huệ chân thật, Chân Thật Tế, vô vi Pháp Thân.

Sách Hội Sớ nói: “*Tây Phương Tịnh Độ dùng hoa sen để làm Phật sự nên có tên là Liên Hoa Thai Tạng Giới. Tiểu Bản, Quán kinh đã nói kỹ việc ấy. Nay kinh này (chỉ bản Ngụy dịch của Vô Lượng Thọ kinh) cũng dùng ngay việc ấy để kết lại phần nói về y báo trang nghiêm. Như vậy, trong các thứ trang nghiêm trước đó cũng đều có những việc bất khả tư nghị*”. Ý kiến này rất xác đáng; những điều kinh thuật trong những phẩm trước cũng đều hiển thị toàn thể cõi Cực Lạc là pháp giới sự sự vô ngại chẳng thể nghĩ bàn.

22. Quyết chứng cực quả (決證極果)

Phẩm này tổng kết sự thanh tịnh trang nghiêm của thế giới Cực Lạc: Cảnh và trí ngấm khế hợp nhau, nhân quả đồng nhất. Những người vắng sanh do trong tâm không có ý tưởng phân biệt là lấy hay bỏ nên bên ngoài đều xa lìa các cảnh phân biệt. Do chẳng phân biệt nên thanh tịnh bình đẳng, chỉ thọ hưởng sự vui sướng tối thượng, trụ trong Chánh Định Tự, quyết chứng cực quả: Di Đà bốn nguyện cứu cánh viên mãn.

Chánh kinh:

復次阿難，彼佛國土，無有昏闇、火光、日月、星曜、晝夜之象，亦無歲月劫數之名，復無住著家室。於一切處，既無標式名號，亦無取舍分別，唯受清淨最上快樂。

Phục thứ A Nan! Bỉ Phật quốc độ, vô hữu hôn ám, hỏa quang, nhật, nguyệt, tinh diêu, trú dạ chi tượng, diệc vô tuế, nguyệt, kiếp số chi danh, phục vô trụ trước gia thất. Ư nhất thiết xứ, ký vô tiêu thức, danh hiệu, diệc vô thủ xả phân biệt, duy thọ thanh tịnh tối thượng khoái lạc.

Lại này A Nan! Cõi nước Phật ấy chẳng có tối tăm, ánh lửa, mặt trời, mặt trăng, tinh tú, cảnh tượng ngày đêm; cũng không có danh từ năm, tháng, kiếp số, cũng lại chẳng trụ trước nhà cửa. Hết thấy mọi nơi đã chẳng có tiêu thức, danh hiệu, lại cũng chẳng có phân biệt lấy bỏ, chỉ hưởng khoái lạc thanh tịnh tối thượng.

Giải:

Trong đoạn này, trước hết nói rõ cảnh tượng vô phân biệt; kể đến thuật rõ tâm niệm không phân biệt.

Câu “vô hữu hôn ám, hỏa quang, nhật, nguyệt, tinh diêu, trú dạ chi tượng” (không có tối tăm, ánh lửa, mặt trời, mặt trăng, tinh tú, cảnh tượng ngày đêm) tổng hợp từ năm bản dịch. Hai bản dịch đời Hán và Ngô nói đến mặt trời, mặt trăng, hư không; bản Ngụy dịch chẳng nói rõ là có hay không; bản Đường dịch và Tống dịch cùng nói chẳng có mặt trời, mặt trăng.

Sách A Di Đà Sớ Sao bảo: “Nếu nói một cách dung hòa thì tuy có mặt trời, mặt trăng, nhưng bị quang minh của Phật và thánh chúng che lấp nên cũng như chẳng có. Xét về mặt Lý, phải không có mặt trời, mặt trăng mới hợp lẽ. Vì sao vậy? Từ cõi trời Đao Lợi trở lên đã không cần đến mặt trời, mặt trăng, huống là cõi Cực Lạc?” Theo Liên Trì đại sư, xét về mặt Lý thì phải không có mặt trời, mặt trăng mới đúng. Hội bản đây lấy ý hai bản Đường dịch và Tống dịch, nói thẳng là chẳng có mặt trời, mặt trăng, thật phù hợp với ý của Liên Trì đại sư: Từ trời Đao Lợi trở lên, chư thiên còn chẳng cần đến mặt trời, mặt trăng huống hồ là thế giới Cực Lạc ư?

Bản Hán dịch lại ghi: “*Vô Lượng Thanh Tịnh Phật đánh trung quang minh cực đại minh. Kỳ nhật, nguyệt, tinh thần, giai tại hư không trung trụ chi, diệc bất phục hồi chuyển vận hành, diệc vô hữu tinh quang. Kỳ minh giai tế bất phục hiện*” (Quang minh từ trên đánh của Vô Lượng Thanh Tịnh Phật (tức là A Di Đà Phật) sáng chói cùng cực; mặt trời, mặt trăng, các ngôi sao đều bị ngưng giữa không trung chẳng xoay chuyển vận hành được nữa, cũng chẳng còn có tinh quang. Các quang minh ấy đều bị khuất lấp, chẳng còn hiện). Câu này rất phù hợp với cách nói dung hòa của đại sư Liên Trì, quang minh của mặt trời, mặt trăng cõi ấy bị quang minh của các vị thánh che lấp chẳng hiện được như kinh này đã nói: “*Nhật, nguyệt, hỏa, châu giai nặc diêu*” (Mặt trời, mặt trăng, lửa, châu đều bị ẩn giấu ánh sáng).

Phẩm Lễ Phật Hiện Quang trong kinh đây cũng nói: “*Thanh Văn, Bồ Tát nhất thiết quang minh, tất giai ẩn tế, duy kiến Phật quang, minh diêu hiển hách*” (Hết thấy quang minh của Thanh Văn, Bồ Tát đều bị ẩn lấp, chỉ thấy quang minh của Phật sáng ngời rực rỡ). Quang minh của Bồ Tát còn bị phủ lấp, huống là quang minh của mặt trời, mặt trăng, tinh tú v.v... Vì vậy, cõi ấy “*vô hữu hôn ám, hỏa quang, nhật, nguyệt, tinh diêu, trú dạ chi tượng*” (chẳng có tối tăm, ánh lửa, mặt trời, mặt trăng, tinh tú, cảnh tượng ngày đêm), chỉ luôn sáng chói, chẳng có ngày đêm.

“*Diệc vô tuế nguyệt kiếp số chi danh*” (Cũng chẳng có danh từ năm, tháng, kiếp số): Trong cõi thế gian này thì phải có năm, tháng, ngày, đêm, kiếp số vì địa cầu, mặt trăng, mặt trời, tinh vân... đều vận hành, tự chuyển hoặc là bị chuyển động (do Thái Dương hệ chứa các tinh tú ấy cũng xoay vùn) nên bèn có ngày, đêm, một tháng, một năm, một kiếp v.v... Do đó, năm tháng dần trôi. Còn theo bản Hán dịch: “*Nhật, nguyệt, tinh thần, giai tại hư không trung trụ chi, diệc bất phục*

hội chuyển vận hành” (Mặt trời, mặt trăng, tinh tú đều ngừng giữa hư không, chẳng còn xoay chuyển vận hành được) thì cõi ấy đâu có mặt trời, mặt trăng, tinh tú đi nữa nhưng chúng không vận chuyển thì làm sao có ngày đêm sai khác cho được! Thời gian không biến đổi nên “*vô tuế nguyệt kiếp số chi danh*” (chẳng có danh từ ngày đêm, năm, tháng, kiếp số). Chỉ do thuận theo các phương khác nên mới bảo là có năm tháng (Ta nên biết rằng: Thời gian sanh từ chuyển động. Xét về cội gốc, chuyển động phát sanh từ ý niệm. Do vọng niệm tiếp nối nên có thời gian. Khoa học cận đại đã thừa nhận thuyết của Ái Nhân Tư Thản (Einstein): Thời gian chỉ là do ảo giác của con người. Thuyết này khá phù hợp với điều ta đang bàn ở đây).

Với ý “*phục vô trụ trước gia thất*” (lại cũng chẳng trụ trước nhà cửa), các bản dịch cũng chẳng hề nói xác quyết là có nhà cửa hay không. Câu kinh: “*Sở cư xá trạch tận cực nghiêm lệ, hoặc tại hư không, hoặc tại bình địa*” (Nhà cửa họ ở đều hết sức trang nghiêm, đẹp đẽ hoặc ở trên hư không, hoặc trên mặt đất) trong phẩm Thọ Dụng Cụ Túc ở phần trước đã nói rõ chẳng phải là nhất định không có nhà cửa; chữ “*vô*” dùng trong đoạn này chỉ có nghĩa là chẳng chấp trước vào tướng nhà cửa.

Hội chúng cõi Cực Lạc nghe toàn âm thanh Vô Ngã nên tâm họ thanh tịnh một cách tương ứng với điều được nghe, không có các phân biệt. Đã không có Ngã thì làm sao có ý tưởng “*nhà cửa của mình*”? Vì vậy đối với nhà cửa mình ở chẳng hề chấp trước. Do đó, kinh nói: “*Phục vô trụ trước gia thất*” (Lại không trụ chấp nhà cửa). Hơn nữa, do Nhân và Ngã đều không, nên mọi thứ cần gì đến “*tiêu thức, danh hiệu*” (tiêu thức là những biểu tượng nhằm để phân biệt một cá nhân; chẳng hạn như các huy hiệu gia tộc).

Diệu cảnh như vậy chính là do trí và tâm xa lìa “*thủ xả phân biệt*” (phân biệt lấy bỏ) tạo thành. Tâm tịnh ắt quốc độ tịnh, tâm lìa phân biệt nên cảnh cũng chẳng phân biệt. Tâm ấy, cảnh ấy vốn chẳng phân biệt. Trí và cảnh như một, dứt tuyệt các trần cấu nên bảo: “*Duy thọ thanh tịnh tối thượng khoái lạc*” (Chỉ hưởng khoái lạc thanh tịnh tối thượng) như kinh Xưng Tán Tịnh Độ nói: “*Duy hữu vô lượng thanh tịnh hỷ lạc*” (Chỉ có vô lượng hỷ lạc thanh tịnh).

Chánh kinh:

若有善男子、善女人，若已生，若當生，皆悉住於正定之聚，決定證於阿耨多羅三藐三菩提。何以故？若邪定聚，及不定聚，不能了知建立彼因故。

Nhược hữu thiện nam tử, thiện nữ nhân, nhược dĩ sanh, nhược đương sanh, giai tất trụ w Chánh Định chi tụ, quyết định chứng w A Nậu Đa La Tam Miệu Tam Bồ Đề, hà dĩ cố? Nhược Tà Định Tụ, cập Bất Định Tụ, bất năng liễu tri kiến lập bỉ nhân cố!

Nếu có thiện nam tử, thiện nữ nhân hoặc đã sanh, hoặc sẽ sanh thì đều trụ trong Chánh Định Tụ, quyết định chứng A Nậu Đa La Tam Miệu Tam Bồ Đề, vì cố sao? Nếu là kẻ Tà Định Tụ và Bất Định Tụ thì chẳng thể biết rõ, kiến lập nổi cái nhân ấy.

Giải:

Đoạn này nói về quả thành tựu của nguyện hai mươi chín “trụ Chánh Định Tụ” và nguyện mười hai “quyết định thành Chánh Giác” của đức Di Đà. Điều này chính là cốt lõi của toàn bộ bồn hoài của Phật Di Đà, là thánh quả của vô lượng diệu hạnh, là trí lực phương tiện đạt đến mức cùng cực, là chỗ rốt ráo của đại nguyện độ sanh.

Kinh văn nhắc đến ba thứ: Chánh Định, Tà Định và Bất Định Tụ. “Tụ” (聚) có nghĩa là giống nhau, cùng loại. Ba Tụ này được các kinh luận của cả Tiểu Thừa lẫn Đại Thừa đề cập đến, nhưng nội dung sai khác rất nhiều:

* Tiểu Thừa như Câu Xá Luận nói: Các thánh giả từ Sơ Quả trở lên thuộc về Chánh Định Tụ, kẻ tạo nghiệp Ngũ Vô Giá thuộc về Tà Định Tụ, còn lại những kẻ khác chẳng thuộc về hai Tụ trên thì thuộc về Bất Định Tụ.

* Đại Thừa lại hiểu Tam Tụ theo nhiều cách:

1. Trí Độ Luận quyển bốn mươi lăm nói: “Một là Chánh Định Tụ: quyết định nhập Niết Bàn. Hai là Tà Định Tụ quyết đọa ác đạo. Ba là Bất Định”.

2. Thích Đại Diễn Luận, quyển một bảo: “Có ba thuyết:

- Một là trước khi đạt địa vị Thập Tín thì thuộc Tà Định Tụ do chẳng tin vào quả báo của nghiệp. Tam Hiền (Thập Trụ, Thập Hạnh,

Thập Hồi Hương) Thập Thánh (Thập Địa Bồ Tát) gọi là Chánh Định Tu do thuộc địa vị Bất Thoái. Thập Tín gọi là Bất Định Tu do hoặc tiến hoặc thoái chẳng quyết định” (Đại Thừa Khởi Tín Luận có cùng quan điểm này).

- Trước khi đạt Thập Tín và ngay cả địa vị Thập Tín thuộc về Tà Định Tu. Đại Quả Giác là Chánh Định Tu. Tam Hiền, Thập Thánh thuộc về Bất Định Tu.

- Trước khi đạt đến Thập Tín là Tà Định Tu, Thập Thánh là Chánh Định, Thập Tín và Tam Hiền thuộc về Bất Định Tu”.

Các thuyết bất đồng, Tiểu Thừa coi từ Sơ Quả trở lên đã thuộc về Chánh Định, còn Đại Thừa thì hoặc lấy việc quyết định nhập Niết Bàn, hoặc lấy địa vị từ Tam Hiền trở lên, hoặc địa vị từ Thập Địa trở lên, hoặc dùng địa vị Đại Giác Phật Quả làm tiêu chuẩn phán định Chánh Định Tu.

Còn về việc kinh này nói chúng sanh cõi Cực Lạc đều trụ trong Chánh Định Tu, ngài Tịnh Ảnh bảo: *“Thuộc địa vị Bất Thoái nên gọi là Chánh Định. Chẳng cần biết là Tiểu Thừa hay Đại Thừa, chúng sanh hễ cứ sanh về cõi kia sẽ đều trụ trong Chánh Định”.* Ngài Vọng Tây chia sẻ quan điểm này: *“Hết thầy phạm phu thiện, ác, nương theo nguyện lực của Phật sanh về cõi kia đều ở vào địa vị Bất Thoái nên gọi là Chánh Định Tu”.*

Ngài Cảnh Hưng lại bảo: *“Hễ sanh về Tịnh Độ thì chẳng luận là phạm hay thánh đều quyết định hướng đến Niết Bàn, quyết định hướng đến thiện hạnh, quyết định sanh trong đường lành, quyết định hành lục độ, quyết định được giải thoát, nên chỉ có Chánh Định Tu, không còn có hai thứ kia”.* Sách Hội Sớ cũng nghĩ như vậy.

Sách Bình Giải dựa theo ý tổ Thiện Đạo giải thích như sau: *“Như Thích Ma Ha Diễn Luận giảng Chánh Định Tu là từ Tam Hiền, Thập Địa cho đến Phật quả; Chánh Định Tu của Tịnh tông cũng giống như vậy. Dầu thị hiện có các địa vị Tam Hiền, Thập Thánh v.v... nhưng cuối cùng đều đạt đến Diệt Độ, chẳng qua là chỉ có một cõi Niết Bàn nhưng thị hiện sai biệt. Xét theo một pháp cú thì xét ngay nơi bản tướng, Thập Địa, Tam Hiền chính là chân thật trí huệ vô vi Pháp Thân”.*

Thuyết của sách Bình Giải đã hiển thị sâu xa ý kinh này vì chủ lẫn bạn trong Tịnh Độ đều là Đại Thừa nên đều trụ trong Chánh Định Tu.

Dẫn thị hiện Thập Thánh, Tam Hiền v.v... nhưng về bản thể đều quyết định nhập Niết Bàn, ngay nơi tướng này chính là Pháp Thân.

Do đó, tiếp ngay theo câu “*giai tất trụ u Chánh Định chi tụ*” (đều trụ trong Chánh Định Tụ), kinh nói ngay: “*Quyết định chứng A Nậu Đa La Tam Miệu Tam Bồ Đề*”. Người vãng sanh đều thuộc trong Chánh Định Tụ, quyết định thành Phật, hiển thị sự bất khả tư nghị của Di Đà đại nguyện đến mức độ cùng cực.

Phẩm này hội tập cả ba bản dịch Ngụy, Đường, Tống. Câu kinh: “*Nhược dĩ sanh, nhược đương sanh*” (hoặc đã sanh, hoặc sẽ sanh - Chữ “*nhược đương sanh*” lấy từ hai bản dịch đời Đường và Tống) *giai tất trụ u Chánh Định chi tụ*” (đều trụ trong Chánh Định Tụ) hiển thị sâu sắc sự sâu rộng của Di Đà đại nguyện: Chẳng những người đã vãng sanh Cực Lạc trụ trong Chánh Định Tụ, quyết chứng Vô Thượng Đạo mà hết thấy những người cầu vãng sanh Cực Lạc trong hiện tại hoặc trong tương lai chỉ cần phát Bồ Đề tâm, một dạ chuyên niệm thì sẽ tương ứng với bốn nguyện của Phật Di Đà, dầu ở trong uế độ vẫn còn là phàm phu đầy dẫy, nhưng hề vãng sanh thì ắt trụ trong Chánh Định Tụ, quyết chứng Bồ Đề. Đây thật là điều siêu tình lý kiến chẳng thể nghĩ bàn, dứt bật đối đãi một cách viên dung, phương tiện rốt ráo.

Bản Đường dịch lại chép: “*Nhược đương sanh giả, giai tất cứu cánh vô thượng Bồ Đề, đáo Niết Bàn xứ. Hà dĩ cố? Nhược Tà Định Tụ cập Bất Định Tụ, bất năng liễu tri kiến lập bỉ nhân cố*” (Nếu là kẻ sẽ sanh [về cõi Cực Lạc] sẽ đều rốt ráo Vô Thượng Bồ Đề, đến chôn Niết Bàn, vì có sao? Nếu là Tà Định Tụ và Bất Định Tụ thì chẳng thể biết rõ, kiến lập nổi cái nhân ấy), ý nói: Người sẽ sanh về Cực Lạc đều phải kiến lập chánh nhân vãng sanh. Nương theo chánh nhân ấy ắt sẽ đạt cái quả vãng sanh, tất nhiên đạt tới địa vị Bồ Xứ thành Phật, nên kinh bảo: “*Quyết định chứng A Nậu Đa La Tam Miệu Tam Bồ Đề*”. Kẻ Tà Định Tụ và Bất Định Tụ chẳng thể thật sự vì sanh tử phát tâm Bồ Đề, dùng tín nguyện sâu xa trì danh hiệu Phật, nên “*bất năng liễu tri kiến lập bỉ nhân cố*” (chẳng thể biết rõ, kiến lập nổi cái nhân ấy).

Hơn nữa, Thiện Đạo đại sư đời Đường là bậc thâm nhập Kinh tạng đã chỉ rõ đại nguyện “*nhập Chánh Định Tụ*” của Phật Di Đà tạo lợi ích cho cả nhân dân cõi Cực Lạc lẫn chúng sanh trong cõi Sa Bà này. Sách Bình Giải viết: “*Chánh Định Tụ trong cõi này (Sa Bà) là mật ích (lợi ích ngầm), Chánh Định Tụ trong cõi kia là hiển ích (lợi ích hiển*

nhiên)”. Sách còn viết: “*Mật ích ngay trong đời này chính là giáo nghĩa bất cộng của kim gia (ngài Thiện Đạo)*”.

Ta thấy sách Bình Giải đã cực lực tán dương thuyết của Thiện Đạo đại sư: Người sẽ được vãng sanh tuy thân còn đang ở trong cõi Sa Bà đã được hưởng lợi ích bí mật là nhập vào Chánh Định Tu; đây là diệu nghĩa thù thắng bất cộng của tổ sư. Gọi là “*mật ích*” vì người vãng sanh ngầm được hưởng lợi ích này. Ngay trong kinh Tiểu Bản cũng có đoạn tương hợp với giáo thuyết này, kinh chép: “*Nhược hữu nhân dĩ phát nguyện, kim phát nguyện, đương phát nguyện, dục sanh A Di Đà Phật quốc giả, thị chư nhân đẳng, giai đắc Bất Thoái Chuyển u A Nậu Đa La Tam Miệu Tam Bồ Đề*” (Nếu có kẻ đã phát nguyện, nay phát nguyện, sẽ phát nguyện muốn sanh cõi A Di Đà Phật thì những người ấy đều đắc Bất Thoái Chuyển nơi Vô Thượng Chánh Đẳng Chánh Giác). Rõ ràng, hết thấy những ai phát nguyện cầu sanh Tây Phương Tịnh Độ trong quá khứ, tương lai, hiện tại đều được bất thoái chuyển nơi Vô Thượng Bồ Đề; đủ thấy lợi ích thù thắng bất thoái chuyển hiện hữu cho suốt cả chúng sanh hai cõi, thật tương đồng với huyền chỉ của đoạn kinh Vô Lượng Thọ đây. A Di Đà Phật đại nguyện, đại lực chẳng thể nghĩ bàn.

Cho đến phẩm hai mươi hai này, kinh đã chuyên bàn về sự trang nghiêm nơi y báo, chánh báo cõi Cực Lạc. Đoạn kinh trên nhằm kết thúc những điều bàn luận ấy. Tiếp theo là những phẩm như Thập Phương Phật Tán, Tam Bối Vãng Sanh v.v...

Những nghĩa lý của kinh vẫn trong những phần trên đã được sách Vô Lượng Thọ Kinh Khởi Tín Luận quy kết về tự tâm như sau: “*Các sự trang nghiêm, các việc Phật sự đã nói trên chẳng từ đâu đến, cũng chẳng đi về đâu, như trăng trong nước, như hình tượng được vẽ ra, như người được hóa hiện bởi huyền thuật. Chúng đều là do thần lực của Phật tùy tâm của chúng sanh mà xuất hiện. Ta nên biết rằng thần lực của hết thấy chúng sanh và thần lực của Như Lai vốn không hai, không khác. Nếu chẳng có đại nguyện, đại hạnh để phát khởi cái nhân thù thắng thì [chúng sanh sẽ] chẳng biết, chẳng hay, trầm luân muôn kiếp. Nếu có thể trong nhất niệm xoay trở lại nhận rõ cái tánh sáng suốt thì mới hay của gia bảo sẵn có như vào mũi báu nhật của cải vô tận, như vào Hương quốc chạm vào chỗ nào cũng thơm ngát. Phải đạt đến nơi mới ngơi nghỉ, chứ đừng bỏ cuộc nửa đường*”.

23. Thập phương Phật tán (十方佛讚: Mười phương Phật khen ngợi)

Phẩm này gồm ba ý chính:

1. Mười phương chư Phật khen ngợi.
2. Tâm ý những lời khen của chư Phật.
3. Công đức chẳng thể nghĩ bàn của nhất niệm tịnh tín.

Chánh kinh:

復次阿難，東方恆河沙數世界，一一界中如恆沙佛，各出廣長舌相，放無量光，說誠實言，稱讚無量壽佛不可思議功德。南西北方恆沙世界，諸佛稱讚亦復如是。四維上下恆沙世界，諸佛稱讚亦復如是。

Phục thứ A Nan! Đông phương Hằng hà sa số thế giới, nhất nhất giới trung như Hằng sa Phật, các xuất quang trường thiết tướng, phóng vô lượng quang, thuyết thành thật ngôn, xưng tán Vô Lượng Thọ Phật bất khả tư nghị công đức. Nam, Tây, Bắc phương Hằng sa thế giới, chư Phật xưng tán diệc phục như thị. Tứ duy thượng hạ Hằng sa thế giới, chư Phật xưng tán diệc phục như thị.

Lại này A Nan! Hằng hà sa số thế giới ở phương Đông, trong mỗi một thế giới, [các vị] Phật như cát sông Hằng, mỗi vị đều hiện tướng lưỡi rộng dài, phóng vô lượng quang, nói lời thành thực khen ngợi Vô Lượng Thọ Phật công đức chẳng thể nghĩ bàn. Chư Phật trong hằng sa thế giới nơi phương Nam, Tây, Bắc cũng khen ngợi như thế. Chư Phật trong hằng sa thế giới ở bốn phương bàng, trên, dưới cũng khen ngợi như vậy.

Giải:

Trước hết nói đến phương Đông là thuận theo thế tục: Mặt trời mọc từ phương Đông. Các thế giới trong phương Đông nhiều như số cát sông Hằng (Hằng hà sa số). Trong mỗi một thế giới đều có Hằng hà sa số Phật. Mỗi đức Phật “các xuất quang trường thiết tướng phóng vô

lượng quang, thuyết thành thật ngôn” (đều hiện tướng lưỡi rộng dài, phóng vô lượng quang nói lời thành thật).

“*Quảng trường thiết tướng*” (Tướng lưỡi rộng dài) chính là một trong ba mươi hai tướng hảo. Lưỡi to, dài, mềm mại, đỏ tươi, mỏng mảnh, thè ra có thể che cả mặt đến tận mí tóc. Trong sách Viên Trung Sao, đại sư Cừ Am viết: “*Hiện tướng lưỡi rộng dài nhằm biểu thị chẳng hư vọng. Từ vô lượng kiếp đến nay, miệng không phạm bốn lỗi nên cảm được tướng này*”.

Sách Sớ Sao cũng nói: “*Bởi Thế Tôn nhiều kiếp nói lời thành thật nên tướng lưỡi rộng dài khác lạ thường nhân. Nhưng [tướng lưỡi của Phật] lại có thường tướng và hiện tướng khác biệt. Nếu là thường tướng thì ngậm vào vừa khít trong miệng, thè ra thì che cả mặt đến tận mí tóc. Để làm cho ngoại đạo sanh lòng tin, Phật đã từng hiện bày tướng như vậy. Còn nếu là hiện tướng thì có lớn, nhỏ sai khác*”.

Kinh A Di Đà chép: “*Như thị đấng Hằng hà sa số chư Phật, các u kỳ quốc, xuất quảng trường thiết tướng, biến phủ tam thiên đại thiên thế giới, thuyết thành thật ngôn: ‘Nhữ đấng chúng sanh đương tin thị Xưng Tán Bất Khả Tư Nghị Công Đức Nhất Thiết Chư Phật Sở Hộ Niệm Kinh’* (Hằng hà sa số chư Phật như thế, mỗi vị ở trong nước mình hiện tướng lưỡi rộng dài che khắp tam thiên đại thiên thế giới, nói lời thành thật: Chúng sanh các người nên tin kinh Xưng Tán Bất Khả Tư Nghị Công Đức được hết thầy chư Phật hộ niệm này).

Kinh bảo: “*Biến phủ tam thiên đại thiên thế giới*” (Che khắp tam thiên đại thiên thế giới), đây chính là “hiện tướng” thù thắng. Dem so kinh này với Tiểu Bản thì Đại kinh chẳng nói “*biến phủ*” (che khắp) nhưng nói “*phóng vô lượng quang*” thì biết là tướng lưỡi này chính là quang minh ấy, quang minh ấy chính là tướng lưỡi này chẳng hai, chẳng khác. Kinh nói: “*Phóng vô lượng quang*” nên ta biết rằng pháp âm vang vọng vượt khỏi cả tam thiên đại thiên thế giới.

Sách Viên Trung Sao còn viết tiếp rằng:

“*Kinh Pháp Hoa chỉ nói đến cao nhưng không nói đến rộng nên kinh ấy chỉ nói [pháp âm] thấu đến trời Phạm Thế. Kinh này nói về rộng nhưng chẳng nói đến cao nên bảo là ‘biến phủ tam thiên đại thiên thế giới’.* Cần biết rằng hai kinh nói giống nhau, chỉ vì kinh văn giản lược nên chỉ riêng nêu một phương diện, nhưng đều cùng biểu thị chẳng hư vọng; hiện tướng này để làm cho người nghe sanh lòng tin mà thôi.

Lại xét về nghĩa, thì kinh Pháp Hoa nói đến việc vượt ra ngoài tam giới theo chiều dọc nên chỉ nói đến cao. Kinh này nói cách vượt ngang khỏi tam giới nên chỉ bàn về rộng; nhưng ngang chính là dọc, dọc chính là ngang, vẫn tuy giản lược, nhưng ý nghĩa tương đồng”. Giáo nghĩa này của sách Viên Trung Sao thật là tinh diệu khiến người khác sanh lòng tin sâu xa.

Từ Ân pháp sư lại bảo: “Để chứng thực việc nhỏ thì Phật hiện tướng lưỡi hiện che cả mặt đến tận mí tóc. Nay kinh đây nói che khắp đại thiên là để chứng thực đại sự”. Ngài còn bảo: “Bồ Tát đắc tướng lưỡi che mặt nên chẳng nói hai lời, toàn nói lời chân thật. Lưỡi mới chỉ che mặt thì đã chẳng hư vọng, huống là che được cả đại thiên!” Vì vậy, bọn chúng ta phải nên sanh lòng tin chân thật đối với lời khen ngợi của chư Phật.

“Thuyết thành thật ngôn” (Nói lời thành thật): Nói lời chí thành, chân thật, chẳng dối. Sách Di Đà Sơ Sao nói: “Thành thật ắt là đáng tin vì Thành (誠) là chân thật, khẩn thiết, không trá ngụy. Thật (實) là chắc chắn đúng, chẳng dối. Đó là sự tử hống, vô úy thuyết, dấu ngàn vị thánh nhân xuất hiện cũng chẳng thể thay đổi được, muôn đời giữ lấy làm khuôn phép vậy”. Sách còn viết: “Thuần chân, dứt vọng, vạn kiếp vẫn như thế. Nói lời thành thật, còn gì hơn thế!” Như vậy, lời chư Phật khen “Vô Lượng Thọ Phật công đức chẳng thể nghĩ bàn” chính là lời cực chân, cực thật, ngàn đức Phật xuất thế cũng chẳng thể biến cải, muôn đời tuân thủ chẳng thể trái nghịch; thuần là chân thật chẳng hề hư vọng. Do vậy, bọn chúng ta đều phải nên tin chắc, chớ ôm lòng nghi.

Về chữ “bất khả tư nghị công đức” (công đức chẳng thể nghĩ bàn) xin xem lại lời giải thích trong phẩm mười một.

Kế đó, kinh nói mười phương hằng sa chư Phật cũng đều khen ngợi đức Di Đà như thế. Sách Hội Sơ nói: “Tuy chư Phật chứng đắc bình đẳng như một, nhưng cái lợi ích Niệm Phật được vãng sanh là diệu pháp bất cộng của Phật Di Đà nên chư Phật nhường đức, dạy quy về một đức Phật. Đây là kết quả của lời nguyện mười bảy vậy”. Ý nói: Phật, Phật đạo đồng, chẳng có cao, thấp; nhưng pháp môn Niệm Phật Vãng Sanh chính là diệu pháp bất cộng của Phật Di Đà nên cái lợi ích đó cũng là bất cộng. Vì vậy, chư Phật kính nhường phẩm đức của A Di Đà Phật, nhằm hiển thị công đức vô biên của hết thầy chư Phật đều quy về một đức Phật Di Đà, ngõ hầu mười phương chúng sanh đều nhập Di Đà nguyện hải, vãng sanh thế giới Cực Lạc. Đây chính là nguyện thứ mười

bảy “*chư Phật khen ngợi*” được thành tựu. Mười phương Phật khen ngợi thì danh hiệu mới có thể vang khắp mười phương, nhiếp trọn vô biên chúng sanh cùng quy hướng Cực Lạc.

Chánh kinh:

何以故？欲令他方所有眾生，聞彼佛名，發清淨心，憶念受持，歸依供養。乃至能發一念淨信，所有善根，至心迴向，願生彼國。隨願皆生，得不退轉，乃至無上正等菩提。

Hà dĩ cố? Dục linh tha phương sở hữu chúng sanh, văn bỉ Phật danh, phát thanh tịnh tâm, ức niệm thọ trì, quy y cúng dường. Nãi chí năng phát nhất niệm tịnh tín, sở hữu thiện căn, chí tâm hồi hướng, nguyện sanh bỉ quốc, tùy nguyện giai sanh, đắc Bất Thoái Chuyển, nãi chí Vô Thượng Chánh Đẳng Bồ Đề.

Vì sao thế? Muốn khiến cho tất cả chúng sanh trong các phương khác nghe danh hiệu đức Phật ấy phát tâm thanh tịnh, ức niệm, thọ trì, quy y, cúng dường, cho đến phát sanh được một niệm tịnh tín, [đem] tất cả thiện căn chí tâm hồi hướng nguyện sanh cõi kia, tùy nguyện đều sanh, đắc Bất Thoái Chuyển cho đến thành Vô Thượng Chánh Đẳng Bồ Đề.

Giải:

Đoạn này giảng rõ nguyên nhân chủ yếu vì sao chư Phật khen ngợi: Vì muốn cho chúng sanh nghe danh hiệu sanh lòng tin, phát nguyện cầu sanh, ắt chúng Vô Thượng Bồ Đề.

Sách Hội Sớ nói: “*Đây chính là nguyện mười tám được thành tựu. Chỗ quy thú của cả bộ kinh chỉ là ở điểm này. Vì sao vậy? Tuy cả bốn mươi tám nguyện đều thù thắng, nhưng Niệm Phật Vãng Sanh là cốt yếu nhất. Tuy sự thành tựu của mỗi nguyện đều là khó thể nghĩ tưởng nổi, nhưng nguyện này thành tựu mới là bất cộng; vì vậy chư Phật ngợi khen*”.

Sách Giáo Hạnh Tín Chứng giảng câu “*văn bỉ Phật danh*” (nghe danh hiệu Phật ấy) như sau: “*Chữ Văn (聞) có nghĩa là chúng sanh nghe gốc ngọn sanh khởi của lời Phật nguyện mà chẳng có tâm nghi thì đó mới là Văn*”. Nghe danh hiệu được phước nên có thể phát sanh lòng tin

thanh tịnh. “*Thanh tịnh tâm*” chính là lòng tin chẳng nghi, còn có nghĩa là lòng tin trong sạch chẳng cấu nhiễm. Sách Thăng Man Bảo Quật, quyển thượng nói: “*Thanh tịnh tâm là lòng tin trong sạch, khởi tâm tin trong sạch, lại còn có nghĩa là tâm chẳng có phiền não lẫn vào thì gọi là tâm thanh tịnh*”.

“*Ức niệm thọ trì*”: Thọ (受) là tin nhận, Trì (持) là giữ vững, Ức (憶) là nhớ đến công đức của Phật, Niệm (念) là niệm danh hiệu Phật. “*Quy y*” (歸依) là thân tâm quy hướng, nương theo chẳng bỏ. “*Cúng dường*” là như sách Huyền Tán bảo: “*Dâng tài, hạnh là Cúng (供); giữ gìn, giúp đỡ là Dường (養)*”. Chữ “*tài, hạnh*” chỉ hai thứ cúng dường:

1. Một là Tài Cúng Dường tức là cúng những vật như hương, hoa, thuốc men, tài vật, dầu, mắt, tủy, não, núi, sông, đại địa...

2. Hai là Pháp Cúng Dường: Tu hành đúng như lời dạy để cúng dường.

Sách Di Đà Sớ Sao viết: “*Thanh Lương đại sư nói: ‘Đại Hạnh hòa thượng đời Cao Tề tôn sùng niệm Phật, dùng bốn chữ để dạy dỗ: Hai chữ Ức NIỆM chẳng rời nơi tâm; hai chữ XUNG KÍNH chẳng rời nơi miệng’*. Đây chính là ý chỉ của câu “*ức niệm thọ trì, quy y cúng dường*” trong kinh này.

Sách Sớ Sao còn nói: “*Để vãng sanh Tịnh Độ phải có lòng tin. Ngàn người tin, ngàn người sanh, vạn người tin, vạn người sanh. Tin vào danh hiệu Phật thì chư Phật liền cứu, chư Phật liền hộ trì. Tâm luôn nhớ Phật, miệng thường niệm Phật, thân luôn kính Phật thì mới gọi là thâm tín. Dù phát tâm sớm hay muộn cũng chẳng hề trụ vào pháp nào của cõi Diêm Phù Đề nữa. Cách thức đây, phát khởi này là thiết yếu nhất*”.

Đoạn kinh này lại đặc biệt nói tới “*nhất niệm tịnh tín*” và “*chí tâm nguyện sanh*”; đây đều là công đức tùy lòng nguyện mà được vãng sanh chẳng thể nghĩ bàn. Sách Hội Sớ giảng chữ “*nhất niệm*” như sau: “*Nghĩa là chánh nhân vãng sanh chỉ cốt ở lòng tin trong mỗi niệm, chẳng nệ là niệm nhiều hay ít*”. Sách Giáo Hạnh Tín Chứng cũng nói: “*Một niệm có nghĩa là tín tâm không nhị tâm nên bảo là ‘nhất niệm’*. Đây gọi là Nhất Tâm. Nhất tâm là cái nhân chân chánh của thanh tịnh báo độ, đạt được kim cang chân tâm, vượt ngang khỏi năm đường tám nạn, ắt đạt được mười thứ lợi ích ngay trong đời hiện tại: Một là được

quý thân, thánh chúng thủ hộ, cho đến điều lợi ích thứ mười là nhập Chánh Định Tự”.

Sách Di Đà Sớ Sao lại viết: “*Tín chính là tịnh tâm. Thành Duy Thức Luận nói: ‘Tín là thật đức có thể nhẫn được đục lạt một cách sâu xa. Tâm tịnh là tánh. Sao lại bảo là tịnh tâm? Là vì tâm thù thắng như thủy thanh châu lóng trong nước đục. Các nhiễm pháp lại đều có tự tướng. Chỉ do chẳng tin nên tự tướng bị vẩn đục, lại khiến cho tâm, tâm sở cũng bị vẩn đục như vật cực dơ đã tự khiến mình dơ lại còn làm dơ vật khác. Tín có thể chuyển biến điều ấy nên tịnh là tướng’. Nay tu Tịnh Độ thì tâm tịnh là điều cốt yếu nên Tín là nhiệm vụ cấp bách thật đã quá rõ vậy*”.

Do đó, kinh A Di Đà Cổ Âm Thanh Vương Đà Ra Ni dạy: “*An Lạc thế giới, sở hữu Phật pháp bất khả tư nghị, thần thông hiện hóa, chủng chủng phương tiện, bất khả tư nghị. Nhược năng hữu tín như thị chi sự, đương tri thị nhân bất khả tư nghị, sở đắc nghiệp báo diệc bất khả tư nghị*” (Trong thế giới An Lạc, tất cả Phật pháp chẳng thể nghĩ bàn, thần thông biến hóa, các thứ phương tiện chẳng thể nghĩ bàn. Nếu ai tin được những việc như vậy thì nên biết là người ấy là chẳng thể nghĩ bàn, đạt được nghiệp báo cũng chẳng thể nghĩ bàn). Sách Yếu Giải cũng nói: “*Chỉ có bậc đại trí mới có thể tin chắc thật*”.

Sách An Lạc Tập dựa theo sách Luận Chú lập ra ba tâm: Một là Thuần Tâm tức là tín tâm sâu dày; hai là Nhất Tâm tức là tín tâm thuần nhất; ba là Tục Tâm tức là tín tâm liên tục chẳng tạp các niệm khác, lại còn bảo: “*Nếu có thể liên tục thì chính là nhất tâm. Nếu có thể nhất tâm thì chính là thuần tâm. Đủ cả ba tâm này mà lại chẳng vắng sanh thì quyết chẳng có lẽ ấy*”.

Xét chung các kinh, luận: Sớ Sao bảo “*Tín chính là tịnh tâm*”, Cổ Âm Kinh bảo tin được những việc như thế là chẳng thể nghĩ bàn; Yếu Giải bảo tín chính là đại trí; An Lạc Tập bảo “*đủ cả ba tâm ấy mà lại chẳng vắng sanh thì quyết chẳng có lẽ ấy*”. Các thuyết trên cùng chỉ rõ tín tâm thanh tịnh là quý nhất.

Kinh này lại thêm hai chữ “*nhất niệm*” thành ra “*nhất niệm tịnh tín*” đủ thấy tín tâm này chính là “*bách xích can đầu, hựu tán nhất bộ*” (noi đầu sào trăm thước tiến thêm bước nữa), há có thể suy lường nổi u! Câu: “*Tín tâm bất nhị, bất nhị tín tâm, ngôn ngữ bất dứt, chẳng phải quá khứ, hiện tại, vị lai*” trong sách Tín Tâm Minh của Tứ Tổ Thiên Tông thật có cùng một ý chỉ với kinh này.

Sách Hội Sớ bảo tâm tịnh tín là “*chánh nhân để vãng sanh*”; sách Giáo Hạnh Tín Chứng xưng tụng tín tâm là “*cải nhân chân thật của thanh tịnh báo độ*”. Cả hai sách cùng bảo “*nhất niệm chính là nhất tâm*” (Sách Chỉ Quán, quyển năm bảo: “*Nhất tâm có đủ cả mười pháp giới*”). Do đó, nhất tâm chính là thật thể của vạn hữu mà cũng chính là Chân Như). Nhất tâm còn được gọi là kim cang tâm, có khả năng mở toang con mắt trí huệ trong tâm mỗi người. Ở đây, tôi không nói lời thối nhiều để tránh vẽ rắn thêm chân.

Trong câu “*chí tâm hồi hướng nguyện sanh bỉ quốc*” (chí tâm hồi hướng nguyện sanh cõi kia), chí tâm chính là tâm chí thành được nói trong Quán kinh. Sách Tứ Thiếp Sớ (Quán Kinh Sớ của tổ Thiện Đạo) nói: “*Chí (至) là chân, Thành (誠) là thật. Ý nói: Hết thầy chúng sanh khi tu các hạnh giải nơi thân, khẩu, ý nghiệp thì đều phải thực hiện bằng tâm chân thật; chẳng được bề ngoài làm ra vẻ hiền, thiện, tinh tấn, bên trong ôm lòng hư giả, tham, sân, tà ngụy, gian trá trộm chiêu, ác tánh khó lay, sự như rắn rết. Tuy khởi tam nghiệp nhưng chỉ đáng gọi là sự lành tạp độc, cũng gọi là hạnh hư giả, chẳng thể gọi là nghiệp chân thật*”.

“*Hồi hướng*” là đem hết thầy thiện căn chính mình đã tu hướng đến chúng sanh cũng như hương đến Phật đạo.

Tiếp đó, kinh nói: “*Nguyện sanh bỉ quốc*” (Nguyện sanh sang cõi kia) là hồi hướng tín hạnh của chính mình để cầu vãng sanh. Đây cũng chính là tâm hồi hướng phát nguyện trong ba tâm được nói trong Quán kinh. Kinh dạy: “*Nhất giả chí thành tâm, nhị giả thâm tâm, tam giả hồi hướng phát nguyện tâm, cụ tam tâm giả, tất sanh bỉ quốc*” (Một là tâm chí thành, hai là thâm tâm, ba là tâm hồi hướng phát nguyện. Đủ cả ba tâm, tất sanh sang cõi kia).

Sách Hội Sớ nói: “*Hồi hướng có tự lực hồi hướng và tha lực hồi hướng. Nếu đem nhân hạnh của chính mình để hồi hướng đến cái quả trong mai sau thì là tự lực. Chuyên cậy vào Phật nguyện, chẳng cậy đến sức lực của chính mình thì là tha lực; chẳng phải là phạm tình hồi hướng nên cũng gọi là bất hồi hướng*” (Chẳng cậy vào tự lực, hoàn toàn dựa vào tha lực thì phạm tình chẳng thể hiểu biết sự hồi hướng như thế nên gọi là “bất hồi hướng”). Kinh Đại Phẩm Bát Nhã nói: “*Bồ Tát như thị hồi hướng, tác bất đọa tướng điên đảo, kiến điên đảo, tâm điên đảo. Hà dĩ có? Thị Bồ Tát bất tham trước hồi hướng có. Thị danh vô thượng hồi hướng*” (Bồ Tát hồi hướng như vậy sẽ chẳng đọa vào tướng điên

đảo, kiến điền đảo, tâm điền đảo. Vì có sao? Vì Bồ Tát ấy chẳng tham đắm mà hồi hướng. Đó gọi là vô thượng hồi hướng). Phạm tình gọi đó là bất hồi hướng, nhưng thật ra chính là vô thượng hồi hướng.

Tịnh Độ là tha lực pháp môn, sáu chữ hồng danh Di Đà và Nhất Thừa nguyện hải đều là Tha Lực. Nương vào Phật nguyện hồi hướng vãng sanh chính là vô thượng hồi hướng. Vì vậy, sanh được một niệm tịnh tín, đem tất cả thiện căn chí thành hồi hướng thì “*tùy nguyện giai sanh*” (tùy nguyện đều sanh) như sách Hội Sớ đã khai thị: “*Chỉ cốt tin được trong một niệm, chẳng nệ niệm nhiều hay ít*”. Sách Yếu Giải cũng bảo: “*Nếu tín nguyện kiên cố thì dầu khi lâm chung mười niệm hay một niệm cũng quyết định được vãng sanh. Nếu không tín nguyện thì dù có trì danh đến mức gió chẳng thổi落叶, mưa chẳng ướt nổi, khác nào tường đồng vách sắt thì cũng chẳng thể vãng sanh nổi!*”

Các bậc đại đức của Trung Hoa lẫn Nhật Bản đều xem tín nguyện là chánh nhân vãng sanh, đều xem tín nguyện là con mắt của cả trời lẫn người. Sách Di Đà Sớ Sao cũng nói: “*Chỉ có nguyện thì không một người nào chẳng sanh. Đã biết là nguyện lực rộng lớn như thế thì há đâu chẳng tin, lẽ nào chẳng nguyện!*”. Người tu Tịnh nghiệp thật phải nên khắc cốt ghi tâm, chẳng chút tạm quên câu “*phát Bồ Đề tâm, một bề chuyên niệm*” của kinh này cũng như câu “*tín nguyện trì danh*” trong kinh Tiểu Bản vậy.

Sách Vô Lượng Thọ Kinh Khởi Tín Luận cũng bảo “*nhất niệm*” có cùng ý nghĩa với “*chí tâm hồi hướng*”. Luận bảo:

“*Một niệm chí tâm hồi hướng liền được vãng sanh. Hành giả nếu có thể một niệm chân thành tin nhận thì cần gì phải bận tâm đến những thứ phụ trợ khác. Hết thấy chúng sanh nổi trôi trong sanh tử chỉ nghĩ đến một niệm này, không nghĩ gì khác; dầu cho đến lúc ngộ được Chân Tánh, trở về nguồn gốc, thành Đẳng Chánh Giác vẫn chỉ có một niệm này không có niệm nào khác.*”

Đại Trí Độ Luận nói: ‘*Hành Bát Nhã Ba La Mật Đa thì trong một niệm có thể nghiên thành vi trần hết thấy đại địa, núi non trong các tam thiên đại thiên thế giới nhiều như cát sông Hằng trong cả mười phương*’. Sức của nhất niệm chẳng thể nghĩ bàn. Niệm Phật như vậy thì tâm này chính là Phật, Phật chính là tâm, chẳng trong, chẳng ngoài, không trói buộc, không giải thoát, khắp cả núi, sông, đại địa, mười phương hư không chẳng một nơi nào đâu nhỏ bằng hạt cải lại chẳng

phải là chỗ đĩc Vô Lượng Thọ Phật hiện thân thuyết pháp, cho đến lý chính là phi lý, nhập ngay vào đại quang minh tạng của Như Lai”.

24. Tam bôỉ vãng sanh (三輩往生: Ba bậc vãng sanh)

Chánh kinh:

佛告阿難，十方世界諸天人民，其有至心願生彼國，凡有三輩。

Phật cáo A Nan: - *Thập phương thế giới chư thiên nhân dân, kỳ hữu chí tâm nguyện sanh bỉ quốc, phàm hữu tam bôỉ.*

Phật bảo A Nan: - *Nói chung, chư thiên nhân dân trong mười phương thế giới những ai chí tâm nguyện sanh về cõi kia thì gồm có ba bậc.*

Giải:

Phẩm trước là mười phương chư Phật khen ngợi, đó chính là kết quả của nguyện "*chư Phật khen ngợi*". Ấy là vì chư Phật muốn cho chúng sanh nghe danh hiệu phát tâm, ức niệm, thọ trì, thỏa nguyện được vãng sanh. Phẩm này bàn về các loại nhân hạnh để vãng sanh.

Phàm phu sau khi nghe danh hiệu Phật liền phát tâm. Do tín nguyện có sâu - cạn nên phát tâm có lớn hay nhỏ, trì tụng nhiều hay ít, tu tập có siêng, lười nhiều nổi sai khác. Túc căn của chúng sanh có vô lượng sai biệt; phước đức, nhân duyên lại càng sai khác hơn nữa. Người người khác nhau, kẻ kẻ bất đồng. Do đó, đã có vô lượng chúng sanh trong mười phương vãng sanh thì phẩm loại của họ cũng phải vô lượng.

Đối với vô lượng phẩm loại sai khác như thế, đức Thế Tôn chỉ tạm phân chia một cách tổng quát nên trong phẩm này chỉ nói đến ba bậc thượng, trung, hạ. Đây là cách phân chia giản lược nhất. Mỗi bậc lại tách ra làm ba loại nhỏ nên thành ra chín loại; Quán kinh gọi là "chín phẩm". Mỗi phẩm trong chín phẩm đó lại có chín phẩm, thành ra tám mươi một phẩm. Cứ lần lượt khai triển như thế đến vô lượng.

Trong vô lượng thứ bậc ấy, nói một cách tổng quát thì gồm có ba bậc. Dẫu phẩm loại của những người vãng sanh thật khác xa nhau, nhưng khi luận đến cái nhân chủ yếu để vãng sanh thì chẳng gì khác hơn là "*phát Bồ Đề tâm, một bề chuyên niệm A Di Đà Phật*". Đây chính là cương tông của toàn bộ kinh này, là chìa khóa để vãng sanh Cực Lạc.

Ba bậc vãng sanh chính là để phân loại bọn phàm phu chúng ta sau khi đã vãng sanh về Tịnh Độ. Nguyện hạnh, công đức của từng bậc chính là khuôn phép để chúng ta noi theo hồng cầu được vãng sanh. Nếu

lòng chân thành cầu được vãng sanh thì phải nên tuân theo những khuôn phép đó, khác nào tắm gương sáng để ta luôn soi mình, mong sao được bằng.

Nên nhớ rằng Tịnh tông được xưng tụng là Di Hành Đạo (đạo dễ hành) là vì so với tám vạn bốn ngàn pháp môn mà nói thì chỉ có pháp môn này dễ dàng nhất nên mới gọi là “di hành đạo”; chứ nếu xét theo những điều được dạy trong kinh này, ta thấy vãng sanh cũng chẳng phải là việc dễ. Nếu chẳng thật vì sanh tử phát tâm Bồ Đề, dùng tín nguyện sâu một dạ chuyên niệm mà mong vãng sanh thì không thể nào được.

Kính mong những hành nhân trong hiện tại chớ đừng thoảng nghe Tịnh tông là dễ tu liền sanh khinh mạn, tín tâm hời hợt, chí nguyện lơ là, miệng bàn Tịnh nghiệp, tâm tiếc trần duyên; như vậy mà cầu sanh thì biết đến bao giờ mới được!

Khi phán định chín phẩm trong Quán kinh có tương đương với ba bậc trong kinh này hay không, cổ đức đã lập ra lắm thuyết bất nhất:

1. Trường phái coi những phẩm loại được nói trong hai kinh là giống nhau thì gồm những vị như đại sư Đàm Loan, Cảnh Hưng, Gia Tường, Liên Trì, Thiên Thai... Trong tác phẩm *Lược Luận An Lạc Tịnh Độ Nghĩa*, ngài Đàm Loan nói: “*Kinh Vô Lượng Thọ nói người sanh về An Lạc chỉ có ba bậc thượng, trung, hạ; kinh Quán Vô Lượng Thọ nói mỗi phẩm lại chia ra làm thượng, trung, hạ. Ba lần ba thành chín, hợp thành chín phẩm*”. Tịnh Ảnh Sớ lại viết: “*Phàm các nhân dân trong mười phương thế giới nguyện sanh cõi ấy thì có ba bậc. Gộp chung lại để nói thì như trong Quán kinh; nếu chia sơ lược thì có ba bậc, chia tỉ mỉ thì thành ra chín*”. Ngài Gia Tường cũng viết trong Quán Kinh Sớ như sau: “*Kinh Vô Lượng Thọ chỉ nói ba bậc, còn trong kinh đây (chỉ kinh Quán Vô Lượng Thọ) chia ba bậc thành chín bậc. Ba bậc là thượng, trung, hạ. Chín bậc là thượng phẩm có ba; trung, hạ cũng có ba nên thành chín bậc*”. Ngài Cảnh Hưng cũng bảo: “*Do chín phẩm trong kinh kia (Quán kinh) gộp lại thành ba bậc trong kinh này nên giáo nghĩa dạy trong hai kinh chẳng khác nhau*”. Ngài Liên Trì lại bảo: “*Ba bậc, chín phẩm phù hợp khít khao với nhau, nào còn ngờ chi!*” Trong Quán Kinh Sớ, ngài Thiên Thai cũng bảo: “*Chín phẩm trong kinh này (Quán kinh) chỉ là để cho biết địa vị cao hay thấp, chúng chính là ba bậc trong Đại kinh*”.

2. Phái chủ trương các bậc, phẩm nói trong hai kinh là khác nhau thì có các vị như Linh Chi, Cô Sơn... Ngài Linh Chi bảo ba bậc trong

Đại kinh chỉ tương ứng với Thượng Phẩm của Quán kinh chứ không dính dáng gì đến sáu phẩm kia vì trong Trung Phẩm và Hạ Phẩm không nói đến việc phát Bồ Đề tâm. Quan điểm của ngài Cô Sơn thoáng hơn; Ngài cho rằng ba bậc trong kinh này chỉ tương ứng với Thượng Phẩm và Trung Phẩm, chứ chẳng thuộc ba phẩm Hạ vì người vãng sanh thuộc ba bậc trong kinh này đều là thiện nhân; còn người thuộc ba phẩm Hạ trong Quán kinh đều là ác nhân, lúc lâm chung sám hối niệm Phật nên được vãng sanh. Vì vậy, các vị trên đều cho rằng chẳng thể phối hợp các phẩm loại của hai kinh này với nhau.

Trong tác phẩm Sớ Sao, Liên Trì đại sư đã dung hội các thuyết trên như sau:

“Sách Thảo Am Phụ Chánh Giải bảo: ‘Ngài Thiên Thai coi chín phẩm giống với ba bậc là vì xét theo thứ bậc mà nói chứ chẳng xét trên nhân hạnh mà bàn. Ý các vị như Cô Sơn, Linh Chi chẳng trái nghịch ý ngài Thiên Thai, vì sao vậy? Do ngài Thiên Thai phán định trên phương diện thứ bậc nên ba bậc và chín phẩm tương đồng. Hai vị đại sư lại chỉ xét trên nhân hạnh nên ba bậc chỉ tương ứng với trung, thượng phẩm. Mỗi bên có cơ sở lập luận riêng nên giáo nghĩa chẳng đồng. Do vậy, ý kiến các Ngài chẳng trái nghịch nhau’.

Dựa trên Thật Đê mà luận thì phiền não khác gì Bồ Đề, sự ác lúc ban đầu nào trở ngại sự lành lúc chung cục. Ác nhân đã thành thiện thì lẽ đâu chẳng xếp vào hàng hiền thánh. Ba bậc chín phẩm thật phù hợp khít khao với nhau, há còn ngờ chi”.

Quan điểm dung thông của Ngài thật khế hợp pháp yếu bởi vì chủ trương phối hợp hai kinh với nhau của những vị như Thiên Thai v.v... là chú trọng vào địa vị sau khi vãng sanh, chẳng luận đến sự hành trì khi còn tu nhân; các vị như ngài Linh Chi v.v... coi hai kinh khác nhau vì chú trọng về mặt hành trì khi tu nhân nên mới xét đến việc chưa từng phát Bồ Đề tâm lẫn hành vi thiện ác lúc bình thời. Do vậy, [hai vị cho rằng] ba phẩm Hạ trong Quán kinh chẳng tương ứng với bậc Hạ nói trong kinh này.

Trong đoạn văn trên của ngài Liên Trì, câu cuối: *“Sự ác lúc ban đầu nào trở ngại sự lành lúc chung cục”* khế hợp thánh tâm rất sâu xa. Kẻ ác lúc lâm chung nếu có thể sám hối phát tâm, chí tâm niệm Phật thì kẻ ác đã thành người lành nên cũng được Phật nhiếp thọ, tùy nguyện vãng sanh. Do vậy, Liên Trì đại sư mới bảo: *“Lẽ đâu chẳng xếp vào hàng hiền thánh”* đồng lên Cực Lạc. Do những điều trên, ta thấy ba bậc

trong kinh này và chín phẩm trong kinh kia thật tương ứng với nhau chẳng còn ngờ gì nữa.

Sách Báo Ân Luận cũng nói: “*Bậc Thượng trong kinh này tương ứng với người xuất gia, hai bậc Trung, Hạ tương ứng với người tại gia. Do có quá nhiều phẩm loại nên chỉ đại lược nêu lên một cách tổng quát: ‘Phàm hữu tam bối’ (Nói chung có ba bậc). Với ba bậc ấy, Quán kinh cũng tạm tách sơ lược thành chín phẩm. Kinh lại nêu hạng cực ưu và cực giáng để bao quát vô lượng nhân hạnh sai khác*”.

Lời bàn này cực hay. Trong Quán kinh, bậc Thượng Thượng Phẩm chỉ trong khoảng búng ngón tay liền được vãng sanh, gặp Phật nghe pháp, liền ngộ Vô Sanh Pháp Nhân, trong khoảnh khắc đền phụng sự khắp các chư Phật, lần lượt được thọ ký, trở về nước mình, đắc vô lượng trăm ngàn đà-ra-ni môn. Đây chính là hạng cực ưu (ưu thắng nhất) trong ba phẩm.

Kẻ Hạ Hạ Phẩm là hạng Ngũ Nghịch, Thập Ác. Khi tướng địa ngục hiện, lâm chung sám hối, mười niệm được vãng sanh là hạng cực giáng (thấp nhất) trong bậc Hạ.

Quán kinh nêu lên hạng tối ưu cũng như bậc tối hạ nên luận mới nói: “*Nêu lên hạng cực ưu và cực giáng*”. Thoạt nhìn, dường như hai kinh khác nhau, nhưng thật ra ý chỉ của chúng lại tương đồng.

Chánh kinh:

其上輩者，捨家棄欲而作沙門。發菩提心。一向專念阿彌陀佛。修諸功德，願生彼國。此等眾生，臨壽終時，阿彌陀佛，與諸聖眾，現在其前。經須臾間，即隨彼佛往生其國。便於七寶華中自然化生，智慧勇猛，神通自在。是故阿難，其有眾生欲於今世見阿彌陀佛者，應發無上菩提之心。復當專念極樂國土。積集善根，應持迴向。由此見佛，生彼國中，得不退轉，乃至無上菩提。

Kỳ thượng bối giả, xả gia khí dục nhi tác sa-môn, phát Bồ Đề tâm, nhất hướng chuyên niệm A Di Đà Phật, tu chư công đức, nguyện sanh bỉ quốc. Thử đẳng chúng sanh, lâm thọ chung thời, A Di Đà

Phật, dữ chư thánh chúng, hiện tại kỳ tiền. Kinh tu du gian, tức tùy bị Phật vãng sanh kỳ quốc, tiện u thất bảo hoa trung tự nhiên hóa sanh, trí huệ dũng mãnh, thần thông tự tại. Thị cố A Nan! Kỳ hữu chúng sanh, dục u kim thể kiến A Di Đà Phật giả, ưng phát Vô Thượng Bồ Đề chí tâm. Phục đương chuyên niệm Cực Lạc quốc độ, tích tập thiện căn, ưng trì hồi hướng. Do thử kiến Phật, sanh bỉ quốc trung, đắc Bất Thoái Chuyển, nãi chí Vô Thượng Bồ Đề.

Bậc Thượng là hạng bỏ nhà, lìa dục, làm sa-môn, phát Bồ Đề tâm, một bề chuyên niệm A Di Đà Phật, tu các công đức nguyện sanh sang cõi kia. Những chúng sanh ấy lúc tuổi thọ sắp hết, A Di Đà Phật và các thánh chúng hiện ra trước mặt. Trong khoảnh khắc liền theo đức Phật ấy sanh về cõi kia, lại tự nhiên hóa sanh trong hoa bảy báu, trí huệ dũng mãnh, thần thông tự tại.

A Nan! Do vậy, nếu có chúng sanh nào muốn trong đời này được thấy A Di Đà Phật thì phải phát tâm Vô Thượng Bồ Đề, lại nên chuyên nghĩ đến cõi nước Cực Lạc, thiện căn đã tích tập nên đem hồi hướng. Do đó, được thấy Phật, sanh trong cõi kia, đắc Bất Thoái Chuyển cho đến thành Vô Thượng Bồ Đề.

Giải:

Phàm phu có được dự phần vào bậc Thượng vãng sanh hay không là một vấn nạn lớn trong Tịnh tông.

Cổ đức có vị bảo đây là hạnh Bồ Tát (như có thuyết bảo Thượng Thượng Phẩm phải là Bồ Tát từ Tứ Địa đến Thất Địa, Thượng Trung Phẩm phải là từ Sơ Địa đến Tứ Địa Bồ Tát; các phẩm khác cứ theo đó mà suy. Phàm phu chỉ có thể đạt từ Trung Phẩm Trung Sanh trở xuống mà thôi!) Nếu thật sự là như vậy thì đại nguyện vô thượng của Phật Di Đà, cõi sen Tây Phương độc diệu, pháp môn trì danh dễ hành, diệu pháp vãng sanh thù thắng đều thành hý luận, khiến cho diệu pháp Tịnh tông chẳng thể nghĩ bàn lại thành ra pháp có thể nghĩ bàn nổi ư! Vì vậy, đây chính là một điều cốt lõi của Tịnh Tông; trong phần khái yếu của bản chú giải này tôi đã tạm bàn đôi điều nhưng chưa thể giải bày hết ý chỉ này, nên ở đây tôi lại thử trình bày rõ hơn.

Đối với những sai lầm của cổ thuyết, chúng ta may mắn có được đại sư Thiệu Đạo đời Đường. Ngài đã dẫn đủ các kinh luận để cực lực đả phá cựu thuyết. Trong Tứ Thiệp Sớ, đại sư đã luận như sau:

“Lại xem phần Định Thiện trong Quán kinh và ý nghĩa kinh văn ba bậc Thượng, Trung, Hạ thì toàn là sau khi đức Phật nhập diệt, phạm phu ngũ trước chỉ do gặp duyên sai khác nên đến nỗi có chín phạm sai biệt.

Vì sao? Người trong ba phạm Thượng là phạm phu gặp duyên Đại Thừa. Người trong ba phạm Trung là phạm phu gặp duyên Tiểu Thừa. Người trong ba phạm Hạ là phạm phu ngu ác, tạo ác nghiệp, lúc lâm chung nhờ bạn lành, nương nguyện lực của Phật bèn được vãng sanh; đến khi hoa kia nở thì mới phát tâm, chứ phải đâu là người mới học Đại Thừa (cổ đức bảo bậc Hạ là người mới học Đại Thừa). Nếu hiểu như thế thì mình lầm, làm người khác lầm, tai hại quá sức!”

Trong bản sơ giải, Ngài còn dẫn mười đoạn Quán Kinh để chứng minh luận thuyết ấy, ở đây tôi không trích dẫn đủ. Chín phạm đại sen cõi Cực Lạc đều là nơi để phạm phu đời trước vãng sanh, chỉ do người đời gặp duyên có Đại Thừa, Tiểu Thừa sai khác nên sau khi vãng sanh bèn có bậc Thượng, bậc Trung, bậc Hạ bất đồng.

Tịnh tông là giáo pháp tối cực viên đốn. Nếu phạm phu thuộc căn khí Đại Thừa có thể tin nhận được nỗi thì sẽ giải ngộ trọn vẹn, tu chứng trọn vẹn thì sẽ vượt xa thường nhân cả kiếp (người căn cơ viên đốn tu một ngày bằng thường nhân tu một kiếp). Do đó, họ có thể ngay trong một đời công hạnh viên mãn chứng ngay Thượng Phẩm.

Nay với bản kinh này, tôi dùng các luận khác để chứng minh ba bậc vãng sanh thật sự là vì phạm phu, kiêm vì thánh nhân:

* Phẩm Tát Thành Chánh Giác (ắt thành Chánh Giác) trong kinh này có những câu kệ như sau: *“Linh bỉ chư quần sanh, trường dạ vô ưu não, xuất sanh chúng thiện căn, thành tựu Bồ Đề quả. Ngã nhược thành Chánh Giác, lập danh Vô Lượng Thọ. Chúng sanh văn thử hiệu, câu lai ngã sát trung, như Phật kim sắc thân, diệu tướng tất viên mãn”* (Khiến các quần sanh ấy, đêm dài không ưu não, xuất sanh các thiện căn, thành tựu quả Bồ Đề. Nếu tôi thành Chánh Giác, lập hiệu Vô Lượng Thọ. Chúng sanh nghe hiệu ấy, đều sanh trong nước tôi, thân sắc vàng như Phật, diệu tướng đều viên mãn).

Bốn câu đầu nói lên nguyên do phát khởi đại nguyện: Muốn cho hết thảy chúng sanh trong đêm dài tâm tối được lìa các ưu bi khổ não, xuất sanh căn lành thành tựu Bồ Đề. Ta thấy rõ Ngài thật sự muốn cứu

té khắp hết thấy những phàm phu đầy rẫy phiền não còn trong đêm dài tăm tối, khiến cho họ phát sanh thiện căn.

Bốn câu kệ kế tiếp nói đến pháp Ngài dùng để phổ độ: “*Chúng sanh vãng thủ hiệu, câu lai ngã sát trung*” (Chúng sanh nghe danh hiệu này, đều sanh trong nước ta). Các chúng sanh ấy cũng chính là quần sanh còn trong đêm dài ưu não. Bởi vậy, Thiện Đạo đại sư mới bảo: “*Ba bậc chín phẩm toàn là vì bọn phàm phu ngũ trước sau khi Phật nhập diệt*”.

Hai câu kệ cuối cùng: “*Như Phật kim sắc thân, diệu tướng tất viên mãn*” (Thân sắc vàng như Phật, diệu tướng đều viên mãn) cho thấy phàm phu ưu não một khi đã sanh cõi kia thì đều được chân thân kim sắc, diệu tướng viên mãn đầy đủ giống như Phật.

Tiếp đó, kinh còn nói: “*Diệc dĩ đại bi tâm, lợi ích chư quần phàm, ly dục thâm chánh niệm, tịnh huệ tu phạm hạnh*” (Cũng dùng tâm đại bi, lợi ích các quần phàm. Ly dục, chánh niệm sâu, tịnh huệ tu phạm hạnh), ý nói: Những người vãng sanh khi hoa nở thấy Phật, thân tâm thanh tịnh ngay, trí huệ bén nhạy, đại bi vô lượng, tự giác, giác tha thành tựu Bồ Đề. Đấy đều là do sức oai thần, sức bốn nguyện, nguyện trọn đủ, nguyện rõ ràng, kiên cố, rốt ráo của A Di Đà Phật, nên mới có thể khiến cho phàm phu trong đêm dài ưu não đắc trí huệ thanh tịnh, thân tâm như Phật. Rõ ràng là phàm phu mang tâm Đại Thừa trong cõi này được Phật gia bị bèn vãng sanh trong thượng phẩm, đặc Vô Sanh Nhẫn thì có chi là lạ? Ngay câu đầu trong bài kệ tụng phát nguyện, tỳ-kheo Pháp Tạng đã bảo: “*Ngã lập siêu thế chí*” (Tôi lập chí siêu thế); những điều vừa nói trên chính là chỗ siêu thế, lẽ nào lại đem thói thường của mười phương để luận bàn phẩm vị cõi Cực Lạc ư?

Sách Vô Lượng Thọ Kinh Sao còn bảo: “*Ngài Cảnh Hưng bảo rõ ba bậc chín phẩm là phàm phu vãng sanh nên Ngài giảng rằng: ‘Một là phàm tiểu vãng sanh, hai là đại thánh vãng sanh’. Chữ ‘phàm tiểu’ chỉ ba bậc [vãng sanh]*”.

Sách Du Tâm An Lạc Đạo cũng viết: “*Lại nữa, bốn mươi tám nguyện trước hết là vì hết thấy phàm phu, rồi mới kiêm vì tam thừa thánh nhân. Do vậy, phải biết ý chỉ của tông Tịnh Độ là ‘vốn vì phàm phu, kiêm vì thánh nhân’*”.

Hơn nữa, ngay trong câu đầu của phẩm này đã bảo: “*Thập phương thế giới chư thiên nhân dân, kỳ hữu chí tâm nguyện sanh bỉ*

quốc, phàm hữu tam bối” (Nói chung, chư thiên, nhân dân trong mười phương thế giới chỉ tâm nguyện sanh cõi kia thì gồm có ba bậc). Kinh nói cả ba bậc (tam bối) chỉ là chư thiên, nhân dân trong mười phương, chẳng hề nói họ là Bồ Tát hay Thanh Văn. Như vậy, ba bậc được nêu trong kinh này trước hết là nhằm đến phàm phu, nhưng trong kinh cũng nói kèm đến thánh nhân như phẩm Bồ Tát Vãng Sanh nói các hàng Bồ Tát trong mười phương thế giới “*đương vãng sanh giả, câu thuyết kỳ danh, cùng kiếp bất tận*” (những kẻ sẽ được vãng sanh; nếu chỉ nêu danh hiệu của họ thì hết cả kiếp cũng chẳng thể hết nổi).

“*Xả gia, khí dục, nhi tác sa-môn*” (Bỏ nhà, lìa dục, làm sa-môn): “*Xả gia*” là xuất gia, “*tác sa-môn*” là trở thành Tăng. Tỳ Bà Sa Luận nói: “*Nhà là nhân duyên phiền não. Xuất gia là để diệt cấu lụy nên phải xa lìa [nhà cửa]*”. Pháp sư Huyền Uẩn cũng bảo: “*Xuất gia tạo ác rất khó như thuyền lướt trên đất; tại gia gây lỗi thật dễ như thuyền buồm trôi trên biển. Lại nữa, xuất gia tu đạo dễ dàng như thuyền buồm bơi trên biển; tại gia tu phước thật khó như thuyền đi trên cạn. Nhưng có kẻ tâm xuất gia mà thân chẳng xuất gia, có kẻ thân xuất gia tâm chẳng xuất gia. Nay cả thân lẫn tâm đều phải xuất gia nên mới bảo bỏ nhà, lìa dục*”.

Sách Vô Lượng Thọ Kinh Khởi Tín Luận cũng bảo: “*Hết thấy chúng sanh do khát ái nên có huyễn thân. Do huyễn thân nên có cõi nước. Bỏ nhà lìa dục thì khát ái thanh tịnh nên cõi nước cũng thanh tịnh. Kinh Đại Bát Nhã nói: ‘Bồ Tát Ma Ha Tát chỉ tánh hảo du chư Phật quốc độ, ưng viễn ly xuất gia’ ([Nếu] Bồ Tát Ma Ha Tát có lòng ham muốn chính mình sẽ đến được các cõi nước Phật thì phải nên viễn ly hạnh tại gia). Như vậy, xuất gia là chánh nhân Tịnh Độ vì viễn ly bất tịnh*”.

Trong sách Du Tâm An Lạc Đạo, đại sư Hải Đông Nguyên Hiểu đời Đường đã viết:

“*Kinh Vô Lượng Thọ nói đến nhân [vãng sanh] của ba bậc. Bậc thượng gồm năm câu:*

- Một là ‘*bỏ nhà lìa dục trở thành sa-môn*’. Câu này chỉ rõ phương tiện phát khởi chánh nhân.
- Hai là ‘*phát Bồ Đề tâm*’, đây chính là chánh nhân.
- Ba là ‘*chuyên niệm đức Phật kia*’. Đây là tu Quán.

- Bốn là 'làm các công đức', đây là khởi hạnh. Quán và Hạnh để trợ giúp cho nghiệp được viên mãn (Sư Nguyên Hiếu coi Niệm Phật là trợ nghiệp; thuyết này chưa ổn, trong phần bàn về tông thú của kinh, chúng ta đã bàn, ở đây không nhắc lại).

- Năm là 'nguyện sanh cõi kia'. Đây chính là nguyện, bốn điều trên là hạnh. Hạnh nguyện hòa hợp mới được vãng sanh”.

Trong phần trên, Khởi Tín Luận đã bảo xuất gia là chánh nhân của Tịnh Độ, Nguyên Hiếu đại sư lại coi xuất gia chỉ là phương tiện để phát khởi chánh nhân. Hai thuyết hơi khác nhau, nhưng xét ra thuyết của ngài Nguyên Hiếu ổn thỏa, thích đáng hơn!

Xét theo Quán kinh, trong cả ba phẩm Thượng chẳng thấy nói phải xuất gia; riêng trong phần Trung Phẩm Thượng Sanh có bảo “*tu hành chư giới*” (tu hành các giới), Trung Phẩm Trung Sanh có nói: “*Nhược nhất nhật nhất dạ trì Sa Di Giới, nhược nhất nhật nhất dạ trì Cụ Túc Giới*” (Nếu một ngày một đêm trì giới Sa Di, hoặc một ngày một đêm trì Cụ Túc Giới). Trong cả chín phẩm của kinh ấy, chỉ mỗi hai phẩm trên nói rõ là xuất gia. Riêng kinh này khác hẳn, trong bậc Thượng bảo là xuất gia, trong bậc Trung lại bảo “*bất năng hành tác sa-môn*” (chẳng thể hành hạnh sa-môn). Ấy là do chúng sanh cơ duyên vô lượng sai khác, sự tu hành lúc còn tu nhân cũng thiên sai vạn biệt, mỗi người mỗi khác, chẳng ai giống nhau. Tôi trộm nghĩ: Kinh chỉ phân chia các phẩm vị một cách sơ lược để giảng sơ về thứ bậc; đây chỉ là tùy bệnh cho thuốc, tùy cơ thuyết pháp, nên chúng ta chẳng nên câu nệ một chiều, chấp chết cứng vào văn tự. Tôi trộm đoán rằng trong pháp hội Vô Lượng Thọ, ngài A Nan là đương cơ, lại có một vạn hai ngàn vị đại tỳ-kheo, năm trăm vị tỳ-kheo-ni hiện diện. Các bậc đại đức xuất gia như vậy đều đáng dự vào hạng vãng sanh bậc Thượng.

Và lại, kinh này chính là bộ kinh đệ nhất của Tịnh tông nên những điều dạy trong kinh này đều là khuôn phép chánh tông: Bậc xuất gia tu được vãng sanh bậc Thượng là chuyện hợp lẽ thường tình nên đức Phật thuận theo nhân duyên ấy mà nói người vãng sanh trong bậc Thượng là bậc xuất gia, lìa dục, tu hạnh sa-môn.

Quán kinh khác hẳn kinh này: Đương cơ trong pháp hội ấy là Vy Đề Hy phu nhân, A Nan và Mục Liên chỉ đứng hầu hai bên đức Phật; Thích, Phạm chư thiên đứng trên không đỡ mưa hoa [cúng dường]. Trong hội chỉ có hai vị A Nan và Mục Liên là bậc tỳ-kheo đại quyền thị hiện, không có bậc xuất gia nào khác. Trong pháp hội, bậc đương cơ

nghe pháp và hàng vãng sanh bậc Thượng chủ yếu là những người tại gia như Vy Đề Hy phu nhân v.v... nên Phật ứng theo cơ duyên ấy chẳng nói đến chuyện xuất gia trong phần giảng về Thượng Phẩm vãng sanh.

Quán kinh cũng dạy: “Vy Đề Hy dĩ ngũ bách thị nữ, văn Phật sở thuyết, ứng thời tức kiến Cực Lạc thế giới quảng trường chi tướng, đắc kiến Phật thân cập bi nhị Bồ Tát, tâm sanh hoan hỷ, thân vị tăng hữu, hoát nhiên đại ngộ, đãi Vô Sanh Nhân. Ngũ bách thị nữ, phát A Nậu Đa La Tam Miệu Tam Bồ Đề tâm, nguyện sanh bỉ quốc. Thế Tôn tất ký, giai đương vãng sanh. Sanh bỉ quốc dĩ, hoạch đắc Chư Phật Hiện Tiền tam-muội, vô lượng chư thiên, phát Vô Thượng Đạo Tâm” (Vy Đề Hy và năm trăm thị nữ nghe lời Phật dạy, ngay lập tức thấy được tướng rộng lớn của thế giới Cực Lạc, được thấy thân Phật và thân hai vị Bồ Tát, tâm sanh hoan hỷ, khen là chưa từng có, hoát nhiên đại ngộ, đạt Vô Sanh Nhân. Năm trăm thị nữ phát tâm Vô Thượng Chánh Đẳng Chánh Giác, nguyện sanh cõi kia. Đức Thế Tôn thọ ký họ sẽ đều được vãng sanh. Sanh trong nước ấy rồi sẽ đắc Chư Phật Hiện Tiền tam-muội. Vô lượng chư thiên phát Vô Thượng Đạo Tâm).

Ta thấy rõ, trong pháp hội Quán kinh, bậc đương cơ toàn là căn khí Đại Thừa, lại đều là hạng tại gia phát tâm. Những người như thế chắc chắn là hạng vãng sanh trong bậc Thượng.

Vả lại, Vy Đề Hy phu nhân chứng đắc Vô Sanh Pháp Nhân ngay trong hiện đời nên ắt phải thuộc bậc Thượng Phẩm Thượng Sanh nơi cõi Cực Lạc. Vy Đề Hy là phụ nữ tại gia lại chứng đắc pháp nhân ngay trong hiện đời, Thượng Phẩm vãng sanh; đủ chứng tỏ người vãng sanh trong bậc Thượng chẳng phải chỉ hạn cuộc trong hạng xuất gia, cũng như chứng tỏ diệu pháp Tịnh tông phá tan mọi quy cách, chí viên, cực đốn chẳng thể nghĩ bàn.

Hơn nữa, sách Báo Ân Luận có nói: “Ông Lưu Di Dân ba lượt thấy Phật, [được Phật] dùng áo phủ lên, [được] tay Ngài xoa đầu, tự thấy mình thuộc về Thượng Phẩm, nhưng ông chẳng phải là bậc xuất gia. Với chư tổ của Liên Tông và các vị Duy Ma, Hiện Hộ v.v... hết thấy các bậc vãng sanh danh đức tăng lần tục, ta đều có thể dựa theo đó mà suy vậy”. Đời Tấn, ông Lưu Di Dân hợp cùng ngài Huệ Viễn niệm Phật ở Lô Sơn, được vãng sanh trước cả ngài Huệ Viễn. Ngài Huệ Viễn lúc sắp tịch, vừa xuất định thấy A Di Đà Phật thân chật cả hư không. Trong viên quang của Ngài có các hóa Phật, Quán Âm, Thế Chí đứng hầu hai bên. Lại thấy dòng nước tòa quang minh chia làm mười bốn nhánh, cùng

chảy lên rót xuống, diễn thuyết các âm Khổ, Không, Vô Thường, Vô Ngã. Phật bảo ngài Huệ Viễn: “*Ta do bốn nguyện lực nên đến an ủi ông; sau bảy ngày nữa, ông sẽ sanh về cõi ta*”. Tổ lại thấy, những vị trong Liên Xã đã vãng sanh trước như các vị Phật Đà Da Xá, Huệ Trì, Huệ Vĩnh, Lưu Di Dân v.v... đều đứng hầu bên Phật, bước đến bảo: “*Sư phát tâm sớm nhưng sao về muộn thế?*” Lúc còn sống, ông Lưu Di Dân ba lượt thấy Phật; sau khi tịch theo Phật đến đón ngài Huệ Viễn. Đây là một chứng cứ chứng tỏ cư sĩ cũng có thể vãng sanh trong Thượng Phẩm.

Trong kinh Hoa Nghiêm, hàng tại gia chiếm đa số trong năm mươi ba vị thiện tri thức của Thiện Tài đồng tử. Trong Mật Tông, tổ sư phái Cát Cư (Kargyupa) là cư sĩ (ngài Mã Nhĩ Ba (Marpa)). Do tổ sư là hàng bạch y nên phái ấy thường được gọi là Bạch Giáo. Cư sĩ Duy Ma chính là Kim Túc Như Lai thị hiện. Mười sáu vị Hiền Hộ Chánh Sĩ đều là tại gia Bồ Tát, là thượng thủ hàng Bồ Tát trong hội này. Do vậy, ta chớ nên chấp vào tướng tại gia hay xuất gia mà sanh phân biệt!

Kinh này bảo Thượng Phẩm vãng sanh là hạng xuất gia, lìa dục; Quán kinh chẳng hề nói Thượng Phẩm vãng sanh phải là xuất gia. Vy Đề Hy phu nhân là nữ nhân tại gia lại được Thượng Phẩm vãng sanh; năm trăm thị nữ cũng Thượng Phẩm vãng sanh.

Thật ra, hai kinh chẳng hề mâu thuẫn với nhau vì Vy Đề Hy phu nhân đã mang tâm xuất gia. Ví dụ như ở Trung Hoa, phương Nam coi gạo là thực phẩm chủ yếu, phương Bắc coi lúa mì là thực phẩm chính. Gạo, mì tuy khác nhưng đều có công dụng làm thực phẩm chủ yếu nên cũng như nhau. Vì vậy, người tại gia mang tâm xuất gia cũng có thể sanh trong Thượng Phẩm. Trong Quán kinh, sau bậc Thượng Phẩm, Trung Trung Phẩm là người xuất gia; kinh Vô Lượng Thọ dạy người tại gia cũng có thể sanh trong phẩm này. Phối hợp cả hai kinh ta mới dễ nhận ra ý nghĩa chân thật. Vì vậy, phải nên khéo hiểu thánh tâm, chớ đừng chấp chết cứng vào văn tự. Nếu hiểu câu “*xả gia, khỉ dục*” (bỏ nhà, lìa dục) là chú trọng tại tâm xuất gia thì ý chỉ cả hai kinh thật chẳng sai khác.

Câu “*phát Bồ Đề tâm, nhất hướng chuyên niệm A Di Đà Phật*” (phát Bồ Đề tâm, một dạ chuyên niệm A Di Đà Phật) chính là cương lĩnh của toàn bộ kinh này. Câu này đã được bàn tỉ mỉ trong phần nói về tông thú. Sách Di Đà Yếu Giải coi “*tín, nguyện, trì danh*” là tông của kinh Tiểu Bản; bản chú giải này lại dùng “*phát Bồ Đề tâm, một bề chuyên niệm*” làm Tông, nhưng vẫn cùng một ý chỉ. Tín - nguyện chính

là một trong ba tâm nói trong Quán kinh: Một là chí thành tâm, hai là thâm tâm, ba là hồi hướng phát nguyện tâm. Theo Tứ Thiếp Sớ:

1. Chí thành tâm là chân thật tâm,

2. Thâm tâm là thâm tín tâm. Thâm tín tâm có hai điều:

- Một là tin quyết định một cách sâu xa rằng thân mình hiện tại là phàm phu tội ác, từ bao kiếp đến nay thường chìm đắm, lưu chuyển chẳng có duyên gì để xuất ly.

- Hai là tin quyết định một cách sâu xa rằng bốn mươi tám nguyện của A Di Đà Phật nhiếp thọ chúng sanh, không còn lo âu, ngờ vực gì. Nương theo nguyện lực của Ngài, quyết định được vãng sanh.

3. Hồi hướng phát nguyện tâm là từ trong tâm tin tưởng sâu xa chân thật, đem hết thân thiện căn đã tu hồi hướng nguyện sanh cõi kia.

Do đó, ta thấy rằng “*tín nguyện*” sách Yếu Giải nói đó chính là ba tâm của Quán kinh, mà ba tâm của Quán kinh lại chính là Bồ Đề tâm nói trong kinh này. “*Phát Bồ Đề tâm*” nói trong kinh này chính là “*tín nguyện*” nói trong Di Đà Yếu Giải.

Hơn nữa, “*nhất hướng chuyên niệm*” chính là Trì Danh. Do hai bản Đại, Tiểu A Di Đà Kinh nguyên lai chỉ là một kinh nên tông của hai kinh ắt phải đồng nhất. Trong phần giảng về tông thú đã giảng kỹ về “*phát Bồ Đề tâm*” nên ở đây chẳng bàn nhiều. Tôi chỉ trích vài đoạn trong phần luận về Bồ Đề tâm của An Lạc Tập để độc giả tham khảo thêm. An Lạc Tập do ngài Đạo Xước soạn, bản luận những điểm rất tinh yếu.

Dưới đây tôi sẽ trích nguyên văn, có chú giải đôi chút nhằm giảng rõ phần nào lời luận. Đạo Xước đại sư đã lập ra bốn điều nghị luận quanh việc phát Bồ Đề tâm:

* Một là bàn về công dụng của Bồ Đề tâm. Sách An Lạc Tập viết:

“Thứ nhất là nêu lên công dụng của Bồ Đề tâm. Đại Kinh bảo phàm muốn vãng sanh Tịnh Độ thì phải lấy Bồ Đề tâm làm gốc. Vì sao? Bồ Đề chính là tên gọi của Vô Thượng Phật Đạo. Nếu muốn phát tâm làm Phật thì tâm ấy rộng lớn trùm khắp pháp giới. Tâm ấy rất rạo, ngang với hư không. Tâm ấy lâu xa đến cùng tận đời vị lai. Tâm ấy trọn khắp, lia nhị thừa chương. Nếu phát được tâm ấy thì khuynh đảo được sanh tử vô tử và trầm luân trong các cõi. Đem tất cả công đức hồi hướng Bồ Đề thì đều có thể đạt tới Phật quả, chẳng bị diệt mất”.

Tôi xin tạm giải thích thô thiển như sau: Trước hết, luận dẫn Đại kinh để nói lên công dụng của Bồ Đề tâm. “Đại kinh” chính là kinh Vô Lượng Thọ. Các vị Tịnh Ảnh, Đạo Xước, Thiện Đạo đều gọi kinh Vô Lượng Thọ là Đại kinh; ngài Thiên Thai gọi là Đại Bản.

Tâm Bồ Đề chính là cái gốc để vãng sanh Tịnh Độ. Nếu chẳng phát được tâm này thì dầu cứ siêng tu nhưng cũng khác nào nước chẳng có nguồn, cây không có cội nên trồn chẳng thể vãng sanh được. Từ chữ “*vì sao*” trở đi là lời giải nghĩa.

Bồ Đề nghĩa là Giác. Vô Thượng Giác chính là Phật. Vì vậy, Bồ Đề là danh xưng khác của Vô Thượng Phật Đạo. “*Phát tâm làm Phật*” nghĩa là phát khởi cái tâm “*tâm này làm Phật, tâm này là Phật*”.

Phát khởi được tâm như thế thì ta vốn đã là Phật, cái tâm “*làm Phật*” này vốn sẵn đã là cái tâm “*là Phật*” nên luận nói tiếp: Tâm này “*rộng lớn*”; về chiều dọc thì suốt cả ba đời, về chiều ngang thì trồn khắp hư không. “*Rốt ráo*” là chân tế rốt ráo, là tột cùng của nguồn pháp. Chữ “*lâu xa*” diễn tả tâm ấy sáng suốt, lạng lẽ, chân thường, vĩnh viễn thoát khỏi sanh diệt. “*Trồn khắp*” là đầy đủ hết thảy, không thiếu, không dư. Tâm như vậy có công đức chẳng thể nghĩ bàn.

Nếu phát được tâm ấy thì có thể dẹp sạch mỗi sanh tử từ vô thỉ đến nay cũng như sự trầm luân trong các cõi. Nếu lại có thể đem công đức hồi hướng Bồ Đề thì quyết định chứng được Phật quả. Tất cả công đức ấy nhất định chẳng luống uổng, cũng chẳng bị tổn thất hay diệt mất. Lời dạy này của tổ Đạo Xước đã chỉ thẳng vào ngay công dụng của Bồ Đề tâm: Vượt ra ngoài khả năng suy lường, hiểu biết của chúng ta, thật là vi diệu khó nghĩ bàn.

Xin lại dẫn Bồ Đề Tâm Luận của Mật tông để chứng minh thêm; luận nói: “*Tâm Bồ Đề này chứa đựng hết thảy công đức của Bồ Tát. Nếu tu chứng xuất hiện thì làm đạo sư cho hết thảy. Nếu quay trở về gốc thì chính là cõi nước Mật Nghiêm. Chẳng đứng dậy khỏi tòa mà có thể thành tựu hết thảy Phật sự*”. Công dụng của Bồ Đề tâm thật chẳng thể nghĩ bàn.

* “*Thứ hai là nêu lên Danh và Thể của Bồ Đề, nhưng Bồ Đề có đến ba thứ:*

Một là Pháp Thân Bồ Đề, hai là Báo Thân Bồ Đề, ba là Hóa Thân Bồ Đề.

a. *Pháp Thân Bồ Đề* chính là *Chân Như, Thật Tướng, Đệ Nhất Nghĩa Không*, tự tánh thanh tịnh. Thể không uế nhiễm, lý xuất thiên chân, chẳng cần phải tu thành nên gọi là *Pháp Thân*; là bản thể của *Phật đạo* nên gọi là *Bồ Đề*.

b. *Báo thân Bồ Đề* là tu đủ vạn hạnh, cảm được cái quả báo thân *Phật*. Do quả tương ứng cái nhân nên gọi là *Báo Thân*. Viên thông vô ngại nên gọi là *Bồ Đề*.

c. *Hóa Thân Bồ Đề* là từ *Báo khởi Dụng*, hướng đến muôn vàn căn cơ nên gọi là *Hóa Thân*, lợi ích chúng sanh một cách viên thông nên gọi là *Bồ Đề*”.

Xin giải thích: Thứ hai là bàn về Danh và Thể của *Bồ Đề*, chia ra thành *Pháp, Báo, Hóa* ba thân để luận.

Pháp Thân Bồ Đề chính là *Chân Như, Thật Tướng, Đệ Nhất Nghĩa Không*. Câu “*tự tánh thanh tịnh, thể không nhiễm uế*” chính là như *Lục Tổ* bên *Thiền Tông* nghe câu “*vô trụ sanh tâm*” chợt đại ngộ, bèn nói: “*Nào ngờ tự tánh vốn tự thanh tịnh*”. Ý nghĩa của câu “*lý xuất thiên chân, chẳng cần phải tu thành*” giống như câu “*nào ngờ tự tánh, vốn tự đầy đủ*” (“*Lý xuất thiên chân*” nghĩa là lý tự nhiên như vậy, khác nào những chân lý hiển nhiên trong trời đất). Do vốn tự đầy đủ nên nào cần phải tu thành. *Ngũ Tổ* nghe nói như thế bèn trao y bát, lập ngài *Huệ Năng* làm *Tổ* thứ sáu. Ngài cũng nói: “*Chẳng biết bản tâm thì học pháp vô ích. Nếu biết rõ bản tâm của chính mình, thấy tự tánh của chính mình thì đáng gọi là trượng phu, thiên nhân sư, Phật*”. Lúc ấy, đại sư *Huệ Năng* còn chưa xuống tóc, vẫn còn là người làm việc nặng nhọc trong chùa; một phen phát ngộ tâm này bèn thăng ngay lên địa vị *tổ sư*. Đây chính là như *Bồ Đề Tâm Luận* nói: “*Nếu tu chứng xuất hiện thì làm đạo sư cho hết thấy... Chẳng đứng dậy khỏi tòa mà có thể thành tựu hết thấy Phật sự*”.

Tâm Bồ Đề vượt thoát phàm tình, công dụng khó nghĩ tượng. Tâm tánh như vậy được gọi là *Pháp Thân*. Tâm tánh ấy là bản thể của *Phật đạo* nên gọi là *Bồ Đề*.

Tiếp đó, Ngài giảng về *Báo Thân*. *Pháp Thân* vốn sẵn đủ chính là *Tánh Đức*. Có công Tu *Đức* thì *Tánh Đức* mới được hiển lộ. Vì vậy, phải tu đủ vạn hạnh, công đức trang nghiêm mới đắc báo thân *Phật* quả. *Báo Thân* viên minh trọn đức, thông đạt vô ngại nên bảo là “*viên thông vô ngại*”, nên gọi là “*Báo Thân Bồ Đề*”. Từ *Báo Thân* hiện ra *Hóa*

Thân, tùy căn cơ mà hóa hiện, diệu dụng vô cùng nên bảo là “*lợi ích chúng sanh một cách viên thông*” và gọi là Hóa Thân Bồ Đề.

* “*Thứ ba là chỉ rõ phát tâm có sai khác. Nay nói về hành giả tu nhân phát tâm thì phải có đủ ba điều:*

1. Một là cần phải hiểu thấu hữu, vô, tự tánh thanh tịnh từ xưa đến giờ.

2. Hai là chuyên tu vạn hạnh, tám vạn bốn ngàn Ba La Mật môn v.v...

3. Ba là đại từ bi làm gốc, luôn lấy việc độ sanh làm bản hoài

Ba nhân ấy tương ứng với Đại Bồ Đề nên gọi là phát tâm Bồ Đề.

Lại như Tịnh Độ Luận (tức là Vãng Sanh Luận) bảo:

‘*Nay phát Bồ Đề tâm chính là tâm nguyện làm Phật. Tâm nguyện làm Phật chính là tâm độ chúng sanh. Tâm độ chúng sanh chính là tâm nhiếp thủ chúng sanh sanh vào cõi có Phật. Nay nguyện sanh Tịnh Độ thì trước hết cần phải phát Bồ Đề tâm*’.

Xin giải thích: Phát tâm có sai khác, nghĩa là có hai loại phát tâm:

- Trước hết, trong khi còn tu nhân cần phải phát khởi ba thứ tâm sau đây:

1. Một là cần phải hiểu thấu Hữu, Vô, và tự tánh vốn sẵn thanh tịnh từ xưa đến nay.

Tự tánh thanh tịnh đã giải thích trong phần trước. Câu “*hiểu thấu Hữu, Vô*” chính là mấu chốt huyền nhiệm để giải ngộ cái tâm. “*Vô*” chính là như những chữ “*vô*” được nêu lên liên tục từ “*vô nhĩ căn*” cho đến “*vô trí diệp vô đắc*” trong Tâm kinh; và cũng giống như kinh Đại Bát Niết Bàn dạy: “*Như thị nghịch thuận nhập siêu thiên đĩ, phục cáo đại chúng, ngã dĩ Phật nhãn, biến quán tam giới nhất thiết chư pháp, vô minh bổn tế, tánh bổn giải thoát. Ư thập phương cầu, liễu bất khả đắc, suy bổn vô cố, sở nhân chi diệp, giai tất giải thoát. Vô minh giải thoát cố, nãi chí lão tử, giai đắc giải thoát. Dĩ thị nhân duyên, ngã kim an trụ Thường Tịch Diệt Quang, danh Đại Niết Bàn*” (Lần lượt thuận, nghịch nhập siêu Thiên Định như thể xong, lại bảo đại chúng: ‘Ta dùng Phật nhãn xem khắp hết thấy các pháp trong tam giới, tánh của vô minh bổn tế vốn là giải thoát, tìm khắp mười phương trọn chẳng thể được. Do gốc là không, nên đối với cảnh lá đều được giải thoát. Do giải thoát khỏi vô

minh nên cho đến với lão tử đều được giải thoát. Do nhân duyên ấy, ta nay an trụ trong Thường Tịch Diệt Quang, gọi là Đại Niết Bàn). Đây chính là lời dạy từ bi tha thiết tối hậu của đức Thế Tôn. Đại sư Vĩnh Minh đã nguyện trong vô lượng kiếp sẽ lột da làm giấy, chẻ xương làm bút, lấy máu làm mực biên chép đoạn văn trên để báo đáp từ ân.

Vô Minh vốn là không, nên làm gì có cành lá; hiểu vọng vốn là không, nên chân tánh tự hiển lộ. Đó là ý nghĩa cốt yếu của chữ “*biết Vô*”. Còn “*biết Hữu*” là như nhà Thiền thường bảo: “*Cần phải biết Hữu thì mới đắc*”. Trong Tâm Vương Minh, ngài Phó Đại Sĩ cũng bảo: “*Muối hòa trong nước, nước vẫn trong veo, quyết định là có, nhưng chẳng thấy hình dáng. Tâm vương cũng thế: Ngụ trong thân thể, ứng dụng ra ngoài, thích ứng theo từng tình huống tự tại vô ngại, hoàn thành các việc*”. Bài minh đã dùng thí dụ để chỉ rõ ai cũng tự có tâm vương. Tâm vương quyết định là có, tùy theo sự vật, tình huống phát huy diệu dụng, nhưng chẳng thấy được hình dáng của tâm vương.

Kinh Niết Bàn còn dạy: “*Nhất thiết chúng sanh giai hữu Phật tánh*” (Hết thảy chúng sanh đều có Phật tánh). “*Biết Hữu*” là biết có Phật Tánh vậy.

Sách Tâm Đăng Lục bảo: “*Do đó, cổ đức đều muốn ai cũng phải biết Hữu. Nếu chẳng biết Hữu thì toàn là hư vọng*”. Trên đây tôi đã giải thích thế nào là “*biết Hữu*” và “*biết Vô*” để giảng câu “*thấu đạt Hữu, Vô*”. “*Hiểu thấu*” còn có nghĩa là hiểu rõ cái tâm, thấu đạt cái gốc, hiểu rõ tự tánh vốn sẵn thanh tịnh từ xưa đến nay.

Tánh ấy giống như trực tâm được nói trong Đại Thừa Khởi Tín Luận. Trực tâm là chánh niệm pháp Chân Như.

2. Hai là “*duyên tu vạn hạnh*”, điều này tương đương với thâm tâm trong bộ luận trên: thích tu hết thảy các hạnh lành.

3. Ba là “*đại từ bi làm gốc*” tương đương với đại bi tâm trong luận Khởi Tín: muốn dẹp tan hết nỗi khổ của chúng sanh.

Ba thứ phát tâm như vậy tương đương với ba tâm trong luận Khởi Tín nên bảo: “*Ba nhân ấy tương ứng với Đại Bồ Đề*”. Vì vậy, phát lên ba tâm ấy chính là phát Đại Bồ Đề tâm.

- Tiếp đó, ngài Đạo Xước dẫn Tịnh Độ Luận: Bồ Đề tâm chính là tâm nguyện thành Phật độ sanh, tâm nhiếp thủ chúng sanh sanh về Tịnh Độ.

Thoạt nhìn, nếu so với tâm trước thì tâm này dễ phát khởi hơn, nhưng thật ra chẳng phải như vậy. Bởi vì pháp môn Vãng Sanh Tịnh Độ quả thật là pháp khó tin. Tín tâm chưa sanh làm sao có thể phát tâm nổi? Trong kinh A Di Đà, mười phương chư Phật đã xưng tán đức Bổn Sư ở trong đời Ngũ Trược “*vị chư chúng sanh thuyết thị nhất thiết thế gian nan tín chi pháp*” (vì các chúng sanh nói pháp hết thảy thế gian khó tin được nổi). Phẩm Độc Lưu Thứ Kinh (riêng lưu lại kinh này) của kinh Vô Lượng Thọ đây cũng bảo: “*Nhược văn tư kinh, tín nhạo thọ trì, nan trung chi nan, vô quá thử nan*” (Nếu nghe kinh này mà tin ưa, thọ trì được thì đó là điều khó nhất trong các điều khó, không có gì khó hơn điều này). Rõ ràng là có thể tin nổi pháp môn Tịnh Độ đã là một điều khó khăn nhất trong các điều khó trong thế gian!

Tin được pháp khó tin này thì chính là đại trí. Thuận theo tín tâm ấy phát khởi chí nguyện thành Phật độ sanh cùng chúng Tịnh Độ; đó chính là Bồ Đề tâm. Chỉ cần chân thật tin nhận thì tự nhiên phát được những tâm như trên đã nói. Đây lại chính là phương tiện thù thắng của Tịnh Tông.

Sách Di Đà Yêu Giải bảo: “*Tin sâu phát nguyện chính là Vô Thượng Bồ Đề*”. Bởi vậy, **người niệm Phật cần phải sớm sanh tín, nguyện; vì đó chính là phát tâm Bồ Đề vậy.**

* “*Thứ tư là vấn đáp, giải thích.*”

Hỏi: Nếu tu đủ muôn hạnh cảm được Bồ Đề, được thành Phật quả, thì sao kinh Chư Pháp Vô Hành lại bảo: ‘Nhược nhân cầu Bồ Đề, tức vô hữu Bồ Đề, thị nhân viễn Bồ Đề, do như thiên dữ địa’ (Nếu ai cầu Bồ Đề thì chẳng có Bồ Đề. Người ấy cách xa Bồ Đề như trời với đất)”

Xin giải thích: Có kẻ dựa vào kinh Chư Pháp Vô Hành dạy: Nếu ai cầu Bồ Đề thì chẳng có Bồ Đề để đắc, sự mong cầu ấy càng cách xa Bồ Đề như trời cách xa đất. Nếu đã là như vậy, thì nay tại sao lại bảo phải tu vạn hạnh để đạt được quả Bồ Đề ngõ hầu thành Phật? Dưới đây là lời đáp của Tổ:

“Chánh thể của Bồ Đề là lý cầu vô tướng. Nay dùng tướng để cầu thì chẳng đúng với Thật Lý nên bảo là người ấy xa cách. Vì vậy, kinh dạy chẳng thể dùng tâm, chẳng thể dùng thân để đắc Bồ Đề”.

Xin giải thích: Bản thể chân chánh của Bồ Đề khế hợp với Lý nên không có hết thảy tướng. “Lý” là Thật Tế lý thể, cũng chính là Chân Như Thật Tướng. Hành nhân nếu dùng tướng để cầu, ý mong cầu quả

Bồ Đề và có pháp để cầu Bồ Đề, thì đều là pháp chấp, đều là tạo tướng, nên tự xa lìa Thật Tế lý thể. Do vậy, mới bảo là “*chẳng đúng với thật lý*”. Vì vậy, người ấy xa cách Bồ Đề.

“*Nay tuy biết tu hành cầu vãng sanh, hiểu biết rõ ràng Lý Thể là vô cầu, nhưng chẳng hoại giả danh nên tu đủ các hạnh. Do đó, sẽ cảm được Bồ Đề. Vì vậy, Trí Độ Luận bảo: ‘Nếu ai thấy Bát Nhã là bị trói buộc. Nếu ai chẳng thấy Bát Nhã thì cũng bị trói buộc. Nếu ai thấy Bát Nhã thì được giải thoát, nếu ai chẳng thấy Bát Nhã thì cũng được giải thoát’.* Long Thọ Bồ Tát giảng: ‘*Nếu ở trong ấy mà chẳng lìa được tứ cú⁷⁸ thì bị trói buộc. Lìa tứ cú thì được giải thoát*’. Nay muốn cầu Bồ Đề thì chỉ nên tu hành như thế, ấy chính là chẳng hành mà hành. Chẳng hành mà hành là chẳng trái nghịch đại đạo lý Nhị Đế”.

Xin giải thích: “*Chẳng hành mà hành*” chính là vô cầu mà cầu. Tuy biết Lý Thể là vô cầu, Bồ Đề chẳng thể đắc, nhưng vẫn tu đủ vạn hạnh để cảm Bồ Đề, khéo khéo hợp với Trung Đạo nên có thể cảm ứng, khéo hợp.

Tiếp đó, sách An Lạc Tập dựa vào Tịnh Độ Luận đề xướng: Phạm ai muốn phát tâm Vô Thượng Bồ Đề thì trước hết phải xa lìa ba pháp trái nghịch Bồ Đề môn:

“*Một là môn nương vào trí huệ, chẳng cầu tự vui do xa lìa Ngã tâm, tham chấp tự thân.*

Hai là môn nương vào từ bi, dẹp khổ cho hết thấy chúng sanh do xa lìa tâm chẳng an lạc chúng sanh.

Ba là môn nương vào phương tiện, tâm thương xót hết thấy chúng sanh do xa lìa tâm cung kính, cúng dường thân mình.

Đó gọi là xa lìa ba pháp trái nghịch Bồ Đề môn”.

Xin giải thích: Ba thứ pháp trái nghịch được nói trong luận chính là: Một là “*ngã tâm, tham chấp tự thân*”, hai là “*tâm không an lạc chúng sanh*”, ba là “*tâm cung kính cúng dường tự thân*”. Cần phải xa lìa ba tâm này.

Sách An Lạc Tập viết tiếp: “*Bồ Tát xa lìa ba pháp trái nghịch Bồ Đề môn như thế liền đắc ba pháp tùy thuận Bồ Đề môn. Những gì là ba?*

---

⁷⁸ Tứ cú là bốn câu “có, không, cũng có cũng không, chẳng phải có chẳng phải không”.

- Một là Vô Nhiễm Thanh Tịnh tâm, do chẳng vì thân mình cầu các sự vui. Bồ Đề là chón thanh tịnh vô nhiễm, nếu vì tự thân cầu sự vui thì trái nghịch với Bồ Đề môn. Do đó, tâm vô nhiễm thanh tịnh là tùy thuận Bồ Đề môn.

- Hai là An Thanh Tịnh tâm, vì dẹp trừ hết thảy khổ cho chúng sanh. Bồ Đề là chón thanh tịnh an ổn hết thảy chúng sanh; nếu chẳng khởi tâm làm cho hết thảy chúng sanh được lìa cái khổ sanh tử thì trái nghịch với Bồ Đề môn. Do vậy, dẹp hết thảy nỗi khổ của chúng sanh là tùy thuận Bồ Đề môn.

- Ba là Lạc Thanh Tịnh tâm vì muốn cho hết thảy chúng sanh đắc đại Bồ Đề, vì để nhiếp thủ chúng sanh sanh về cõi Phật ấy. Bồ Đề là chón thường vui một cách rốt ráo. Nếu chẳng làm cho hết thảy chúng sanh được hưởng cái vui rốt ráo thì trái nghịch với Bồ Đề môn.

Nương vào đâu để đạt được sự vui rốt ráo ấy? Cần phải nương vào Đại Nghĩa Môn. Đại Nghĩa Môn chính là cõi Phật An Lạc. Vì vậy, ta phải làm cho hết thảy chúng sanh chuyên dốc chí nguyện sanh cõi kia, muốn làm cho họ chóng chứng Vô Thượng Bồ Đề”.

Trên đây, trong lời luận về pháp trái nghịch và tùy thuận Bồ Đề môn, thật ra ngài Đạo Xước đã chỉ rõ sự sai khác giữa những pháp tùy thuận và trái nghịch với phát tâm. Hễ đã phát tâm thì phải tu Tịnh nghiệp, thường phải nên lãnh hội rốt ráo, chớ tự trái nghịch Bồ Đề môn, trái nghịch bốn nguyện, tự mình chướng ngại việc vãng sanh của chính mình.

Với tông chỉ “nhất hướng chuyên niệm A Di Đà Phật”, sách Di Đà Yếu Giải bảo: “Trong hết thảy phương tiện, tìm lấy pháp thẳng chóng nhất, pháp viên đốn nhất, thì không có gì bằng pháp niệm Phật cầu sanh Tịnh Độ. Lại trong hết thảy pháp niệm Phật, tìm lấy pháp giản dị nhất, pháp ổn thỏa, thích đáng nhất, thì không gì bằng tin nguyện, chuyên trì danh hiệu”.

Sách còn viết: “A Di Đà Phật là vạn đức hồng danh. Dùng danh hiệu để chiêu cảm vạn đức thì không công đức nào là chẳng đạt được. Do đó, **chấp trì danh hiệu là Chánh Hạnh, chẳng cần phải tu các hạnh: quán tưởng, tham cứu v.v...thật rất giản dị, rất thẳng chóng**”.

Sách Viên Trung Sao cũng nói: “Kinh này dạy kẻ phàm phu sơ tâm chỉ cần có miệng xưng niệm được, có tâm để tưởng niệm được thì đều tu được. Vì vậy kinh này dạy ra pháp môn hết sức đơn giản, hết sức

đễ dàng vậy”, “nếu chấp trì danh hiệu thì chẳng luận bận, rảnh, chẳng kể động, tịnh, đi, đứng, nằm, ngồi, đều tu được cả. Do vậy biết kinh này dạy ra pháp môn hết sức thẳng tắt vậy” và: “Pháp xưng danh chẳng lựa hiền, ngu, chẳng phân biệt nam, nữ, dù giàu hay nghèo, dẫu sang hay hèn cũng đều tu được. Vì vậy, biết kinh này chỉ ra pháp môn nhiếp trọn các căn cơ hết sức rộng lớn vậy”.

Sách Du Tâm An Lạc Đạo cũng nói:

“Danh hiệu chư Phật do vạn đức chung đúc thành. Chỉ cần niệm được danh hiệu một đức Phật thì trong một niệm ấy đã niệm đủ vạn đức” và: “Vô thí ác nghiệp từ vọng tâm sanh, công đức niệm Phật từ chân tâm khởi. Chân tâm như mặt trời, vọng tâm như bóng tối. Chân tâm vừa khởi, vọng tâm liền mất như mặt trời vừa mọc, các sự tối tăm đều tiêu”.

Sách An Lạc Tập còn dẫn kinh Quán Phật Tam Muội như sau:

“Phật khuyến phụ vương hành Niệm Phật tam-muội, phụ vương bạch Phật:

- Phật địa quả đức, Chân Như Thật Tướng, Đệ Nhất Nghĩa không, hà nhân bắt di đệ tử hành chi?

Phật cáo phụ vương:

- Chư Phật quả đức, hữu vô lượng thâm diệu cảnh giới, thân thông, giải thoát, phi thị phàm phu sở hành cảnh giới, cố khuyến phụ vương hành Niệm Phật tam-muội.

Phụ vương bạch Phật:

- Niệm Phật chi công, kỳ trạng vân hà?

Phật cáo phụ vương:

- Như Y Lan lâm, phương tử thập do-tuần, hữu nhất khóa Ngưu Đầu Chiên Đàn, tuy hữu căn nha, do vị xuất thổ. Kỳ Y Lan lâm, duy xú vô hương. Nhược hữu đạm kỳ hoa quả, phát cuồng nhi tử. Hậu thời Chiên Đàn căn nha, tiệm tiệm sanh trưởng, tài dục thành thụ, hương khí mạo thịnh, toại năng cải biến thử lâm, phổ giai hương mỹ. Chúng sanh kiến giả, giai sanh hy hữu tâm.

Phật cáo phụ vương:

- Nhất thiết chúng sanh, tại sanh tử trung, niệm Phật chi tâm, diệt phục như thị. Đản năng hệ niệm bất chi, định sanh Phật tiền. Nhất đắc

vãng sanh, tức năng cải biến nhất thiết chư ác thành đại từ bi. Như bử hương thụ, cải Y Lan lâm”

(Phật khuyên phụ vương hành Niệm Phật tam-muội. Phụ vương bạch Phật:

- Quả đức của Phật địa là Chân Như Thật Tướng, Đệ Nhất Nghĩa Không, sao Phật chẳng dạy đệ tử hành theo?

Phật bảo phụ vương:

- Quả đức của chư Phật có vô lượng cảnh giới thâm diệu, thân thông, giải thoát, chẳng phải là cảnh giới của phàm phu hành được, nên Phật khuyên phụ vương hành Niệm Phật tam-muội.

Phụ vương bạch Phật: - Công năng của niệm Phật ra sao?

Phật bảo: - Như giữa cánh rừng Y Lan rộng đến bốn mươi do-tuần, có một cây Ngưu Đồi Chiên Đàn tuy đã bén rễ, nảy mầm, nhưng chưa trỗi lên khỏi mặt đất, rừng Y Lan ấy chỉ có mùi hôi không thơm tho gì. Nếu có kẻ nào ăn phải hoa quả của cây Y Lan sẽ phát cuồng mà chết. Lúc sau, mầm cây Chiên Đàn dần dần tăng trưởng, vừa sắp mọc thành cây thì mùi thơm đã ngào ngạt, đủ sức biến đổi cả khu rừng đó thành ra thơm ngát cả. Chúng sanh trông thấy sanh lòng hy hữu.

Phật bảo phụ vương:

- Tâm niệm Phật của hết thảy chúng sanh trong sanh tử cũng giống như thế. Chỉ cần hệ niệm chẳng ngơi thì quyết sẽ sanh ở trước Phật. Một phen đã vãng sanh liền biến cải hết thảy các ác thành đại từ bi như cây có mùi thơm kia biến cải cả rừng Y Lan).

Rừng Y Lan vừa nói ví cho Tam Độc, Tam Chương, vô biên các tội trong thân chúng sanh. Chiên Đàn ví cho tâm niệm Phật của chúng sanh. “*Tài dục thành thụ*” (Vừa sắp mọc thành cây) là hết thảy chúng sanh chỉ cần niệm liên tục chẳng ngơi thì đạo nghiệp sẽ hoàn thành.

Kinh Đại Bi cũng dạy: “*Nhất xưng Phật danh, dĩ thị thiện căn, nhập Niết Bàn giới, bất khả cùng tận*” (Xưng danh hiệu Phật một tiếng thì do căn lành ấy nhập vào Niết Bàn giới chẳng thể cùng tận).

Kinh Xưng Dương Chư Phật Công Đức cũng nói: “*Nhược hữu đắc văn Vô Lượng Thọ Như Lai danh giả, nhất tâm tín nhạo, trì phúng tụng niệm... kỳ nhân đương đắc vô lượng chi phước, vĩnh đương viên lý tam đồ chi ách. Thọ chung chi hậu, giai đắc vãng sanh bĩ Phật sát độ*”

(Nếu có kẻ được nghe danh hiệu Vô Lượng Thọ Phật Như Lai mà nhất tâm tin ưa, trì, phúng⁷⁹ tụng niệm... kẻ ấy sẽ được vô lượng phước, sẽ vĩnh viễn xa lìa ách nạn tam đồ. Sau khi mạng chung đều được vãng sanh trong cõi đức Phật kia).

Kinh Văn Thù Bát Nhã cũng nói: “*Chúng sanh ngu độn, quán bất năng giải, dẫn linh niệm thanh tương tục, tự đắc vãng sanh*” (Chúng sanh ngu độn, chẳng thể hiểu được Quán, chỉ nên dạy họ [giữ được] tiếng niệm liên tục thì sẽ tự được vãng sanh).

Sách Tịnh Tu Tiếp Yếu còn khen ngợi pháp môn Niệm Phật như sau: “*Sáu chữ thông nhiếp vạn pháp, một môn chính là phổ môn. Toàn thể Sự là Lý, toàn thể vọng đều quy về chân, hoàn toàn từ tánh khởi tu, hoàn toàn tu nơi tánh. Học rộng vốn là thâm nhập, chuyên tu chính là tổng trì. Từng tiếng, từng tiếng đánh thức chính mình, từng niệm, từng niệm chẳng lìa Bốn Tôn*”.

Sách còn viết: “*Vô Lượng Thọ Quang là Bốn Giác của ta. Khởi tâm niệm Phật gọi là Thi Giác. Mượn y báo, chánh báo của Phật để hiển lộ tự tâm của chính mình. Thi Giác, Bốn Giác chẳng rời nhau, thẳng tiến trên con đường giác ngộ. Mới hơi trái nghịch đã đọa vào vô minh*”.

Sách Vô Lượng Thọ Kinh Khởi Tín Luận cũng nói: “*Cần phải biết rằng một pháp Trì Danh thật là giản yếu nhất. Hành giả lúc sơ phát tâm phải chú trọng định khóa (thời khóa nhất định): Mỗi ngày niệm một ngàn tiếng hoặc một vạn tiếng, hoặc mười ức tiếng, từ ít đến nhiều, từ tán nhập định, tùy theo niệm lực đều được vãng sanh*”.

Sách An Lạc Tập cũng bảo: “*Xưng danh cũng như vậy, chỉ nên chuyên chí liên tục chẳng dứt thì quyết định sanh về trước Phật. Nay khuyên hàng hậu học nếu muốn lãnh hội Nhị Đế thì chỉ cần hiểu niệm niệm là bất khả đắc, đây chính là Trí Huệ Môn. [Tuy hiểu như vậy] nhưng vẫn hệ niệm liên tục chẳng ngơi thì chính là Công Đức Môn. Vì vậy, kinh nói Bồ Tát Ma Ha Tát luôn dùng công đức và trí huệ để tu tâm mình. Nếu là kẻ mới học chưa thể phá được tướng thì chỉ nên dựa theo tướng mà chuyên chí thì không ai chẳng được vãng sanh, chẳng còn ngờ gì nữa*”.

---

⁷⁹ Phúng (諷) : đọc tụng với giọng ngân nga. Xưa kia, người ta thường phân biệt phúng là đọc dựa theo văn bản, còn tụng (誦) là đọc thuộc lòng.

Những hành nhân hiện tại nên tin chắc lời dạy ấy, chẳng cần trước hết phải ly tướng làm gì, chỉ cần trì danh chăm chỉ, ròng rã, bền chắc: *“Nương theo tướng mà chuyên chí thì không ai chẳng được vãng sanh”*. Đây chính thật là kim chỉ nam để dẫn chúng sanh vượt khỏi biển sanh tử vậy.

Trên đây, tôi đã dẫn rộng các kinh luận để chứng minh lợi ích thù thắng của pháp Trì Danh Niệm Phật.

Trì Danh phải chuyên chí, phải *“một bề chuyên niệm”* như sách Quán Niệm Pháp Môn bảo: *“Phật nói hết thấy chúng sanh căn tánh bất đồng, có Thượng, Trung, Hạ. Với mỗi căn tánh, Phật đều khuyên chuyên niệm danh hiệu Vô Lượng Thọ Phật”*.

Hỏi: Năm thứ nhân duyên (chỉ ngũ niệm môn) đều là Tịnh nghiệp, sao lại chỉ với pháp Niệm Phật bảo phải nhất hướng?

Đáp: Có ba nghĩa:

- Một là do phé các hạnh [khác, chỉ] lập Niệm Phật mà nói như thế.

- Hai là để giúp cho chánh nghiệp Niệm Phật nên nói ra các hạnh trợ nghiệp.

- Ba là do Niệm Phật là chánh, các hạnh là phụ, nên bảo là *“nhất hướng”*.

Xin giải thích như sau: Câu *“nhất hướng chuyên niệm”* (một bề chuyên niệm) có đến ba nghĩa:

- Một là phé bỏ các hạnh khác, chuyên lập hạnh Niệm Phật, chỉ đề xướng một câu Phật hiệu, thâm nhập một môn, chẳng lẫn tạp các pháp khác; phé hết các hạnh, chỉ lập một pháp niệm danh hiệu Phật. Đây gọi là *“nhất hướng chuyên niệm”*.

- Hai là chỉ lấy Niệm Phật làm chánh nghiệp. Để hỗ trợ chánh nghiệp này nên tu các hạnh khác. Niệm Phật là chánh, các hạnh khác là phụ trợ. Chánh nghiệp thống lãnh các trợ nghiệp, trợ nghiệp phụ thuộc chánh nghiệp. Chánh và Trợ viên dung, cùng vào trong Di Đà Nhất Thừa nguyện hải nên bảo là *“nhất hướng chuyên niệm”*.

- Ba là Niệm Phật là chánh, các hạnh là phụ. Chánh, phụ khác nhau, thứ tự phân minh. Lấy nhất hướng chuyên niệm làm chủ yếu thì tuy chẳng bỏ tu các hạnh khác, vẫn gọi là *“nhất hướng chuyên niệm”*.

Lời luận trên rất ôn đáng. Vì thế, người niệm Phật không ai chẳng kiêm tu các môn lễ bái, phát nguyện, hồi hướng v.v...

Theo như những thuyết trên thì người niệm Phật có thể kiêm trì các chú Vãng Sanh, Đại Bi, Chuẩn Đề v.v... hoặc kiêm trì tụng các kinh như Tâm Kinh, Kim Cang v.v... nhưng phải phân định rạch ròi chánh hạnh, trợ hạnh, niệm Phật miên mật thì mới chẳng trái với “*nhất hướng chuyên niệm*”. Sách Vô Lượng Thọ Kinh Khởi Tín Luận đã giảng rõ ý chỉ ấy. Sách viết:

“Hành giả đã phát tâm Bồ Đề thì nên tu vạn hạnh của Bồ Tát. Với tất cả điều thiện thế gian hay xuất thế gian dù là nhỏ như máy lông cho đến vô biên công đức đều dùng tâm chí thành tâm hồi hướng Cực Lạc thì cũng gọi là ‘nhất hướng chuyên niệm’. Chẳng cần buông bỏ trăm việc mới gọi là chuyên niệm. Do Phật tánh hiện diện trọn khắp hết thảy chỗ nên còn có buông, có bỏ thì chẳng gọi là Niệm Phật”.

Lời luận này thật khế hợp thời cơ, người đời hiện tại bận bịu lắm việc khó lòng buông bỏ tất cả để suốt ngày niệm Phật. Chỉ cần tin sâu, nguyện thiết cầu sanh Tịnh Độ. Gặp việc cứ làm, xong việc lại niệm Phật. Thế pháp vốn chẳng trở ngại Phật pháp; hướng hồ là với hết thảy hạnh lành thế gian, xuất thế gian đều dùng cái tâm chí thành hồi hướng Cực Lạc. Làm được như vậy thì cũng gọi là “*nhất hướng chuyên niệm*”.

Theo Khởi Tín Luận, kiêm hành pháp thiện thế gian còn được gọi là “*nhất hướng chuyên niệm*”, hướng là kiêm tu các pháp xuất thế. Chẳng hạn như, trong cuốn Phạm Thất Ngẫu Đàm, Ngẫu Ích đại sư đã viết: “*Lại nữa, Thiền giả muốn sanh về Tây Phương thì chẳng cần phải đổi sang niệm Phật, chỉ đầy đủ tín, nguyện thì tham thiền chính là hạnh Tịnh Độ*”. Hơn nữa, đại sư từng bế quan kết đàn trì chú Vãng Sanh cầu sanh Tịnh Độ. Ngài lại còn viết những bài kệ để phát thệ. Kệ rằng:

“Con dùng chí thành tâm, thâm tâm, hồi hướng tâm, đốt tay ba cây hương (dùng ba cây hương đốt cánh tay), kết một thất tịnh đàn (kết đàn nghiêm tịnh để tụng chú trong bảy ngày liền), chuyên trì chú Vãng Sanh, chỉ trừ lúc ăn ngủ. Nguyện đem công đức này, cầu quyết sanh An Dưỡng”. Những việc ấy chứng tỏ chỉ cần đủ tín nguyện cầu vãng sanh thì dù tham thiền hay trì chú cũng đều là hạnh Tịnh Độ.

Tác giả của bộ Di Đà Viên Trung Sao là U Khê đại sư cả đời tu các pháp sám Pháp Hoa, Đại Bi, Kim Quang Minh, Di Đà, Lăng Nghiêm không sót ngày nào. Lâm chung biết trước thời khắc, tay viết

năm chữ Diệu Pháp Liên Hoa Kinh, rồi cao giọng xướng tựa đề kinh và lướt, an nhiên viên tịch.

Như vậy, tu sám, trì kinh đều là hạnh Tịnh Độ. Do đó, đã phát Bồ Đề tâm, trì danh hiệu Phật thì đâu có kiêm tu các pháp khác cũng được coi là “*nhất hướng chuyên niệm*”, cũng được vãng sanh.

Nhưng kiêm tu nhiều môn chẳng bằng thâm nhập một môn, nhất tâm chuyên chí xưng niệm Di Đà thì mới dễ khiến chỗ chín biến thành chỗ sống, chỗ sống biến thành chỗ chín. Ái nhiễm tham đắm là chỗ chín của chúng sanh. Bồ Đề chánh niệm là chỗ sống sót của chúng sanh. Chỗ sống sót biến thành chín rục thì lúc lâm chung, khi bị các khổ bức bách mới vẫn khởi lên được câu niệm Phật hồng cảm được Phật tiếp dẫn để được vãng sanh.

Vì vậy Thiện Đạo đại sư khai thị: “*Đại Thánh bi mẫn khuyên thẳng chuyên xưng danh hiệu chính là vì xưng danh dễ dàng. Xưng danh liên tục liền được vãng sanh. Nếu niệm được liên tục thì lấy cả đời làm hạn, mười người tu mười người được vãng sanh, trăm người tu trăm người được vãng sanh. Vì có sao? Vì không tạo nghiệp duyên nên được chánh niệm, vì được tương ứng với bốn nguyện của Phật, vì chẳng trái nghịch lời dạy, vì thuận theo lời Phật vậy. Nếu bỏ chuyên niệm đi tu tạp niệm thì trong trăm người tu chỉ được một hai kẻ vãng sanh, trong ngàn người tu hiếm được ba bốn người vãng sanh*”.

Nói tóm lại, ***Trì Danh Niệm Phật chính là bản hoài của chư Phật, là phương tiện rất ráo, là con đường tắt nhất trong các đường tắt***. Đây thật là lời luận muôn đời chẳng suy xuyên bởi vì người lúc lâm chung bị muôn khổ bức bách, ngoại trừ trì danh ra khó lòng khởi các hạnh khác nổi. Quán kinh nói: Kê Ngũ Nghịch Thập Ác đáng đọa ác đạo, lúc lâm chung gặp thiện tri thức “*giáo linh niệm Phật, bi nhân khổ bức, bất hoảng niệm Phật, thiện hữu cáo ngôn: - Nhữ nhược bất năng niệm bi Phật giả, ưng xưng Vô Lượng Thọ Phật. Như thị chí tâm, linh thanh bất tuyệt, cụ túc thập niệm, xưng Nam Mô A Di Đà Phật. Xưng Phật danh cố, u niệm niệm trung, trừ bát thập ức kiếp sanh tử chi tội, mạng chung chi thời, kiến kim liên hoa, do như nhật luân, trụ kỳ nhân tiền, như nhất niệm khoảnh, tức đắc vãng sanh Cực Lạc thế giới*” (dạy cho niệm Phật nhưng người ấy bị khổ bức bách chẳng thể thanh thân niệm Phật nổi, thiện hữu bảo rằng: ‘Nếu ông chẳng niệm đức Phật ấy nổi (tức là chẳng thể niệm Phật theo phương pháp quán tưởng được) thì hãy nên xưng danh Vô Lượng Thọ Phật’. Chí tâm như thế chẳng để ngớt

tiếng, đầy đủ mười niệm xưng Nam Mô A Di Đà Phật thì do xưng danh đức Phật ấy, trong mỗi niệm trừ được tội trong tám mươi ức kiếp sanh tử. Lúc lâm chung, thấy hoa sen vàng giống như vàng mặt trời ở trước mặt người ấy, như trong khoảng một niệm liền được sanh về thế giới Cực Lạc).

Kinh nói lâm chung chẳng thể quán Phật, chỉ có thể niệm danh hiệu Phật; rõ ràng là pháp Trì Danh rất dễ dàng. Lâm chung dễ niệm nên được vãng sanh thật là hết sức ổn thỏa vậy. Câu “*ư niệm niệm trung, trừ bát thập ức kiếp sanh tử chi tội*” (trong mỗi niệm trừ được tội trong tám mươi ức kiếp sanh tử) chỉ rõ pháp này hết sức viên đốn. Kẻ Ngũ Nghịch, Thập Ác lúc lâm chung mười niệm liền được vãng sanh. Phạm phu mang theo nghiệp [đi vãng sanh] được bằng ngay với bậc Bồ Xứ.

Pháp Trì Danh Niệm Phật không những đã giản dị, ổn thỏa đến cùng cực mà còn là pháp tối cực viên đốn nên mười phương Như Lai cùng khen ngợi, ngàn kinh muôn luận cùng nêu. Các hành nhân thật phải nên mau phát đại tâm, một bề chuyên niệm A Di Đà Phật.

Kinh này lấy “*phát Bồ Đề tâm, nhất hướng chuyên niệm*” làm tông. Hai điều trên chẳng thể tách rời được vì **phát Bồ Đề tâm là tín, nguyện; nhất hướng chuyên niệm là hạnh**. Ba thứ tín, nguyện, hạnh chẳng thể thiếu một thứ.

Sách Di Đà Yếu Giải nói: “*Tin sâu phát nguyện chính là Vô Thượng Bồ Đề, tín nguyện hợp lại chính là kim chỉ nam cho Tịnh Độ. Do vậy, chấp trì danh hiệu mới là chánh hạnh*”. Ý đại sư Ngẫu Ích là: Tâm Vô Thượng Bồ Đề là kim chỉ nam để tu Tịnh Độ. Nhà hàng hải dùng kim chỉ nam để xác định phương hướng. Nếu muốn vượt biên sanh tử về thẳng bờ kia Cực Lạc thì phải dùng Bồ Đề tâm để dẫn đường nên người tu Tịnh nghiệp chẳng thể không phát Bồ Đề tâm! Lại dùng Bồ Đề tâm ấy để trì danh hiệu thì mới là chánh hạnh. Nói cách khác: **Không có Bồ Đề tâm thì dầu có trì danh hiệu cũng chưa phải là chánh hạnh**.

Sách Di Đà Yếu Giải bảo: “*Nếu không có tín, nguyện thì dầu có trì danh hiệu đến mức gió lay chẳng động, mưa chẳng thấm ướt, khác nào tường đồng, vách sắt thì vẫn chẳng đắc cái lý vãng sanh. Kẻ tu Tịnh nghiệp chẳng thể không biết điều này*”. Nói cách khác, tuy phát Bồ Đề tâm nhưng chẳng có nguyện, hạnh cầu sanh Tịnh Độ, lại tu môn khác thì chẳng phải là căn cơ Tịnh Độ, cho nên cũng chẳng được vãng sanh! Vì vậy, trong cả ba bậc vãng sanh, kinh này đều bảo: “*Phát Bồ Đề tâm,*

nhất hướng chuyên niệm”, nghĩa là đó là điều kiện phải có để vãng sanh của ba bậc.

“*Tu chư công đức*” (Tu các công đức): Xem trong lời nguyện thứ mười chín “*nghe danh phát tâm*” của đức Di Đà, ta thấy lời nguyện như sau: “*Văn ngã danh hiệu, phát Bồ Đề tâm, phụng hành lục Ba La Mật*” (Nghe danh hiệu của tôi, phát tâm Bồ Đề, phụng hành sáu Ba La Mật). Bản Hán dịch còn ghi (bản Ngô dịch cũng ghi như thế): “*U tối thượng đệ nhất bối giả, tữ vô vi đạo, thường tác Bồ Tát đạo, phụng hành Lục Ba La Mật kinh giả, tác sa-môn bất đương khuy thất kinh giới... Chí tinh nguyện dục sanh Vô Lượng Thọ thanh tịnh Phật quốc, đương niệm chí tâm, bất đoạn tuyệt giả*” (Đối với đạo vô vi, bậc đệ nhất tối thượng, thường hành Bồ Tát đạo, phụng hành kinh Lục Ba La Mật, làm sa-môn chớ nên khuyết phạm kinh giới... Nếu chuyên ròng nguyện được sanh trong cõi Phật Vô Lượng Thọ thì hãy nên niệm chí tâm, chẳng để đoạn tuyệt). Tổng hợp ý nghĩa cả hai kinh, ta thấy rằng “*tu chư công đức*” là phụng hành sáu Ba La Mật.

Phần nói về Thượng Phẩm Thượng Sanh trong Quán kinh cũng bảo “*cụ chư giới hạnh*” (đầy đủ các giới hạnh), “*đọc tụng Đại thừa*” và “*tu hành lục niệm* (lục niệm là niệm Phật, niệm Pháp, niệm Tăng, niệm giới, niệm thí, niệm thiên), *hồi hướng phát nguyện*”. Thật ra đó cũng chỉ là hành sáu Ba La Mật.

“*Nguyện sanh bỉ quốc*” (Nguyện sanh cõi ấy) là như câu: “*Sở hữu thiện căn tâm hồi hướng, nguyện sanh ngã quốc*” (Tất cả thiện căn tâm hồi hướng nguyện sanh cõi ta) trong nguyện thứ mười tám; câu “*phục dĩ thiện căn hồi hướng, nguyện sanh ngã quốc*” (lại đem thiện căn hồi hướng nguyện sanh cõi ta) trong nguyện mười chín, câu “*chí tâm hồi hướng, dục sanh Cực Lạc, vô bất toại giả*” (chí tâm hồi hướng muốn sanh Cực Lạc thì không ai chẳng được toại ý) và “*phát Bồ Đề tâm, yếm hoạn nữ thân, nguyện sanh ngã quốc*” (phát Bồ Đề tâm, chán ngán thân nữ nguyện sanh cõi ta) trong nguyện hai mươi mốt. Những nguyện như vậy đều khuyên phát nguyện hồi hướng, cầu sanh Tịnh Độ. Kinh A Di Đà nói: “*Chúng sanh văn giả, ưng đương phát nguyện, nguyện sanh bỉ quốc*” (Chúng sanh nghe vậy phải nên phát nguyện, nguyện sanh sang cõi kia) và “*nhược hữu tín giả, ưng đương phát nguyện, sanh bỉ quốc độ*” (nếu có ai tin tưởng thì phải nên phát nguyện sanh về cõi kia). Kinh cũng bảo: “*Nhược hữu nhân dĩ phát nguyện, kim phát nguyện, đương phát nguyện, dục sanh A Di Đà Phật*

quốc giả, thị chư nhân đặng, giai đắc Bất Thoái Chuyển u A Nậu Đa La Tam Miệu Tam Bồ Đề” (Nếu có kẻ đã phát nguyện, nay phát nguyện, sẽ phát nguyện muốn sanh về cõi nước Phật A Di Đà thì những người ấy đều đắc bất thoái chuyển nơi Vô Thượng Chánh Đẳng Chánh Giác). Rồi rằng “nguyện sanh bỉ quốc” (nguyện sanh về cõi ấy) là điều trọng yếu để được vãng sanh Cực Lạc.

“Lâm thọ chung thời, A Di Đà Phật dữ chư thánh chúng hiện tại kỳ tiền” (Lúc mạng sắp dứt, A Di Đà Phật và các thánh chúng hiện ra trước người ấy) chính là nguyện thứ hai mươi “lâm chung tiếp dẫn” được thành tựu. Di Đà nguyện hải chuyên ban cho cái lợi chân thật. Kinh Xưng Tán Tịnh Độ Phật Nhiếp Thọ nói: “Thị thiện nam tử, hoặc thiện nữ nhân, lâm mạng chung thời, Vô Lượng Thọ Phật, dữ kỳ vô lượng Thanh Văn đệ tử, Bồ Tát chúng câu, tiền hậu vi nhiều, lai trụ kỳ tiền, tử bi gia hựu, linh tâm bất loạn. Kỳ xả mạng dĩ, tùy Phật chúng hội, sanh Vô Lượng Thọ Cực Lạc thế giới thanh tịnh Phật độ” (Lúc các thiện nam tử hoặc thiện nữ nhân ấy lâm chung thì Vô Lượng Thọ Phật và vô lượng Thanh Văn đệ tử của Ngài, các vị Bồ Tát cùng vây quanh trước sau, đến đứng trước mặt, tử bi gia hựu khiến cho tâm người ấy chẳng loạn. Đã xả mạng rồi, liền theo chúng hội của Phật sanh trong thế giới Cực Lạc là cõi Phật thanh tịnh của Vô Lượng Thọ Phật). Câu “tử bi gia hựu linh tâm bất loạn” là tâm tùy của Tịnh tông.

Do Phật lực gia bị nên hành nhân mới được tâm chẳng loạn. Khi đó, mười niệm liên tục liền được vãng sanh. Vì vậy, Tịnh tông được xưng tụng là Quả Giáo, là tha lực pháp môn, là đạo dễ hành, là thuyền từ độ khắp muôn loài; những lời khen ngợi như vậy đều bắt nguồn từ câu ấy. Kinh nói: “Hạ bối giả lâm chung mộng kiến bỉ Phật, diệc đắc vãng sanh” (Kẻ trong bậc Hạ lâm chung mộng thấy đức Phật ấy cũng được vãng sanh) lại càng hiển thị rõ tha lực thật chẳng thể nghĩ bàn!

“Thất bảo hoa trung, tự nhiên hóa sanh” (Tự nhiên hóa sanh trong hoa sen bảy báu): Kinh nói “tự nhiên hóa sanh” nhằm chỉ rõ chẳng phải là hóa sanh trong bốn cách sanh “noãn, thai, thấp, hóa”, như sách Pháp Hoa Văn Cú nói: “Thai Kinh nói: ‘Liên hoa sanh giả, phi thai noãn thấp hóa chi hóa sanh dã; phi hóa nhi ngôn hóa dã’ (Sanh trong hoa sen chẳng phải là cách hóa sanh thuộc bốn cách sanh: noãn, thai, thấp, hóa. Chẳng phải là hóa mà nói là hóa)”; lại cũng chẳng phải là thấp sanh như kinh Niết Bàn nói: Cô gái Am La Thọ sanh từ bông hoa của cây ấy (cây Am La) nên gọi là “thấp sanh”. Do thảo mộc trong uế độ

thường có khí âm, những kẻ như cô Am La Thọ nương theo hơi âm đó mà sanh ra. Trong Tịnh Độ, hoa sen cùng người cùng sanh trong một lúc, tự nhiên hóa hiện, chẳng nhờ đến khí âm mà sanh nên chẳng phải là thấp sanh vậy.

“*Trí huệ dững mãnh*” là trí huệ sáng suốt, nhạy bén, phá được quân giặc phiền não, kiêu mạn nên bảo là “*dững mãnh*”. Trí Độ Luận nói: “*Mũi tên trí huệ cứng bén phá các giặc kiêu mạn*”. Kinh Duy Ma cũng bảo: “*Dùng gương trí huệ phá giặc phiền não*”. Kinh Tâm Địa Quán cũng nói: “*Pháp bảo do như trí huệ lợi kiếm, cắt đoạn sanh tử, ly hệ phược cố*” (Pháp bảo ví như gương trí huệ bén nhọn vì nó chặt đứt sanh tử, lia khỏi hệ phược).

“*Thân thông tự tại*” là thân thông vô ngại như kinh dạy: “*Năng ư chưởng trung trì nhất thiết thế giới*” (Có thể cầm hết thầy thế giới trong lòng bàn tay).

Quán kinh đã giảng rõ ba phẩm thuộc bậc Thượng, nay tôi xin lược trích vài đoạn trong cuốn Quán Kinh Nghĩa Sớ của ngài Gia Tường:

“*Thứ nhất là Thượng Phẩm Thượng Sanh: Phát Bồ Đề tâm, tu hành suốt bảy ngày thì sanh về cõi ấy, thấy thân đức Phật ấy, nghe giảng diệu pháp liền ngộ Vô Sanh Pháp Nhân. Phải biết rằng đây là mức Vô Sanh của bậc Thất Địa.*”

“*Thứ hai là Thượng Phẩm Trung Sanh: Chẳng nhất thiết phải đọc tụng kinh Đại Thừa, chỉ khéo hiểu được nghĩa lý, tin sâu nhân quả, chẳng báng Đại thừa, đem công đức ấy nguyện sanh về cõi kia thì sẽ được vãng sanh trong hoa sen lớn trong ao bảy báu nơi cõi đó. Qua một đêm hoa nở, trải qua một tiểu kiếp đắc Vô Sanh Pháp Nhân. Đây cũng là mức Vô Sanh của bậc Thất Địa. Trong Thượng Phẩm, thấy Phật nghe pháp, đắc ngay Vô Sanh, còn trong Trung Phẩm phải qua một tiểu kiếp mới đắc Vô Sanh.*”

“*Thứ ba là Thượng Phẩm Hạ Sanh. Hạng này cũng tin nhân quả, chẳng báng Đại Thừa, ở trong hoa sen cõi ấy qua một ngày một đêm hoa sen mới nở. Lại phải qua ba tiểu kiếp mới đắc bách pháp minh môn, trụ Hoan Hy Địa. Do hạ phẩm đắc Vô Sanh của bậc Sơ Địa nên ta biết hai phẩm trên là Vô Sanh của Thất Địa*”.

Sách Di Đà Sớ Sao lại bảo trong bậc Thượng Thượng Phẩm, cao nhất là bậc Bát Địa. Sách viết: “*[Giai vị trong] trong thượng thượng*

phẩm là từ Nhất Địa cho đến Bát Địa. Một phẩm đã gồm nhiều phẩm nên với các phẩm khác cứ suy ra mà biết”. Như vậy, bậc Thượng vãng sanh thấy Phật nghe pháp liền ngộ Vô Sanh có thể đạt tới bậc Bát Địa, đủ chứng tỏ họ là bậc “trí huệ dũng mãnh”.

Câu “*dục ư kim thế kiến A Di Đà Phật*” (muôn trong đời này được thấy A Di Đà Phật) ý nói: Hết thấy chúng sanh trong hiện tại và tương lai muôn ngay trong một đời đích thân mắt thấy A Di Đà Phật. Quán kinh nói Thượng Phẩm Thượng Sanh thì “*A Di Đà Như Lai dữ Quán Thế Âm, Đại Thế Chí, vô lượng hóa Phật, bách thiên tỷ-kheo Thanh Văn đại chúng, vô lượng chư thiên, thất bảo cung điện. Quán Thế Âm Bồ Tát chấp Kim Cang đài, dữ Đại Thế Chí Bồ Tát chí hành giả tiên. A Di Đà Phật phóng đại quang minh, chiếu hành giả thân, dữ chư Bồ Tát, thọ thủ nghêh tiếp. Quán Thế Âm, Đại Thế Chí, dữ vô số Bồ Tát, tán thán hành giả, khuyến tấn kỳ tâm, hành giả kiến dĩ, hoan hỷ dũng dục, tự kiến kỳ thân thừa Kim Cang đài, tùy tùng Phật hậu, như đàn chỉ khoảnh, vãng sanh bỉ quốc*” (A Di Đà Như Lai và Quán Thế Âm, Đại Thế Chí, vô số hóa Phật, trăm ngàn tỷ-kheo Thanh Văn đại chúng, vô lượng chư thiên, cung điện bảy báu. Quán Thế Âm Bồ Tát tay cầm đài kim cang cùng Đại Thế Chí đến trước hành giả. A Di Đà Phật phóng đại quang minh chiếu thân hành giả, cùng với các đại Bồ Tát đưa tay nghêh tiếp. Quán Thế Âm, Đại Thế Chí và vô số Bồ Tát khen ngợi hành giả, khích lệ tâm hành giả. Hành giả nghe xong, hoan hỷ, hớn hở, tự thấy thân mình ngồi đài kim cang, theo sau chân Phật như trong khoảng khảy ngón tay liền vãng sanh cõi kia).

Thượng Phẩm Trung Sanh thì “*mạng dục chung thời, A Di Đà Phật, dữ Quán Thế Âm, Đại Thế Chí, vô lượng đại chúng quyền thuộc vi nhiều, trì tử kim đài, chí hành giả tiên, tán ngôn: ‘Nhữ hành Đại Thừa, giải Đệ Nhất Nghĩa, thị cố ngã kim lai nghêh tiếp nhữ’, dữ thiên hóa Phật nhất thời thọ thủ. Hành giả tự kiến tọa tử kim đài, hiệp chưởng xoa thủ, tán thán chư Phật. Như nhất niệm khoảnh, tức sanh bỉ quốc thất bảo trì trung*” (Lúc mạng sắp hết, A Di Đà Phật và Quán Thế Âm, Đại Thế Chí, vô lượng đại chúng, quyền thuộc vây quanh, cầm đài tử kim đến trước hành giả, khen rằng: ‘Ông hành Đại thừa hiểu Đệ Nhất Nghĩa; vì vậy, ta nay đến nghêh tiếp ông’. Cùng với một ngàn vị hóa Phật cùng xòe tay, hành giả tự thấy mình ngồi trên đài tử kim, chấp tay khen ngợi chư Phật, như trong khoảng một niệm liền sanh trong ao bảy báu nơi cõi nước kia).

Còn Thượng Phẩm Hạ Sanh thì “*hành giả mạng dục chung thời, A Di Đà Phật cập Quán Thế Âm, Đại Thế Chí, dữ chư Bồ Tát, trì kim liên hoa, hóa tác ngũ bách Phật, lai nghênh thử nhân. Ngũ bách hóa Phật, nhất thời thọ thủ, tán ngôn: ‘Pháp tử! Nhữ kim thanh tịnh, phát vô thượng đạo tâm, ngã lai nghênh nhữ’, kiến thử sự thời, tức tự kiến thân tọa kim liên hoa. Tọa dĩ hoa hợp, tùy Thế Tôn hậu, tức đắc vãng sanh thất bảo trì trung*” (hành giả lúc mạng sắp dứt, A Di Đà Phật và Quán Thế Âm, Đại Thế Chí và các Bồ Tát cầm hoa sen vàng hóa ra năm trăm vị Phật đến đón người ấy. Năm trăm vị hóa Phật cùng lúc đưa tay khen rằng: ‘Pháp tử! Nay ông thanh tịnh phát Vô Thượng Đạo tâm, ta đến đón ông’. Lúc thấy sự đó liền tự thấy thân mình ngồi trên hoa sen vàng. Ngồi xong, hoa sen khép lại, theo sau Thế Tôn, liền được vãng sanh trong ao bảy báu).

Quán kinh và kinh này cùng bảo trước lúc hành giả chết thấy Phật đến đón; đó chính là “*ngay trong đời này thấy A Di Đà Phật*”. Đời ác Ngũ Trược hiện nay là lúc không có Phật mà lại thấy được đức Phật Di Đà thì thật là hy hữu, toàn là nhờ vào Nhất Thừa nguyện hải của Phật Di Đà, sức bất khả tư nghì của sáu chữ hồng danh. Lại cũng do vì hành giả phát tâm Bồ Đề, một dạ chuyên niệm, rộng tích công đức, phát nguyện hồi hướng, cầu sanh cõi kia nên tương ứng với lời nguyện của Phật. Do đó, có thể thấy đức Phật. Do thấy Phật nên liền được vãng sanh, vĩnh viễn chẳng thoái chuyển, ắt chứng Vô Thượng Bồ Đề.

Cuối đoạn kinh này lại nhắc lại: “*Ứng phát vô thượng Bồ Đề chi tâm, phục đương chuyên niệm Cực Lạc quốc độ*” (Phải nên phát tâm Vô Thượng Bồ Đề, lại nên chuyên nghĩ đến cõi nước Cực Lạc). Đây chính là chánh nhân vãng sanh, lại còn bảo thêm: “*Tích tập thiện căn, ưng trì hồi hướng*” (Hãy nên đem thiện căn đã tích tập để hồi hướng). Do nhân thù thắng nên ắt phải cảm được quả báo màu nhiệm. Do đó, kinh bảo: “*Do thử kiến Phật, sanh bỉ quốc trung, đắc bất thoái chuyển, nãi chí vô thượng Bồ Đề*” (Do vậy thấy Phật sanh trong cõi kia, được bất thoái chuyển cho đến thành Vô Thượng Bồ Đề). Do lời giải thích này đề cao tha Phật⁸⁰ sợ rằng sẽ có kẻ ngờ vực, hiểu lầm Tâm tông, nên ở đây tôi xin dẫn lời ba cuốn luận để chứng minh thêm.

* Một là Linh Phong đại sư viết trong sách Yếu Giải rằng:

---

⁸⁰ Nếu nhìn theo mặt Sự, Tha Phật tức là A Di Đà Phật ở Tây Phương Cực Lạc thế giới, chứ không phải là đức Phật thiên chân sẵn có trong tự tánh của ta (Tự Phật).

“Hỏi: Tâm này đã làm Phật, tâm này đã là Phật, thì sao lại chẳng nói đến tự Phật là rốt ráo mà cứ cho tha Phật hơn tự Phật là vì sao thế?”

Đáp: Pháp môn này hoàn toàn ở chỗ hiểu rõ tha Phật chính là tự Phật. Nếu không nói đến tha Phật thì chính là tha kiến (kiến chấp còn thấy có người khác, pháp khác) chưa hết. Nếu thiên trọng tự Phật lại là Ngã Kiến điên đảo.

Hơn nữa, trong bốn lợi ích Tất-đàn⁸¹, ba thứ lợi ích cuối chẳng thể tự mình phát khởi. Nếu chẳng thể mừng tin sâu xa nơi thế giới [Cực Lạc] thì hai thứ lợi ích vui [Tịnh Độ], chán [Sa Bà] còn chẳng thể phát sanh nổi, huống là ngộ nhập được đức Phật nơi lý tánh. Chỉ có thể dùng sự trì để thấu đạt lý trì. Bởi vậy, Di Đà và thánh chúng hiện tiền chính là bản tánh hiện rõ. Vãng sanh cõi kia, thấy Phật nghe pháp chính là thành tựu huệ thân, chẳng do người khác mà ngộ.

Pháp môn này thâm diệu phá tan hết thấy hý luận, chặt sạch hết thấy ý kiến, chỉ bậc như Mã Minh, Long Thọ, Trí Giả... mới có thể triệt để gánh vác, thực hiện nổi! Còn thì những kẻ thế trí biện thông, bọn tinh thông cả Thiền lẫn Nho tận sức suy lường thì càng suy nghĩ càng xa rời với, chẳng bằng bọn ông già bà lão dốt nát siêng ròng niệm Phật lại ngầm thông được với Phật trí, thâm hợp đạo mầu”.

* Hai là như Vô Lượng Thọ Kinh Khởi Tín Luận nói:

“Hỏi: Lâm chung thấy Phật thì Phật đó là Tự Phật hay là Tha Phật? Nếu là Tha Phật thì thành ra nghiệp ma; nếu là Tự Phật lại do tướng lực tạo thành, hư vọng chẳng thật, làm sao vãng sanh được?”

Đáp: Tự Phật hay Tha Phật cũng đều là hý luận! Ta, người cùng máu, tự, tha nào khác. Pháp Thân của chư Phật trạm nhiên thường tịch. Do bốn nguyện nên cảm ứng đạo giao, là tự mà cũng chính là tha, chẳng hư, chẳng thật, chỉ là một Chân Như trọn khắp pháp giới.

---

⁸¹ Tất-đàn: nói đủ là Tứ Tất-đàn (Siddhānta), tức là bốn phương diện Phật dùng để hóa độ chúng sanh, gồm:

1. Thế giới tất-đàn (tùy thuận pháp thế gian mà nói nghĩa nhân duyên hòa hợp để thuyết minh chân lý duyên khởi);
2. Nhân tất-đàn (tùy theo căn cơ và năng lực của từng chúng sanh mà nói pháp xuất thế khiến họ sanh khởi thiện căn);
3. Đối trị tất-đàn (tùy bệnh cho pháp dược để đối trị phiền não);
4. Đệ nhất nghĩa tất-đàn (trực tiếp dùng Đệ Nhất Nghĩa để sáng tỏ lý Thật Tướng của các pháp).

Chúng sanh do nghiệp duyên nên có sanh tử phân đoạn một cách hư huyền, giống như người ru rú trong nhà chẳng thấy mặt trời. Niệm lực chân thành, vững chắc thì huyền duyên hết sạch như thể mái nhà bị thủng, mặt trời chiếu sáng lòà. Tùy ý vãng sanh nhưng vẫn thuộc trong cái vốn sẵn có”.

Lời luận này quét sạch hết thảy phân biệt, tự hay tha, chúng sanh hay Phật đều thành hý luận. Chỉ có một Chân Như không lay động, trọn khắp, tùy ý vãng sanh Cực Lạc nhưng vẫn không ngoài tự tâm.

* Ba là như Di Đà Sớ Sao nói:

“Chấp Sự mê Lý thì khác nào trẻ nít, kẻ u mê đọc sách của bậc thánh nhân đời xưa; mê muội, ấu trĩ nên chỉ đọc mà chẳng hiểu rõ nghĩa. Bởi vậy suốt ngày niệm Phật mà chẳng biết Phật niệm gì.

Chấp Lý mê Sự thì khác nào kẻ nghèo vớ được bằng khoán của người giàu có liền tự bảo mình giàu to, chẳng biết là mình chỉ đếm của cải người ta, ăn nhằm gì đến mình!

Cũng thế, kẻ tuy biết ‘tâm chính là Phật, Phật chính là tâm’ lại đi phán đoán tâm chẳng phải là Phật. Vì thế, ước về Lý thì không có gì để niệm được; ước theo Sự thì trong cái không có gì để niệm được, ta cứ khăng khít niệm. Do niệm tức là vô niệm nên Sự Lý song tu, bốn trí trở lại thấu đạt Phật trí. Có như vậy mới gọi là đại trí”.

Sách Sớ Sao còn nói: *“Dẫu chấp Sự mà niệm liên tục thì vẫn chẳng mất công lao, vẫn đạt được các phẩm; ngược lại, chấp Lý mà tâm chưa tỏ ngộ thì bị mắc họa đọa lạc”.*

Lời Sao viết: *“Giả sử cuồng huệ phóng túng tham đắm ngoan hư (ngoan không), chưa từng tỏ ngộ bản tâm mà lại khinh Tịnh Độ, miệt thị vãng sanh thì cái hại ấy chẳng nhỏ; tức là mới hiểu loảng thoảng cái Không mà đã bác bỏ nhân quả, vội vội vàng vàng chiêu cảm họa ương”.*

Xin độc giả hãy đọc những lời này hai ba lượt, chớ đừng chấp Lý phê Sự, kiêng nói tha Phật, khinh rẻ Tịnh Độ để tự chiêu cảm ương họa.

Chánh kinh:

其中輩者，雖不能行作沙門，大修功德，當發無上菩提之心。一向專念阿彌陀佛。隨己修行，

諸善功德，奉持齋戒，起立塔像，飯食沙門，懸繒然燈，散華燒香，以此迴向，願生彼國。其人臨終，阿彌陀佛化現其身，光明相好，具如真佛，與諸大眾前後圍繞，現其人前，攝受導引。即隨化佛往生其國，住不退轉，無上菩提。功德智慧次如上輩者也。

Kỳ trung bói giả, tuy bất năng hành tác sa-môn, đại tu công đức, đương phát vô thượng Bồ Đề chí tâm, nhất hướng chuyên niệm A Di Đà Phật, tùy kỹ tu hành, chư thiện công đức, phụng trì trai giới, khởi lập tháp tượng, phạn thực sa-môn, huyền tăng nhiên đăng, tán hoa thiêu hương. Dĩ thử hồi hướng, nguyện sanh bỉ quốc. Kỳ nhân lâm chung, A Di Đà Phật hóa hiện kỳ thân, quang minh tướng hảo, cụ như chân Phật, dữ chư đại chúng tiền hậu vi nhiều, hiện kỳ nhân tiền, nhiếp thọ đạo dẫn, tức tùy hóa Phật vãng sanh kỳ quốc, trụ Bất Thoái Chuyển, vô thượng Bồ Đề, công đức trí huệ thứ như thượng bói giả dã.

Bậc trung là [những người] tuy chẳng thể thực hành hạnh sa-môn, tu các công đức lớn lao, nhưng phải phát Bồ Đề tâm, một bề chuyên niệm A Di Đà Phật. Tùy sức mình tu hành các công đức lành, phụng trì trai giới, tạo dựng tháp tượng, đãi cơm sa-môn, treo phan, thắp đèn, rải hoa, đốt hương, đem những việc ấy hồi hướng nguyện sanh cõi kia. Lúc người ấy lâm chung, A Di Đà Phật hóa ra thân có đủ quang minh, tướng hảo như đức Phật thật cùng các đại Bồ Tát vây quanh trước sau hiện ra trước người ấy nhiếp thọ, dẫn dắt. Người ấy liền theo hóa Phật vãng sanh nước kia, trụ Bất Thoái Chuyển Vô Thượng Bồ Đề; công đức, trí huệ gần bằng bậc trên.

Giải:

Sách Lược Luận nói: “Vãng sanh bậc Trung có bảy nhân duyên: Một là phát tâm Vô Thượng Bồ Đề; hai là một mực chuyên niệm Vô Lượng Thọ Phật; ba là tu các thiện nghiệp dù nhiều hay ít, phụng trì trai giới; bốn là tạo dựng tháp tượng; năm là dâng cơm cho sa-môn; sáu là treo phan, thắp đèn, rải hoa, đốt hương; bảy là đem công đức ấy hồi hướng nguyện sanh sang cõi kia”.

Sách Hội Sớ cũng nói giống như thế.

Điều thứ nhất là phát Bồ Đề tâm và điều thứ hai là “*một mục chuyên niệm*” đã được giải thích trong phần trên nên ở đây chẳng nhắc lại.

Điều thứ ba là “*tùy kỹ tu hành chư thiện công đức*” nghĩa là: Tùy theo sức mình có thể làm nổi mà nỗ lực làm các công đức lành.

Sách Đại Thừa Nghĩa Chương quyển mười hai giảng chữ “*trai giới*” như sau: “*Đề phòng, ngăn cấm nên gọi là Giới (戒), khiết tịnh nên gọi là Trai (齋)*”. Sách Tứ Phần Luật Âm Nghĩa giảng chữ Giới như sau: “*Giới là tên gọi khác của Luật. Tiếng Phạn là Tam-bà-la, Hán dịch là Cấm. Giới có nghĩa là ngăn cấm*”. “*Trai*” có nghĩa là chẳng ăn quá Ngọ, chánh Ngọ là chánh thời, còn những lúc khác đều là phi thời. Đúng thời (chánh thời) thì ăn, phi thời chẳng ăn. Chẳng ăn quá Ngọ thì gọi là “*trì trai*”. Sách Nam Sơn Nghiệp Lưu cũng bảo: “*Trai nghĩa là tế chính, tế chính cái tâm mình, hoặc có nghĩa là trong sạch*”. Như vậy, Trì Trai chính là trừ sạch những gì bất tịnh trong tâm.

Sách Hội Sớ lại bảo: “*Trai giới chính là Bát Quan Trai Giới và những giới thuộc Tiểu Thừa hay Đại Thừa. Giới là thầy của con người, đạo luân tục đều phải tuân thủ. Tâm làm nghiệp chủ, phạm lỗi thánh đều phải chế ngự tâm. Chánh pháp trụ hay diệt toàn là nhờ vào Giới. Giới sáng ngời như mặt trời, mặt trăng, tôn quý tựa bảo châu. Thà chịu khát mà chết, chẳng đành uống nước có trùng (nước chưa lọc sạch còn có trùng nhỏ mắt không thấy được). Thà bị trôi đến chết, chẳng nỡ làm thương tổn lá cỏ*”.

Lời Sớ đã bàn đến tột cùng điểm trọng yếu của trai giới. Chánh pháp có tồn tại được trong đời hay không toàn là cậy vào hành nhân có giữ giới được hay không! Vì vậy, thà mất cả thân mạng, chẳng trái nghịch giới mình đã thọ. Cư sĩ Bành Tế Thanh nói: “*Vì vậy, phải biết rằng tư lương Tịnh Độ toàn là cậy vào công đức. Nền móng của công đức không gì hơn nổi trì giới. Đó là vì giới tịnh ắt tâm tịnh, tâm tịnh thì quốc độ tịnh*”.

Thứ tư là “*tạo lập tháp tượng*”: Tháp nói đủ là Tót-đỏ-ba (Stūpa), dịch là Miếu (廟), hoặc là Phương Phần (方墳: ngôi mộ vuông), là nơi an trí xá-lợi của Phật. Sách Hội Sớ bảo:

“*Dựng tháp có ba nghĩa: Một là để biểu dương bậc thù thắng hơn người, hai là khiến cho người khác sanh lòng tin, ba là báo ân. Kinh Pháp Hoa dạy: ‘Chư Phật diệt độ dĩ, cúng dường xá-lợi giả, khởi vạn ức*

chủng tháp, kim ngân cật pha lê... Hoặc hữu khởi thạch miếu, chiêm đàn cật trầm thủy, mộc mật, tịnh dư tài, chuyên, ngõa, nê, thổ đẳng, nhược u khoáng dã trung, tích thổ thành Phật miếu, nãi chí đồng tử hý, tụ sa vi Phật tháp, như thị chư nhân đẳng, giai dĩ thành Phật đạo” (Chư Phật đã diệt độ, để cúng dường xá-lợi, nên dựng vạn ức ngôi tháp bằng vàng, bạc, pha lê... Hoặc dựng miếu bằng đá, bằng chiêm-đàn, trầm thủy, mộc mật, và những vật liệu khác, như ngói, gạch, hoặc bùn đất...Hoặc ở nơi đồng trống, đắp đất thành miếu Phật, cho đến trẻ nít giỡn, vun cát thành tháp Phật, những người như thế ấy, đều đã thành Phật đạo).

Chữ “*tượng*” (像) chỉ tượng Phật. Theo kinh Tăng Nhất A Hàm, Phật thăng lên trời Đạo Lợi, vua Ưu Điền (Udayana) nhớ Phật nên dùng gỗ ngưu đầu chiêm-đàn khắc thành tượng Phật cao năm thước. Đây là tượng Phật đầu tiên được khắc trong thế gian này. Kinh Pháp Hoa nói: “*Nhược nhân vị Phật cố, kiến lập chư hình tượng, khắc điêu thành chúng tướng, giai dĩ thành Phật đạo*” (Nếu ai vì Phật kiến lập các hình tượng Phật, khắc trở thành các tướng thì đều đã thành Phật đạo).

Kinh Tạo Tượng Công Đức cũng nói: “*Nhược nhân lâm chung, phát ngôn tạo tượng, nãi chí như khoáng mạch, năng trừ tam thế bát thập ức kiếp sanh tử chi tội*” (Nếu ai lúc lâm chung mà sai người tạo tượng [Phật], thậm chí chỉ nhỏ bằng hạt lúa mạch thì trừ được tội trong tám mươi ức kiếp sanh tử trong cả ba đời).

Thứ năm, “*phạn thực sa-môn*” chính là Trai Tăng, nghĩa là đem cơm và thức ăn cúng dường chúng Tăng. Kinh Lục Ba La Mật Đa nói: “*Dĩ thực thí giả, thường thí ngũ sự. Vân hà vi ngũ? Nhất giả, thí mạng. Nhược nhân vô thực, nan dĩ tế mạng. Nhị giả, thí sắc. Nhân đắc thực cố, nhan sắc hòa duyệt. Tam giả, thí lực. Dĩ thị thực cố, tăng ích khí lực. Tứ giả, thí lạc. Dĩ thị thực cố, thân tâm an lạc. Ngũ giả, thí biện. Nhược cơ ngạ giả, thân tâm khiếp nhược, ngôn thuyết kiến nột, bất năng biện liễu, linh thực sung túc, thân tâm dũng nhuệ, đắc đại biện tài, trí huệ vô ngại*”.

(Đem thức ăn để thí, chính là thường thí năm sự. Những gì là năm?

- Một là thí mạng: Nếu người không ăn thì khó lòng giữ mạng được.

- Hai là thí sắc: Do người ta được ăn nên nhan sắc vui vẻ.

- Ba là thí lực: Do thức ăn ấy nên được tăng trưởng khí lực.

- Bôn là thí sự vui sướng: Do thức ăn ấy nên thân tâm an lạc.

- Nãm là thí biện: Nếu người bị đói khát thì thân tâm khiếp nhược, nói năng ấp úng, chẳng thể lưu loát nổi. Được ăn no đủ thì thân tâm mạnh mẽ, bén nhảy, đắc đại biện tài, trí huệ vô ngại).

Sách Hội Sớ cũng nói: “*Phạn thực sa-môn là như kinh dạy: ‘Chánh linh đắc mãn tứ thiên hạ bảo, kỳ lợi bất như thỉnh nhất thanh tịnh sa-môn nghệ xá cúng dường, đắc lợi thù bội’* (Dù cho các báu đầy ắp cả tứ thiên hạ vẫn chẳng bằng thỉnh một vị sa-môn thanh tịnh đến nhà cúng dường, được lợi còn gấp mấy lần)”.

Thứ sáu, “*huyền tăng, nhiên đăng, tán hoa, thiêu hương*” (treo phan, thắp đèn, rải hoa, đốt hương).

“*Tăng*” (繒) nguyên là tên gọi chung các loại lụa. “*Huyền tăng*” (tạm dịch là “treo phan”) tức là dùng lụa tạo thành các lá phan nhiều màu treo trong điện Phật. Kinh Bách DUYÊN nói: “*Phật tại thế thời, hữu Ba Đa Ca, quá khứ tăng tác nhất trường phan u Bà Thi Phật tháp thượn. Tùng thị dĩ lai, cửu thập nhất kiếp, thường hữu đại phan phủ ám kỳ thượng, thọ phước khoái lạc. Nhiên hậu xuất gia, đắc A La Hán*” (Lúc Phật tại thế, có ông Ba Đa Ca trong quá khứ từng làm một lá phan dài treo nơi tháp của Bà Thi Phật (tức Tỳ Bà Thi Phật). Từ đây trở đi, trong chín mươi một kiếp ông thường có tấm phan lớn phủ quanh thân, hưởng phước khoái lạc. Sau đây xuất gia thành A La Hán).

“*Nhiên*” (燃) là đốt, chữ “*đăng*” (燈) chỉ chung các loại đèn đuốc thắp sáng. Kinh Thí ĐĂNG Công ĐỨC dạy: “*Phật cảo Xá Lợi Phát: - Hoặc hữu nhân u Phật tháp miếu chư hình tượng, nhi thiết cúng dường cố, phụng thí đăng minh, nãi chí dĩ tiểu đăng cự, hoặc tô du đồ nhiên, trì dĩ phụng thí, kỳ minh duy chiếu nhất đạo, nhất giai. Xá Lợi Phát! Như thử phước đức, phi thị nhất thiết Thanh Văn, Duyên Giác sở năng khả tri, duy Phật Như Lai nãi năng tri chi*” (Phật bảo Xá Lợi Phát: ‘Hoặc có người dâng cúng dường tháp miếu, các hình tượng của Phật nên dâng cúng đèn sáng, thậm chí một ngọn đèn, một cây đuốc nhỏ, hoặc dùng dầu tô thắp lên để cúng thí. Dầu đèn chỉ tỏa ánh sáng soi được một lối đi, một bậc thềm [của tháp miếu] thì này Xá Lợi Phát! Công đức như vậy hết thầy Thanh Văn, Duyên Giác chẳng biết thể nổi, chỉ có đức Phật Như Lai mới biết nổi thôi!’”.

“*Tán hoa*” (散華) là rải rắc hoa tươi để cúng dường. Sách Hội Sớ nói: “*Tán hoa là hoa nở thanh tịnh, diệu sắc, diệu hương, đem rải*

khấp các cõi Phật. Nếu có hoa nở, chư Phật sẽ đến ngự trên ấy. Vì vậy, hạ giới dùng hoa làm Tịnh Độ. Các hàng quý thần thấy sắc, người mùi hoa đậm ghét, khác nào thấy sắc, hương của phân dơ” (nghĩa là các hàng quý thần coi sắc và hương hoa giống như phân dơ nên ghét bỏ).

Đà Ra Ni Tập Kinh nói:

“Nhược tứ bộ chúng, dĩ chúng hoa tán A Di Đà Phật, phát nguyện, tụng chú giả, đắc thập chủng công đức. Hà giả vi thập? Nhất giả, tự phát thiện tâm. Nhị giả, linh tha phát thiện tâm. Tam giả, chư thiên hoan hỷ. Tứ giả, tự thân đọa chánh, lục căn cụ túc, vô hữu tổn hoại. Ngũ giả, tử sanh bảo trì. Lục giả, sanh sanh thế thế, sanh u trung quốc cấp quý tánh trung, sanh trị Phật văn pháp, bất sanh biên địa cấp hạ tánh trung. Thất giả, thành Chuyển Luân Vương, vương tứ thiên hạ. Bát giả, sanh sanh thế thế thường đắc nam thân. Cửu giả, đắc sanh A Di Đà Phật quốc, thất bảo hoa thượng kết già phu tọa, thành A Bộ Bạt Trí. Thập giả, thành A Nậu Bồ Đề, tọa u thất bảo sư tử tòa thượng, phóng đại quang minh, dĩ A Di Đà Phật đẳng vô hữu dị dã” (Nếu bốn bộ chúng dùng các thứ hoa rải lên A Di Đà Phật, phát nguyện, tụng chú thì được mười thứ công đức. Những gì là mười? Một là tự phát thiện tâm, hai là làm cho người khác phát sanh thiện tâm, ba là chư thiên hoan hỷ, bốn là thân mình đọa chánh, sáu căn đầy đủ chẳng bị tổn hoại; năm là chết đi sanh trong ao báu, sáu là đời đời kiếp kiếp thường sanh nơi chính giữa đất nước và sanh trong nhà quý tộc, sanh ra gặp Phật nghe pháp, chẳng sanh nơi biên địa hoặc sanh trong dòng họ hèn kém; bảy là thành Chuyển Luân Vương làm vua của bốn cõi thiên hạ; tám là đời đời kiếp kiếp thường làm thân nam; chín là được sanh về cõi Phật A Di Đà, ngòi xếp bằng trên hoa sen bảy báu, thành bậc A Bộ Bạt Trí; mười là thành Vô Thượng Chánh Giác, ngòi trên tòa sư tử bảy báu, phóng quang minh lớn giống như A Di Đà Phật không khác).

“Thiên hương” (燒香) là thắp nhang để cúng dường. Vănng Sanh Tập Yếu ghi: “Tùy sức sắm sửa hoa hương cúng dường”. Sách Hội Sở nói: “Nếu có ai đốt hương thơm, bọn ma sẽ bỏ chạy sang chỗ khác, Phật, thần hoan hỷ thủ hộ, tu việc lành ắt được thành tựu. Như đại vương nước Na Càn Ha La hướng vọng về cõi đức Phật dẫn sanh mà đốt hương, làm lễ. Khói hương bay thẳng đến tinh xá của Phật như mây lưu ly trắng, nhiều quanh Phật bảy vòng, hóa thành đài vàng. Trong kinh Quán Phật có kể rõ chuyện này”.

Đại Nhật Kinh Sớ cũng ghi: “*Thieu hương [để biểu thị] ý nghĩa trọn khắp pháp giới, như lúc thụ vương (cây chúa, tức cây Ba Lợi Chát Đa La) trên cõi trời nở hoa, mùi thơm thuận chiều gió hay ngược chiều gió tự nhiên tỏa khắp. Bồ Đề hương cũng vậy, mỗi một công đức được lựa trí huệ thieu, được gió giải thoát thổi, theo sức bi nguyện tự tại lan truyền, thơm khắp hết thảy. Vì vậy bảo là thieu hương*”.

Tiếp đó, bản sớ này còn luận về Lý lẫn Sự của việc thieu hương nghĩa lý càng sâu sắc hơn nữa!

Điều thứ bảy là “*dĩ thứ hồi hương, nguyện sanh bỉ quốc*” (đem những việc ấy hồi hương nguyện sanh cõi kia). Sự khẩn yếu của việc phát nguyện trong phần giải thích về bậc Thượng vãng sanh đã bàn qua; ở đây tôi lại trích dẫn bài kệ khuyên người phát nguyện của ngài Từ Chiếu Tông Chủ: “*Trì giới chẳng có tín, nguyện, thì chẳng được sanh Tịnh Độ, chỉ hưởng phước trời, người. Phước hết chịu luân hồi... Do sức phát nguyện trì giới, hồi hương, nên sanh Lạc quốc. Cùng hành trì như thế thì ngàn người chẳng mất một (ngàn người không sót người nào là không được vãng sanh)*”.

Sách Hội Sớ lại bảo: “*Hồi hương nguyện sanh là khéo hồi hương các điều thiện như trên ắt sẽ tạo thành cái nhân được vãng sanh. Nếu chẳng hồi hương thì chẳng thành cái nhân vãng sanh*”. Những câu trên đây cùng chỉ rõ hồi hương phát nguyện là điều không thể thiếu được.

“*Kỳ nhân lâm chung, A Di Đà Phật hóa hiện kỳ thân, quang minh tướng hảo, cụ như chân Phật*” (Lúc người ấy lâm chung, A Di Đà Phật hóa ra thân có đủ tướng hảo, quang minh như đức Phật thật). Sách Viên Trung Sao nói: “*Chữ ‘chân Phật’ chỉ Ứng Thân của Phật Di Đà. Hóa Thân từ Ứng Thân biến ra, Ngài lại biến hóa ra thân ấy để đến tiếp dẫn*”. Sách Hội Sớ nói: “*Đủ các tướng hảo, quang minh như đức Phật thật nghĩa là như trong Quán kinh nói ba phẩm bậc Thượng lúc lâm chung đều thấy A Di Đà Phật và Hóa Phật đến đón người ấy. Vì vậy, Chân Phật là đức Phật được bậc thượng phẩm trông thấy, các phẩm khác cứ căn cứ theo đó mà biết*”.

Người bậc Trung lúc lâm chung được thấy Hóa Phật cũng nhất định được vãng sanh vì các thân của Phật chẳng một, chẳng khác, nên người ấy đi theo Hóa Phật vãng sanh An Lạc, trụ bất thoái chuyển, nhưng “*công đức trí huệ thứ như thượng bối già dã*” (công đức trí huệ kém hơn bậc Thượng).

Ngoài ra, đối với ba phẩm vãng sanh bậc Trung, Quán kinh chẳng nói là đã phát Bồ Đề tâm. Sau khi sanh về Cực Lạc, họ đều chứng quả vị trong Thanh Văn Thừa. Chẳng hạn như, Trung Phẩm Thượng Sanh khi hoa nở liền đắc quả A La Hán; Trung Phẩm Trung Sanh bảy ngày hoa nở, đắc Tu Đà Hoàn, sau nửa kiếp thành A La Hán; Trung Phẩm Hạ Sanh cũng sau bảy ngày mới đắc Tu Đà Hoàn, phải hết một tiểu kiếp mới thành A La Hán. Đây đều là thánh quả Tiểu thừa vậy.

Thiện Đạo đại sư bảo Trung Phẩm Thượng Sanh là hạng phàm phu thượng thiện căn tánh Tiểu Thừa; Trung Phẩm Trung Sanh là hạng phàm phu Tiểu Thừa hạ thiện; Trung Phẩm Hạ Sanh là hạng phàm phu làm điều lành thế gian, phước lớn.

Các kinh, luận vừa dẫn dường như mâu thuẫn với kinh này vì những người thuộc bậc Trung đều là hành nhân Đại Thừa đã phát Bồ Đề tâm, hễ sanh về đó đều bất thoái chuyển Vô Thượng Bồ Đề.

Sách Vãng Sanh Luận nói: “*Nhị Thừa chủng chẳng sanh*” nghĩa là hạng chủng tánh Nhị Thừa chẳng thể vãng sanh, thật khó hợp với kinh này, nhưng lại mâu thuẫn những kinh, luận nói trên. Với những điểm mâu thuẫn ấy, ngài Tịnh Ảnh đã giải thích thật khéo léo. Ngài viết như sau:

“*Ngài Thiên Thân viết trong Vãng Sanh Kệ rằng chủng tánh Nhị Thừa đều chẳng được vãng sanh, Quán kinh lại bảo chúng sanh Nhị Thừa cũng được vãng sanh, nghĩa là làm sao?*”

Xin giải thích: Nói Nhị Thừa chẳng được vãng sanh là nói trong cõi này, nói về lúc vãng sanh. Chúng sanh Tiểu Thừa là [người] trước đã từng quen tu tập [Tiểu Thừa], nhưng đến khi lâm chung phải phát tâm Đại Thừa thì mới được vãng sanh. Nếu dùng tâm Tiểu thừa cầu sanh cõi ấy thì không khi nào được vãng sanh. Vì vậy, ngài Thiên Thân bảo chủng tánh Nhị Thừa chẳng được vãng sanh!

Hỏi: Nếu bảo là đã dùng tâm Đại Thừa để vãng sanh thì tại sao sanh qua cõi kia xong lại chứng Tiểu quả?

Đáp: Do người ấy vốn đã tu tập Tiểu Thừa lâu ngày. Vốn ở cõi này quen học cách quán sát Khổ, Vô Thường v.v... nên sanh qua cõi kia, nghe nói Khổ, Vô Thường v.v... liền ngộ giải bèn chứng Tiểu quả. Vốn do lúc lâm chung phát tâm Đại Thừa cầu vãng sanh cõi kia nên sau khi đã đắc quả La Hán trong cõi kia sẽ liền cầu Đại Thừa (hồi Tiểu hướng Đại)”.

Chánh kinh:

其下輩者，假使不能作諸功德，當發無上菩提之心，一向專念阿彌陀佛。歡喜信樂，不生疑惑。以至誠心，願生其國。此人臨終，夢見彼佛，亦得往生。功德智慧次如中輩者也。

Kỳ hạ bối giả, giả sử bất năng tác chư công đức, đương phát vô thượng Bồ Đề chí tâm, nhất hướng chuyên niệm A Di Đà Phật, hoan hỷ tín nhạo, bất sanh nghi hoặc. Dĩ chí thành tâm, nguyện sanh kỳ quốc. Thử nhân lâm chung, mộng kiến bỉ Phật, diệc đắc vãng sanh, công đức trí huệ thứ như trung bối giả dã.

Bậc Hạ là [những người] giả sử chẳng thể làm các công đức thì nên phát tâm Bồ Đề, một dạ chuyên niệm A Di Đà Phật, hoan hỷ tin ưa, chẳng sanh ngờ vực, dùng tâm chí thành nguyện sanh cõi kia. Người ấy lâm chung mộng thấy đức Phật đó cũng được vãng sanh. Công đức trí huệ kém hơn bậc trung.

Giải:

Bậc Hạ vãng sanh có ba nhân duyên: Một là phát Bồ Đề tâm, hai là một dạ chuyên niệm, ba là chí thành nguyện sanh. So với bậc Trung, bậc này chỉ chẳng thể làm các công đức.

“Hoan hỷ tín nhạo, bất sanh nghi hoặc” (Hoan hỷ tin ưa, chẳng sanh ngờ vực) chính là “chí tâm tín nhạo” (chí tâm tin ưa) đã nói trong đại nguyện “mười niệm ắt được vãng sanh”.

“Dĩ chí thành tâm, nguyện sanh kỳ quốc” (Dùng tâm chí thành nguyện sanh cõi kia) chính là tâm chí thành và tâm hồi hướng phát nguyện được nói trong Quán Kinh.

Hơn nữa, do ba bậc vãng sanh đều nói “đương phát vô thượng Bồ Đề chí tâm” (hãy nên phát tâm Bồ Đề vô thượng) nên Tịnh Ảnh Sớ mới viết: “Trong ba bậc này, địa vị tuy sai khác, nhưng muốn được vãng sanh thì đều phải phát tâm cầu Đại Bồ Đề, chuyên niệm đức Phật ấy, hồi hướng phát nguyện thì mới được vãng sanh”.

Về câu “mộng kiến bỉ Phật” (mộng thấy đức Phật ấy) có đến hai cách giải thích ý nghĩa hơi khác nhau:

1. Một là như ngài Vọng Tây cho rằng trước hết là mộng thấy, lúc lâm chung chính mắt thấy. Ngài viết: “Do vì ba bậc đều có mộng thấy, mắt thấy. Giác kinh nói về bậc Thượng như sau: ‘U kỳ ngoạ thù trung, mộng kiến Vô Lượng Thanh Tịnh Phật, cập chư Bồ Tát, A La Hán, kỳ nhân thọ mạng dục chung thời, Vô Lượng Thanh Tịnh Phật tắc tự dữ chư Bồ Tát, phiên phi hành nghênh chi’ (Trong lúc ngủ nghỉ, mộng thấy Vô Lượng Thanh Tịnh Phật và các Bồ Tát, A La Hán. Người ấy lúc mạng sắp hết thì đích thân Vô Lượng Thanh Tịnh Phật và các Bồ Tát, A La Hán bay đến đón tiếp).

Bậc Trung cũng mộng thấy đức Phật. [Đó là] điềm báo trước được vãng sanh, lúc lâm chung [đức Phật sẽ] đến đón. Do bốn nguyện lợi ích thù thắng nên phải có đủ hết. Nếu Phật chẳng đến đón, hóa ra là bốn nguyện dối bày. Còn trong kinh văn chẳng nói đến đón là chỉ để phân biệt sự sai khác giữa ba bậc, nghĩa là: Bậc Thượng là Báo Phật [đến đón], bậc Trung là Hóa Phật, bậc Hạ là mộng Phật. Thật ra, sau khi mộng thấy Phật, ắt thấy Phật đến đón. Do đó, Quán kinh nói ‘hóa Phật đến đón’. Ác nhân còn được như thế, huống là thiện nhân?”

Lời biện luận trên đây có ba điểm chính:

* Đức Phật Di Đà có bốn nguyện lâm chung tiếp dẫn nên nếu với bậc Hạ, Ngài chẳng đến nghênh tiếp thì sẽ trái nghịch với bốn nguyện.

* Theo Quán kinh, bậc Hạ đều là kẻ ác mà Phật còn đến tiếp đón, bậc Hạ trong kinh này đều là người lành, lẽ nào Phật lại chẳng đón!

* Trong hai bậc Thượng và Trung được nói trong hai bản dịch đời Hán và Ngô đều báo trước mộng thấy Phật, sau đấy lúc lâm chung mới thấy Phật nên bậc Hạ cũng phải hưởng tương tự. Vì vậy, kinh này báo là “mộng thấy” là nói về điều trước khi lâm chung. Quán kinh báo thấy Phật là nói lúc lâm chung. Đây là thuyết thứ nhất.

2. Riêng Hội Sở báo rằng đích thật là Phật đến đón nhưng phảng phất như trong giấc mộng. Sách viết: “Mộng thấy đức Phật ấy: Quán kinh nói người trong ba phẩm Hạ trong khoảnh khắc lâm chung, lửa địa ngục hiện đến, tuy Phật có đến đón, nhưng thấy mơ hồ chẳng rõ, tựa hồ như trong giấc mộng. Nếu chẳng phải vậy thì làm sao thần thức an nhàn vãng sanh nổi?”

Ý nói: Như Quán kinh dạy người thuộc Hạ phẩm lúc lâm chung các ngọn lửa từ địa ngục cùng lúc hiện tới, các khổ chen nhau bức bách, tuy Phật hiện tiền nhưng thần thức chẳng thanh tịnh, chẳng thật rõ ràng,

chỉ thấy Phật một cách phảng phất như trong giấc mộng; nên bảo là “*mộng kiến bí Phật*” (mộng thấy đức Phật ấy). Nếu thật sự chẳng có Phật đến đón thì làm sao có thể an nhàn mười niệm để thần thức theo Chân Phật sanh về Cực Lạc?

Hai cách giải thích này tuy hơi khác nhau nhưng cùng chia sẻ quan điểm: Người bậc Hạ vãng sanh cũng có Phật đến đón. Đường dẫn khác nhưng cùng dẫn về một chốn nên tôi trích dẫn cả hai thuyết để chứng minh ý chỉ đoạn kinh này.

Người trong ba phẩm Hạ của Quán Kinh đều là kẻ ác. Thiện Đạo đại sư bảo Hạ Phẩm Thượng Sanh là kẻ phạm phu tạo tội Thập Ác nhẹ, Hạ Phẩm Trung Sanh là kẻ phá giới phạm tội bậc thứ, Hạ Phẩm Hạ Sanh là kẻ phạm phu trọng tội tạo đủ Ngũ Nghịch, Thập Ác v.v... Người thuộc Hạ Phẩm trong Quán Kinh đều là ác nhân chẳng giống với người bậc Hạ nói trong kinh này, vì sao vậy?

Ngài Vọng Tây giải thích: “*Là vì trong bậc Hạ có nhiều loại. Quán Kinh nói về kẻ ác, kinh này bàn về người thiện. Ví thế, Giác Kinh (tức là kinh Vô Lượng Thọ, bản Hán dịch) bảo: ‘Đương đoạn ái dục, vô sở tham mộ, từ tâm, tinh tấn, bất đương sân nộ, trai giới thanh tịnh, như thị thanh tịnh giả, đương nhất tâm niệm dục sanh Vô Lượng Thanh Tịnh Phật quốc’* ([Ba bậc ấy] phải đoạn ái dục, không tham đắm gì, từ tâm, tinh tấn, chẳng nên sân nộ, trai giới thanh tịnh. Thanh tịnh như thế rồi nhất tâm niệm, muốn được sanh vào cõi Phật Vô Lượng Thanh Tịnh).

Do các phẩm loại vãng sanh muôn vàn sai khác nên ba bậc chín phẩm đều chỉ là cách phân định phẩm loại một cách thô sơ. Ngay trong một bậc Hạ đã phân ra vô số loại, kinh kia (Quán Kinh) nói về kẻ ác, kinh này nói về người lành. Những người bậc Hạ được nói trong bản Hán dịch đích thực là người tu thiện.

Hơn nữa, người vãng sanh thuộc Hạ phẩm của Quán Kinh lúc sanh tiền tuy là người ác, nhưng sau khi hoa nở lại đều là người Đại Thừa. Hạ Phẩm Thượng Sanh sau bốn mươi chín ngày hoa sen mới nở, qua mười tiểu kiếp mới nhập Sơ Địa. Hạ Phẩm Trung Sanh phải sau sáu tiểu kiếp hoa sen mới nở, nghe nói kinh điển Đại Thừa rất sâu liền lập tức phát Vô Thượng Đạo Tâm. Hạ Phẩm Hạ Sanh phải đủ cả mười hai đại kiếp hoa sen mới nở, nghe pháp hoan hỷ, ngay lập tức phát tâm Bồ Đề.

Ngài Gia Tường viết trong Quán Kinh Nghĩa Sớ như sau: “Do Thượng Phẩm tu nhân Đại Thừa nên đắc quả Đại Thừa. Trung Phẩm do tu nhân Tiểu Thừa nên lại đắc quả Tiểu Thừa. Hạ Phẩm tuy trong hiện tại chẳng tu điều lành Đại Thừa lẫn điều lành Tiểu Thừa, nhưng lúc lâm chung gặp thiện tri thức giảng cho diệu pháp Đại Thừa. Do nghe pháp Đại Thừa nên đắc quả Đại Thừa”.

Kinh A Di Đà bảo những thiện nam tử, thiện nữ nhân chấp trì danh hiệu đợc sanh về Tịnh Độ thì “kỳ nhân lâm mạng chung thời, A Di Đà Phật dĩ chư thánh chúng hiện tại kỳ tiền” (người ấy lúc lâm chung, A Di Đà Phật cùng các thánh chúng hiện ở trước mặt) rất phù hợp với thuyết ba bậc vãng sanh đều đợc thấy Phật của kinh này.

Ngoài ra, như kinh Xưng Dương Chư Phật Công Đức cũng nói: “Nhuộc hữu đắc văn Vô Lượng Thọ Như Lai danh giả... mạng dục chung thời, nhất tâm tín nhạo, niệm bất vong xả, A Di Đà Phật tương chư chúng tăng, trụ kỳ nhân tiền, Ma chung bất năng hoại tư Đăng Chánh Giác chi tâm” (Nếu có kẻ đợc nghe danh hiệu của Vô Lượng Thọ Như Lai... lúc lâm chung nhất tâm tin ưa, chẳng quên bỏ niệm thì A Di Đà Phật dẫn chúng tăng đứng trước người ấy, ma trọn chẳng thể phá hoại nổi tâm Đăng Chánh Giác của người đó”).

Kinh Cô Âm Vương cũng bảo: “Nhuộc hữu tứ chúng, năng chánh thọ trì, bỉ Phật danh hiệu, lâm mạng chung thời, A Di Đà Phật dĩ chư đại chúng, trụ thử nhân sở, linh kỳ đắc kiến” (Nếu có tứ chúng có thể thọ trì danh hiệu đức Phật ấy một cách chân chánh thì lúc lâm chung, A Di Đà Phật liền cùng đại chúng ở chỗ người ấy, khiến cho người ấy đợc thấy).

Kinh Hoa Nghiêm lại dạy: “Nhu Lai hữu thập chúng Phật sự. Nhất giả, nhuộc hữu chúng sanh chuyên tâm ức niệm, tắc hiện kỳ tiền” (Nhu Lai có mười thứ Phật sự. Một là nếu có chúng sanh chuyên tâm nghĩ nhớ Ngài thì Phật sẽ hiện ra trước mặt). Những đoạn kinh vừa dẫn đều là những chứng cứ hiển nhiên cho lời dạy trong kinh này.

Thế nhưng Như Lai vốn chẳng đến đi, sao lại bảo Phật hiện trước mặt? Ba vị đại sư Liên Trì, U Khê, Ngẫu Ích đã giảng nghĩa điều này rất sâu xa. Những lời giảng ấy rất tinh diệu, khế hợp bốn hoài đức Phật nên tôi cung kính chép ra như sau:

* Trong quyển Sớ Sao, ngài Liên Trì bảo:

“Cổ đức bảo Phật chẳng đến đi thì làm sao lại có chuyện Phật hiện ở trước mặt?”

Đáp: Cảm ứng đạo giao chẳng trở ngại chuyện đến hay đi! Chẳng thấy mà lại thấy nên ngài Vĩnh Minh bảo: ‘Biết huyền chẳng phải là thật thì tâm lẫn Phật đều mất. Chẳng phải là vô huyền tướng nên chẳng hoại tâm và Phật’. Ngài lại bảo: ‘Pháp Thân chân Phật vốn chẳng sanh diệt, từ chân thật mà hóa hiện ra như vậy để tiếp dẫn căn cơ còn mê’.

Đây chính là bốn nguyện công đức của Như Lai khiến cho chúng sanh hữu duyên chuyên tâm tưởng niệm, ngay trong tự tâm thấy được Phật đến đón, chẳng phải là chư Phật thật sự sai hóa thân đến đón tiếp. Thân Phật trạm nhiên thường tịch mà chúng sanh thấy có đến, đi như ảnh hiện trong gương, chẳng phải ở trong, chẳng phải là bên ngoài, như chuyện trong mộng chẳng có, chẳng không.

Lại như kinh dạy: ‘Ứng dĩ Phật thân đặc độ giả, tức hiện Phật thân nhi vị thuyết pháp’ (Cần phải do Phật thân mới được độ thì Ngài liền hiện thân Phật để thuyết pháp)’ cũng chính là ý này. Vì vậy, nước trong thì trăng tự hiện, tâm tịnh thì Phật tự hiện, nên mới bảo cảm ứng đạo giao khó nghĩ bàn”.

* Trong tác phẩm Viên Trung Sao, đại sư U Khê viết:

“Phàm là thấy Phật thì phải bàn đến cảm ứng. Nếu bình thời tu tham Thiền hoặc tu Không Quán, đã chú trọng quét sạch tất cả, ngay cả Phật còn chẳng có; nếu bỗng thấy Phật thì ắt là cảnh ma hoặc do công dụng hiển hiện khiến cho đức Phật trong tâm tự hiện, nhưng cũng phải quán Không, chớ chấp vào tướng.

Còn nay đã niệm Phật cầu sanh Cực Lạc, lâm chung thấy Phật thì đó là do cái nhân này cảm ứng một cách nhiệm mầu. Lại do chúng sanh và Phật vốn cùng một Thể, cảm ứng đạo giao, pháp vốn là như vậy. Nếu chẳng hiểu rõ điều này lại vọng luận, tà đàm thì chẳng những tự chướng mà còn làm chướng người, sanh tội lỗi lớn đối với pháp môn này!”

* Trong sách Yêu Giải, tổ Ngẫu Ích viết:

“Mười vạn ức cõi chẳng ra ngoài tánh của một niệm tâm hiện tiền của ta, vì tâm tánh vốn không có bên ngoài. Lại nương nhờ vào sức tiếp dẫn của đức Phật ngay trong tự tâm nên khó gì mà chẳng được sanh ngay. Như tám gương chiếu mấy mươi tầng núi, sông, lầu gác,

tàng nào lớp nấy rành rành, thật chẳng có xa gần. Cứ một phen soi đến là đều hiện rõ cả, chẳng có trước, sau!

Câu ‘tùng thị Tây Phương quá thập vạn ức Phật độ, hữu thể giới danh viết Cực Lạc’ (từ đây đi qua Tây phương khỏi mười vạn ức cõi Phật, có thể giới tên là Cực Lạc) cũng có ý nghĩa giống như thế. Câu ‘kỳ độ hữu Phật hiệu A Di Đà, kim hiện tại thuyết pháp’ (cõi ấy có Phật hiệu là A Di Đà nay hiện còn thuyết pháp) cũng có cùng ý nghĩa như thế.

Câu ‘kỳ nhân lâm mạng chung thời, A Di Đà Phật dữ chư thánh chúng hiện tại kỳ tiền, thị nhân chung thời, tâm bất điên đảo, tức đắc vãng sanh A Di Đà Phật Cực Lạc quốc độ’ (người ấy lúc lâm chung A Di Đà Phật và các thánh chúng hiện ra trước mặt. Người ấy lúc chết tâm chẳng điên đảo liền được vãng sanh cõi nước A Di Đà Phật) cũng có cùng ý nghĩa như thế. Cần biết rằng mỗi chữ đều là lời văn thiêng liêng về Hải Ấn tam-muội, Đại Viên Kính Trí”.

Quả thật như lời đại sư Linh Phong tán thán, từng chữ trong kinh này đều là lời văn thiêng liêng diễn tả Hải Ấn tam-muội, Đại Viên Kính Trí.

Cả ba lời luận bàn trên đều “*thở cùng một lỗ mũi*” với các tổ Thiên lẫn Tịnh, chính là từ trong Đại Quang Minh tạng tự nhiên biến hiện: Do Tự và Tha chẳng hai nên Tự lẫn Tha đều hết như nhau. Do Tự và Tha chẳng hai nên vị Phật đến đón đó chính là đức Phật trong tâm mình. Lại do Tự và Tha rành rành nên ngay từ nơi “Phật thật sự chẳng đến, người cũng chẳng đi ấy”, lúc lâm chung lại rành rành hiển hiện việc có Phật đến đón vãng sanh Cực Lạc. Sự, Lý viên dung tự tại vô ngại, chỉ tin được nổi là đã đạt lợi ích vô lượng.

Ngoài ba loại vãng sanh trên đây, đoạn kinh tiếp theo đây sẽ nói đến loại “nhất niệm tịnh tâm, thập niệm, nhất niệm vãng sanh”. Loại này còn được gọi là “nhất tâm tam bối”.

Khái niệm “nhất tâm tam bối” do lão pháp sư Từ Châu, một vị đại đức bên Luật Tông ở chùa Tịnh Liên, Bắc Kinh, đề xướng trong tác phẩm Phật Thuyết Đại Thừa Vô Lượng Thọ Trang Nghiêm Thanh Tịnh Bình Đẳng Giác Kinh Khoa Phán. Pháp sư chính là một trong ba vị đại cao tăng hiện đại của miền Hoa Bắc. Ngài từng chuyên giảng kinh này ở Tế Nam và Bắc Kinh và từng soạn khoa phán cho kinh này (tác phẩm khoa phán ấy được ấn hành năm Kỷ Mão – 1939).

Pháp sư phán định “nhất tâm tam bối” của Ngài và cụ Hạ hội tập kinh này có cùng một tâm nhãn, cùng một đường lối, nêu tỏ được những điều tinh vi, kín đáo mà người đời trước chưa từng nêu ra, đã hiển lộ chân lý mâu nhiệm của Tịnh tông đã bị ẩn kín bấy lâu nay. Ý chỉ Thiên Tịnh bất nhị cũng nhờ phán định này của Ngài mà càng được bày tỏ rõ ràng.

Chánh kinh:

若有眾生住大乘者，以清淨心，向無量壽。乃至十念，願生其國。聞甚深法，即生信解。乃至獲得一念淨心，發一念心念於彼佛。此人臨命終時，如在夢中，見阿彌陀佛，定生彼國，得不退轉無上菩提。

Nhược hữu chúng sanh trụ Đại Thừa giả, dĩ thanh tịnh tâm, hướng Vô Lượng Thọ, nãi chí thập niệm, nguyện sanh kỳ quốc, vãn thậm thâm pháp, tức sanh tín giải, nãi chí hoạch đắc nhất niệm tịnh tâm, phát nhất niệm tâm niệm ư bỉ Phật. Thử nhân lâm mạng chung thời, như tại mộng trung, kiến A Di Đà Phật, định sanh bỉ quốc, đắc Bất Thoái Chuyển Vô Thượng Bồ Đề.

Nếu có chúng sanh trụ trong Đại Thừa, dùng tâm thanh tịnh hướng về Vô Lượng Thọ Phật, dầu chỉ mười niệm nguyện sanh cõi kia, nghe pháp thậm thâm liền sanh tin hiểu; thậm chí đạt được một niệm tịnh tâm, phát nhất niệm tâm niệm đức Phật kia thì người ấy lúc mạng sắp dứt, giống như ở trong mộng, thấy A Di Đà Phật, quyết định sanh trong cõi ấy, được chẳng thoái chuyển nơi Vô Thượng Bồ Đề.

Giải:

Cả đoạn kinh trên hoàn toàn trích từ bản Đường dịch. Cả hai bản Ngụy dịch và Đường dịch dường như xuất phát từ cùng một Phạn bản, nhưng lời kinh trong bản Đường dịch mạch lạc phân minh hơn, lời văn phong phú, ý nghĩa sâu sắc vượt xa bản Ngụy dịch. Bản Ngụy dịch ghi chép những ý này tản mác ở đầu phẩm lẫn cuối phẩm (Kinh Vô Lượng Thọ bản Ngụy dịch không chia thành phẩm. Cụ Hoàng Niệm Tổ dùng chữ “phẩm” ở đây để chỉ toàn bộ đoạn kinh lớn nói về tam bối vãng sanh

trong kinh ấy – Chú thích của người dịch). Trước phần nói về bậc Thượng vãng sanh, bản Ngụy dịch chép: “*Chư hữu chúng sanh văn kỳ danh hiệu, tín tâm hoan hỷ, nãi chí nhất niệm chí tâm hồi hướng, nguyện sanh kỳ quốc, tức đắc vãng sanh*” (Có các chúng sanh nghe danh hiệu Ngài, lòng tin hoan hỷ, thậm chí một niệm chí tâm hồi hướng nguyện sanh cõi ấy thì liền được vãng sanh); kế đó, trong phần nói về bậc Hạ vãng sanh lại bảo:

“*Kỳ hữu chí tâm, dục sanh bỉ quốc, giả sử bất năng tác chư công đức, đương phát vô thượng Bồ Đề chí tâm, nhất hướng chuyên niệm, nãi chí thập niệm, niệm Vô Lượng Thọ Phật, nguyện sanh kỳ quốc. Nhược văn thâm pháp, hoan hỷ tín nhạo, bất sanh nghi hoặc, nãi chí nhất niệm, niệm u bi Phật, dĩ chí thành tâm nguyện sanh kỳ quốc. Thử nhân lâm chung, mộng kiến bỉ Phật, diệt đắc vãng sanh, công đức trí huệ thứ u trung bói giả dã*” (Có kẻ chí tâm muốn sanh cõi ấy nhưng giả sử chẳng thể làm các công đức thì phải nên phát tâm Vô Thượng Bồ Đề, một bề chuyên niệm, dấu chỉ mười niệm, niệm Vô Lượng Thọ Phật nguyện sanh cõi Ngài. Nếu nghe pháp sâu mà hoan hỷ, tin ưa, chẳng sanh ngờ vực thậm chí trong một niệm, niệm đức Phật ấy, dùng tâm chí thành nguyện sanh về cõi Ngài thì người ấy lúc lâm chung mộng thấy đức Phật đó cũng được vãng sanh. Công đức, trí huệ kém hơn bậc trung).

Dựa theo bản Ngụy dịch, đại sư Hải Đông Nguyên Hiểu đời Đường đã viết trong tác phẩm Vô Lượng Thọ Kinh Tông Yếu như sau:

“*Trong bậc Hạ, [kinh] nói đến hai hạng người. Trong hai hạng người đó, [với mỗi hạng] đều có ba câu. Ba câu của hạng đầu là:*

1. *Một là giả sử chẳng thể làm các công đức thì phải phát Vô Thượng Bồ Đề tâm, đấy là chánh nhân.*
2. *Hai là dấu chỉ mười niệm chuyên niệm đức Phật kia, đấy là duyên để trợ giúp cho nghiệp được viên mãn.*
3. *Ba là nguyện sanh cõi kia, nguyện này hợp với những hạnh trên tạo thành cái nhân.*

Đây là nói về hạng người Bất Định Tánh.

Ba câu của hạng thứ hai là:

1. *Một là nghe pháp thâm thâm, hoan hỷ tín ưa. Câu này nói rõ thêm về chánh nhân phát tâm, hạng này chỉ khác với hạng trên ở chỗ có lòng tin sâu xa.*

2. Hai là thậm chí trong một niệm, niệm đức Phật kia. Đây là duyên để trợ giúp cho nghiệp được viên mãn. Câu này chỉ rõ: Hạng trên do không có lòng tin sâu xa nên cần phải có mười niệm, còn hạng này do lòng tin sâu xa nên chẳng cần phải đủ cả mười niệm

(Trộm nghĩ: Ngài Nguyên Hiểu đưa ra thuyết này vì chỉ dựa trên bản Ngụy dịch. Nếu xét theo hội bản, một niệm mà được vãng sanh thì toàn là do đạt được một niệm tịnh tâm. Từ trong nhất tâm, niệm danh hiệu Phật một tiếng thì ngay lập tức tương ứng với bốn nguyện của Phật Di Đà; vì vậy, khi lâm chung liền được vãng sanh).

3. Ba là dùng tâm chí thành nguyện sanh cõi kia. Nguyện này hợp với những hạng trên tạo thành cái nhân. Đây là nói về hạng người thuộc chủng tánh Bồ Tát (Đây là như bản Ngụy dịch chép là “trụ Đại Thừa giả” (bậc trụ trong Đại Thừa)).

Ý Ngài bảo: Trong bậc Hạ vãng sanh có đến hai hạng:

1. Một là hạng phát Bồ Đề tâm, mười niệm thánh hiệu nguyện sanh cõi kia liền được vãng sanh. Đó là hạng Bất Định Tánh.

2. Hai là nghe pháp sanh lòng tin sâu xa, thậm chí trong một niệm nguyện sanh cõi kia liền được vãng sanh. Đây là hạng chủng tánh Bồ Tát.

Ngài Nguyên Hiểu thật đã xét tường tận phân kinh văn nói về bậc Hạ vãng sanh trong bản Ngụy dịch, nên nhận thấy rằng trong bậc Hạ có các phẩm loại khác nhau. Thử hỏi “văn pháp thậm thâm, hoan hỷ tín nhạo, bất sanh nghi hoặc” (nghe pháp thậm thâm, hoan hỷ, tin ưa, chẳng sanh ngờ vực), trí huệ thù thắng như thế phải là cảnh giới của hạng người nào? Vì vậy, ngài Nguyên Hiểu mới gọi họ là “hạng người chủng tánh Bồ Tát”. Phải là chủng tánh Bồ Tát mới có thể tin sâu, mới khởi tâm niệm Phật, “dĩ chí thành tâm, nguyện sanh kỳ quốc” (dùng tâm chí thành nguyện sanh về cõi Ngài). Những người như vậy thật chẳng thể coi là thuộc về hạng người bậc Hạ được.

Báo Ân Luận cũng bảo: “Xét kỹ ra, đoạn kinh nói về mười niệm vãng sanh đây là chuyên bàn về hạng người trụ nơi Đại Thừa. Xét trong Đại Thừa, người giải ngộ trong Thiên Tông và người giải ngộ do đọc hết thấy kinh điển Đại Thừa đều thuộc về hạng này (tức là hạng “trụ trong Đại Thừa, mười niệm vãng sanh”). Những người ấy chẳng chuyên tu Tịnh Độ, chẳng hạn như các vị Trí Giả, Vĩnh Minh v.v...”

Kiến giải này so với lời bàn định của ngài Nguyên Hiếu càng cao hơn một bậc nữa (chỉ tiếc là dùng Vĩnh Minh đại sư làm thí dụ thì chưa ổn thỏa mấy vì Ngài ngày đêm niệm Phật đến cả mười vạn tiếng). Kinh nói người trụ trong Đại Thừa, tâm thanh tịnh, nghe pháp thậm thâm liền sanh tin hiểu. Hạng người trí huệ nhạy bén, tín nguyện kiên cố như vậy thì chỉ có các bậc đại lão như Trí Giả, Vĩnh Minh, Trung Phong mà thôi. Những vị căn cơ ngang với các ngài Trí Giả, Vĩnh Minh, Trung Phong thì lẽ đâu thuộc bậc Hạ?

Bởi vậy, trong Hội Bản, sau phần nói về bậc Hạ, cụ Hạ Liên Cư đã chép nguyên bản Đường dịch thành một đoạn riêng với thâm ý: Ngoài ba bậc vãng sanh thường được nhắc tới ra, còn có riêng một loại, tức là như pháp sư Từ Châu đã phán định là hạng “*nhất tâm tam bối*”.

Hạng Nhất Tâm Tam Bối này có riêng cách tu giản lược của bậc đại nhân, vượt khỏi quy cách vãng sanh thông thường. Cách tu giản lược đó chính là “*nhất tâm*”. Chữ “*nhất niệm tịnh tâm*” nói trong phẩm này chính là chữ “*nhất niệm tịnh tín*” được nói trong phẩm “Thập Phương Phật Tán”. Trong phần trên đã nói:

“Nãi chí năng phát nhất niệm tịnh tín, sở hữu thiện căn chí tâm hồi hướng, nguyện sanh bỉ quốc, tùy nguyện độ sanh” (Thậm chí có thể phát niệm tịnh tín đem tất cả thiện căn chí tâm hồi hướng nguyện sanh cõi kia đều tùy nguyện vãng sanh); phẩm này lại dạy: *“Nãi chí hoạch đắc nhất niệm tịnh tâm, phát nhất niệm tâm, niệm u bi Phật... định sanh bỉ quốc”* (Thậm chí đạt được một niệm tịnh tâm, phát một niệm tâm, niệm đức Phật kia... quyết định sanh về cõi ấy).

Tiền hô hậu ứng⁸² cùng hiển hiện ý chỉ “nhất tâm, nhất niệm”. Đây thật là diệu thể của pháp môn Tịnh Độ. Bản hội tập của cụ Hạ và lời khoa phán của lão pháp sư Từ Châu đều khế hợp bốn hoài của chư Phật, diễn bày sâu xa ý chỉ “Thiền - Tịnh bất nhị”, thật là có công lớn với Thánh giáo.

Nhất tâm và nhất niệm tuy dùng chữ khác nhau, nhưng ý nghĩa chỉ là một. Sách Giáo Hạnh Tín Chứng nói: *“Nhất niệm là tín tâm không có nhị tâm nên bảo là nhất niệm; đấy gọi là nhất tâm. Nhất tâm chính là cái nhân chân thật của cõi báo độ thanh tịnh”*. Nghĩa là: Lòng tin không có tâm nào khác xen vào thì gọi là nhất tâm, mà cũng chính là nhất

---

⁸² Do hai đoạn kinh văn này có ý nghĩa bổ sung, soi sáng lẫn nhau, giống như kẻ xướng, người họa nên cụ Hoàng Niệm Tổ dùng chữ “tiền hô hậu ứng”.

niệm. Đó cũng gọi là cái nhân chân thật của thanh tịnh báo độ, tức là người vãng sanh ắt sẽ chứng cõi Thật Báo Trang Nghiêm để thành bậc Địa Thượng Đại Sĩ (bậc Bồ Tát từ Sơ Địa trở lên). Do đây ta thấy công đức của nhất tâm thù thắng chẳng thể nghĩ bàn.

Sách Tín Tâm Minh có câu: *“Tín tâm bất nhị, bất nhị tín tâm. Ngôn ngữ bất dứt, chẳng có quá khứ, vị lai, hiện tại”*. Câu này cũng nhằm minh thị “tín tâm bất nhị chính là nhất tâm chẳng thể nghĩ bàn”. Vì vậy, một niệm tín tâm thì tùy nguyện được vãng sanh.

Sách Viên Trung Sao lại bảo: *“Trì danh nhất tâm bất loạn là nhân. Đắc nhất niệm là nói về hạnh được thành tựu. Sức của nhất niệm có công năng điều phục Hoặc chướng. Lâm chung chánh niệm tự nhiên hiện tiền, tất yếu được vãng sanh Tịnh Độ”*.

Ý nói: Trì danh tâm chẳng tán loạn là nhân hạnh, đạt được “nhất niệm” chính là quả thành tựu của hạnh. Nếu đạt được nhất niệm thì lúc lâm chung dẹp tan được các Hoặc, chánh niệm tự nhiên hiện tiền; đây là cái nhân quyết định vãng sanh. Do vậy, kinh này dạy: *“Phát nhất niệm tâm, niệm u bi Phật, định sanh bỉ quốc”* (Phát nhất niệm tâm, niệm đức Phật ấy, quyết định sanh về cõi kia).

Tuy sách Di Đà Yêu Giải còn bảo mười niệm cho đến một niệm vãng sanh là nói về lúc lâm chung, nhưng thuyết ấy chẳng mâu thuẫn với điều chúng ta đang bàn ở đây. Nếu bình thời phát khởi được nhất niệm thanh tịnh tâm, ngầm khế hợp lý thể, nhập được nhất niệm, thì do sức của nhất niệm, lúc lâm chung sẽ thành tựu mười niệm hay một niệm như Viên Trung Sao bảo: *“Sức của một niệm này có công năng điều phục được các Hoặc chướng, lâm chung chánh niệm tự nhiên hiện tiền”*.

Trong nhất tâm lại có Sự lẫn Lý:

1. **Sự nhất tâm** là như Di Đà Sơ Sao nói: *“Nghe danh hiệu Phật thường nhớ, thường niệm, tâm duyên theo từng chữ phân minh. Câu trước, câu sau liên tục chẳng dứt. Đi, đứng, nằm, ngồi chỉ có một niệm này, không còn có niệm thứ hai, chẳng bị tham, sân, si phiền não tạp loạn. Về mặt Sự đã đắc, nhưng chưa thấu triệt mặt Lý. Chỉ được tin lực nhưng chưa thấy đạo nên gọi là Sự nhất tâm”*.

Sách Di Đà Yêu Giải lại bảo: *“Chẳng luận là Sự trì hay Lý trì, trì đến mức dẹp trừ được phiền não, thậm chí Kiến Hoặc lẫn Tư Hoặc đều hết sạch cả, thì đều là Sự nhất tâm”*.

2. **Lý nhất tâm** là như sách Di Đà Sớ Sao nói: “Nghe danh hiệu Phật chẳng những chỉ ức niệm mà ngay nơi niệm đó, quán trở lại soi xét tường tận, truy đến tận căn nguyên, suy xét đến cùng cực, đột nhiên khế hợp bản tâm của chính mình. Do thấy được Chân Đế nên gọi là Lý nhất tâm”.

Sách Di Đà Yếu Giải bảo: “Chẳng luận là Sự trì hay Lý trì, trì đến mức tâm khai ngộ thấy được vị Phật nơi bản tánh thì đều là Lý nhất tâm”.

Trong hai thứ nhất tâm, Lý nhất tâm là tối thượng.

Sách Di Đà Sớ Sao lại bảo: “Chấp trì danh hiệu, nhất tâm hướng đến vãng sanh chính là Sự nhất tâm. Chấp trì danh hiệu, trở về tự tâm chính là Lý nhất tâm”.

Kinh Na Tiên nói: “Chư thiện chi trung, độc hữu nhất tâm, tối vi đệ nhất. Nhất kỳ tâm giả, chư thiện tùy chi” (Trong các điều thiện chỉ có nhất tâm là cao tột nhất. Hễ nhất tâm rồi thì các điều thiện đều có). Sách Di Đà Sớ Sao nói: “Toàn thể của nhất tâm này là Phật. Nhất tâm này lại chính là Định bậc nhất trong các thứ Định, nó chính là Niệm Phật tam-muội của Bồ Tát, chính là Thiên Trục Chỉ của Đạt Ma”.

Theo những kinh, luận vừa dẫn trên, nhất niệm chính là nhất tâm, mà cái nhất niệm ấy lại chính là tự tánh bản giác linh tri.

Ông Hạnh Tây Thị người Nhật bảo: “Nhất thừa chính là hoàng nguyên, hoàng nguyên chính là Phật trí, Phật trí chính là nhất niệm”. Ông Hạnh Tây lập ra nghĩa nhất niệm như sau: Nếu tín tâm phàm phu tương ứng được với nhất niệm Phật trí thì sự nghiệp vãng sanh tự nhiên hoàn thành, chẳng cần phải miêng lăm lăm niệm danh hiệu Phật cho nhiều.

Thuyết này tương tự như thuyết của Báo Ân Luận: Người tu Thiên tông ngộ điều mình tham cứu hay người đọc kinh mà giải ngộ rồi chuyên tu Tịnh Độ, nếu như đạt được một niệm tịnh tín thì được tương ứng với Phật trí, xưng danh hiệu Phật một tiếng liền được vãng sanh.

Nhưng trong Tịnh tông, chữ “một niệm” hay “mười niệm” lại chỉ việc phàm phu xưng niệm Phật hiệu một tiếng hay mười tiếng. Chẳng hạn như trong Vô Lượng Thọ Kinh Sớ, ngài Nghĩa Tịch giảng: “Niệm chính là xưng Nam Mô A Di Đà Phật. Vừa hét sáu chữ ấy là một niệm”, nghĩa là: Niệm tụng Phật hiệu một tiếng là một niệm.

Quán kinh bảo Hạ Phẩm Hạ Sanh “*nhu thị chí tâm, linh thanh bất tuyệt, cụ túc thập niệm, xưng Nam Mô A Di Đà Phật, xưng Phật danh cô, u niệm niệm trung, trừ bát thập ức kiếp sanh tử chi tội, mạng chung chi thời, kiến kim liên hoa, do như xa luân. Như nhất niệm khoảnh, tức đắc vãng sanh Cực Lạc thế giới*” (chí tâm như thế khiến cho chẳng ngớt tiếng, đầy đủ mười niệm xưng Nam Mô A Di Đà Phật. Do xưng danh hiệu Phật nên trừ được tội trong tám mươi ức kiếp sanh tử. Lúc mạng chung thấy hoa sen vàng to như bánh xe. Như trong khoảng một niệm liền được vãng sanh Cực Lạc thế giới). Do vậy, ta thấy rằng “mười niệm” chính là “mười tiếng”. Mười niệm thậm chí một niệm lúc lâm chung như vậy đều được vãng sanh như ông Bành Tế Thanh nói: “*Như thật hồi hướng, một niệm niệm Phật thì không ai chẳng vãng sanh; đó là do sức bốn nguyện của Phật vậy*”.

So với cái tâm nhất niệm vừa bàn ở trên, mười niệm lúc lâm chung được giảng trong Quán kinh vừa tương đồng, vừa dị biệt. Trong Sớ Sao, Liên Trì đại sư đã luận định điều này rất mực tinh xác. Ngài viết:

“*Nên biết rằng chí tâm niệm A Di Đà Phật một tiếng thì diệt được tội trong tám mươi ức kiếp sanh tử; đấy chính là nói về Lý nhất tâm. Ất có kẻ ngờ rằng: Tội đã nhiều kiếp, nghiệp nặng chướng sâu, phải siêng năng sám hồi lâu ngày, tích tập công đức dần dần mới có thể tiêu hết nổi, còn như niệm Phật một tiếng lại có thể diệt tội nhiều kiếp, nhân bé, quả to, làm sao tin nổi?*”

Nay bảo rằng: Chí tâm chính là nhất tâm. Nếu là Sự nhất tâm thì đâu có thể diệt tội, nhưng do sức nó thưa mỏng, tội sẽ hiện trở lại. Niệm thật nhiều chỉ có thể tiêu diệt chút ít tội khiên.

Chí tâm ở đây chính là thuộc về Lý nhất tâm. Nhất tâm đã sáng tỏ thì bao điều vọng chừa chắt liền tiêu ngay giống như nhà tối ngàn năm, đem một ngọn đèn sáng vào, chẳng lẽ bóng tối chẳng bị mất ngay hay sao? Vì vậy, lý lẽ ‘nhất xưng Nam Mô Phật, giai dĩ thành Phật đạo’ (xưng Nam Mô Phật một tiếng, đều đã thành Phật đạo) chẳng phải riêng mình kinh Diệu Pháp Liên Hoa mới có!

Kinh Pháp Hoa Tam Muội Quán nói: ‘Thập phương chúng sanh, nhất xưng Nam Mô Phật giả, giai đương tác Phật. Duy nhất Đại Thừa, vô hữu nhị tam. Nhất thiết chư pháp, nhất tướng, nhất môn, sở vị vô sanh vô diệt, Tất Cánh Không tướng’ (Mười phương chúng sanh một phen xưng Nam Mô Phật đều sẽ thành Phật, chỉ có một Đại Thừa, chẳng

có hai hay ba. Hết thấy các pháp là nhất tướng, nhất môn, nghĩa là vô sanh, vô diệt, là tướng rốt ráo không). Những lời như trên chẳng phải là [nói về] Lý nhất tâm hay sao?”

Liên Trì đại sư bảo “chí tâm” nói trong Quán kinh chính là Lý nhất tâm. Đó là vì khi lâm chung chính mắt thấy lửa địa ngục liền sanh lòng tin thật sự nên có thể nhanh chóng dứt muôn duyên, chỉ tập trung vào một niệm; niệm niệm ly niệm, niệm niệm chính là tâm, niệm niệm khế hợp Chân Như, niệm niệm là Phật. Mười niệm lâm chung như vậy đã khế hợp Lý nhất tâm nên được diệt tội vãng sanh.

Thế nào là chí tâm? Sách Vô Lượng Thọ Tông Yếu dùng ngay thí dụ của ngài La Thập: Thí như có người gặp phải ác tặc đuổi theo toan giết. Người ấy rảo chạy, phải vượt sông mới thoát. Lúc ấy, chỉ nghĩ cách vượt sông:

“Chỉ có niệm ấy chẳng có niệm khác. Cái ý niệm vượt sông khi ấy chính là nhất niệm. Thập niệm này chẳng xen lẫn niệm nào khác. Hành giả cũng thế: Hoặc niệm danh hiệu Phật, hoặc niệm tướng hảo của Phật v.v... niệm Phật không gián đoạn cho đến mười niệm. Chí tâm như thế thì gọi là mười niệm”.

Nghĩa là: Hành giả niệm Phật như người muốn vượt sông trong thí dụ nói trên, chỉ có ý niệm muốn vượt sông, không còn nghĩ gì khác, thì gọi là “chí tâm”. Niệm liên tục như thế cho đến mười niệm thì chính là thập niệm. Lúc lâm chung mà làm được như thế thì quyết định vãng sanh, thậm chí chỉ một niệm (xem Niệm Phật Bảo Vương Luận) nhưng niệm tâm thuần nhất, kiên cố thì cũng được vãng sanh. Đó là vì thàm hợp diệu đạo, khéo nhập Vô Sanh. Vì thế, Ngũ Nghịch, Thập Ác lâm chung niệm Phật, thậm chí một niệm cũng được vãng sanh. Điều này hiển lộ Di Đà bốn nguyện chẳng thể nghĩ bàn. Cái quả do Bồ Tát Pháp Tạng tư duy tạo thành chính là ở chỗ này. Ngũ Nghịch, Thập Ác lúc lâm chung tướng địa ngục hiện, các ngọn lửa cùng hiện ra mà có thể xưng danh hiệu Phật thì sẽ nhanh chóng lìa được vọng hoặc, nhập Lý nhất tâm. Do khế hợp với Lý nên các tội tiêu diệt liền sanh về Cực Lạc, chứng ngay ba thứ Bất Thoái.

Nếu chẳng phải là phương tiện rốt ráo nhất trong các phương tiện, là tối cực viên đốn trong các thứ viên đốn thì lẽ nào đạt được như thế? Pháp môn Tịnh Độ này có thể làm cho phạm phu ác nghịch thàm hợp nhất tâm cho nên A Di Đà Phật được gọi là Đấng Nguyện Vương thật cũng chẳng ngoa!

Trong An Lạc Tập, đại sư Đạo Xước cũng luận về thập niệm vãng sanh như sau:

“Ông bảo ác nghiệp trong một đời là nặng, coi điều thiện mười niệm của hạng Hạ Phẩm là nhẹ thì tôi nay sẽ dùng nghĩa lý để so sánh. Nghĩa của nặng hay nhẹ rõ ràng là cốt ở tại tâm, tại duyên, tại quyết định, chứ chẳng phải tại nơi thời tiết lâu, gần, nhiều, ít.

1. Một, thế nào là tại tâm? Lúc người ấy tạo tội tự nương dựa vào tâm hư vọng điên đảo để sanh khởi. Còn thập niệm đây lại dựa vào thiện tri thức phương tiện an ủi, do nghe pháp Thật Tướng mà sanh (dựa vào Thật Tướng mà sanh). Một đằng thật, một đằng hư, lẽ nào so sánh được?

Vì sao? Ví như nhà tôi ngàn năm, nếu ánh sáng tạm chiếu vào sẽ liền sáng tỏ. Há có dám bảo bóng tôi ngàn năm trong nhà chẳng bị mất đi hay sao? Vì vậy kinh Di Nhật Ma Ni Bảo nói: ‘Phật cáo Ca Diếp Bồ Tát: - Chúng sanh tuy phục sở thiên cự ỨC vạn kiếp, tại thọ dục trung, vị tội sở phú, nhược văn Phật kinh, nhất phản niệm thiện, tội tức tiêu tận dã’ (Phật bảo Ca Diếp Bồ Tát: - Chúng sanh tuy trong mấy ngàn cự ỨC vạn kiếp ở trong ái dục bị tội che lấp nhưng nếu khi nghe kinh Phật mà một phen nghĩ đến điều lành thì tội liền tiêu diệt hết). Đây gọi là tại tâm.

2. Hai, thế nào là tại duyên? Người ấy lúc tạo ác tự dựa vào vọng tưởng, dựa vào phiền não, quả báo, chúng sanh mà sanh; còn mười niệm đây y chỉ tín tâm vô thượng, nương vào danh hiệu thanh tịnh chân thật vô lượng công đức của A Di Đà Phật mà sanh.

Vì như có người bị trúng tên độc đứt gân, gãy xương, nếu nghe âm thanh của cái trống thuốc có tên là Diệt Trừ thì mũi tên độc liền rút ra, độc liền trừ, há dám bảo rằng mũi tên ấy ngập sâu, thuốc độc ấy quá mạnh dù có nghe tiếng trống cũng chẳng thể nhổ tên, khử độc được hay sao? Đây gọi là tại duyên.

3. Ba, thế nào là tại quyết định? Người ấy lúc tạo tội thì tự nương dựa vào cái tâm hữu hậu, tâm hữu gián mà sanh; còn thập niệm đây y chỉ vào tâm vô hậu, tâm vô gián mà khởi. Đây gọi là quyết định.

Trí Độ Luận lại bảo: ‘Hết thảy chúng sanh lúc lâm chung bị đao phong cắt thân hình, từ khổ đến bức bách, sanh lòng hoảng sợ lớn lao’. Vì vậy, gặp thiện tri thức liền phát đại dũng mãnh, tâm tâm liên tục; mười niệm chính là thiện căn tăng thượng nên liền được vãng sanh. Lại

cũng giống như kẻ đối địch phá trận, cùng lúc tận dụng hết sức lực nơi thân mình. Điều lành thập niệm cũng giống như vậy”.

Lại có kẻ nghĩ lầm chung thập niệm quá dễ dàng nên toan tính đợi lúc lâm chung mới chuyên tu niệm. Sách An Lạc Tập đã phá quan điểm ấy như sau:

“Thập niệm liên tục tựa hồ chẳng khó, nhưng kẻ phàm phu tâm như ngựa hoang, thúc quá khi vượn, rong ruổi sáu trần chưa từng tạm dừng. Ai nấy phải nên phát lòng tin, tự hạn định tu niệm trước để tích tập thành thói quen cho thiện căn kiên cố như Phật đã bảo đại vương: ‘Nhân tích thiện hạnh, tử vô ác niệm. Như thụ tiên khuynh, khuynh tất tùy dã’ (Người tích hạnh lành, khi chết không có ác niệm. Như cây trước đậy đã nghiêng về hướng nào thì khi đổ sẽ ngã theo phía đó). Một phen đao phong xáy đến, trăm nỗi khổ quấy thân, nếu trước đậy đã chẳng từng quen tu tập thì [lúc ấy] niệm làm sao nổi?

Ai nấy nên cùng với năm ba người cùng chí hướng kết thế sẵn để lúc lâm chung thay phiên nhau đến giảng giải, vì ta xưng danh hiệu Di Đà, nguyện sanh cõi An Lạc, tiếng niệm tiếp nối cho thành mười niệm. Ví như ấn sáp ấn xuống đất bùn, ấn dấu hoặi nhưng các đường khắc trên ấn đã in xuống. Lúc mạng này dứt chính là lúc vãng sanh An Lạc quốc. Một khi đã nhập vào Chánh Định Tự thì còn lo lắng gì. Ai nấy đều nên suy nghĩ cái lợi lớn này, sao còn chưa định sẵn số hạn để niệm đi”.

Sách Di Đà Yêu Giải cũng nói:

“Nếu lúc bình thời chẳng có công phu bảy ngày thì làm sao lúc lâm chung đạt được mười niệm hay một niệm. Và lại, kẻ Ngũ Nghịch Thập Ác trong Hạ Hạ phẩm đều là do túc nghiệp chín muồi nên lúc lâm chung mới gặp thiện hữu khai ngộ liền tín nguyện. Điều này trong muôn trường hợp chưa có được một, há nên cầu may như thế ư?”.

Do vậy, ta thấy rằng cảnh giới nhất tâm thật là sâu xa, u huyền. Bởi thế, kinh này đề cao chuyên niệm. Ngẫu Ích đại sư bảo:

“Đức Phật trong một câu niệm hiện tiền cũng vốn đã siêu tình lý kiến, sao lại còn mất công bàn huyền, luận diệu, chỉ cốt tin cho chắc, giữ cho bền, cứ thẳng thét mà niệm. Suốt ngày đêm hoặc là mười vạn tiếng, hoặc năm vạn, ba vạn làm số nhất định hoặc chẳng định số làm chuẩn. Trọn cả một đời này thế chẳng biến đổi. Nếu chẳng được vãng sanh thì tam thế chư Phật thành ra nói dối hay sao?”

Ngài còn viết:

“Muốn đạt đến cảnh giới nhất tâm bất loạn thì cũng chẳng có thuật gì khác. Bước đầu tu tập thì dùng xâu chuỗi để nhớ số cho rành rẽ nhằm ấn định công khóa quyết định chẳng thiếu. Lâu ngày thuần thục chẳng niệm mà tự niệm. Lúc đấy, nhớ số cũng được, chẳng nhớ số cũng được!

Nếu là kẻ sơ tâm mà lại toan nói chỉ ưa học khán thoại đầu, chẳng nên chấp tướng, muốn học viên dung tự tại, thì đó chỉ toàn là kẻ tin chẳng sâu, hành chẳng tận sức vậy”.

Đạo Xước đại sư cũng dạy: *“Nếu người mới học chưa thể phá được tướng thì cứ nương vào tướng mà chuyên chí, không ai chẳng được vãng sanh, đừng nghi ngờ gì!”. Do vậy, kinh này chỉ dùng “phát Bồ Đề tâm, một bề chuyên niệm” làm tông.*

Trong đời mạt, kẻ trì danh tuy lắm mà người vãng sanh chẳng bao nhiêu nên sách An Lạc Tập cũng nêu lời vấn đáp như sau:

“Nếu xưng niệm danh hiệu A Di Đà Phật sẽ trừ được vô minh hắc ám của mười phương chúng sanh và được vãng sanh thì sao lại có chúng sanh xưng danh, ức niệm mà vô minh vẫn còn, chẳng được mãn nguyện, nghĩa là làm sao?

Đáp: Do chẳng tu hành đúng như thật, do chẳng tương ứng với danh nghĩa. Vì có sao thế? Vì chẳng biết Như Lai là thân Thật Tướng mà lại cho là thân vật chất. Lại có ba điều chẳng tương ứng:

- Một là tín tâm chẳng thuần, lúc còn, lúc mất.*
- Hai là tín tâm bất nhất, nghĩa là chẳng quyết định.*
- Ba là tín tâm chẳng liên tục, nghĩa là có các niệm khác xen lẫn vào...*

Nếu tâm liên tục thì là nhất tâm. Chỉ giữ được nhất tâm thì đó chính là tâm thuần. Có đủ ba tâm ấy mà lại chẳng được vãng sanh thì chẳng bao giờ có lẽ ấy!”

Lời luận này đã chỉ đúng ngay căn bệnh của hành nhân tu Tịnh nghiệp hiện đời: Niệm Phật mà chẳng thể đắc quả vãng sanh. Đó là do chẳng biết Như Lai là thân Thật Tướng, nhận lầm thân Ngài là thân vật chất, chấp trước vào tướng, lầm lẫn sanh so đo, thiếu khuyết trí huệ, hiểu sai nghĩa Trung Đạo. Lại còn mắc ba thứ chẳng tương ứng. Ba thứ

chẳng tương ứng đó có thể dùng một câu để bao quát cả, đó là: Tin tâm chẳng đủ! Tư lương để vãng sanh là Tín, Nguyện, Hạnh, khuyết một chẳng thể được. Theo sách Yêu Giải: *Nếu thiếu tín nguyện thì dầu trì danh như tường đồng, vách sắt, mưa gió chẳng lọt, cũng chẳng được vãng sanh.*

“Trụ Đại Thừa giả” (Kẻ trụ trong Đại Thừa) là như phẩm Thí Dụ của kinh Pháp Hoa có nói: *“Nhuộc hữu chúng sanh tùng Phật Thế Tôn văn pháp tín thọ, cần tu tinh tấn, cầu Nhất Thiết Trí, Phật Trí, Tự Nhiên Trí, Vô Sư Trí, Như Lai tri kiến, lực, vô sở úy, mãn niệm an lạc vô lượng chúng sanh, lợi ích thiên nhân, độ thoát nhất thiết, thị danh Đại Thừa”* (Nếu có chúng sanh nghe pháp từ đức Phật Thế Tôn mà tin nhận, siêng tu tinh tấn, cầu Nhất Thiết Trí, Phật Trí, Tự Nhiên Trí, Vô Sư Trí, Như Lai tri kiến, lực, vô sở úy, thương xót, an vui vô lượng chúng sanh, lợi ích trời, người, độ thoát hết thảy, thì gọi là Đại Thừa).

Sách Thập Nhị Môn Luận cũng nói: *“Ma Ha Diễn (Mahayana) cao hơn Nhị Thừa nên gọi là Đại Thừa. Chư Phật lớn nhất mà thừa này đạt đến được nên gọi là Đại. Chư Phật đại nhân dùng thừa này nên gọi là Đại. Đại Thừa lại có thể diệt trừ nỗi khổ lớn của chúng sanh, ban cho sự đại lợi ích nên gọi là Đại. Lại dùng thừa này có thể thấu triệt đến tận nguồn cội hết thảy các pháp nên gọi là Đại”.*

Quyển hai mươi tám kinh Đại Bảo Tích có nói: *“Chư Phật Như Lai chánh chân chánh giác sở hành chi đạo, bí thừa danh vi Đại Thừa”* (Đạo chánh chân, chánh giác của chư Phật Như Lai hành, thừa ấy gọi là Đại Thừa).

“Trụ Đại Thừa giả” (Kẻ trụ trong Đại Thừa) tức là người thường trụ trong pháp Đại Thừa như vừa nói trên. Nên biết rằng kẻ ấy nào phải là phàm phu hay Tiểu Thừa; tuy kẻ ấy mang nhục thân nhưng vẫn được gọi là Bồ Tát.

“Thanh tịnh tâm” là tâm vô ngại, vô cấu, tịnh tín (xem lời giải thích chi tiết trong phần trước). Kinh Trung A Hàm, quyển bốn mươi một bảo: *“Thanh tịnh tâm tận thoát dâm nộ si, thành tựu u Tam Minh”* (Tâm thanh tịnh [là tâm] hoàn toàn hết sạch dâm, nộ, si, thành tựu Tam Minh). Tâm thanh tịnh như thế công đức khó nghĩ bàn. Vì vậy, phẩm Thập Phương Phật Tán có nói: *“Nãi chí năng phát nhất niệm tịnh tín... tùy nguyện giai sanh”* (Thậm chí có thể phát được một niệm tịnh tín... tùy nguyện vãng sanh). Dùng tâm thanh tịnh như trên để quy hướng Vô

Lượng Thọ Phật nên bảo: “*Đĩ thanh tịnh tâm, hướng Vô Lượng Thọ Phật*” (Dùng tâm thanh tịnh hướng đến Vô Lượng Thọ Phật).

“*Nãi chí thập niệm*” (Dầu chỉ mười niệm): Chữ “*nãi chí*” (dầu chỉ) là so với số nhiều để nói lên số ít như ta hay nói “*tối thiểu*”. Tín, nguyện, trì danh quy hướng Tịnh Độ như trên thì dầu chỉ giữ được mười niệm liên tục cũng quyết định được sanh về cõi ấy. Mười niệm này gồm cả niệm lúc bình thời lẫn khi lâm chung.

* Ngay trong lúc bình thời, mười niệm cũng có hai thứ:

1. Một là như Thập Niệm do đức Phật giảng trong kinh Di Lạc Phát Ván như phần trên đã dẫn, chẳng xen tạp kiết sử cho đến Bồ Tát niệm, chẳng phải là phạm phu niệm. Còn như kinh này dạy: “*Đĩ thanh tịnh tâm, hướng Vô Lượng Thọ Phật, nãi chí thập niệm*” (Dùng tâm thanh tịnh hướng về Vô Lượng Thọ Phật, dầu chỉ mười niệm) chính là nói đến cái tâm đã hết sạch ba độc dâm, nộ, si, thành tựu trí đức Tam Minh⁸³. Dùng cái tâm như thế để trì danh hiệu Phật. Niệm Phật như vậy công đức khó thể nghĩ nổi. Dùng đây làm nhân thì khi lâm chung quyết định được vãng sanh, nhưng đây chỉ là Thập Niệm của Bồ Tát.

2. Hai là pháp Thập Niệm buổi sáng của ngài Từ Vân Sám Chủ: Mỗi ngày vào lúc sáng sớm, xúc miệng, đốt hương, hướng về phía Tây chấp tay, niệm Phật đủ mười hơi. Trong mỗi hơi, tận lực niệm Phật hiệu, cứ hết một hơi là một niệm. Cách này để tiếp dẫn người bận rộn công chuyện hoặc siêng tu pháp khác chẳng có nhiều thời gian để tu Tịnh nghiệp. Trọn đời tu như vậy sẽ được bốn nguyện, oai thần của đức Phật gia bị nên cũng được vãng sanh.

* Mười niệm trong lúc lâm chung là như Quán kinh dạy, thâm hợp với Lý nhất tâm nên chắc chắn được vãng sanh.

Nói chung lại, các thứ mười niệm vãng sanh đều là do đại nguyện “*mười niệm ắt được vãng sanh*” của Di Đà hoàng thế cảm thành.

---

⁸³ Theo A Tỳ Đạt Ma Tập Dị Môn Túc Luận, Tam Minh còn gọi là Vô Học Tam Minh, gồm:

1. Vô Học Vãng Tuy Niệm Trí Tác Chứng Minh: Đúng như thật nhớ biết chuyện trong nhiều đời, nhiều kiếp trước. Nói cách khác, đây chính là Túc Mạng Minh.
2. Vô Học Tử Sanh Trí Tác Chứng Minh: Thiên nhân siêu việt trời người thấy rõ các hữu tình chết, sống, xấu, tốt, hèn kém, cao quý, đường lành, đường ác v.v... Đây chính là Thiên Nhân Minh.
3. Vô Học Lậu Tận Trí Tác Chứng Minh: Đúng như biết rõ Tứ Thánh Đế, tâm được giải thoát khỏi mọi hữu lậu v.v... Đây chính là Lậu Tận Minh.

“*Nhất niệm tịnh tâm*”, “*phát nhất niệm tâm*” cũng như “*nhất niệm tịnh tín*” trong đoạn văn trước đều là “*nhất niệm*” cả. Nhất tâm này là bản thể của mười pháp giới, là tên gọi khác của Chân Thật Tướng, cũng chính là cái được kinh Na Tiên gọi là “*tối vi đệ nhất*” (thật là bậc nhất) hay Di Đà Sớ Sao bảo: “*Toàn thể là Phật*”.

“*Phát nhất niệm tâm, niệm u bi Phật*” (Phát một niệm tâm, niệm đức Phật ấy) thì “*quyết sanh bỉ quốc*” (quyết định được sanh về cõi ấy) chính là giáo nghĩa Nhất Niệm của ngài Hạnh Tây Thị người Nhật đã đề xướng. Phạm phu nếu có thể dùng tín tâm tương ứng với Phật trí trong một niệm thì sẽ được vãng sanh. Hơn nữa, một niệm ấy toàn thể là Phật, mà cái toàn thể ấy cũng chính là đức Phật trong một niệm. Do niệm đức Phật ấy nên trong một niệm liền được tương ứng. Vì vậy, “*định sanh bỉ quốc, đắc Bất Thoái Chuyển Vô Thượng Bồ Đề*” (quyết định sanh về cõi kia, được bất thoái chuyển nơi Vô Thượng Bồ Đề).

“*Thử nhân lâm mạng chung thời, như tại mộng trung*” (Người ấy lúc mạng sắp dứt như trong giấc mộng): Do nhất niệm vãng sanh cũng chia ra ba bậc nên có nhiều phẩm loại. Do đó, ảnh tượng lúc lâm chung cũng trở thành sai khác:

1. Đối với bậc Thượng, ý tưởng sanh tử đã hết, bản thể của phàm hay thánh đều là không, hiểu rõ Phật chẳng đến, đi, nhưng thấy Phật hiện đến, hiểu rõ sanh tử vốn là không mà hóa hiện có vãng sanh; bỏ cõi này sanh về cõi kia đều như huyền mộng. Vì vậy bảo là “*như trong giấc mộng*”.

2. Bậc Trung hiểu rõ thế gian đều như mộng, huyền, bọt nước, hình bóng thoáng qua, nên lúc lâm chung chẳng lưu luyến gì, coi hết như giấc mộng.

3. Còn người bậc Hạ lúc lâm chung phảng phất tựa hồ trong mộng được thấy đức Phật ấy nên cũng được vãng sanh (chỉ có bậc Hạ trong ba bậc của nhất tâm tam bối là chẳng giống với bậc Hạ vãng sanh nói trong phần Chánh Tông, còn hai bậc Thượng và Trung thì giống. Đây là do nhất tâm tam bối là một loại riêng chẳng giống với thói thường).

Do những điều trên ta thấy rằng phẩm loại của những người niệm Phật mà đạt được nhất tâm, được vãng sanh thật khác xa nhau lắm:

* Trên là thánh hiền, dưới đến phàm phu, niệm Phật đạt đến nhất tâm, thậm chí “*năng phát nhất niệm tịnh tín*” (phát được một niệm tịnh tín) “*hoạch đắc nhất niệm tịnh tín, phát nhất niệm tâm niệm u bi Phật*”

(đạt được một niệm tịnh tâm, phát một niệm tâm niệm đức Phật kia) thì đều được vãng sanh.

* Thập nhất là kẻ Ngũ Nghịch, Thập Ác lúc lâm chung phát nguyện, chí tâm niệm Phật mười tiếng liên tục, thậm chí chỉ niệm được một tiếng, do ngầm khế hợp với Lý nhất tâm nên cũng được vãng sanh. Điều này thể hiện rõ ràng công đức của nhất tâm thật là bậc nhất.

Pháp môn Trì Danh của Tịnh Độ vi diệu khó thể nghĩ nổi: Ngũ Nghịch, Thập Ác lúc lâm chung niệm Phật còn thàm hợp diệu đạo, khế hợp Lý nhất tâm, liền vượt khỏi sanh tử, chứng lên Bất Thoái. Rõ ràng là pháp môn Trì Danh là phương tiện rất ráo chẳng thể nghĩ bàn.

Trong hai loại vãng sanh vừa nói trên:

- Một là tam bối vãng sanh đều do “*phát Bồ Đề tâm, nhất hướng chuyên niệm*”, đây chính là điều được kinh này đề cao.

- Hai là một niệm tịnh tín, nhất niệm vãng sanh đều do “*nhất niệm*”.

“*Nhất niệm*” là Thật Tướng, đó chính là bản thể của kinh này. Và lại, toàn thể của một niệm tịnh tâm là Bồ Đề tâm, “*niệm đức Phật ấy*” chính là chuyên niệm. Như vậy, “nhất tâm tam bối” cũng chẳng ra ngoài tông chỉ của kinh này.

Hơn nữa, Quán kinh bảo Ngũ Nghịch, Thập Ác được vãng sanh; kinh này dạy “*duy trừ Ngũ Nghịch, phi báng chánh pháp*” (chỉ trừ kẻ Ngũ Nghịch, phi báng chánh pháp) thì chẳng được vãng sanh. Trong Quán Kinh Nghĩa Sớ, ngài Gia Tường đã giải thích vấn nạn ấy như sau:

“*Phẩm thứ ba nói về ba hạng người ác.*

Trước hết, bàn về người tạo Thập Ác, tiếp đó bàn đến kẻ tạo tội Tứ Trọng, cuối cùng bàn về kẻ Ngũ Nghịch, chẳng bàn đến hạng Báng Pháp Xiển Đề (kẻ báng pháp gọi là “xiển-đề”) nên gọi là ‘ác chẳng tận’.

Thập Ác, Tứ Trọng, Ngũ Nghịch đều được vãng sanh Tây phương. Nếu là kẻ báng pháp xiển-đề thì chẳng được vãng sanh! Xiển-đề chẳng tin pháp, khi lâm chung dầu nói có đức Vô Lượng Thọ Phật thì vẫn hoàn toàn chẳng tin nên chẳng được vãng sanh”.

Sách An Lạc Tập đã bàn về vấn đề này rất tường tận. Phần trên đã dẫn nên ở đây tôi không nhắc lại.

Riêng tác phẩm Tứ Thiếp Sớ có quan điểm khác hẳn. Ngài Thiện Đạo viết: “*Như trong bốn mươi tám nguyện lại loại trừ kẻ báng pháp, Ngũ Nghịch... Đức Như Lai sợ chúng sanh tạo hai tội lỗi ấy nên phương tiện nói ngăn ngừa là chẳng được vãng sanh, chứ chẳng phải là không tiếp độ... Nếu trót tạo tội* (rồi sám hối, phát nguyện, trì danh hiệu Phật) *thì lại được vãng sanh*”.

Hai bản sớ tuy giải thích khác nhau, nhưng thật sự chẳng mâu thuẫn nhau. Ngài Gia Tường bảo kẻ xiển-đề báng pháp chẳng thể khởi lòng tin nên chẳng được vãng sanh. Ngài Thiện Đạo bảo tuy họ là kẻ báng pháp Ngũ Nghịch, nhưng lúc lâm chung, nghe pháp có thể sanh lòng tin, sám hối, hồi tâm, chí tâm tin ưa, nguyện sanh cõi kia, dẫu chỉ mười niệm, thì Phật rủ lòng đại từ, nên cũng được tiếp độ vãng sanh Cực Lạc. Do xiển-đề cũng có khả năng thành Phật nên lúc lâm chung nếu họ sanh chánh tín thì chẳng còn là xiển-đề nữa. Vì thế, đức Phật rủ lòng Từ tiếp dẫn.

Nhưng kẻ xiển-đề lúc lâm chung sanh được lòng tin thì thật là một điều khó nhất trong những điều khó. Kẻ lâm chung mười niệm vãng sanh như Quán kinh dạy đã là trong vạn vạn người mới có được một người. Còn nếu như Tứ Thiếp Sớ bảo kẻ báng pháp Ngũ Nghịch lâm chung chí tâm tin ưa niệm Phật vãng sanh thì trong ức ức người mới có được một người.

Kinh Pháp Cỗ lại bảo: “*Nhược nhân lâm chung bất năng tác niệm, dẫn tri bỉ phương hữu Phật, tác vãng sanh ý, diệt đắc vãng sanh*” (Nếu ai lúc lâm chung chẳng thể niệm nổi, chỉ biết là phương kia có Phật liền khởi ý vãng sanh thì cũng được vãng sanh). Như Lai từ đức vi diệu khó nghĩ bàn! Vì thế, sách An Lạc Tập bảo: “*Phải biết rằng Như Lai có phương tiện thù thắng, nhiếp thủ hộ trì tín tâm, chính là: Dùng việc chuyên nhớ tưởng Phật làm nhân duyên để tùy nguyện vãng sanh*”.

Sách còn khen ngợi: “*Nếu nghe đức hiệu của A Di Đà Phật mà hoan hỷ, khen ngợi, ngưỡng mộ, tâm quy y dẫu chỉ trong một niệm, liền được đại lợi, đầy đủ báu công đức. Giả sử lửa dấy khắp cõi Đại Thiên cũng phải xông thẳng vào nghe danh hiệu Phật. Nghe danh A Di Đà Phật thì chẳng thoái chuyển. Vì vậy hãy nên chí tâm dấp đầu lễ*”.

25. Vãng sanh chánh nhân (往生正因: Chánh nhân của sự vãng sanh)

Trong phẩm trước, kinh chú trọng phẩm vị sau khi vãng sanh chứ chưa bàn chi tiết về những nhân hạnh để được vãng sanh. Vì vậy, phẩm này lại bàn rộng thêm về chánh nhân vãng sanh và được đặt tên là Vãng Sanh Chánh Nhân. Hai phẩm này cùng tạo thành cái cốt lõi của kinh, hỗ trợ lẫn nhau: Phẩm trên tuy chỉ nói đến sở hạnh của ba bậc vãng sanh, nhưng đó cũng là một phần của chánh nhân vãng sanh. Ba bậc vãng sanh chính là quả của những chánh nhân sẽ được nói đến trong phẩm này.

Đa số các chánh nhân được nói trong phẩm này đều giống với các Tịnh nghiệp được dạy trong Quán kinh. Quán kinh dạy:

“Sanh bỉ quốc giả, đương tu tam phước:

- Nhất giả, hiếu dưỡng phụ mẫu, phụng sự sư trưởng, từ tâm bất sát, tu Thập Thiện nghiệp.

- Nhị giả, thọ trì Tam Quy, cụ túc chúng giới, bất phạm oai nghi.

- Tam giả, phát Bồ Đề tâm, thâm tín nhân quả, đọc tụng Đại Thừa, khuyến tấn hành giả.

Như thị tam sự, danh vi Tịnh nghiệp.

Phật cáo Vy Đề Hy: - Nhữ kim tri phủ? Thử tam chủng nghiệp, nãi thị quá khứ, vị lai, hiện tại tam thế chư Phật Tịnh nghiệp chánh nhân”.

([Muốn] sanh về nước ấy thì nên tu ba phước:

- Một là hiếu dưỡng phụ mẫu, phụng sự sư trưởng, từ tâm chẳng giết, tu mười thiện nghiệp.

- Hai là thọ trì Tam Quy, đầy đủ các giới, chẳng phạm oai nghi.

- Ba là phát Bồ Đề tâm, tin sâu nhân quả, đọc tụng Đại Thừa, siêng năng tinh tấn tu hành. Ba sự ấy gọi là Tịnh nghiệp.

Phật bảo Vy Đề Hy:

- Người biết hay chẳng? Ba thứ nghiệp ấy chính là chánh nhân tịnh nghiệp của quá khứ, hiện tại, vị lai tam thế chư Phật).

Kinh còn dạy: *“Phục hữu tam chủng chúng sanh, đương đắc vãng sanh. Hà đẳng vi tam? Nhất giả từ tâm bất sát, cụ chư giới hạnh. Nhị giả, đọc tụng Đại Thừa Phương Đẳng kinh điển. Tam giả, tu hành lục*

niệm, hồi hướng phát nguyện, nguyện sanh bỉ quốc. Cụ thử công đức, nhất nhật nãi chí thất nhật, tức đắc vãng sanh”

(Lại có ba hạng chúng sanh sẽ được vãng sanh. Những gì là ba?

- Một là từ tâm chẳng giết, dù các giới hạnh.

- Hai là đọc tụng kinh điển Phương Đẳng Đại Thừa.

- Ba là tu hành sáu niệm, hồi hướng phát nguyện, nguyện sanh cõi ấy.

Đầy đủ các công đức đó trong một ngày cho đến bảy ngày thì được vãng sanh).

So với nội dung phẩm này, Quán kinh dạy nhiều điều thật giống hệt.

Chánh kinh:

復次阿難，若有善男子、善女人，聞此經典，受持讀誦，書寫供養，晝夜相續，求生彼剎。發菩提心。持諸禁戒，堅守不犯。饒益有情，所作善根悉施與之，令得安樂。憶念西方阿彌陀佛，及彼國土。是人命終，如佛色相種種莊嚴，生寶剎中，速得聞法，永不退轉。

Phục thử A Nan! Nhược hữu thiện nam tử, thiện nữ nhân, văn thử kinh điển, thọ trì, đọc tụng, thư tả, cúng dường, trú dạ tương tục, cầu sanh bỉ quốc, phát Bồ Đề tâm, trì chư cấm giới, kiên thủ bất phạm, nhiều ích hữu tình, sở tác thiện căn tất thí dữ chi, linh đắc an lạc, ức niệm Tây Phương A Di Đà Phật, cập bỉ quốc độ. Thị nhân mạng chung, như Phật sắc tướng, chủng chủng trang nghiêm, sanh bảo sát trung, tức đắc văn pháp, vĩnh bất thoái chuyển.

Lại này A Nan! Nếu có thiện nam tử, thiện nữ nhân nghe kinh điển này, thọ trì, đọc tụng, biên chép, cúng dường liên tục ngày đêm, cầu sanh cõi kia, phát Bồ Đề tâm, trì các cấm giới, giữ vững chẳng phạm, lợi lạc hữu tình, các thiện căn đã làm đều đem thí cho [hữu tình] khiến họ được an lạc, ức niệm A Di Đà Phật ở phương Tây và cõi nước kia thì người ấy lúc mạng chung sẽ đắc sắc tướng như Phật, các thứ trang nghiêm, sanh trong cõi báu, chóng được nghe pháp, vĩnh viễn chẳng thoái chuyển.

Giải:

Đoạn văn mở đầu phẩm này nói về chánh nhân thứ nhất: Phát tâm niệm Phật kiêm thọ trì kinh, giới, làm lợi cho mình lẫn người thì được vãng sanh (trọn đoạn văn trên đây trích từ bản Tổng dịch).

Chánh nhân thứ nhất gồm có sáu điều: Thọ trì kinh này, cầu sanh Tịnh Độ, phát tâm Bồ Đề, nghiêm trì các giới, lợi lạc hữu tình, nhớ Phật, niệm Phật.

1. Quán kinh nói: “*Độc tụng Đại Thừa*” (Độc tụng Đại Thừa), Sách Quán Kinh Ước Luận bảo: “*Chẳng đọc Đại Thừa sẽ chẳng thể hiểu nổi tâm Phật. Chẳng hiểu Phật tâm thì chẳng khéo hợp Phật trí. Chẳng khéo hợp Phật trí thì dù có sanh cõi kia cũng chẳng thấy được Phật*”.

Trong kinh đây, ngay đầu phẩm này đã dạy: “*Văn thử kinh điển, thọ trì, độc tụng*” (Nghe kinh điển này thọ trì, đọc tụng). “*Thử kinh*” (Kinh này) chính là kinh Phật Thuyết Đại Thừa Vô Lượng Thọ Trang Nghiêm Thanh Tịnh Bình Đẳng Giác. Kinh này chính là kinh Tịnh Độ bậc nhất mà cũng chính là Trung Bản Hoa Nghiêm. Kinh này cũng chính là kinh đức Thế Tôn riêng lưu lại tồn tại một trăm năm nữa vào lúc kinh đạo diệt tận trong thời tương lai để làm phương tiện cứu vớt chúng sanh đời mạt.

Chữ “*thử kinh*” cũng chỉ tất cả các bản dịch Hán, Đường, Ngô, Ngụy, Tống của kinh Vô Lượng Thọ lẫn các hội bản, tiết bản của các ông Vương Nhật Hưu, Bành Tế Thanh, Ngụy Thừa Quán. Chỉ cần thọ trì các bản ấy thì đều là chánh nhân; nhưng riêng hội bản này được xưng tụng là bản hoàn thiện nhất nên trì tụng bản này công đức càng thù thắng hơn nữa. Chữ “*trú dạ tương tục*” (ngày đêm liên tục) biểu thị sự dũng mãnh, tinh tấn, chẳng hề gián đoạn.

2. “*Cầu sanh bỉ sát*” (Cầu sanh cõi kia): Dem các công đức thọ trì, đọc tụng, biên chép, cúng dường hồi hướng Tịnh Độ.

3. “*Phát Bồ Đề tâm*”: “*Phát Bồ Đề tâm, nhất hướng chuyên niệm*” là tông của cả bộ kinh này, là khuôn phép chánh của ba bậc vãng sanh nên được nhắc lại trong phẩm này.

4. “*Trì chư cấm giới, kiên thủ bất phạm*” (Giữ các cấm giới, giữ vững chẳng phạm): Đây chính là như Quán kinh dạy “*cụ chư giới hạnh*” (đủ các giới hạnh) hoặc “*cụ túc chủng giới, bất phạm oai nghi*” (đầy đủ

các giới, chẳng phạm oai nghi). Đó là vì không có giới hạnh thì khác nào đồ đựng bị lủng, dầu siêng niệm Phật cũng khó bề viên mãn.

5. “*Nhiều ích hữu tình*” (Lợi lạc hữu tình) là hạnh lợi tha của Bồ Tát như phẩm Phổ Hiền Hạnh Nguyện có dạy: “*Bồ Tát nhược năng tùy thuận chúng sanh, tắc vi tùy thuận chư Phật. Nhược u chúng sanh tôn trọng thừa sự, tắc vi tôn trọng thừa sự Như Lai*” (Bồ Tát nếu có thể tùy thuận chúng sanh thì là tùy thuận chư Phật. Nếu tôn trọng, thừa sự chúng sanh thì chính là tôn trọng, thừa sự Như Lai). Vì vậy, hành nhân Tịnh nghiệp nên rộng hành hạnh lợi lạc chúng sanh. “*Sở tác thiện căn tất thí dữ chi*” nghĩa là: Hết thầy công đức và thiện căn tự mình đã làm đều đem thí cho hết thầy chúng sanh. Hết thầy tội khổ của chúng sanh ta đều chịu thay.

6. Nhớ Phật, niệm Phật: “*Ức niệm Tây Phương A Di Đà Phật cập bỉ quốc độ*” (Ức niệm đức A Di Đà Phật ở phương Tây và cõi nước kia). Diệu hạnh Niệm Phật là vua của các điều thiện, mẫu nhiệm nhất trong các sự mẫu nhiệm. Trong các chánh nhân, phát tâm niệm Phật thật là điều quan trọng hàng đầu.

Những điều trên là Nhân, tiếp đây sẽ nói về Quả. Nhân quả phụ thuộc vào nhau như bóng theo hình: “*Thị nhân lâm chung, như Phật sắc tướng*” (Người ấy lúc lâm chung, được sắc tướng như Phật). Người ấy giống như Phật, [nghĩa là] thân sắc vàng ròng, đủ ba mươi hai tướng, lại đầy đủ các thứ công đức trang nghiêm như Phật. “*Sanh bảo sát trung, tốc đắc văn pháp*” (Sanh trong cõi báu, chóng được nghe pháp): Người ấy mạng chung rồi sắc tướng giống như Phật, lại chóng được nghe pháp.

Chánh kinh:

復次阿難，若有眾生欲生彼國，雖不能大精進禪定，盡持經戒，要當作善。所謂一不殺生，二不偷盜，三不淫欲，四不妄言，五不綺語，六不惡口，七不兩舌，八不貪，九不瞋，十不癡。如是晝夜思惟極樂世界阿彌陀佛，種種功德，種種莊嚴。志心歸依，頂禮供養。是人臨終，不驚不怖，心不顛倒，即得往生彼佛國土。

Phục thứ A Nan! Nhược hữu chủng sanh dục sanh bỉ quốc, tuy bất năng đại tinh tấn Thiên Định, tận trì kinh giới, yếu đương tác thiện. Sở vị: Nhất bất sát sanh, nhị bất thâu đạo, tam bất dâm dục, tứ bất vọng ngôn, ngũ bất ỷ ngữ, lục bất ác khẩu, thất bất lưỡng thiệt, bát bất tham, cửu bất sân, thập bất si. Như thị trú dạ tư duy, Cực Lạc thế giới A Di Đà Phật, chủng chủng công đức, chủng chủng trang nghiêm, chí tâm quy y, đánh lễ cúng dường. Thị nhân lâm chung, bất kinh, bất bố, tâm bất điên đảo, tức đắc vãng sanh bỉ Phật quốc độ.

Lại này A Nan! Nếu có chúng sanh muốn sanh cõi ấy, nhưng chẳng thể đại tinh tấn Thiên Định, giữ trọn kinh giới, thì phải nên làm lành, nghĩa là: Một là chẳng sát sanh, hai là chẳng trộm cắp, ba là chẳng dâm dục, bốn là chẳng nói dối, năm là chẳng nói thêu dệt, sáu là chẳng ác khẩu, bảy là chẳng nói đôi chiều, tám là chẳng tham, chín là chẳng sân, mười là chẳng si. Ngày đêm tư duy như sau: Các thứ công đức, các thứ trang nghiêm của Cực Lạc thế giới và của A Di Đà Phật, chí tâm quy y, đánh lễ cúng dường. Người ấy lâm chung chẳng kinh, chẳng sợ, tâm chẳng điên đảo liền được vãng sanh cõi nước Phật kia.

Giải:

Đây là chánh nhân thứ hai. Trong loại chánh nhân này có ba điều: Tu hành Thập Thiện; ngày đêm niệm Phật; chí tâm quy y, đánh lễ cúng dường.

1. Tu hành Thập Thiện: Theo sách Pháp Giới Thứ Đệ, Thập Thiện là để dứt ác. Dứt những điều ác như trên thì chẳng nào loạn người khác. Nay ta thực hành điều thiện để lợi lạc hết thảy.

* Chẳng sát sanh: Dứt ác hạnh sát sanh khi trước, phải nên thực hành điều lành phóng sanh.

* Chẳng trộm cắp: Dứt ác hạnh trộm cắp tài vật của người, nên hành điều lành bố thí.

* Chẳng dâm dục (Chẳng tà dâm): Dứt ác hạnh hành dâm với người chẳng phải là thê, thiếp của mình, nên hành điều lành cung kính.

* Chẳng nói dối: Dứt ác hạnh dối gạt người, nên hành điều lành nói lời chân thật.

* Chẳng nói thêu dệt: Dứt ác hạnh nói lời ác, thêu dệt, điên đảo lý lẽ, nên hành hạnh lành nói lời có nghĩa lợi ích người khác.

* Chẳng ác khẩu: Dứt ác hạnh nói năng ác nghiệt, hại người, nên hành điều lành nói năng mềm mỏng.

* Chẳng nói đôi chiều: Dứt ác hạnh nói xúc xiểm, khuấy rối cả hai bên, nên hành hạnh lành nói lời hòa hợp.

* Chẳng tham: Đối với các ác hạnh chẳng chán nhàm vừa kể trên nên hành hạnh lành Bất Tịnh Quán, quán cả sáu trần đều là lừa dối, chẳng sạch.

* Chẳng sân: Dứt những ác hạnh sân nộ trước đây, nên hành hạnh lành từ bi, nhẫn nhục.

* Chẳng si (Chẳng tà kiến): Dứt các hạnh “bài bác không nhân quả⁸⁴, tà tâm, nói bậy”, nên hành hạnh lành chánh tín, tâm quay về chánh đạo, sanh tâm lành trí huệ.

Mười thứ thiện kể trên đều là hạnh lành thế gian.

Báo Ân Luận báo: “*Hễ là thiện hạnh đều có thể vãng sanh; nhưng cần phải thường niệm Phật hồi hướng thì chuyển được việc lành thế gian thành cái nhân Tịnh Độ. Vì vậy, Phật giảng các kinh đều nói kèm thêm hạnh lành thế gian; nhưng riêng với mười điều thiện này Phật giảng riêng một kinh (kinh Thập Thiện Giới). Tịnh ba nghiệp nơi thân, bốn nghiệp nơi miệng, ba nghiệp nơi ý chính là căn bản của việc tu trì vậy*”.

2. Ngày đêm niệm Phật: Kinh dạy: “*Trú dạ tư duy, Cực Lạc thế giới A Di Đà Phật, chùng chùng công đức, chùng chùng trang nghiêm*” (Ngày đêm tư duy các thứ công đức, các thứ trang nghiêm của Cực Lạc thế giới và của Phật A Di Đà).

Trong Vãng Sanh Luận, Thiên Thân Bồ Tát đã lập ra ngũ niệm môn: Lễ Bái môn, Tán Thán môn, Tác Nguyện môn, Quán Sát môn, và Hồi Hướng môn. Luận viết: “*Thế nào là tán thán? Khẩu nghiệp tán thán, xưng danh đức Như Lai kia*”. Và: “*Quán sát có ba thứ, những gì là ba? Một là quán sát công đức trang nghiêm của cõi nước Phật ấy; hai là quán sát công đức trang nghiêm của A Di Đà Phật; ba là quán sát công đức trang nghiêm của các Bồ Tát trong cõi ấy*”.

Điều được nói trong kinh này chính là môn thứ tư: Quán Sát môn. Nếu kèm cả miệng niệm thì gồm cả môn thứ hai là Tán Thán môn. Quán

⁸⁴ Bác vô nhân quả: Bài bác nhân quả, cho nhân quả là huyền hoặc, không thật sự có.

sát hoặc tán thán như thể liên tục ngày đêm nên kinh nói: “*Trú dạ tư duy*” (Ngày đêm tư duy).

3. **“Chí tâm quy y, đánh lễ cúng dường”** là môn thứ nhất, tức Lễ Bái môn. Luận viết: “*Thế nào là lễ bái? Thân nghiệp lễ bái A Di Đà Như Lai Ứng Chánh Biến Tri, ý mong sanh về cõi kia*”.

“*Quy y*” lại chính là quy mạng, Vãng Sanh Luận nói: “*Nên biết rằng quy mạng chính là lễ bái, nhưng lễ bái chỉ là cung kính, chứ chưa ắt là quy mạng. Quy mạng tất nhiên là lễ bái. Nếu suy như vậy thì quy mạng đáng trọng hơn*”. Nay kinh dạy quy y đánh lễ, lại khuyên chí tâm và kiêm cả cúng dường thì thật đã thể hiện lòng thành tinh chuyên rất mực.

Vãng Sanh Luận nói: “*Nếu thiện nam tử, thiện nữ nhân tu thành tựu Ngũ Niệm Môn thì rất ráo được vãng sanh cõi nước An Lạc, gặp đức A Di Đà Phật kia*”. Diệu nhân cảm diệu quả cho nên lúc lâm chung được Phật thuận theo bốn nguyện dùng oai thần gia bị “*từ bi gia hộ khiến cho tâm chẳng loạn*”. Vì vậy, “*bất kinh, bất bố, tâm bất điên đảo*” (chẳng kính, chẳng sợ, tâm chẳng điên đảo). “*Bất kinh*” là chẳng kính hoàng, hoảng hốt. “*Bất bố*” là chẳng sợ hãi, khiếp đảm; “*bất điên đảo*” là tâm chẳng lầm loạn, chánh niệm tưởng nhớ đến Phật vẫn hiện tiền như thường cho nên được vãng sanh.

Kinh văn trong phẩm này chẳng nói lâm chung thấy Phật, nhưng đã được vãng sanh thì tất nhiên Phật sẽ đến đón vì bốn nguyện của Phật là lâm chung đến tiếp dẫn. Nếu Phật chẳng đến đón thì chỉ với tự lực, phàm phu làm sao có thể vãng sanh nổi? Bởi vậy, kinh văn chẳng nói đến. Hơn nữa, phẩm này chuyên giảng nhân hạnh vãng sanh nên chẳng bàn nhiều đến quả cảnh vãng sanh.

Chánh kinh:

若多事物，不能離家，不暇大修齋戒，一心清淨。有空閑時，端正身心。絕欲去憂，慈心精進。不當瞋怒嫉妒，不得貪饕慳惜。不得中悔，不得狐疑。要當孝順，至誠忠信。當信佛經語深，當信作善得福。奉持如是等法，不得虧失。思惟熟計，欲得度脫。晝夜常念，願欲往生阿彌陀佛清淨佛

國。十日十夜，乃至一日一夜不斷絕者，壽終皆得往生其國。

Nhược đa sự vật, bất năng ly gia, bất hạ đại tu trai giới, nhất tâm thanh tịnh. Hữu không nhàn thời, đoan chánh thân tâm, tuyệt dục, khừ ưu, từ tâm tinh tấn. Bất đương sân nộ, tật đố, bất đắc tham thiết, xan tích, bất đắc trung hối, bất đắc hồ nghi. Yếu đương hiếu thuận, chí thành trung tín, đương tín Phật kinh ngữ thâm, đương tín tác thiện đắc phước. Phụng trì như thị đẳng pháp, bất đắc khuy thất. Tư duy thực kế, dục đắc độ thoát. Trú dạ thường niệm, nguyện dục vãng sanh A Di Đà Phật thanh tịnh Phật quốc. Thập nhật thập dạ, nãi chí nhất nhật nhất dạ bất đoan tuyệt giả, thọ chung giai đắc vãng sanh kỳ quốc.

Nếu [người] lăm sự vật chẳng thể lìa nhà, chẳng rảnh rỗi để rộng tu trai giới, nhất tâm thanh tịnh thì hễ có lúc rảnh rỗi liền đoan chánh thân tâm, tuyệt dục, bỏ lo, từ tâm tinh tấn, chẳng nên sân nộ, ghen ghét, chẳng được tham ăn, keo tiết, chẳng nên giữa chừng hối hận, chẳng nên hồ nghi, phải nên hiếu thuận, chí thành, trung tín, nên tin lời kinh Phật sâu xa, nên tin làm lành được phước. Phụng trì những pháp như vậy chẳng được thiếu sót, suy nghĩ kỹ càng, muốn được độ thoát. Ngày đêm thường niệm, nguyện muốn vãng sanh cõi Phật thanh tịnh của A Di Đà Phật. Trong mười ngày mười đêm cho đến một ngày một đêm chẳng đoan tuyệt thì lúc tuổi thọ hết đều được vãng sanh cõi ấy.

Giải:

Chánh nhân vãng sanh thứ ba này gồm hai điều: Một là tu hành các điều lành thế gian, hai là chộp ngay lúc rảnh trong khi bận rộn để chánh niệm hầu được vãng sanh.

Loại chánh nhân này dành cho kẻ bận rộn trăm công nghìn việc, thời gian rảnh rỗi rất ít nên chưa thể tu trai giới đầy đủ cũng như khó lòng giữ nhất tâm thanh tịnh được. Những người như vậy nên nỗ lực làm lành, nên chộp ngay lúc rảnh giữa cơn bận rộn, khéo giành thời cơ: Hễ gặp duyên liền tu chẳng để lỡ uổng thì cũng quyết định được vãng sanh. Điểm kỳ diệu của Tịnh tông là “*chẳng lìa Phật pháp mà hành thế pháp, chẳng phé thế pháp mà chứng Phật pháp*” (xem Báo Ân Luận).

Câu “*hữu không nhàn thời*” (hễ có lúc rảnh rỗi) là câu thừa tiếp ý trên bận bịu công việc nên chưa thể thân nhàn, tâm tịnh để tu rộng các

traí giới. Vậy thì nên khéo giành thời cơ, hễ rảnh liền tu, trừ khử những nỗi lo lắng việc đời, dừng mãi chuyên tu. Ý này xuyên suốt từ chữ “*hữu không nhàn thời*” (hễ có lúc rảnh rồi) cho đến chữ “*nhất nhật nhất dạ bất đoạn tuyệt*” (một ngày một đêm chẳng đoạn tuyệt).

“*Đoan chánh thân tâm*” là thân giữ trang nghiêm, tâm ý ngay chánh. Phẩm Trược Thế Ác Khổ ghi: “*Nhữ đẳng năng ư thứ thế, đoan thân chánh ý, bất vi chúng ác, kham vi đại đức*” (Các ông nếu có thể trong đời này đoan tâm chánh ý, chẳng làm các điều ác thì thật có đức lớn). Phẩm Trùng Trùng Hồi Miễn (bao lượt khuyên lơn) cũng chép: “*Nhược tào tác thiện vân hà đệ nhất? Đương tự đoan tâm, đương tự đoan thân, nhĩ, mục, khẩu, ty, giai đương tự đoan*” (Nếu các ông muốn làm lành thì thế nào là bậc nhất? Hãy nên tự đoan nghiêm tâm, nên tự đoan chánh thân, tai, mắt, mũi, miệng, đều nên tự đoan chánh). Vì vậy gặp lúc rảnh rồi thì trước hết phải đoan thân, chánh ý.

“*Tuyệt dục*” là trong lúc tu tập như vậy, phải dứt hết những ý tưởng ái dục nam nữ. “*Khử ưu*” là buông bỏ hết thấy những mối lo nghĩ việc đời. “*Từ tâm*” là tâm ban vui cho chúng sanh, tu trì như vậy nhằm lợi lạc hữu tình.

“*Tinh tấn*” là dừng mãi tu thiện, đoạn ác. Sách Phụ Hành, quyển hai nói: “*Chẳng nhiệm pháp là Tinh (精), niệm niệm cầu hướng đến là Tấn (進)*”. Hoa Nghiêm Đại Sớ, quyển năm ghi: “*Tâm chuyên nơi pháp thì gọi là Tinh; chuyên tâm thực hành để đạt bốn thì gọi là Tấn*”. Ý nói: Tinh là dốc một tâm lòng nơi Phật pháp. Dùng cái tâm tinh chuyên ấy để hoàn thành nhiệm vụ thấu hiểu bản tâm thì gọi là Tấn. Hiểu thấu bản tâm, sáng tỏ bản tánh của mình thì gọi là “*đạt bốn*”. Ý nghĩa chữ “*tinh tấn*” do Đại Sớ giảng có phần thù thắng hơn.

Từ chữ “*bất đương sân nộ*” (chẳng nên sân nộ) cho đến “*chỉ thành trung tín*” là nguyên một câu nói về điều lành thế gian của người tu Đại Thừa.

“*Tật đố*” (嫉妒) là ghen tỵ điều hay tốt của người khác; làm hại người hiền cũng gọi là “*tật*” (嫉). “*Tham thiết*” (貪饕): “*thiết*” (饕) là tham ăn tục uống.

Sách Đại Thừa Nghĩa Chương giảng chữ “*xan tích*” (慳惜) như sau: “*Tiểu rẻ cả tài lẫn pháp thì gọi là Xan*”, tức là cái tâm tham đắm tài lẫn pháp, chẳng thể đem tài và pháp làm lợi cho người khác.

“*Trung hối*” (中悔: Giữa chừng hối hận) là lòng tin chẳng vững chắc, trước tin sau ngờ nên bảo là “*trung hối*”.

“*Hồ nghi*” là do tánh con cáo (hồ: 狐) hay nghi ngờ nên gọi là “*hồ nghi*”. Do dự chẳng quyết định nên gọi là “*nghi*” (疑). Do nghi niệm làm hại căn lành giống như gai độc nên sách Vạn Thiện Đồng Quy Tập ghi: “*Vững tin căn để nhổ gai ngờ*”.

“*Yếu đương hiếu thuận*” (Phải nên hiếu thuận) chính là ý “*hiếu dưỡng phụ mẫu*” đã dạy trong Quán kinh; đây chính là phước đầu tiên trong ba thứ phước được dạy trong kinh ấy, đó chính là một trong những chánh nhân tịnh nghiệp của tam thể chư Phật.

Trong cụm chữ “*chí thành trung tín*”, “*thành*” (誠) là chân tâm, chân thật chẳng dối; “*chí*” (至) là đến mức cùng tột nhất. Lòng thành đạt đến mức tột cùng nên bảo là “*chí thành*”. “*Trung*” (忠) là tận tâm, kiệt lực trung với nước nhà. Hai chữ trung hiếu chính là gốc của mọi mỹ đức thế gian. Chữ “*tín*” (信) ở đây chỉ về pháp thế gian, tức là chân thật chẳng dối.

Hai câu kinh tiếp theo đó nói về cách thức niệm Phật trong khi bận rộn.

“*Đương tín Phật kinh ngữ thâm*” (Hãy nên tin lời kinh Phật sâu xa): Chữ “*tín*” (信) ở đây lại chỉ pháp xuất thế, nghĩa là chữ Tín ở đây chỉ cho thật thể của các pháp, là tịnh đức của Tam Bảo. Tin ưa sâu xa căn lành thế gian và xuất thế gian khiến cho tâm trong lặng thì gọi là “*tín*”.

Duy Thức Luận nói: “*Thế nào là Tín? Là có thể nhẫn chịu dục lạc một cách sâu xa, tâm tịnh thành tánh*”. Sách Đại Thừa Nghĩa Chương lại bảo: “*Đối với Tam Bảo tịnh tâm chẳng nghi thì gọi là Tín*”. Câu Xá Luận lại bảo: “*Tín khiến cho [tâm] người trong lặng*”. Nay nghe kinh Phật liền tin tưởng sâu xa vào lời kinh. Đại Luận nói: “*Có tin mới chứng nhập nổi*”. Do đó, mới có thể từ nhân thừa tiến thẳng vào Đại Thừa viên môn, niệm Phật cầu sanh.

Lại do tin nhân quả chẳng hư vọng nên tin “*tác thiện đắc phước*” (làm lành được phước) để tinh tấn hướng thiện. “*Phụng trì như thị đẳng pháp*” (phụng trì các pháp như vậy) là vâng giữ các điều lành như trên vừa nói “*vô đắc khuy thất*” (chẳng được thiếu sót); “*khuy thất*” (虧失)

là tôn giảm. Những câu kinh vừa trên đều cùng nói về việc từ nhân thừa tiên thẳng vào Cực Lạc Nhất Thừa. Tiếp đó, kinh nói đến cách tìm cái nhân trong khi bận rộn để tinh tấn niệm Phật:

“*Tư duy thực kế, dục đắc độ thoát*” (Suy nghĩ kỹ càng muốn được độ thoát) chính là suy nghĩ chín chắn, sâu xa mong được thoát khỏi sanh tử. “*Nguyện dục vãng sanh*” (Nguyện muốn vãng sanh) là xả uế cầu tịnh, đem hết thảy công đức hồi hướng vãng sanh. “*Trú dạ thường niệm A Di Đà Phật thanh tịnh Phật quốc*” (Ngày đêm thường niệm cõi nước thanh tịnh của A Di Đà Phật). Đây chính là chánh hạnh nhớ Phật, niệm Phật để vãng sanh. Liên tục như thế trong mười ngày mười đêm là công hạnh phải có của hết thảy hành nhân; còn thực hành được như thế trong một ngày một đêm là công hạnh phải có của bậc nhiều thiện căn. Cứ tùy theo thiện căn mà thực hành chẳng đoạn tuyệt trong mười ngày mười đêm hoặc trong một ngày một đêm thì khi mạng chung đều được vãng sanh. Do đó, kinh nói: “*Thọ chung giai đắc vãng sanh kỳ quốc*” (Khi tuổi thọ hết đều được sanh về cõi ấy). Đây là chánh nhân vãng sanh của hành nhân thuộc loại thứ ba, công đức kém hơn hai loại trước.

Đoạn kinh tiếp theo đây giảng rõ: Các hạng người vãng sanh, nhân hạnh tuy khác nhau nhưng hễ sanh về cõi ấy rồi thì đều là Đại Thừa cả, đều thành cùng một loại.

Chánh kinh:

行菩薩道。諸往生者，皆得阿惟越致，皆具金色三十二相，皆當作佛。欲於何方佛國作佛，從心所願，隨其精進早晚，求道不休，會當得之，不失其所願也。阿難，以此義利故，無量無數不可思議無有等等無邊世界，諸佛如來，皆共稱讚無量壽佛所有功德。

Hành Bồ Tát đạo, chư vãng sanh giả, giai đắc A Duy Việt Trí, giai cụ kim sắc tam thập nhị tướng, giai đương tác Phật. Dục u hà phương Phật quốc tác Phật, tùy tâm sở nguyện, tùy kỳ tinh tấn tảo vãn, câu đạo bất hưu, hội đương đắc chi, bất thất kỳ sở nguyện dã. A Nan! Dĩ thử nghĩa lợi cố, vô lượng vô số bất khả tư nghị vô hữu đẳng

đẳng vô biên thế giới, chư Phật Như Lai, giai cộng xưng tán Vô Lượng Thọ Phật sở hữu công đức.

Hành Bồ Tát đạo, những người vãng sanh đều đắc A Duy Việt Trí, đều đầy đủ sắc vàng ba mươi hai tướng, đều sẽ thành Phật. Muốn làm Phật ở cõi nước Phật phương nào đều như sở nguyện, tùy theo người ấy tinh tấn sớm hay chậm. Cầu đạo chẳng ngại thì sẽ đạt được, chẳng bị thất vọng. Nay A Nan! Do nghĩa lợi này, vô lượng vô số bất khả tư nghị vô hữu đẳng đẳng vô biên thế giới chư Phật Như Lai đều cùng khen ngợi tất cả công đức của Vô Lượng Thọ Phật.

Giải:

Câu “*hành Bồ Tát đạo*” ngụ ý những người đã vãng sanh đều là Đại Thừa.

Tiếp đó, kinh nói đến cái quả nhân hạnh. Nhân dẫu thiên sai vạn biệt, nhưng quả chỉ một vị: Hành nhân Đại Thừa hết tuổi thọ sanh về cõi kia đều “*đắc A Duy Việt Trí*”, đều đạt thân sắc vàng tía, đều đầy đủ ba mươi hai tướng đại trượng phu; chẳng những thân tướng giống như đức Phật mà còn “*giai đương tác Phật*” (đều sẽ thành Phật).

Những người vãng sanh nguyện làm Phật ở phương nào thì không ai lại chẳng được thành tựu xứng với tâm nguyện; bởi vậy, kinh nói: “*tùng tâm sở nguyện*” (đều như sở nguyện). Còn lúc nào sẽ thành Phật lại tùy thuộc vào hành nhân “ *tinh tấn táo vãn*” (tinh tấn chậm hay mau) khác nhau. Sớm tinh tấn thì sớm thành Phật; đây chính là điều sai biệt trong lẽ bình đẳng. Bình đẳng mà có sai biệt nên có thành Phật sớm hay chậm. Điều bình đẳng trong sai biệt chính là đều sẽ thành Phật, nên kinh nói: “*Cầu đạo bất hư, hội đương đắc chi, bất thất kỳ sở nguyện dã*” (Cầu đạo chẳng ngại thì sẽ đạt được, chẳng bị thất vọng). Nghĩa là: Cái tâm cầu đạo tinh tấn chẳng ngại thì đều sẽ thành Phật, quyết định chẳng trái nghịch với bốn nguyện được thành Phật.

Câu “*Phật cáo A Nan*” diễn tả sự kiện đức Thế Tôn muốn nhắc hội chúng chú tâm nên Phật kêu tên vị đương cơ của pháp hội là ngài A Nan để dạy: “*Dĩ thử nghĩa lợi cố*” (Do nghĩa lợi này). Ở đây, chữ “*lợi*” (利) có đến hai nghĩa:

1. Một là cứng bén như kim cương phá hoại được hết thảy mà chẳng bị hết thảy phá hoại.

2. Hai là lợi ích do pháp môn này có thể ban bố cái lợi chân thật cho hết thảy chúng sanh.

Nói cách khác: Toàn thể nghĩa lý pháp môn vãng sanh là kim cương trí huệ nên bảo là lợi (kiên lợi: cứng bén). Đồng thời, “lợi” còn có nghĩa là do đại từ đại bi lưu xuất phổ độ chúng sanh bằng cái lợi chân thật rốt ráo nên bảo là “lợi”. Vì vậy, chư Phật trong vô lượng, vô biên không thể tính kể thế giới “*giai cộng xưng tán Vô Lượng Thọ Phật sở hữu công đức*” (đều cùng khen ngợi tất cả công đức của Vô Lượng Thọ Phật). Phạm phu vãng sanh đều là Bất Thoái Chuyển, địa vị ngang với Bồ Xứ Bồ Tát. Đây chính là điều cả mười phương thế giới không nơi nào có nổi. Do vậy, mười phương Như Lai đều cùng khen ngợi Vô Lượng Thọ Phật.

26. Lễ cúng thỉnh Pháp (禮供聽法)

Phẩm này mang tên Lễ Cúng Thỉnh Pháp vì “*lễ cúng*” là các đại Bồ Tát trong mười phương thế giới đều đến thế giới Cực Lạc lễ bái, cúng dường A Di Đà Phật; “*thỉnh pháp*” là đức A Di Đà Phật nghĩ thương những vị đó nên tuyên dương diệu pháp; mười phương Đại Sĩ hoan hỷ nghe nhận.

Việc A Di Đà Phật thuyết pháp nói trong phẩm này chính là do đức Thích Tôn kể lại, nhưng bậc đạo sư hai cõi chẳng hai, chẳng khác. Lời đức Thích Ca nói nào khác chính miệng A Di Đà Phật dạy! Vì thế, nay chúng ta đọc kinh này nào khác với người được đích thân dự pháp hội nghe pháp. Cuối phẩm này, đức Thích Ca lại khen các Đại Sĩ đến nghe pháp đã tự lợi mình, lợi người, thọ ký họ sẽ thành Phật.

Chánh kinh:

復次阿難，十方世界諸菩薩眾，為欲瞻禮極樂世界無量壽佛，各以香華幢幡寶蓋，往詣佛所。恭敬供養，聽受經法，宣布道化，稱讚佛土功德莊嚴。爾時世尊即說頌曰：

Phục thứ A Nan! Thập phương thế giới chư Bồ Tát chúng, vị dục chiêm lễ Cực Lạc thế giới Vô Lượng Thọ Phật, các dĩ hương, hoa, tràng phan, bảo cái, vãng nghệ Phật sở, cung kính cúng dường, thỉnh thọ kinh pháp, tuyên bố đạo hóa, xưng tán Phật độ công đức trang nghiêm. Nhĩ thời, Thế Tôn tức thuyết tụng viết:

Lại này A Nan! Các hàng Bồ Tát trong mười phương thế giới vì muốn chiêm lễ Vô Lượng Thọ Phật trong thế giới Cực Lạc nên đều dùng hương, hoa, tràng phan, lọng báu, đi qua chỗ Phật cung kính, cúng dường, nghe nhận kinh pháp, diễn nói, lưu truyền đạo hóa, khen ngợi công đức trang nghiêm của cõi Phật. Lúc bấy giờ, đức Thế Tôn liền nói kệ tụng rằng:

Giải:

“*Chiêm*” (瞻) là nhìn hướng lên trên hoặc hướng về phía trước; ở đây có nghĩa là chiêm ngưỡng.

Câu “*thính thọ kinh pháp, tuyên bố đạo hóa*” (nghe nhận kinh pháp, tuyên nói, lưu truyền đạo hóa) được sách Hội Sở giảng như sau: “*Lắng nghe, thọ trì kinh pháp do đức A Di Đà nói, tuyên truyền đạo đức giáo pháp của Ngài để làm lợi ích*”. Nghĩa là: Mười phương Đại Sĩ nghe nhận kinh pháp do đức Đạo Sư cõi Cực Lạc giảng, rồi lại đi đến mười phương lần lượt giảng nói những pháp mà đấng Đạo Sư đã giảng.

Tiếp đó, kinh bảo: “*Xưng tán Phật độ công đức trang nghiêm*” (Khen ngợi công đức trang nghiêm của cõi Phật), đó chính là mười phương Đại Sĩ khen ngợi cõi Cực Lạc công đức trang nghiêm.

Chánh kinh:

東方諸佛刹
數如恆河沙
恆沙菩薩眾
往禮無量壽
南西北四維
上下亦復然
咸以尊重心
奉諸珍妙供

*Đông phương chư Phật sát,
Số như Hằng hà sa,
Hằng sa Bồ Tát chúng
Vãng lễ Vô Lượng Thọ
Nam, Tây, Bắc, tứ duy
Thượng, hạ diệc phục nhiên
Hàm dĩ tôn trọng tâm
Phụng chư trân diệu cúng*

**Các cõi Phật phương Đông,
Số như cát sông Hằng
Hằng sa Bồ Tát chúng**

**Đến lễ Vô Lượng Thọ
Nam, Tây, Bắc, bốn góc
Thượng, hạ cũng như vậy
Đều dùng tâm tôn trọng
Dâng diêu vật cúng Phật**

Giải:

Trước hết nói phương Đông, tiếp theo nói về hằng sa thế giới trong các phương khác. Trong mỗi thế giới ấy, đều có Bồ Tát thánh chúng số đông như cát sông Hằng cùng đến cõi Cực Lạc lễ kính Vô Lượng Thọ Phật, cùng dùng tâm thành kính dâng hiến các thứ phẩm vật trân quý, vi diêu, thù thắng như bản Ngụy dịch chép: “*Các tê thiên diêu hoa, bảo hương, vô giá y*” (Mỗi người cầm hoa trời, hương báu, y vô giá) v.v... Đó là tài cúng dường. Tiếp theo đây là pháp cúng dường.

Chánh kinh:

暢發和雅音
歌嘆最勝尊
究達神通慧
遊入深法門
聞佛聖德名
安隱得大利
種種供養中
勤修無懈倦
觀彼殊勝剎
微妙難思議
功德普莊嚴
諸佛國難比
因發無上心

願速成菩提

*Sương phát hòa nhã âm,
Ca tán Tối Thắng Tôn
Cứu đạt thân thông huệ,
Du nhập thâm pháp môn
Văn Phật thánh đức danh
An ổn đắc đại lợi
Chủng chủng cúng dường trung
Cần tu vô giải quỵện
Quán bỉ thù thắng sát
Vi diệu nan tư nghị
Công đức phổ trang nghiêm
Chư Phật quốc nan tỷ
Nhân phát vô thượng tâm
Nguyện tở thành Bồ Đề*

Vang trọn tiếng hòa nhã
Ca tụng đấng Tối Thắng
Thấu suốt thân thông huệ,
Du nhập pháp môn sâu
Nghe Phật thánh đức danh
An ổn đắc đại lợi
Trong các thứ cúng dường
Siêng tu không lười mỏi
Quán cõi thù thắng kia
Vi diệu khó nghĩ bàn
Công đức trang nghiêm khắp
Các cõi Phật khó sánh
Do phát tâm Vô Thượng
Nguyện chóng thành Bồ Đề

Giải:

Bài kệ này ý nói những lời tán thán ca tụng đức Phật Di Đà cùng cõi nước của Ngài đều từ lòng chân thành mà phát xuất nên bảo là “sương phát” (暢發: phát ra thông suốt, trọn khắp). Những tiếng tán thán ấy âm điệu hòa nhã nên bảo là “hòa nhã âm” (tiếng hòa nhã). Sách Hội Sớ nói: “Ngũ âm hòa hợp, thanh điệu chẳng tà nên bảo là hòa nhã.

Ca (歌) là ca vịnh, thán (嘆) là xưng thán” (trong lời kệ, tạm dịch chữ “ca thán” thành ca tụng).

Chữ “Tối Thắng Tôn” chỉ đức A Di Đà Phật. Do Ngài là vua của các đức Phật nên xưng tụng là “Tối Thắng”. Những lời tán thán gồm:

1. Tán thán Phật đức: “Cứu đạt thân thông huệ” (Thấu suốt thân thông huệ).

“Cứu” (究) có nghĩa là rốt ráo, “đạt” (達) là thông đạt, hiểu rõ; “thân thông huệ” là thân thông và trí huệ.

Kinh Lục Ba La Mật chép:

“Di Lặc bạch Phật ngôn: - Vân hà danh vi thân thông, trí huệ?

Phật ngôn: - Thân thông giả, năng dĩ thân lực kiến cực vi sắc, thị danh thân thông. Dĩ tịnh pháp nhãn, tri sắc tánh không, diệt bất thủ trước, thị danh trí huệ. Phục thứ, văn thế gian cực vi tiểu thanh, thị danh thân thông. Ư chư âm thanh, ngộ vô ngôn thuyết, ly chư thí dụ, thị danh trí huệ. Phục thứ, năng tri nhất thiết hữu tình tâm hạnh, thị danh thân thông. Liễu chư hữu tình vọng tâm phi tâm, thị danh trí huệ. Phục thứ, u quá khứ tế, tất giai ức niệm, thị danh thân thông. Liễu Phật độ không, thị danh trí huệ.

Phục thứ, liễu tri căn tánh sai biệt chi tướng, thị danh thân thông. Liễu thắng nghĩa không, thị danh trí huệ. Năng tri chư pháp, thị danh thân thông. Liễu tục như huyễn, thị danh trí huệ”

(Di Lặc bạch Phật rằng:

- Thế nào gọi là thân thông và trí huệ?

Phật dạy:

- Thân thông là dùng thông lực thấy được sắc cực vi, đó là thân thông. Do tịnh pháp nhãn biết được tánh của Sắc là không, cũng chẳng chấp lấy thì gọi là trí huệ. Hơn nữa, nghe được tiếng cực nhỏ của thế gian thì gọi là thân thông. Hiểu được trong các âm thanh chẳng có ngôn thuyết, lia các thí dụ thì gọi là trí huệ.

Lại nữa, biết được tâm hạnh của hết thảy hữu tình thì gọi là thân thông. Biết rõ các vọng tâm của hữu tình chẳng phải là tâm thì gọi là trí huệ. Lại nữa, với đời quá khứ đều nghĩ nhớ được thì gọi là thân thông. Hiểu cõi Phật là Không thì gọi là trí huệ. Lại nữa, biết rõ tướng trạng sai biệt của căn tánh thì gọi là thân thông. Hiểu Thắng Nghĩa Không thì gọi

là trí huệ. Biết các pháp thì gọi là thân thông. Biết rõ thể tục như huyền thì gọi là trí huệ).

Phật đều hiểu thấu rành rẽ những loại thân thông, trí huệ như trên nên khen ngợi Ngài “*cứu đạt thân thông huệ*” (thấu suốt thân thông huệ).

Ngài Tịnh Ảnh nói: “*Các trí huệ thân thông ấy đều do pháp tạo thành*” nên tiếp đó, kinh nói đến “*du nhập thâm pháp môn*” (du nhập trong pháp môn sâu).

Trong bản chú giải kinh Duy Ma, ngài Tăng Triệu đã giảng chữ “*pháp môn*” như sau: “*Làm khuôn mẫu cho đời là Pháp (法), là nguyên do dẫn dắt thánh chúng thì gọi là Môn (門)*”. Lời đức Phật dạy là khuôn phép cho thế gian nên gọi là “*pháp*”; pháp ấy là nguyên do dẫn dắt thánh chúng nhập đạo nên gọi là “*môn*”.

Hoa Nghiêm Đại Sớ viết: “*[Là cửa ngõ để] nhập vào trong thân thông trí huệ của Như Lai nên gọi là Môn*”. Sách Hội Sớ bảo: “*Xuất nhập vô ngại là Du (遊), thấu suốt đến chỗ uyên áo là Nhập (入)*”. Tịnh Ảnh Sớ lại giảng: “*Cùng tột tận cội gốc gọi là Nhập*”. Nghĩa là: Thấu hiểu rốt ráo đến tận cội nguồn thì gọi là Nhập.

Ở đây, các Bồ Tát tán thán A Di Đà Phật đã cùng tột cội nguồn Thật Tướng của các pháp, xuất nhập vô ngại, nên mới nói: “*Du nhập thâm pháp môn*”. Thấu hiểu tột cùng đến tận cội rễ thì rất là sâu xa nên mới bảo là “*thâm pháp môn*”.

2. Khen ngợi công đức của Phật hiệu: “*Văn Phật thánh đức danh*” (Nghe danh hiệu thánh đức của Phật).

Trong bốn nguyện của Phật A Di Đà, mười nguyện kể từ nguyện mười tám đến nguyện hai mươi bảy và năm nguyện từ nguyện bốn mươi bốn đến nguyện bốn mươi tám đều diễn tả ý tưởng: Do nghe danh hiệu Phật nên sẽ vĩnh viễn lìa các ác khổ, trọn được hưởng sự vui rất ráo; mười phương chúng sanh nghe danh đều được an ổn, được các thứ lợi chân thật. Do đó kinh nói: “*An ổn đắc đại lợi*” (An ổn, được đại lợi). Thập phương Đại Sĩ nghe danh hiệu Phật được hưởng ích lợi, cảm tạ thâm ân, mong muốn đáp đền nên rộng tu cúng dường chẳng hề lười mỏi. Câu “*chúng chúng cúng dường trung*” (trong các thứ cúng dường) hàm ý hai thứ tài cúng dường và pháp cúng dường. Phẩm Phổ Hiền Hạnh Nguyện nói:

“*Chư cúng dường trung, pháp cúng dường tối. Sở vị: Như thuyết tu hành cúng dường, lợi ích chúng sanh cúng dường, nhiếp thọ chúng sanh cúng dường, đại chúng sanh khổ cúng dường, cần tu thiện căn cúng dường, bất xả Bồ Tát nghiệp cúng dường, bất ly Bồ Đề tâm cúng dường*” (Trong các thứ cúng dường, pháp cúng dường là cao nhất, nghĩa là: Tu hành đúng như lời dạy để cúng dường, lợi ích chúng sanh để cúng dường, nhiếp thọ chúng sanh để cúng dường, chịu khổ thay cho chúng sanh để cúng dường, siêng tu các căn lành để cúng dường, chẳng xả Bồ Tát nghiệp để cúng dường, chẳng rời Bồ Đề tâm để cúng dường). Và: “*Như thị tu hành, thị chân cúng dường*” (Tu hành như thế là cúng dường một cách chân thật).

Bồ Tát do nghe danh hiệu Phật nên đối với những thứ cúng dường như vừa nói trên đều siêng gắng tu trì chẳng hề sanh lòng lười biếng, mệt mỏi. Vì thế kinh nói: “*Cần tu vô giải quyện*” (Siêng tu không lười mỏi). Những điều như trên đều là do danh hiệu Phật công đức chẳng thể nghĩ bàn.

3. Khen ngợi cõi nước Phật:

Trong Cực Lạc thế giới “*quốc trung vạn vật nghiêm tịnh quang lệ, cùng vi cực diệu*” (vạn vật trong nước nghiêm tịnh, sáng đẹp, hình sắc lạ lùng, đặc biệt, cùng vi cực diệu). Hình sắc, quang tướng, danh số của muôn vật đều chẳng thể kể nói nổi, cũng chẳng thể biện định rành rẽ nổi. Đó là vì cõi ấy thù thắng vi diệu, không thể dùng ngôn ngữ, tư duy để lãnh hội nổi. Do đó, kinh nói: “*Quán bỉ thù thắng sát, vi diệu nan tư nghị*” (Quán cõi thù thắng kia, vi diệu khó nghĩ bàn).

Các thứ trang nghiêm nhập vào trong một pháp cú tức là thanh tịnh cú. Thanh tịnh cú là “chân thật trí huệ vô vi Pháp Thân”. Y báo, chánh báo cõi Cực Lạc đều trang nghiêm bằng công đức của Thất Tướng nên bình đẳng hiện khắp. Vì thế, kinh mới nói: “*Công đức phổ trang nghiêm*” (Công đức trang nghiêm khắp). Cõi nước màu nhiệm như kinh đã khen: “*Siêu du thập phương nhất thiết thế giới*” (Vượt hẳn hết cả thế giới trong mười phương) nên kinh mới nói: “*Chư Phật quốc nan tỷ*” (Các cõi Phật khó sánh).

4. Khen ngợi người cảm mộ ân đức báo ân:

“*Nhân phát vô thượng tâm, nguyện tốc thành Bồ Đề*” (Do phát tâm Vô Thượng, nguyện chóng thành Bồ Đề).

Mười phương Bồ Tát thấy cõi ấy trang nghiêm thanh tịnh vượt xa mười phương, Phật hiệu có công đức phổ độ hết thảy, nên phát đại tâm, nguyện chính mình khi thành Phật cũng sẽ thành tựu cõi nước giống như vậy như kinh Duy Ma đã nói: “*Dĩ chư tịnh quốc nghiêm sức chi sức thành kỳ Phật độ*” (Dùng những sự trang nghiêm của các Tịnh Độ để tạo thành cõi Phật của chính mình). Nguyện mình cũng có thể tế độ đến tột cùng đời vị lai như A Di Đà Phật.

Chánh kinh:

應時無量尊
微笑現金容
光明從口出
徧照十方國
迴光還繞佛
三匝從頂入
菩薩見此光
即證不退位
時會一切眾
互慶生歡喜

*Ứng thời Vô Lượng tôn,
Vi tiếu hiện kim dung
Quang minh từng khẩu xuất,
Biến chiếu thập phương quốc
Hồi quang hoàn nhiễu Phật
Tam匝 từng đảnh nhập
Bồ Tát kiến thử quang
Tức chứng Bất Thoái vị
Thời hội nhất thiết chúng
Hỗ khánh sanh hoan hỷ*

Lập tức, Vô Lượng Tôn

**Kim dung hiện mỉm cười
Quang minh từ miệng tỏa
Chiếu khắp mười phương cõi
Quang trở về nhiều Phật
Ba vòng nhập vào đánh
Bồ Tát thấy quang ấy
Liên chứng ngôi Bất Thoái
Hết thấy hội chúng ấy
Mừng rỡ sanh hoan hỷ**

Giải:

Đoạn kinh văn này diễn tả cảm ứng đạo giao: Như Lai phóng quang gia trì, đại chúng chứng địa vị Bất Thoái, đều hoan hỷ lớn lao.

Bản Tổng dịch chép: “*Nhĩ thời, bi Phật Vô Lượng Thọ, hóa đạo tha phương Bồ Tát tâm, mật dụng thân thông phóng đại quang, kỳ quang từng bi diện môn xuất*” (Lúc bấy giờ, đức Phật Vô Lượng Thọ nhằm khai ngộ tâm các Bồ Tát từ phương khác đến nên ngậm dùng thân thông phóng ra đại quang minh. Quang minh ấy từ khuôn mặt tỏa ra). Như vậy, “*Vô Lượng Tôn*” chính là Vô Lượng Thọ Phật.

“*Vi tiếu hiện kim dung*” là trên khuôn mặt rạng rỡ như vàng của Phật hiện tướng mỉm cười. Sách Hội Sớ nói:

“*Ứng thời’ là ngay khi Bồ Tát phát nguyện, hân tiếu⁸⁵ (cười vui vẻ) là tướng thọ ký. Như Lai thường trụ tam-muội, an tường bất động nên tâm Phật vắng lặng không vui, không buồn. Nếu lúc Ngài sắp thọ ký liền hiện tướng cười vui vẻ. Lưỡi Ngài mỏng, sạch, màu như màu đồng đỏ. Trên lưỡi có năm đường vạch như nét khắc trên ấn. Khi cười, lưỡi khê động phóng ra ánh sáng năm màu. Kinh Đại Bảo Tích nói: ‘Chư Phật thường pháp nhược thọ địa ngục chúng sanh ký thời, nhĩ thời quang minh lưỡng túc hạ một, nãi chí nhược thọ Bồ Đề ký, nhĩ thời quang minh từng đánh thượng một’ (Pháp thường của chư Phật là nếu thọ ký chúng sanh sẽ bị đọa địa ngục thì quang minh sẽ trở vào hai chân rồi biến mất, cho đến nếu thọ ký Bồ Đề thì quang minh sẽ nhập vào đánh đầu rồi biến mất).*”

---

⁸⁵ Bản Nguyên dịch chép là “hân tiếu” (cười vui vẻ) thay vì “vi tiếu” (mim cười) như các bản dịch khác.

Do cõi kia thuần là Đại Thừa nên chẳng thọ ký cho thừa nào khác; bởi đó, kinh mới bảo là “*tùng đánh nhập*” (nhập vào trong đánh). Bản Ngụy dịch nói rõ nguyên nhân phóng quang là “*đương thọ Bồ Đề ký*” (sẽ thọ ký Bồ Đề).

Gia Tường Sớ ghi: “*Chánh hạnh thọ ký nhằm thể hiện đã đúng thời cơ nên Phật cười vui vẻ. Quang minh từ miệng phóng ra lại nhập trở vào đánh đầu, ngụ ý: Phật sắp nói lời thọ ký chúng sanh sẽ đắc Pháp Thân chí cực*”.

Nghĩa là: Nhằm thọ ký cho đại chúng đúng vào lúc căn cơ của họ đã thuần thực nên Phật hiện tướng mỉm cười. Từ trong miệng phóng ra quang minh chiếu khắp mười phương, quang minh nhiễu quanh thân Phật ba vòng rồi nhập vào trong đánh Phật. Điều này thể hiện chúng sanh được thọ ký Pháp Thân chí cực, tức là Phật thọ ký họ sẽ được Cứu Cánh Quả Giác.

Bản Sớ Giải của ngài Vọng Tây giảng việc quang minh chiếu mười phương rồi nhập vào đánh Như Lai như sau: “*Theo kinh Hoa Nghiêm, đây là thọ ký cho Bồ Tát sắp được thành Phật*”.

Tiếp đó, kinh bảo: Đại chúng trong hội do thiện căn thuần thực nên thấy quang minh ấy của Phật “*tức chứng Bất Thoái vị*” (liền chứng ngôi Bất Thoái). Bất Thoái là nói tắt chữ Bất Thoái Chuyển, tức là A Duy Việt Trí Bồ Tát. Vì vậy, hội chúng khi ấy “*hỗ khánh, sanh hoan hỷ*” (cùng nhau mừng rỡ, sanh hoan hỷ).

Các vị Bồ Tát trong hội thấy điềm lành ấy biết mình sẽ được thọ ký, hiện chứng Bất Thoái nên đều mừng rỡ khoe với nhau, không ai là chẳng hoan hỷ.

Gia Tường Sớ chép: “*Nhân thiên biết tướng mà hoan hỷ*”.

Bản Tổng dịch ghi: “*Thời hội nhất thiết chư chúng sanh, kính thân Phật quang vị tăng hữu, các các câu phát Bồ Đề tâm, nguyện xuất trần lao, đặng bỉ nạn*” (Lúc bảy giờ, hết thấy các chúng sanh kính trọng, khen ngợi quang minh của Phật là chưa từng có; ai nấy đều phát Bồ Đề tâm, nguyện thoát khỏi trần lao, đạt lên bờ kia).

Chánh kinh:

佛語梵雷震

八音暢妙聲
十方來正士
吾悉知彼願
志求嚴淨土
受記當作佛
覺了一切法
猶如夢幻響
滿足諸妙願
必成如是剎
知土如影像
恒發弘誓心
究竟菩薩道
具諸功德本
修勝菩提行
受記當作佛
通達諸法性
一切空無我
專求淨佛土
必成如是剎

*Phật ngữ phạm lôi chân
Bát âm vương diệu thanh
Thập phương lai Chánh Sĩ
Ngô tất tri bỉ nguyện
Chí cầu nghiêm tịnh độ,
Thọ ký đương tác Phật
Giác liễu nhất thiết pháp
Do như mộng, huyền, hưởng
Mãn túc chư diệu nguyện
Tất thành như thị sát
Tri độ như ảnh tượng
Hằng phát hồng thệ tâm
Cứu cánh Bồ Tát đạo
Cụ chư công đức bốn
Tu thắng Bồ Đề hạnh
Thọ ký đương tác Phật
Thông đạt chư pháp tánh
Nhất thiết không, vô ngã
Chuyên cầu tịnh Phật độ
Tất thành như thị sát*

**Phật ngữ phạm lôi chân
Thốt tiếng màu bát âm:
“Chánh Sĩ mười phương lại
Ta đều biết nguyện họ
Chí cầu cõi nghiêm tịnh
Thọ ký sẽ thành Phật
Hiểu rõ hết thấy pháp
Khác nào mộng, huyền, vang
Trọn đủ các diệu nguyện
Ắt thành cõi như thế
Biết cõi như hình bóng
Hằng phát tâm hồng thệ
Rốt ráo đạo Bồ Tát
Đủ các gốc công đức
Tu thắng Bồ Đề hạnh
Thọ ký sẽ thành Phật**

**Thông đạt các pháp tánh
Hết thấy không, vô ngã
Chuyên cầu cõi Phật tịnh
Ất thành cõi như vậy!”**

Giải:

Di Đà phóng quang rồi thuyết pháp nên kinh nói: “*Phật ngữ phạm lôi chấn*”. Ở đây, chữ “Phật” chỉ đức A Di Đà.

Âm thanh của Phật thanh tịnh nên gọi là “*phạm âm*” (梵音). Tiếng của Ngài cũng giống như tiếng của Đại Phạm thiên vương nên gọi là “*phạm âm*”. Đại Trí Độ Luận nói: “*Giống như năm thứ âm thanh phát ra từ miệng Phạm thiên vương: Một là rền xa như tiếng sấm; hai là trong trẻo vang xa, người nghe vui thích; ba là người nghe tâm kính mến; bốn là đúng đắn, rõ ràng dễ hiểu; năm là nghe không chán*”.

“*Lôi chấn*” (雷震) là hình ảnh dùng để thí dụ. Gia Tường Sớ giảng: “*Sấm sét có khả năng đánh động hữu tình nên dùng sấm sét để ví cho thuyết pháp có khả năng thức tỉnh vô minh*”. Tịnh Ảnh Sớ cũng nói: “*Chấn pháp lôi (rền sấm pháp) là pháp vô ngại trí hóa độ chúng sanh*”. Bản Đường dịch ghi: “*Chấn đại pháp lôi khai ngộ nhất thiết*” (Rền sấm đại pháp khai ngộ hết thấy). Tổng hợp các cách giải thích trên thì âm thanh thuyết pháp của Phật Di Đà như tiếng của Phạm thiên vương, diễn thuyết pháp yếu như sấm sét vang rền khai ngộ đại chúng. Đây là lời đức Bổn Sư tán thán Phật Di Đà.

Tiếp đó, kinh nói: “*Bát âm sưong diệu thanh*” (Thốt tiếng màu bát âm) cũng có nghĩa tương tự. “*Bát âm*” là tám điều thành tựu nơi giọng nói của Như Lai.

Kinh Phạm Ma Dụ bảo bát âm là: “*Nhất tối hảo thanh, kỳ thanh ai diệu. Nhị dị liễu thanh, ngôn từ biện liễu. Tam điều hòa thanh, đại tiểu đắc trung (văn giả hòa dung, tự nhiên hội u Trung Đạo chi lý). Tứ nhu nhuyễn thanh, ngôn vô thô thất (văn giả hỷ duyệt, xả căng cường ý, tự nhiên nhập Luật). Ngũ bất ngộ thanh, ngôn vô thô thất (văn giả các đắc chánh kiến, ly cửu thập ngũ chúng ngoại đạo chi tà phi). Lục bất nữ thanh, kỳ thanh hùng lãng (văn giả kính phục, ma ngoại quy thuận). Thất tôn huệ thanh, ngôn hữu oai túc, nhi thể tôn trọng, hữu huệ nhập thanh (văn giả tôn trọng, trí giải khai lãng). Bát thâm viễn thanh, kỳ thanh thâm viễn, do như lôi chấn (văn giả giai chứng thậm thâm chi lý)*”

(Một là âm thanh tối hảo, âm thanh ấy êm dịu. Hai là tiếng nói dễ hiểu, ngôn từ phân biệt rõ ràng. Ba là tiếng điều hòa, dù Đại Thừa hay Tiểu Thừa nghe thấy đều ngộ được Trung Đạo (người nghe hòa hợp, dung hội, tự nhiên hiểu lý Trung Đạo). Bốn là tiếng nhu nhuyễn (người nghe vui thích, bỏ ý ương ngạnh, tự nhiên thấu hiểu, thâm nhập giới luật). Năm là tiếng chẳng làm lộn, lời nói không lỗi lầm (ai nghe cũng được chánh kiến, lìa khỏi chín mươi lăm thứ lỗi tà kiến). Sáu là âm thanh chẳng mang tính chất nữ nhân, tiếng Ngài hùng hồn, sang sảng (người nghe kính phục, ma và ngoại đạo cùng quy phục). Bảy là tiếng tôn huệ: Giọng nói có oai khiến đời tôn trọng, là tiếng nói của bậc có trí huệ (nghe tiếng Ngài liền tôn trọng, trí huệ mở mang, thông suốt). Tám là âm thanh sâu xa, tiếng Phật vang rất xa ví như tiếng sấm rền (ai nghe tiếng Phật cũng đều chứng lý thậm thâm).

Theo ngài Gia Tường, bát âm là: “*Một là vang vọng, hai là thấu triệt, ba là trong trẻo, bốn là mềm mại, năm là êm dịu, sáu là rõ ràng, bảy là điều hòa, tám là thanh nhã*”.

“*Sưông*” (暢: thốt ra, diễn nói lưu loát) là nói, diễn nói như kinh Di Đà chép: “*Kỳ âm diễn sưông Ngũ Căn, Ngũ Lực*” (Âm thanh ấy diễn nói thông suốt Ngũ Căn, Ngũ Lực). “*Diệu thanh*” chỉ âm thanh diệu pháp. Phật Di Đà dùng tiếng đầy đủ tám điều như thế để thuyết pháp mầu nên kinh nói: “*Bát âm sưông diệu thanh*” (Thốt ra thông suốt tiếng bát âm mầu nhiệm).

Từ câu “*thập phương lai Chánh Sĩ, ngô tất tri bỉ nguyện*” (mười phương Chánh Sĩ lại, ta đều biết nguyện họ) cho đến câu cuối “*tất thành như thị sát*” (ắt thành cõi như vậy) đều là lời đức Bốn Sư Thích Ca thuật lại những pháp âm được diễn nói bởi A Di Đà Phật.

“*Thập phương lai Chánh Sĩ, ngô tất tri bỉ nguyện*”: “*Chánh Sĩ*” chính là Bồ Tát như trong phần nói về mười sáu vị Chánh Sĩ trong kinh này đã giảng. “*Ngô*” (吾: Ta) là chữ đức A Di Đà tự xưng, ý nói: Mười phương Bồ Tát đến cõi Ngài, ai nấy đều có đại nguyện thù thắng, Phật đều biết rõ cả. Ý nguyện của họ là “*chỉ cầu nghiêm tịnh độ, thọ ký đương tác Phật*” (chỉ cầu trang nghiêm tịnh độ, [được] thọ ký sẽ thành Phật). Các vị Bồ Tát ấy phát đại nguyện như vậy nên được A Di Đà Phật khen ngợi. Chúng sanh khởi tâm động niệm Phật đều biết, đều thấy. Hiện giờ, các vị Chánh Sĩ có chí nguyện được giống như Phật Di Đà, thành tựu Đại Giác, nhiếp lấy cõi Phật, Phật liền biết ngay. Vì thế, Ngài nói ra những pháp tương ứng như sau khiến cho họ mãn nguyện:

1. “Giác liễu nhất thiết pháp, do như mộng, huyền, hương, mãn túc chư diệu nguyện, tất thành như thị sát” (Hiểu rõ hết thầy pháp, khác nào mộng, huyền, vang, trọn vẹn các diệu nguyện, tất thành cõi như thế):

“Giác” (覺) là chứng ngộ, “liễu” (了) là biết rõ.

“Nhất thiết pháp” (Hết thầy pháp) là chữ để chỉ chung hết thầy pháp vạn hữu. Đại Trí Độ Luận nói: “Nói đại lược, hết thầy pháp gồm ba thứ: Một là pháp hữu vi, hai là pháp vô vi, ba là pháp bất khả thuyết. Ba loại này bao gồm hết thầy pháp”.

“Như mộng, huyền, hương” (Như mộng, huyền, tiếng vang) là ví các pháp đều hư vọng chẳng thật như mộng, như huyền hóa, như tiếng vang vọng lại. Đại Trí Độ Luận nói: “Như mộng là như trong giấc mộng chẳng có việc gì thật. Ngờ là thật, nhưng tỉnh giấc lại biết là không; nên lại cười một mình”.

Luận viết tiếp: “Hết thầy các hạnh như huyền, lừa dối trẻ nít, thuộc vào nhân duyên chẳng tự tại, chẳng tồn tại lâu dài”.

Và: “Ở nơi hang hẹp trong núi sâu hoặc ở nơi khe núi sâu thẳm, hay ở trong căn nhà lớn trống rỗng nếu nói ra tiếng hoặc tạo tiếng động thì có tiếng đáp lại. Tiếng ấy gọi là “hương” (響: tiếng vang). Kẻ vô trí nghĩ là thật có người đáp lại, người trí suy nghĩ tiếng này chẳng phải do ai tạo ra, chỉ do tiếng ban đầu sanh ra nên gọi là tiếng vọng. Tiếng vang tuy là không nhưng có thể khiến cho nhĩ căn bị làm... Bồ Tát biết các pháp như tiếng vang”.

Sách Hội Sớ lại bảo: “Như mộng là như trong giấc mộng thấy, tuy có thấy các sự nhưng rốt ráo chẳng thể được. Các pháp cũng lại giống như thế. ‘Như huyền’ là hóa hiện như huyền, tuy tựa như thật có hiện ra, nhưng thể của nó vốn là tịch diệt, các pháp cũng giống như thế. ‘Như hương’ là như tiếng vang nơi hang trống, tuy do âm thanh mà phát khởi nhưng chẳng có tự tánh. Các pháp cũng lại giống như thế”.

Tiếp đó, lời kệ nêu lên nguyện thù thắng và Phật thọ ký họ tất đạt được cõi nước.

Ngài Tịnh Ảnh bảo: “Bài kệ này nêu lên trí nguyện của các vị Bồ Tát, thọ ký họ tất sẽ chứng đắc cõi nước. ‘Giác liễu nhất thiết như huyền hương đẳng’ (Hiểu rõ hết thầy pháp như mộng, huyền, tiếng vang v.v...) là nói về trí. ‘Mãn túc chư nguyện’ (Trọn vẹn các nguyện) là nói đến

nguyện. *‘Thành như thị sát’ (Thành tựu cõi như vậy) là thọ ký họ sẽ đạt được cõi nước [nghiêm tịnh]’.*

Ý Ngài nói: Biết rõ hết thảy đều như mộng huyễn là nói về trí huệ. Trọn đủ các nguyện nhiệm màu là nói về đại nguyện. Chẳng những chỉ khởi lên các nguyện nhiệm màu mà còn có thể tu tập, nhiếp thủ, viên mãn trọn vẹn các nguyện, đủ chứng tỏ nguyện ấy chân thành, thiết tha. Do hai điều ấy làm nhân nên được thọ ký rằng: *“Tất thành như thị sát”* (Ất thành cõi như thế). Cõi nước thành tựu chính là quả của trí và nguyện.

Sách Hội Sớ lại bảo:

“Tuy trải qua kiếp số như vi trần nhưng vẫn như trong một niệm. Tuy ở trong sanh tử nhưng vẫn như dạo trong vườn, đài. Thành tựu điều đó nên diệu nguyện được trọn vẹn, kiến lập cõi màu nhiệm”. Ý nói: Từ trí mãn nguyện, từ nguyện kiến lập cõi nước. Do trí huệ nên coi sanh tử như vườn, đài, xem nhiều kiếp chỉ như một niệm. Hiểu rõ, thành tựu điều đó nên diệu quả tự nhiên viên mãn.

Hai bản sớ tuy hơi khác nhau chút ít, nhưng xem ra cách giải thích của ngài Tịnh Ảnh gần với ý kinh hơn vì: Rõ thấu các pháp là không bèn nguyện nhiếp lấy Tịnh Độ thì mới chẳng rớt vào nhị biên, khế hợp khéo léo với Trung Đạo. Đây chính là tông chỉ của Tịnh tông như kinh Duy Ma nói: *“Tuy tri chư Phật quốc, cập dữ chúng sanh không, nhi thường tu Tịnh Độ, giáo hóa u quần sanh”* (Tuy biết các cõi Phật và chúng sanh là không mà thường tu Tịnh Độ, giáo hóa quần sanh). Đây đều là Sự Lý vô ngại trong Viên tông, là cảnh giới chẳng thể nghĩ bàn.

Hai bài kệ tiếp theo đây cũng cùng nói lên ý chỉ ấy.

2. *“Tri độ như ảnh tượng, hằng phát hồng thệ tâm, cứu cánh Bồ Tát đạo, cụ chư công đức bốn, tu thắng Bồ Đề hạnh, thọ ký đương tác Phật”* (Biết cõi nước như hình bóng, luôn phát tâm hồng thệ, rốt ráo Bồ Tát đạo, đầy đủ các cội đức, tu hạnh Bồ Đề thù thắng, thọ ký sẽ thành Phật).

“Như ảnh tượng” là giống như bóng dáng của các vật, bóng dáng tuy sanh từ thật thể nhưng không có thật tánh. Kinh Kim Cang dạy: *“Nhất thiết hữu vi pháp, như mộng, huyễn, bào, ảnh”* (Hết thảy pháp hữu vi, như mộng, huyễn, bọt, bóng).

Bài kệ trong đoạn này ý nói:

- Biết rõ các cõi Phật cũng giống như hình bóng; trí huệ như thể thật là rất sâu xa. Bạc Chánh Sĩ hiểu sâu xa cõi Phật cũng vốn là không, nhưng “*hằng phát hoằng thệ tâm*” (luôn phát tâm hoằng thệ). “*Hoằng thệ*” (弘誓) là thệ nguyện sâu rộng.

- Lại từ nguyện khởi hạnh nên bảo “*cứu cánh Bồ Tát đạo*” (rốt ráo Bồ Tát đạo). “*Cứu cánh*” (究竟) là chí cực, là quyết định đạt đến chỗ chung cực, tốt cùng nhất. “*Bồ Tát đạo*” là đại hạnh của bậc Bồ Tát để viên mãn hạnh lợi mình, lợi người, thành tựu Phật quả (tức là Lục Độ), còn gọi là Bồ Tát hạnh.

- Các vị Chánh Sĩ như thế Trí lẫn Nguyện đều đầy đủ, Hạnh lẫn Giải đều ưu việt nên đều đầy đủ “*chư công đức bản*” (các cõi công đức). Chữ “*chư công đức bản*” chỉ cõi nguồn của các công đức. Sách Thắng Man Kinh Bảo Quạt nói: “*Đức nghĩa là đặc, tức là đức là cái đạt được do công năng tu hành. Vì vậy, gọi là công đức*”.

“*Bản*” (本) là nguồn cõi. Cõi nguồn ấy chính là Phật tánh chúng sanh vốn sẵn có, kinh Viên Giác gọi là: “*Bản nguyên thanh tịnh đại viên kính*” nghĩa là cõi nguồn thanh tịnh như tấm gương sáng lớn.

Trong lời tựa sách Viên Giác Lược Sớ, ông Bùi Hưu đã viết: “*Là cõi nguồn của chúng sanh nên gọi là Tâm Địa*”. “*Bản*” lại có nghĩa là cái gốc căn bản nhất, Lý Thể của pháp tánh chính là căn bản tốt cùng của các pháp nên gọi là cái gốc căn bản nhất. Sách Pháp Hoa Huyền Nghĩa nói: “*Bản cực Pháp Thân vi diệu thậm thâm*”. Như vậy, “*bản*” ở đây chính là “*bản tâm*” của chúng sanh, là Thật Tế lý thể, cũng tức là Chân Như Thật Tướng.

“*Cụ chư công đức bản*” (Đủ các cõi công đức) là cùng tận cõi nguồn, an trụ trong Pháp Thân, nhập vào Thật Tướng của các pháp.

“*Bồ Đề*” là như An Lạc Tập giảng: “*Bồ Đề chính là tên gọi khác của Vô Thượng Phật Đạo*”.

“*Tu thắng Bồ Đề hạnh*” là tu tập hạnh Vô Thượng Phật Đạo thù thắng. Câu này tiếp nối ý câu trên, tức là nói về Căn Bản Trí và Sai Biệt Trí. Từ đại trí của Văn Thù khởi ra đại hạnh của Phổ Hiền, mà tánh đức của Phổ Hiền Đại Sĩ là dẫn dắt quy hướng Cực Lạc.

“*Thọ ký*” (受記) là lời Phật tiên đoán tương lai ắt sẽ được thành Phật. Do có đủ trí huệ, thệ nguyện và các điều hạnh như trên đã

nói nên ắt được Phật thọ ký sẽ viên mãn Phật quả. Vì thế, kinh nói: “*Thọ ký đương tác Phật*” (Thọ ký sẽ thành Phật).

Tịnh Ảnh Sớ giảng: “*Ý kệ nói: Với trí hạnh đó, họ ắt sẽ thành Phật*”.

Trong bài kệ này của Phật Di Đà, hai câu đầu tiên nói đến trí và nguyện, ba câu kế tiếp là tu hạnh thù thắng, câu cuối cùng là thọ ký thành Phật. Đây chính là cảm được diệu quả.

3. “*Thông đạt chư pháp tánh, nhất thiết không, vô ngã*” (Thông đạt các pháp tánh, hết thảy không, vô ngã).

Sách Hội Sớ giảng bài kệ này như sau: “*Hết thảy hữu tình, phi tình, phàm, thánh, tịnh, uế được gọi là ‘chư pháp’*. Tánh có nghĩa là *chẳng đôi, là Lý Thể của các pháp* (Lý thể sẵn có của các pháp, vĩnh viễn chẳng biến cải, đó chính là Lý Thể Thật Tế). *Nhân duyên hợp thành, giả gọi là các pháp* (nhân duyên hòa hợp nên hiện ra các pháp, thật ra đều là hư vọng, chỉ là giả danh mà thôi). *Tự tánh tịch diệt, Thế bất khả đắc nên bảo là không, vô ngã*”.

Ngã gồm có hai thứ:

* Một là Nhân Ngã: Phàm phu chẳng hiểu rằng Ngũ Âm hòa hợp giả hiện có Ngã nên lầm nhận thật có con người tự chủ tự tại, thường làm chủ thể cái thân mình. Đó là Nhân Ngã. Nếu hiểu rõ đây chỉ là năm Uẩn hòa hợp, thật sự chẳng có tự thể thì đó là Nhân Vô Ngã. Đây chính là cách tu hành của Tiểu Thừa: Đoạn phiền não để đắc Niết Bàn.

* Hai là Pháp Ngã: Cố chấp các pháp thật sự có tự thể, thật sự có công dụng thì gọi là Pháp Ngã. Nếu hiểu rõ các pháp chỉ từ nhân duyên sanh, thật ra chẳng có tự thể thì gọi là “*Pháp Vô Ngã*”.

Tiểu Thừa chỉ ngộ nhập Nhân Vô Ngã, Bồ Tát ngộ được cả nhân lẫn Pháp Vô Ngã.

“*Không*” đồng nghĩa với “*vô ngã*”. Sách Đại Thừa Nghĩa Chương, quyển một nói: “*Không và Vô Ngã chỉ là tên gọi khác nhau như mắt còn gọi là nhãn*”. Ý nói: Mắt và nhãn tuy là hai danh từ, nhưng thật ra chỉ nói lên cùng một nghĩa; “*không*” và “*vô ngã*” cũng giống như thế.

Tiếp đó, kệ nói: “*Chuyên cầu tịnh Phật độ, tất thành như thị sát*” (Chuyên cầu tịnh cõi Phật, ắt thành cõi như thế).

Sách Hội Sớ bảo: “*Chuyên cầu là thế nguyện như bốn mươi tám nguyện vậy. Chữ ‘như thị sát’ (cõi như thế) chỉ cõi Cực Lạc*”. Ý kệ khuyên nên mong cầu [cõi giống như cõi Cực Lạc]. Ngài Tịnh Ảnh cho rằng bài kệ này có ý nói:

“*Với trí huệ như thế ắt sẽ được thọ ký đạt được cõi nước. Thông đạt tánh pháp tánh hết thảy là không, vô thường là nói về trí. Trong phần trước, nói ‘hiểu hết thảy như huyền, mộng, tiếng vang’ là nói đến Thế Đế Trí; còn ở đây thông hiểu các pháp tánh: Hết thảy là không, vô ngã thì chính là Chân Đế Trí. ‘Chuyên cầu Tịnh Độ’ là nguyện. ‘Ắt thành cõi như thế’ là thọ ký sẽ được cõi nước*”. Nghĩa là bởi họ chí nguyện như vậy nên Phật thọ ký họ sẽ đắc cõi nước nghiêm tịnh.

Ngài Vọng Tây lại giải thích như sau: “*Nhị Trí (Chân Đế Trí và Tục Đế Trí) tuy khác nhau, nhưng tánh của chúng đều là không. Tuy biết tánh là không, nhưng nguyện đắc Tịnh Độ*”.

Ngài còn nói: “*Phật pháp chẳng vướng vào có, chẳng vướng vào không, cũng chẳng vướng vào vừa có vừa không, cũng chẳng chấp vào chẳng phải có chẳng phải không, cũng chẳng chấp trước vào chẳng chấp trước*”. Nói gọn là: Chẳng trụ vào nhị biên, xa lìa tứ cú, khế hợp nhiệm màu với Trung Đạo, bình đẳng nhất tướng.

Kinh Kim Cang dạy: “*Vô ngã, vô nhân, vô chúng sanh, vô thọ giả, tu nhất thiết thiện pháp, tức đắc A Nậu Đa La Tam Miệu Tam Bồ Đề*” (Không ngã, không nhân, không chúng sanh, không có thọ giả, tu hết thảy thiện pháp liền đắc Vô Thượng Chánh Đẳng Chánh Giác). Vì vậy, mười phương Chánh Sĩ hiểu sâu xa pháp là không, chuyên cầu Tịnh Độ thì chính là lìa khỏi bốn tướng (nhân, ngã, chúng sanh, thọ giả) tu hết thảy pháp lành nên “*tất thành như thị sát*” (ắt thành cõi như thế).

Sách Hội Sớ lại nói: “*Sở dĩ Bồ Tát tuy hiểu thấu suốt ba thứ Không, trí chẳng chấp trước, nhưng Đại Bi hun đúc tâm Ngài nên phát nguyện nghiêm tịnh cõi Phật. Tuy nghiêm tịnh cõi Phật nhưng thường tịch tĩnh. Đấy chính là một pháp cú (chân thật trí huệ vô vi Pháp Thân) mà lại đủ hai mươi chín thứ (Vãng Sanh Luận nói đến hai mươi chín thứ trang nghiêm của cõi Cực Lạc). Hai mươi chín thứ lại thể hiện ý nghĩa của một thanh tịnh cú*”.

Lời sớ giải này thật tinh diệu, vì hết thảy các pháp không pháp nào chẳng do một pháp giới biến hiện ra, cũng không một pháp lại chẳng quy về một pháp giới này. Một pháp giới chính là một pháp cú.

Đức Thích Tôn trần thuật xong lời hiểu dụ từ bi đối với mười phương Chánh Sĩ của Phật Di Đà xong, Ngài liền tiếp tục khai thị cho mọi người trong pháp hội cõi này (Trước câu “*văn pháp nhạo thọ hành*” trong kinh văn, bản Ngụy dịch còn ghi: “*Chư Phật cáo Bồ Tát, linh cận An Dưỡng Phật*” (Chư Phật bảo các Bồ Tát hãy thân cận đức Phật nơi cõi An Dưỡng - Hội bản lược bỏ câu này).

Những người “*văn pháp nhạo thọ hành*” (nghe pháp vui mừng nhận lấy, thực hành) chính là mười phương Chánh Sĩ. Thập phương chư Phật khuyên răn các vị Chánh Sĩ trong nước mình nên kính lễ A Di Đà Phật. Các vị Chánh Sĩ ấy tuân lời Phật dạy đi đến thế giới Cực Lạc, được thấy Vô Lượng Thọ Phật, nghe giảng lãnh nhận diệu pháp. Nghe xong nếu tin ưa nhận lãnh, thực hành, một lòng mong cầu cõi tịnh thì đều được thọ ký: Sẽ được thành Vô Thượng Chánh Đẳng Chánh Giác. Hội Sớ viết: “*Nghe pháp mừng, nhận, hành là nghe A Di Đà Phật thuyết pháp liền vui mừng, thọ trì, phụng hành*”.

Chánh kinh:

聞法樂受行
得至清淨處
必於無量尊
受記成等覺

*Văn pháp nhạo thọ hành
Đắc chí thanh tịnh xứ
Tất u Vô Lượng tôn
Thọ ký thành Đẳng Giác*

**Nghe pháp mừng, nhận, hành,
Đạt đến chỗ thanh tịnh,
Đều được Vô Lượng Tôn
Thọ ký thành Đẳng Giác.**

Giải:

Tịnh Ảnh Sớ viết: “*Tự trong tương lai sẽ được cõi tịnh màu nhiệm nên bảo là “đắc chí thanh tịnh xứ” (đạt tới chỗ thanh tịnh)*”.

Sách Hội Sớ cũng nói: “*Thanh tịnh xứ chính là Tịnh Độ, ý nghĩa tương tự như câu ‘tất thành như thị sát’ trong phần trên*”.

Cả hai lời sớ giải đều nêu cùng một ý chỉ: Kiến lập cõi tịnh chính là “*đắc chí thanh tịnh xứ*” (đạt đến chỗ thanh tịnh).

Nhưng nếu luận theo pháp môn Tâm Địa, ta còn có thể hiểu “*thanh tịnh xứ*” ở một mức độ cao hơn: Đó chính là diệu tâm vốn tịnh! Nếu như nghe pháp rồi tin nhận, tương ứng nhất niệm, thấu triệt tột cùng nguồn tâm, Đại Giác vốn sẵn thanh tịnh rạng ngời, khế hợp ngay với Pháp Thân thì đó cũng chính là “*đạt đến chỗ thanh tịnh*”. Thậm chí “*đĩ thanh tịnh tâm, hướng Vô Lượng Thọ*” (dùng tâm thanh tịnh hướng đến Vô Lượng Thọ). Nhất niệm tịnh tín, nhất niệm tịnh tâm thì trong khoảng sát-na sẽ khế hợp “*thanh tịnh xứ*”.

Ở mức độ thấp hơn thì chí thành niệm Phật, không một mảy bấn khoản, ngờ vực, tịnh niệm tiếp nối không hề gián đoạn, thâm hợp diệu đạo, niệm mà ly niệm thì cũng đáng gọi là “*ngâm đạt đến chỗ thanh tịnh*”. Những người như vậy cũng đều sẽ được Vô Lượng Thọ Phật thọ ký, tương lai ắt sẽ thành Phật. Ngài sẽ gia bị một cách hiển nhiên hoặc thâm gia hộ; đó là do trí huệ, nguyện hạnh, thiện căn, phước đức mỗi người đều sai khác.

Chánh kinh:

無邊殊勝刹
其佛本願力
聞名欲往生
自致不退轉
菩薩興至願
願己國無異
普念度一切
各發菩提心
捨彼輪迴身

俱令登彼岸

Vô biên thù thắng sát
Kỳ Phật bốn nguyện lực
Văn danh dục vãng sanh
Tự trí Bất Thoái Chuyển
Bồ Tát hưng chí nguyện
Nguyện kỹ quốc vô dị
Phổ niệm độ nhất thiết
Các phát Bồ Đề tâm
Xả bỏ luân hồi thân
Câu linh đấng bỉ ngạn

Cõi vô biên thù thắng
Do Phật bốn nguyện lực
Nghe danh muốn vãng sanh
Tự đạt Bất Thoái Chuyển
Bồ Tát khởi chí nguyện
Nguyện nước mình chẳng khác
Phổ niệm độ hết thấy
Đều phát Bồ Đề tâm
Bỏ thân luân hồi ấy
Đều được lên bờ kia

Giải:

Cõi nước Cực Lạc thù thắng vượt trội, vi diệu, chẳng có ranh giới, chẳng có lượng số, chẳng thể diễn tả nổi nên bảo là “*vô biên thù thắng sát*” (cõi vô biên thù thắng).

Cõi nước báu ấy vượt trội mười phương chính là nhờ vào bốn nguyện lực thù thắng của Phật Di Đà nên nói: “*Do Phật bốn nguyện lực*”.

Do lời nguyện thứ mười bảy “*chư Phật khen ngợi*” nên mười phương chúng sanh được nghe danh hiệu Ngài, lại do các nguyện nghe danh phát tâm, nghe danh được phước, nghe danh đắc Nhân v.v... hỗ trợ nên họ đều tin nguyện trì danh, được sanh cõi Cực Lạc, chứng ngôi vị Bất Thoái. Vì thế kinh nói: “*Văn danh dục vãng sanh, tự trí Bất Thoái Chuyển*” (Nghe danh muốn vãng sanh, tự đạt Bất Thoái Chuyển). Đây chính là lời nguyện mười tám: “*Văn ngã danh hiệu, chí tâm tin nhạo,*

nguyện sanh ngã quốc, thập niệm tát sanh” (Nghe danh hiệu ta, chí tâm tin ưa, nguyện sanh cõi ta mười niệm ắt được vãng sanh)”.

Câu “*Bồ Tát hưng chí nguyện*” (Bồ Tát khởi chí nguyện) ý nói các Bồ Tát đã được vãng sanh, đều cảm mộ ân sâu của Phật, đều học theo đức Di Đà, nên đều phát đại nguyện; cho nên kinh mới nói là: “*Hưng chí nguyện*” (Dấy lên chí nguyện). Sách Hội Sớ nói: “*Chí nguyện là những nguyện nhiếp lấy cõi nước, nhiếp thọ chúng sanh, nhiếp Pháp Thân của đức Di Đà. Những nguyện ấy vốn khó nghĩ tưởng đến mức cùng cực, Bồ Tát nguyện cũng sẽ đạt được những nguyện như vậy*”.

Vì thế, họ nguyện cũng nhiếp lấy cõi Phật giống như cõi Cực Lạc để độ vô biên chúng sanh đều phát Bồ Đề tâm, một dạ chuyên niệm A Di Đà Phật, cùng sanh Tịnh Độ, chóng chứng Bất Thoái, chứng Pháp Thân của Phật. Đó là hạnh lợi tha của Bồ Tát, cho nên mới nguyện “*nguyện kỷ quốc vô dị*” (nguyện cõi mình chẳng khác). Tịnh Ảnh Sớ giảng: “*Nguyện mình sẽ đạt cõi nước giống như cõi của A Di Đà Phật, nên nói ‘quốc vô dị’*”. “*Phổ niệm*” là bình đẳng đại bi, nguyện độ khắp hết thấy chúng sanh: Ai nấy đều phát khởi tâm Vô Thượng Bồ Đề, nguyện chán bỏ thân luân hồi nghiệp chướng, cùng vượt lên bờ kia Cực Lạc.

Chánh kinh:

奉事萬億佛

飛化徧諸剎

恭敬歡喜去

還到安養國。

Phụng sự vạn ức Phật

Phi hóa徧 chư sát

Cung kính hoan hỷ khứ

Hoàn đáo An Dưỡng quốc

Phụng sự vạn ức Phật

Phi, hóa khắp các cõi

Cung kính hoan hỷ đi

Trở về nước An Dương

Giải:

Lần lượt độ thoát như thế nên có vô lượng vô biên Bồ Tát được vãng sanh, an trụ trong cõi Cực Lạc. Họ lại có thể đến khắp mười phương cúng dường Như Lai, nghe pháp.

“Phi hóa” (飛化) là bay đi, du hành bằng cách biến hóa. “Hóa” có nghĩa là sự biến hóa thần diệu khó nghĩ tưởng nổi. “An Dương quốc” chính là cõi Cực Lạc.

Bài kệ này ngụ ý: Trong cõi Cực Lạc, mười phương Chánh Sĩ đã vãng sanh và các vị Bồ Tát được các Ngài lần lượt độ thoát đều thờ kính, hầu hạ khắp các chư Phật, cung kính, lễ bái, thân cận, hoan hỷ, nghe pháp, rồi lại cung kính hoan hỷ trở về cõi Cực Lạc.

27. Ca thán Phật đức (歌嘆佛德: Khen ngợi Phật đức)

Chánh kinh:

佛語阿難：彼國菩薩，承佛威神，於一食頃，復往十方無邊淨刹，供養諸佛。華香幢幡，供養之具，應念即至，皆現手中。珍妙殊特，非世所有。以奉諸佛，及菩薩眾。其所散華，即於空中，合為一華。華皆向下，端圓周匝，化成華蓋。百千光色，色色異香，香氣普薰。蓋之小者，滿十由旬，如是轉倍，乃至徧覆三千大千世界。隨其前後，以次化沒。若不更以新華重散，前所散華終不復落。於虛空中共奏天樂，以微妙音歌歎佛德。

Phật ngữ A Nan: - Bỉ quốc Bồ Tát, thừa Phật oai thần, ư nhất thực khoảnh, phục vãng thập phương vô biên tịnh sát, cúng dường chư Phật, hoa hương, tràng phan,幢 dượng chi cụ, ứng niệm tức chí, giai hiện thủ trung, trân diệu thù đặc, phi thế sở hữu, dĩ phụng chư Phật, cập Bồ Tát chúng. Kỳ sở tán hoa, tức ư không trung, hợp vi nhất hoa. Hoa giai hướng hạ, đoan viên châu tấp, hóa thành hoa cái, bách thiên quang sắc, sắc sắc dị hương, hương khí phổ huân. Cái chi tiểu giả, mãn thập do-tuần, như thị chuyển bội, nãi chí biến phú tam thiên đại thiên thế giới. Tùy kỳ tiền hậu, dĩ thứ hóa một. Nhược bất cánh dĩ tân hoa trùng tán, tiền sở tán hoa chung bất phục lạc. Ư hư không trung, cộng tấu thiên nhạc, dĩ vi diệu âm ca thán Phật đức.

Phật bảo A Nan:

- Bồ Tát cỡi áy nưong vào oai thần của Phật, trong khoảng một bữa ăn lại đến vô biên Tịnh Độ trong mười phương cúng dường chư Phật. Hoa, hương, tràng phan, vật cúng dường, hể nghĩ tới liền hiện ra, đều xuất hiện nơi tay. [Những thứ đó] quý báu, màu nhiệm, hết sức đặc biệt, chẳng phải là vật trong đời có được. Dùng [những vật cúng ấy] dâng lên chư Phật và chúng Bồ Tát. Hoa được rải lên liền ở ngay trên hư không hợp thành một hoa. Hoa đều hướng xuống phía dưới, tròn trịa đều đặn, hóa thành lọng hoa trăm ngàn quang sắc. Mỗi sắc có mùi thơm khác nhau, mùi hương xông khắp.

Cái lọng nhỏ nhất đã chiếm trọn cả mười do-tuần. Cự lớn dần như thể cho đến che trùm cả tam thiên đại thiên thế giới. Theo thứ tự trước sau lần lượt biến mất. Nếu chẳng lại dùng hoa mới để rải lên thì hoa đã rải trước trọn chẳng rơi xuống. Ở trong hư không cùng tấu nhạc trời, dùng âm thanh vi diệu tán thán Phật đức.

Giải:

Phẩm trước là mười phương Chánh Sĩ đến cõi Cực Lạc lễ bái, cúng dường, thuyết pháp. Phẩm này là Bồ Tát cõi Cực Lạc đến khắp mười phương, lễ kính, cúng dường chư Phật rồi lại trở về cõi mình nghe giảng diệu pháp. Phẩm này cũng nói về việc chư thiên cúng dường các đức Phật.

“*Bi quốc*” (Cõi ấy) là cõi Cực Lạc. “*Thừa Phật oai thần*” là nương vào sức oai thần gia bị của Phật Di Đà như trong phần trước, kinh đã dạy: “*Thử giai Vô Lượng Thọ Phật oai thần lực cố, bốn nguyện lực cố*” (Đây đều là do sức oai thần, sức bốn nguyện của Vô Lượng Thọ Phật).

Phẩm này lại bảo: “*Ư nhất thực khoảnh, phục vãng thập phương vô biên tịnh sát, cúng dường chư Phật*” (Trong khoảng một bữa ăn, lại qua vô biên cõi tịnh trong mười phương cúng dường chư Phật). Đây chính là kết quả của nguyện “*cúng khắp chư Phật*”. “*Cúng dường chi cụ, ứng niệm tức chi*” (Vật cúng dường hễ nghĩ tới liền hiện ra) chính là kết quả của nguyện thứ ba mươi bảy: “*Các thứ cúng dường hễ nghĩ tới liền hiện ra*”.

Câu “*trân diệu thù đặc, phi thể sở hữu*” (quý báu, màu nhiệm, hết sức đặc biệt, chẳng phải là vật trong đời có được) diễn tả các vật cúng vi diệu thù thắng, siêu thế hy hữu.

Trong các vật cúng đó, đặc biệt lấy hoa làm ví dụ. Câu “*hợp vi nhất hoa*” (hợp thành một hoa) ngụ ý vô biên công đức đều nhập vào trong một câu hồng danh; mười phương chúng sanh đồng quy Di Đà Nhất Thừa nguyện hải. Toàn thể của hết thủy trang nghiêm nơi y báo, chánh báo cõi Cực Lạc là một pháp cú.

“*Hoa cái*” (Lọng hoa) là dùng hoa để trang hoàng tàn, lọng. Sách Pháp Hoa Huyền Tán bảo: “*Xứ Tây Vực nóng bức, đa số phải cầm dù. Họ hay dùng hoa để trang hoàng nên gọi là lọng hoa*”. Lọng hoa cõi Cực Lạc do vạn đức kết thành nên trong một cái lọng ấy hàm chứa vô biên đức tướng, vi diệu khó thể suy nghĩ nổi; kinh bảo: “*Bách thiên*

quang sắc, sắc sắc dị hương, hương khí phổ huân” (Trăm ngàn quang sắc, mỗi sắc có mùi thơm khác nhau, mùi hương xông khắp). Một cái lọng có cả trăm ngàn quang sắc, trăm ngàn thứ hương.

Vì “*hương khí phổ huân*” (mùi hương xông khắp) nên ta biết được rằng các thứ quang minh, các thứ sắc cũng đều chiếu trọn khắp. Lọng lớn hay nhỏ tùy thuộc tâm lượng của mỗi người cho nên lọng lớn từ “*mười do-tuần*” cho đến “*biển phủ tam thiên đại thiên thế giới*” (che trùm cả tam thiên đại thiên thế giới).

Câu “*tùy kỳ tiền hậu, dĩ thứ hóa một*” (theo thứ tự trước, sau lần lượt biến mất) ý nói: Người đến sau rải hoa mới thì hoa của người cúng dường trước liền biến đi; rõ ràng là các vật cúng nhiệm màu ấy biến hiện tùy tâm.

Tiếp đó, Phật bảo: “*U hư không trung, cộng tấu thiên nhạc*” (Ở trong hư không, cùng tấu nhạc trời), ý nói: Các Bồ Tát lại dùng thiên nhạc để cúng Phật. Trong các tiếng nhạc trời ấy, họ “*dĩ vi diệu âm ca tán Phật đức*” (dùng âm thanh vi diệu tán thán Phật đức). Như vậy, các Bồ Tát trong khi lễ bái, cúng dường còn tán thán nữa. “*Phật đức*” là tất cả công đức của Như Lai. Câu Xá Luận nói: “*Những người có trí suy nghĩ ba thứ đức viên mãn của Như Lai sanh lòng kính mến sâu sắc. Ba đức ấy là gì? Một là nhân viên đức, hai là quả viên đức, ba là ân viên đức*”.

Chánh kinh:

經須臾間，還其本國，都悉集會七寶講堂。無量壽佛，則為廣宣大教，演暢妙法。莫不歡喜，心解得道。

Kinh tu du gian, hoàn kỳ bốn quốc, đô tất tập hội thất bảo giảng đường. Vô Lượng Thọ Phật, tác vị quảng tuyên đại giáo, diễn sướng diệu pháp, mạc bất hoan hỷ, tâm giải đắc đạo.

Trong khoảnh khắc, trở về nước mình, đều cùng nhóm hội nơi thất bảo giảng đường. Vô Lượng Thọ Phật liền vì họ rộng tuyên đại giáo, diễn nói diệu pháp, không ai chẳng hoan hỷ, tâm giải đắc đạo.

Giải:

Đoạn này trần thuật các Bồ Tát du hành mười phương xong trở về Cực Lạc, nghe Phật thuyết pháp. “*Tu du gian*” (Trong khoảnh khắc): Tu Du là thời gian rất ngắn tương đương với một phần 48 của một phút (theo Câu Xá Luận quyền mười hai). Bản Đường dịch ghi là: “*Thần triêu cùng đường tha phương chư Phật*” (Sáng sớm cùng đường chư Phật các phương khác), lại bảo: “*Tức ư thần triêu, hoàn đảo bốn quốc*” (Ngay trong buổi sớm, trở về nước mình). Đây chính là ý nghĩa thật sự của từ “*tu du gian*” (trong khoảnh khắc).

Lúc ấy, đại chúng nhóm về giảng đường bằng bảy báu tạo thành, nghe Phật tuyên thuyết đại giáo diệu pháp. Theo Khởi Tín Luận, “*đại giáo*” chính là pháp Nhất Thừa. Bồ Tát nghe xong đều đại hoan hỷ, tự tâm khai ngộ, chứng nhập Thánh đạo. “*Đạo*” là trí huệ đoạn Hoặc chứng Lý. Nguyện phát khởi trí huệ ấy nên gọi là “*đắc đạo*”.

Trong tác phẩm Vô Lượng Thọ Kinh Khởi Tín Luận, cư sĩ Bành Tế Thanh đã viết:

“Hỏi: Vô Lượng Thọ Phật thuyết pháp thì thuần nói Nhất Thừa hay nói cả ba thừa? Nếu nói thuần Nhất Thừa thì sao lại có chúng Thanh Văn? Nếu giảng cả ba thừa thì có sao Nhị Thừa chẳng được sanh về nước ấy?”

Đáp: Thuần giảng Nhất Thừa, hoàn toàn không nói tam thừa. Nào có phải là mình Phật ở giảng đường thất bảo dạy thuần Nhất Thừa, mà thậm chí trong mỗi một hoa, trong mỗi một quang minh, tiếng gió thổi, tiếng nước chảy, các tiếng âm nhạc cũng đều thuần nói Nhất Thừa, không hề có ba thừa như Diệu Pháp Liên Hoa kinh nói: “Thập phương thế giới trung, thượng vô Nhị Thừa, hà huống hữu tam?” (Trong mười phương thế giới, còn không có hai thừa, huống hồ có đến ba?)

Chỉ vì căn tánh chúng sanh sai khác nên nghe sai khác, chứng đắc bất đồng. Cho nên trong phần trước kinh mới nói: Hoặc nghe tiếng Phật, hoặc nghe tiếng Pháp, hoặc nghe tiếng Tăng, hoặc tiếng Tịch Tĩnh, Không, Vô Ngã cho đến tiếng Cam Lộ Quán Đảnh... Những người nghe được thì hoặc chứng quả Tu Đà Hoàn, quả Tư Đà Hàm, quả A Na Hàm, quả A La Hán, cho đến Bất Thoái Chuyển Bồ Tát, như trong các bản dịch khác có chép đủ. Đây chính là thuận theo các cõi Phật khác mà có danh hiệu bốn quả, chứ thật ra đều quyết định thành Phật, chẳng nhận lấy Hữu Dư Niết Bàn là vì có thể hồi Tiểu hướng Đại, là do bốn nguyện của Phật vậy”.

Thuyết này thật là tinh yếu.

Chánh kinh:

即時香風吹七寶樹，出五音聲。無量妙華，隨風四散。自然供養，如是不絕。

Tức thời hương phong xuy thất bảo thụ, xuất ngũ âm thanh, vô lượng diệu hoa, tùy phong tứ tán. Tự nhiên cúng dường, như thị bất tuyệt.

Ngay khi ấy, gió thơm thổi qua cây bảy báu, phát ra tiếng ngũ âm, vô lượng diệu hoa theo gió bay khắp bốn phía, tự nhiên cúng dường chẳng dứt như thế.

Giải:

Đoạn này nói về các vật vô tình trong cõi Phật ấy nghe pháp cũng cúng dường một cách mầu nhiệm. “*Xuất ngũ âm thanh*” (phát ra tiếng ngũ âm) là dùng âm nhạc mầu nhiệm để cúng dường, hoa rải theo gió là diệu hoa cúng dường. Những thứ cúng dường như vậy đều do tự nhiên. Sách Hội Sớ nói: “*Tự nhiên cúng dường, chẳng phải là pháp hữu vi*”, ý nói: Chẳng phải là pháp hữu vi do được tạo tác.

Chánh kinh:

一切諸天，皆齎百千華香，萬種伎樂，供養彼佛，及諸菩薩聲聞之眾。前後往來，熙怡快樂。此皆無量壽佛本願加威，及曾供養如來，善根相續，無缺減故，善修習故，善攝取故，善成就故。

Nhất thiết chư thiên, giai tê bách thiên hoa hương, vạn chủng kỹ nhạc, cúng dường bỉ Phật, cập chư Bồ Tát, Thanh Văn chi chúng. Tiên hậu vãng lai, hy di khoái lạc. Thử giai Vô Lượng Thọ Phật bản nguyện gia oai, cập tăng cúng dường Như Lai, thiện căn tương tục, vô khuyết giảm cố, thiện tu tập cố, thiện nhiếp thủ cố, thiện thành tựu cố.

Hết thấy chư thiên đều cầm trăm ngàn hoa hương, muôn thứ kỹ nhạc cúng dường đức Phật ấy và các vị Bồ Tát, Thanh Văn. Trước, sau, qua lại, vui vẻ khoái lạc. Đấy đều là do Vô Lượng Thọ

Phật gia hộ oai thân và do thiện căn từng cúng dường Như Lai liên tục chẳng khuyết giảm, do khéo tu tập, do khéo nhiếp thủ, do khéo thành tựu vậy.

Giải:

Đoạn này tường thuật việc chư thiên cúng dường. “Tê” (齋) là tắng, cầm tài vật đưa cho người khác, cũng có nghĩa là cầm đồ vật đi đường. “Hy di” (熙怡) là vui vẻ. Chư thiên có đầy đủ các nhân duyên phước đức để cúng Phật một cách thù thắng như thế là do nhiều nguyên nhân:

- Một là “*Vô Lượng Thọ Phật bốn nguyện gia oai*” (do bốn nguyện của Phật Vô Lượng Thọ gia hộ oai thân), nghĩa là do oai đức của Di Đà bốn nguyện gia bị nên chư thiên mới có thể đến được cõi Cực Lạc để hưng khởi sự cúng dường lớn. Trong kinh vẫn nói về nguyện thứ hai mươi lăm “*chư thiên kính lễ*” có câu: “*Chư thiên nhân dân mạc bất trí kính*” (Chư thiên, nhân dân, không ai chẳng hết sức cung kính). Chư thiên nghe được tên tuổi của hành nhân tin ưa Đại Thừa còn lễ kính thì lễ nào lại chẳng kính lễ đáng giáo chủ cõi Cực Lạc hay sao?

- Hai là do “*tăng cúng dường Như Lai, thiện căn tương tục, vô khuyết giảm cố*” (thiện căn từng cúng dường Như Lai liên tục chẳng khuyết giảm); nghĩa là chư thiên đến được cõi Cực Lạc để cúng dường đều là do trong quá khứ đã sớm trồng thiện duyên, đã từng cúng dường Như Lai, lại còn khéo giữ cho thiện căn ấy liên tục chẳng hề khuyết giảm (thiện tâm kiên cố sâu đậm chẳng thể mất được nên gọi là thiện căn) nên nay mới có những duyên thù thắng như vậy.

- Ba là “*thiện tu tập cố, thiện nhiếp thủ cố, thiện thành tựu cố*” (do khéo tu tập, do khéo nhiếp thủ, do khéo thành tựu), nghĩa là: Đã khéo tu tập, khéo nhiếp thủ thiện căn cho đến thành tựu nên mới có thể dùng các thứ cúng dường vi diệu đến cõi Cực Lạc cúng dường Di Đà “*tiền hậu vãng lai, hy di khoái lạc*” (trước sau qua lại, vui vẻ khoái lạc) khiến cho thiện căn càng thêm tăng thượng.

28. Đại sĩ thần quang (大士神光)

Phẩm này nói về thần thông, quang minh của các bậc Đại Sĩ cõi Cực Lạc. Trong các thánh chúng, đặc biệt nêu rõ Quán Thế Âm Bồ Tát và Đại Thế Chí Bồ Tát là cao tột bậc nhất. Oai thần, quang minh, công đức lợi sanh của hai vị đều vượt xa các bậc thánh khác.

Chánh kinh:

佛告阿難：彼佛國中諸菩薩眾，悉皆洞視徹聽八方上下、去來現在之事。諸天人民，以及蜎飛蠕動之類，心意善惡，口所欲言，何時度脫，得道往生，皆豫知之。

Phật cáo A Nan:

- Bỉ Phật quốc trung chư Bồ Tát chúng, tất giai đồng thị, triệt thính bát phương, thượng hạ, khứ lai hiện tại chi sự. Chư thiên nhân dân, dĩ cập quyên phi nhuyển động chi loại, tâm ý thiện ác, khẩu sở dục ngôn, hà thời độ thoát, đắc đạo vãng sanh, giai dự tri chi.

Phật bảo A Nan:

- Các vị Bồ Tát trong cõi Phật ấy thấy đều nhìn suốt, nghe thấu các việc trong tám phương, trên, dưới, trong quá khứ, hiện tại, vị lai. Tâm ý thiện ác của chư thiên nhân dân và các loài ngọ nguậy, bò trườn, miệng [họ] muốn nói gì, khi nào [họ] sẽ được độ thoát đắc đạo, vãng sanh [thì các vị Bồ Tát ấy] đều biết trước cả.

Giải:

“Đồng thị” (nhìn thông suốt) là Thiên Nhân Thông. “Triệt thính” (nghe thấu suốt) là Thiên Nhĩ Thông. “Tâm ý thiện ác, khẩu sở dục ngôn” (Tâm ý thiện ác, miệng muốn nói gì) đều biết được cả là Tha Tâm Thông. Biết hết việc trong quá khứ là Túc Mạng Thông; biết việc trong hiện tại, vị lai cũng thuộc về Thiên Nhân Thông. Do thần thông này có thể biết hết, hiểu rõ các việc chết đây sanh kia trong lục đạo một cách vô ngại. Như vậy, đoạn kinh này nói đến các thần thông của Bồ Tát cõi ấy.

Chánh kinh:

又彼佛剎諸聲聞眾，身光一尋，菩薩光明，照百由旬。有二菩薩，最尊第一，威神光明，普照三千大千世界。阿難白佛：彼二菩薩，其號云何？佛言：一名觀世音，一名大勢至。

Hựu bỉ Phật sát chư Thanh Văn chúng, thân quang nhất tầm, Bồ Tát quang minh chiếu bách do-tuần. Hữu nhị Bồ Tát, tối tôn đệ nhất, oai thần quang minh, phổ chiếu tam thiên đại thiên thế giới.

A Nan bạch Phật: - Bỉ nhị Bồ Tát, kỳ hiệu vân hà?

Phật ngôn: - Nhất danh Quán Thế Âm, nhất danh Đại Thế Chí.

Các hàng Thanh Văn trong cõi Phật ấy thân quang chiếu xa một tầm. Quang minh của Bồ Tát chiếu trăm do-tuần. Có hai vị Bồ Tát tôn quý bậc nhất, oai thần, quang minh chiếu khắp tam thiên đại thiên thế giới.

A Nan bạch Phật: - Hai vị Bồ Tát ấy hiệu là gì?

Phật dạy: - Một vị tên là Quán Thế Âm, vị kia tên Đại Thế Chí”.

Giải:

Thánh chúng có đánh quang và thân quang; quang minh tỏa ra từ nơi thân thì gọi là “*thân quang*”.

“*Tầm*” (尋) là đơn vị đo chiều dài, tám thước là một “*tầm*”. Đàm Loạn đại sư lại bảo: “*Người thôn quê chẳng cần biết dài, ngắn, rộng, hẹp thế nào, cứ gọi khoảng cách giữa hai cánh tay giang thẳng ra là một Tầm*”.

Thân quang của Thanh Văn chỉ chiếu xa tám thước (thước cổ Trung Hoa, chừng 0.33 cm), thân quang Bồ Tát chiếu xa mấy ngàn dặm⁸⁶. Oai thần, quang minh của hết thầy các Bồ Tát trong cõi Cực Lạc đều thù thắng, nhưng riêng có hai vị thượng thủ là cao quý bậc nhất trong hết thầy mọi người. Một vị tên là Quán Thế Âm, một vị tên là Đại

---

⁸⁶ Do có ba loại do-tuần, thấp nhất là 40 dặm cho đến lớn nhất là 60 dặm. Nên kinh nói “chiếu bách do-tuần” thì khoảng cách ấy dao động từ bốn ngàn đến sáu ngàn dặm.

Thế Chí. Quang minh, oai thần của hai Ngài chiếu trọn tam thiên đại thiên thế giới.

“*Quán Thế Âm Bồ Tát*” còn được gọi là Quán Tự Tại. Hiểu đại khái, vị Bồ Tát ấy xem thấy người đời xưng niệm danh hiệu của Ngài thì rủ lòng từ bi cứu độ, nên hiệu là Quán Thế Âm. Quán khắp pháp giới, tùy theo cơ duyên từng người mà tự tại đẹp khổ, ban vui, nên hiệu là Quán Tự Tại.

Hiểu cao hơn thì như sách Tâm Kinh Lục Sớ của ngài Pháp Tạng giảng: “*Quán xét thông đạt cảnh Sự Lý vô ngại nên đặt tên như vậy (Quán Tự Tại). Lại do Ngài tùy theo cơ duyên mà đến cứu, tự tại chẳng bỏ sót nên có tên như vậy (Quán Thế Âm). Cách giải thích thứ nhất là nói về Trí, cách giải thích thứ hai là nói về Bi*”.

Vị đại Bồ Tát này cùng với Đại Thế Chí Bồ Tát đứng hầu hai bên Phật Di Đà, giúp Phật giáo hóa, thường gọi là Tây Phương Tam Thánh.

Hiền Giáo coi Đại Sĩ là đệ tử của A Di Đà Phật, Mật Giáo coi Ngài là hóa thân của A Di Đà Phật.

Lại nữa, Quán Âm Đại Sĩ vốn chính là Chánh Pháp Minh Như Lai như kinh Thiên Thủ Thiên Nhãn Đại Bi Tâm Vô Ngại Đà Ra Ni dạy: “*Quán Thế Âm Bồ Tát bất khả tư nghị oai thần chi lực, dĩ u quá khứ vô lượng kiếp trung, dĩ tác Phật cánh, hiệu Chánh Pháp Minh Như Lai, đại bi nguyện lực, vị dục phát khởi nhất thiết Bồ Tát, an lạc thành thực chư chúng sanh cố, hiện tác Bồ Tát*” (Quán Thế Âm Bồ Tát, sức oai thần chẳng thể nghĩ bàn, trong vô lượng kiếp về quá khứ, đã từng thành Phật hiệu là Chánh Pháp Minh Như Lai. Do đại bi nguyện lực, vì muốn phát khởi hết thảy Bồ Tát, vì để an lạc thành thực các chúng sanh, nên hiện làm Bồ Tát).

Kinh Quán Âm Tam Muội cũng nói: “*Quán Âm tại ngã tiền tác Phật, danh Chánh Pháp Minh Như Lai, ngã vi khổ hạnh đệ tử*” (Quán Âm thành Phật trước ta, tên là Chánh Pháp Minh Như Lai, ta là đệ tử khổ hạnh của Ngài). “Ta” ở đây là Thích Ca Như Lai.

Kinh Thủ Lăng Nghiêm cũng nói: Quán Thế Âm Bồ Tát trong vô lượng kiếp trước ở nơi đức cổ Phật Quán Âm Như Lai thọ pháp Như Huyền Văn Huân Văn Tu Kim Cang tam-muội. Từ Văn, Tư, Tu nhập tam-ma-địa, xoay trở lại nghe chính nơi tự tánh, đắc Vô Thượng Đạo. Quán kinh bảo trong viên quang trên đỉnh của Đại Sĩ có “*hữu ngũ bách hóa Phật như Thích Ca Mâu Ni, nhất nhất hóa Phật, hữu ngũ bách hóa*

Bồ Tát, vô lượng chư thiên dĩ vi thị giả” (Năm trăm hóa Phật như Thích Ca Mâu Ni Phật, mỗi một vị hóa Phật có năm trăm hóa Bồ Tát. Vô lượng chư thiên làm thị giả) và *“mi gian hào tướng, bị thất bảo sắc, lưu xuất bát vạn tứ thiên chủng quang minh, nhất nhất quang minh hữu vô lượng vô số bách thiên hóa Phật. Nhất nhất hóa Phật, vô số hóa Bồ Tát dĩ vi thị giả*” (trống bạch hào giữa hai mày tròn đủ màu thất bảo, tỏa ra tám vạn bốn ngàn thứ quang minh. Mỗi một quang minh có vô lượng vô số trăm ngàn hóa Phật. Mỗi một hóa Phật có vô số hóa Bồ Tát làm thị giả).

“Đại Thế Chí Bồ Tát”: Bồ Tát đại trí, đại thế lực có thể đến hết thảy chỗ nên hiệu là Đại Thế Chí. Theo kinh Lăng Nghiêm, Đại Sĩ *“dĩ niệm Phật tâm, nhập Vô Sanh Nhân... bất giả phương tiện, tự đắc tâm khai... Kim u thử giới, nhiếp niệm Phật nhân, quy u Tịnh Độ*” (dùng tâm niệm Phật nhập Vô Sanh Nhân... chẳng nhọc phương tiện tự được tâm khai... Nay ở trong cõi này (Sa Bà) nhiếp người niệm Phật quy về Tịnh Độ). Ngài cùng với Quán Thế Âm Bồ Tát là hai vị hiệp sĩ⁸⁷ của Phật Di Đà.

Quán kinh nói: *“Dĩ trí huệ quang, phổ chiếu nhất thiết, linh ly tam đồ, đắc vô thượng lực. Thị cố, hiệu thử Bồ Tát vi Đại Thế Chí*” (Dùng ánh sáng trí huệ chiếu khắp hết thảy khiến họ lìa tam đồ, đắc vô thượng lực. Vì vậy, vị Bồ Tát ấy hiệu là Đại Thế Chí).

Kinh Bi Hoa nói: *“Do như nguyện thủ đại thiên thế giới cố, kim tự như Đại Thế Chí*” (Do ông nguyện giữ lấy tam thiên đại thiên thế giới nên nay ta đặt tên ông là Đại Thế Chí). Kinh Tư Ích cũng nói: *“Ngã đầu túc chi xứ, chấn động tam thiên đại thiên thế giới cập ma cung điện. Cố danh Đại Thế Chí*” (Nơi ta (Đại Thế Chí Bồ Tát) đặt chân xuống liền chấn động tam thiên đại thiên thế giới và cung điện ma nên có tên là Đại Thế Chí).

Quán kinh lại bảo: *“Thử Bồ Tát hành thời, thập phương thế giới nhất thiết chấn động, đương địa động thời, hữu ngũ bách ức bảo hoa, nhất nhất bảo hoa, trang nghiêm cao hiển, như Cực Lạc thế giới*” (Vị Bồ Tát ấy lúc đi mười phương thế giới hết thảy chấn động. Ngay trong lúc cõi đất rung động có năm trăm ức hoa báu, mỗi một hoa báu trang nghiêm, cao, rạng như Cực Lạc thế giới).

---

⁸⁷ Hiệp sĩ: Hiệp (脅) là cái hông, vì hai vị này thường theo hầu sát hai bên Phật nên gọi là “hiệp sĩ”.

Vì thế, Đại Nhật Kinh Sớ, quyển năm, chép: “Giống như quốc vương, đại thần trong đời oai thế tự tại nên Ngài tên là Đại Thế Chí. Vị thánh giá ấy (Đại Thế Chí Bồ Tát) đã đạt được địa vị đại bi tự tại đến như thế nên có tên như vậy”.

Quán kinh còn bảo: “Ư nhục kế thượng hữu nhất bảo bình, thịnh chư quang minh, phổ hiện Phật sự. Dư chư thân tướng, như Quán Thế Âm, đẳng vô hữu dị” (Trên nhục kế của Đại Sĩ có một cái bình báu, chứa đầy các quang minh, hiện khắp các Phật sự. Các thân tướng khác đều giống hệt như Quán Thế Âm không chút sai khác).

Chánh kinh:

此二菩薩，於娑婆界，修菩薩行，往生彼國。常在阿彌陀佛左右。欲至十方無量佛所，隨心則到。現居此界，作大利樂。世間善男子、善女人，若有急難恐怖，但自歸命觀世音菩薩，無不得解脫者。

Thử nhị Bồ Tát, ở Sa Bà giới, tu Bồ Tát hạnh, vãng sanh bỉ quốc, thường tại A Di Đà Phật tả hữu. Dục chí thập phương vô lượng Phật sở, tùy tâm tức đáo. Hiện cư thử giới, tác đại lợi lạc. Thế gian thiện nam tử, thiện nữ nhân, nhược hữu cấp nạn khùng bố, dẫn tự quy mạng Quán Thế Âm Bồ Tát, vô bất đắc giải thoát giả.

Hai vị Bồ Tát ấy ở trong thế giới Sa Bà tu Bồ Tát hạnh vãng sanh về cõi kia, thường ở hai bên A Di Đà Phật; muốn đến vô lượng chỗ đức Phật trong mười phương thì cứ nghĩ tới liền đến nơi. Hai Ngài hiện sống trong cõi này làm đại lợi lạc. Thiện nam tử, thiện nữ nhân trong đời nếu ai gặp nạn gấp hay sợ hãi thì chỉ cần tự quy mạng Quán Thế Âm Bồ Tát thì không ai là chẳng được giải thoát.

Giải:

Hai vị Bồ Tát ấy đều đã từng ở trong Sa Bà thế giới tu Bồ Tát hạnh, được vãng sanh về cõi kia, làm gương cho mười phương nhân dân, phổ nguyện chúng sanh cầu sanh Tịnh Độ. Trong câu “hiện cư thử giới” (hiện sống trong cõi này), “thử giới” chính là thế giới Sa Bà. Hai vị Bồ Tát làm như vậy vì các Ngài có nhân duyên sâu đậm với chúng sanh cõi này. “Tác đại lợi lạc” (làm đại lợi lạc) là nhiếp thủ chẳng bỏ

người niệm Phật, khiến cho họ lia tam đồ, đắc vô thượng lực, cùng sanh Cực Lạc.

Quán Thế Âm Bồ Tát được cõi đời xưng tụng là vị Quán Thế Âm Bồ Tát Cứu Khổ Cứu Nạn. Phẩm Phổ Môn kinh Pháp Hoa có nói: Chúng sanh khổ não “*nhất tâm xưng danh, Quán Thế Âm Bồ Tát tức thời quán kỳ âm thanh, giai đắc giải thoát*” (nhất tâm xưng danh thì Quán Thế Âm ngay lập tức liền xem xét âm thanh ấy, đều giải thoát cho cả). Kinh còn nói: “*Thị Bồ Tát Ma Ha Tát, ư bố úy cấp nạn chi trung, năng thí vô úy, thị cố thử Sa Bà thế giới giai hiệu chi vi Thí Vô Úy giả*” (Vị Bồ Tát Ma Ha Tát này hay ban sự vô úy cho kẻ đang trong sợ hãi, nạn gấp nên thế giới Sa Bà này gọi Ngài là đấng Thí Vô Úy). Vì vậy, “*nhược hữu cấp nạn khủng bố*” (nếu có nạn gấp, sợ hãi) chỉ cần chí thành quy hướng Đại Sĩ, thiết tha chân thành trì danh Ngài thì đều được giải thoát. Nam mô đại từ đại bi Quán Thế Âm Bồ Tát.

29. Nguyên lực hoằng thâm (願力宏深: Nguyên lực sâu rộng)

Phẩm này chỉ rõ tất cả các vị Bồ Tát trong cõi ấy đều có nguyên lực rộng sâu, quyết định nhất sanh bồ xứ. Nếu vị nào có bốn nguyên vì cứu độ chúng sanh nên tuy sanh trong cõi Cực Lạc nhưng chẳng bỏ rơi hữu tình trong đời ác thì vào trong sanh tử cứu độ quần sanh, muốn cho hết thảy chúng sanh trong mười phương đều được vãng sanh, đều sẽ thành Phật, lần lượt cứu độ lẫn nhau chẳng có cùng tận. Cuối phẩm này lại tán thán Vô Lượng Thọ Phật ân đức vô cực.

Chánh kinh:

復次阿難，彼佛剎中，所有現在、未來一切菩薩，皆當究竟一生補處。唯除大願，入生死界，為度羣生，作師子吼。擲大甲冑，以宏誓功德而自莊嚴。雖生五濁惡世，示現同彼，直至成佛，不受惡趣。生生之處，常識宿命。

Phục thứ A Nan! Bỉ Phật sát trung, sở hữu hiện tại, vị lai nhất thiết Bồ Tát giai đương cứu cánh Nhất Sanh Bồ Xứ, duy trừ đại nguyện, nhập sanh tử giới, vị độ quần sanh, tác sư tử hồng, hoàn đại giáp trụ, dĩ hoằng thệ công đức nhi tự trang nghiêm. Tuy sanh Ngũ Trược ác thế, thị hiện đồng bỉ, trực chí thành Phật, bất thọ ác thú. Sanh sanh chi xứ, thường thức túc mạng.

Lại này A Nan! Trong cõi Phật ấy, tất cả hết thảy hiện tại, vị lai Bồ Tát đều sẽ rốt ráo là Nhất Sanh Bồ Xứ. Chỉ trừ người có đại nguyện vào trong cõi sanh tử để độ quần sanh, hiện sư tử hồng, khoác đại giáp trụ, dùng công đức hoằng thệ để tự trang nghiêm. Tuy sanh trong đời ác Ngũ Trược, thị hiện giống như những chúng sanh ấy, nhưng cho đến khi thành Phật chẳng sa vào ác đạo. Sanh ở chỗ nào cũng thường biết túc mạng.

Giải:

Những điều nói trong phẩm này chính là kết quả của nguyện ba mươi lăm “*Nhất Sanh Bồ Xứ*” và nguyện ba mươi sáu “*giáo hóa tùy ý*”.

Lời nguyện thứ ba mươi lăm là: “*Sanh ngã quốc giả, cứu cánh tất chí Nhất Sanh Bồ Xứ, trừ kỳ bốn nguyện vị chúng sanh cố, bị hoằng thệ*

khải, giáo hóa nhất thiết hữu tình, giai phát tín tâm, tu Bồ Đề hạnh, hành Phổ Hiền đạo. Tuy sanh tha phương thế giới, vĩnh ly ác thú” (Người sanh trong nước ta ắt rốt ráo đạt đến Nhất Sanh Bồ Xứ. Trừ những người do bốn nguyện độ sanh nên mặc giáp hoàng thệ, giáo hóa hết thảy hữu tình khiến họ đều phát tín tâm, hành đạo Phổ Hiền. Tuy sanh trong thế giới phương khác nhưng vĩnh viễn thoát khỏi đường ác).

Phàm người sanh về Cực Lạc nếu chẳng lia cõi An Dưỡng thì ắt đều đạt đến bậc Nhất Sanh Bồ Xứ. Chỉ có những Bồ Tát phát đại nguyện thù thắng, nguyện sanh vào cõi sanh tử để giáo hóa hữu tình. Bồ Tát cõi ấy tận tai nghe Phật Di Đà thuyết pháp, liền đem những pháp mình được nghe dạy lại chúng sanh. Vì vậy, pháp họ thuyết ra giống như đức Như Lai đích thân thuyết ra nên cũng giống như là Bồ Tát hiện sư tử hống.

“Hoàn” (還) là thân mặc lấy, đeo giáp trụ vào. “Trụ” (冑) là áo giáp, “giáp trụ” là thứ áo để chiến sĩ mặc hộ thân trong thời cổ, nhằm tránh tên, đá đâm trúng thân thể. Ở đây, kinh ví von hành nhân chí nguyện Đại thừa đối địch sanh tử, dùng thệ nguyện làm giáp trụ để bảo vệ huệ mạng của bản thân. Quán kinh cũng nói: “Hoàn đại giáp trụ, dĩ hoàng thệ công đức nhi tự trang nghiêm” (Mặc đại giáp trụ, dùng công đức hoàng thệ để tự trang nghiêm) thật giống với ý đoạn kinh trong phẩm này.

Người từ Cực Lạc sanh trở lại cõi này tuy sống trong đời ác Ngũ Trược, thị hiện giống như phàm phu, cũng có sanh tử, nhưng thẳng đến khi thành Phật trọn chẳng đọa ác đạo. Hơn nữa, đời đời, kiếp kiếp thường nhớ túc mạng, chẳng mê muội bản tâm. Trong câu “thị hiện đồng bi” (thị hiện giống những chúng sanh ấy), chữ “bi” (彼) chỉ chúng sanh trong uế độ.

Chánh kinh:

無量壽佛，意欲度脫十方世界諸眾生類，皆使往生其國，悉令得泥洹道。作菩薩者，令悉作佛。既作佛已，轉相教授，轉相度脫，如是輾轉，不可復計。十方世界，聲聞菩薩，諸眾生類，生彼佛國，得泥洹道，當作佛者，不可勝數。

Vô Lượng Thọ Phật, ý dục độ thoát thập phương thế giới chư chúng sanh loại, giai sử vãng sanh kỳ quốc, tất linh đắc Nê Hoàn đạo. Tác Bồ Tát giả, linh tất tác Phật. Kỳ tác Phật dĩ, chuyển tương giáo thọ, chuyển tương độ thoát, như thị triển chuyển, bất khả phục kế. Thập phương thế giới, Thanh Văn, Bồ Tát, chư chúng sanh loại, sanh bỉ Phật quốc, đắc Nê Hoàn đạo, đương tác Phật giả, bất khả thắng số.

Vô Lượng Thọ Phật ý muốn độ thoát các loài chúng sanh trong mười phương thế giới đều được sanh về cõi ấy, đều khiến cho họ đắc đạo Nê Hoàn. Kế đã là Bồ Tát thì khiến cho đều được thành Phật, người đã thành Phật sẽ lại tiếp nối dạy dỗ, độ thoát người khác. Lần lượt như thế chẳng thể tính nổi. Không thể tính nổi số Thanh Văn, Bồ Tát, các loài chúng sanh trong mười phương thế giới sanh về cõi Phật ấy đắc đạo Nê Hoàn, sẽ thành Phật.

Giải:

Các vị Đại Sĩ cõi Cực Lạc phát khởi những thệ nguyện sâu thẳm đến mức như thế ấy là do Di Đà bốn nguyện gia hộ oai thần cũng như bản thân họ khéo học theo hạnh của Phật.

Bản ý của Phật Di Đà là nguyện chúng sanh được vãng sanh cõi ấy, đắc đạo Nê Hoàn (Niết Bàn), thay đều thành Phật. Vị Phật mới thành lại độ chúng sanh. Chúng sanh được độ sẽ lại đều thành Phật rồi lại độ sanh tiếp theo. Vì vậy kinh nói: “*Chuyển tương giáo thọ, chuyển tương độ thoát, như thị triển chuyển, bất khả phục kế*” (Tiếp nối dạy dỗ, độ thoát người khác. Lần lượt như thế chẳng thể tính nổi).

Do lần lượt độ thoát nhau như thế nên các Bồ Tát, Nhị Thừa, các loài chúng sanh trong tứ sanh, lục đạo trong mười phương được vãng sanh Cực Lạc, chứng đạo thành Phật “*bất khả thắng số*” (chẳng thể tính nổi số). Đó là vì số người được vãng sanh đã chẳng thể tính đếm nổi (Nê Hoàn chính là [cách phiên âm khác của chữ] Niết Bàn).

Chánh kinh:

彼佛國中，常如一法，不為增多。所以者何？猶如大海，為水中王，諸水流行，都入海中。是大海水，甯為增減。

Bỉ Phật quốc trung, thường như nhất pháp, bất vị tăng đā. Sở dĩ giả hà? Do như đại hải, vi thủy trung vương, chư thủy lưu hành, đồ nhập hải trung. Thị đại hải thủy, ninh vi tăng giảm.

Trong cõi Phật ấy thường như nhất pháp, chẳng tăng thêm nhiều. Vì sao vậy? Ví như biển cả là vua trong các dòng nước. Các dòng nước chảy đều đổ vào biển mà nước biển lớn ấy chẳng hề tăng, giảm.

Giải:

Nếu có kẻ ngờ rằng mười phương phàm, thánh đều sanh về Cực Lạc thì một cõi như vậy làm sao chứa đựng hết nổi? Chẳng phải như vậy! Cõi nước Cực Lạc “*thường như nhất pháp, bất vị tăng đā*” (thường như nhất pháp, chẳng tăng thêm nhiều).

Chữ “*nhất pháp*” Phật nói đó ý nghĩa rất sâu, chúng sanh khó thể lãnh hội nổi nên Phật dùng biển cả làm thí dụ để giảng rõ nghĩa ấy. Biển cả ví như Cực Lạc, các dòng nước ví như chúng sanh trong mười phương. Các dòng nước đổ vào biển, biển cả chẳng tăng thêm. Cũng thế, chúng sanh trong mười phương vãng sanh Cực Lạc nhưng số người nơi Cực Lạc cũng chẳng tăng thêm. Hơn nữa, con số các vị Đại Sĩ cõi ấy lại trở vào uế độ cứu độ quần sanh là vô lượng, nhưng thánh chúng cõi Cực Lạc vẫn chẳng tăng, giảm. Vì thế, nói “*thường như nhất pháp, ninh hữu tăng giảm*” (thường như một pháp, nào có tăng giảm)

Tôi tạm dùng toán học của thế gian để biện giải ý nghĩa này. Trong toán học có khái niệm “lớn vô cực” hoặc “lớn vô hạn”, thường được ký hiệu là ∞ , nghĩa là con số rất lớn vượt khỏi mọi hạn lượng nên gọi là “lớn vô hạn”.

Nếu cộng thêm bất cứ con số hữu hạn vào ∞ thì nó vẫn là ∞ vì ∞ đã biểu thị con số lớn vô lượng nên nếu cộng vào ∞ mà được con số lớn hơn ∞ thì ∞ chẳng còn là số lớn vô hạn nữa! Hơn nữa, dù có trừ bớt ∞ bất cứ con số hữu hạn nào thì nó vẫn bằng ∞ vì nếu ∞ bị giảm nhỏ đi thì chẳng còn là con số lớn vô hạn nữa! Vì vậy, ∞ “*thường như nhất pháp... ninh hữu tăng giảm*”.

Cõi Cực Lạc là lớn vô hạn nhất trong những thứ lớn vô hạn nên vượt ngoài hết thầy số lượng của thế gian vậy.

Hơn nữa, kinh này hiển thị cảnh giới sự sự vô ngại chẳng thể nghĩ bàn, thù thắng vi diệu. Do Cực Lạc chính là Hoa Tạng nên rộng hẹp tự

tại, một chính là nhiều, nhiều chính là một, dung thông nhiếp thủ lẫn nhau, không thể dùng ngôn ngữ, tư duy thấu triệt nổi!

Chánh kinh:

八方上下，佛國無數。阿彌陀國，長久廣大，明好快樂，最為獨勝。本其為菩薩時，求道所願，累德所致。無量壽佛，恩德布施八方上下，無窮無極，深大無量，不可勝言。

Bát phương thượng hạ, Phật quốc vô số. A Di Đà quốc, trường cửu quảng đại, minh hảo khoái lạc, tối vi độc thắng. Bản kỳ vi Bồ Tát thời, cầu đạo sở nguyện, lũy đức sở trí. Vô Lượng Thọ Phật, ân đức bố thí bát phương thượng hạ, vô cùng vô cực, thâm đại vô lượng, bất khả thắng ngôn.

Tám phương, trên, dưới có vô số cõi Phật. Cõi Phật A Di Đà trường cửu, rộng lớn, sáng, đẹp, khoái lạc, thật là thù thắng độc nhất. Ấy vốn là do sở nguyện cầu đạo, tích tập công đức lúc Phật tu Bồ Tát đạo tạo thành. Vô Lượng Thọ Phật bố thí ân đức cả tám phương, thượng, hạ một cách vô cùng vô cực, rộng sâu vô lượng chẳng thể nói nổi.

Giải:

“Bát phương thượng hạ” (Tám phương, thượng, hạ) là tám phương kể thêm phương trên, phương dưới thành ra mười phương.

Trong vô số cõi Phật ở mười phương, không cõi nào có thể sánh nổi cõi Cực Lạc về mặt “trường cửu, quảng đại, minh hảo, khoái lạc” (trường cửu, rộng lớn, sáng, đẹp, khoái lạc) nên kinh bảo “tối vi độc thắng” (thật là thù thắng độc nhất).

“Trường cửu” (長久) chính là thường trụ như kinh nói: “Kiến lập thường nhiên, vô suy, vô biến” (Kiến lập thường nhiên, chẳng suy, chẳng biến). Chữ “quảng đại” (廣大: rộng lớn) nên hiểu như trong ví dụ về biển cả vừa đề cập ở trên. “Minh” (明) là thanh tịnh, quang minh. “Hảo” (好) là tướng tốt trang nghiêm. “Khoái lạc” (快樂) là như kinh Tiểu Bản ghi: “Vô hữu chúng khổ, đản thọ chư lạc” (chẳng có các nỗi khổ, chỉ hưởng các niềm vui).

Cực Lạc sở dĩ “*tối vi độc thắng*” (thật là thù thắng độc nhất) toàn là do Phật Di Đà lúc còn tu nhân đã cầu được đại nguyện, trong vô lượng kiếp tích công trử đức nên mới được thành tựu như thế. Phật Di Đà đem ân đức vô thượng ấy thí khắp mười phương chẳng có cùng tận. Ân đức của Phật Di Đà rộng lớn sâu xa khó lòng diễn tả nổi. Dầu cho thân có trăm miệng, mỗi miệng có trăm lưỡi nói suốt cả kiếp cũng chẳng trình bày hết nổi nên bảo “*bất khả thắng ngôn*” (chẳng thể nói nổi). Ấy là vì đức Phật ấy trụ Chân Thật Huệ nên có thể ban bố cái lợi chân thật khiến cho khắp hết thấy chúng sanh cùng nhập Chân Thật Tế nên ân đức của Ngài chẳng hề cùng tận.

Quyển ba hết

(Bửu Quang tự đệ tử Như Hòa kính dịch xong ngày 27 tháng 04 năm 2002 - Tăng đính lần thứ ba ngày 14 tháng 07 năm 2009)